

Regnum Marianum katonája

Az Édenkert magyar álma – a magyar történelem metafizikai vonatkozásai

„Ó, Mária, nyugszik a Nap,
Íme, eljön az alkonyat,
Légy Te csillag és holdvilág,
Amíg felkél a napvilág!”
(Archaikus magyar népi imádság)

Jézus mondta: Ha azt kérdik tőletek: honnan valók vagytok,
úgy azt mondjátok nekik: Mi a Fényből jöttünk, onnan, arról a helyről,
ahol a Fény önmagától létrejön. Az megállt és megjelent képünkben.
Ha azt mondják nektek: Ezek vagytok ti? Akkor mondjátok:
Mi az Ő fiai és az Élő Atya kiválasztottai vagyunk.
Ha azt kérdik: Micsoda Atyátok jele bennetek?
Mondjátok nekik: a mozgás és a nyugalom.”
(Tamás evangéliuma 50.)

Prolóógus

(Értekezés a szentségről, a beavatásról, a vallás, a hit és a meggyőződés magyar vonatkozásairól, a „nép” és a „nemzet” fogalmainak születéséről)

Kor, amelyben élünk, néha annyira elviselhetetlen, hogy legszívesebben fejevesztve menekülnénk belőle. A Fényből származó, fény-tudatú szellem a sötétségben nem érzi jól magát, s elemét veszti már a szürkületben, a félhomályban is. Csalódottságunk azonban, s ezt jól tudjuk, a mindenkori ember csalódottsága. Amióta – **Hamvas Béla** terminológiájával élve – az ember a *Létből* belépett a történelmi *életbe*, amit a keresztény misztika szóhasználat a „*apokalipszisznek*” nevez, a *Létre* koncentrált *misztikus intuíciót* felváltotta a *tudatos tervszerűséggel*, azaz az *univerzális közösségi érzést*, amiről az ősi iratok mint a „*Nagy Közösség*” idejének általános szellemiségéről emlékeznek meg, s amit a történettudomány felületes, tudományoskodó terminológiájával mint „*ősközösségi társadalmat*” emleget, tehát amikor az ember felcserélte ezt a belső késztetést a tudatos *individuummal*, létét folyamatos süllyedésnek tette ki a totális, a tovább már alig fokozható megosztottság felé. Emiatt az évezredek alámerülő hajóján még soha nem volt egyetlen olyan „történelmi” kor sem, amelyben az aranykor napsütéséből kilépett ember ne sírta volna jajgatva vissza a korábbi, s ne átkozta volna a jelenlegit. Ez jelzi, hogy az ember fokozatosan lépeget egy hosszú lépcsőn lefelé, az ismeretlen veszélyeket rejtő, szürkületi időn át a beláthatatlan sötétség felé. S ahogy egyre lejjebb és lej-

jobb merül, ahogy csökken a fény, úgy vakulnak el szemei, úgy válik léte egyre irracionalisabbá. Aki sötétséghez szoktatja lelkét, az a vaksághoz alkalmazkodik. Sajnos azonban ezzel a megvakulással, a tisztánlátásnak ezzel a csökkenésével nem nő benne egyenes arányban belső látása, intuitív képességeink legnagyobbika: a *hit*, mely megtartó erő is, a visszaút reménye is egyben. Ellenkezőleg: ahogy a sötétség növekszik körülötte, úgy csúszik ki kezéből az utolsó fonál is, mely még jeleznie számára a visszavezető utat. Tudjuk azonban, hogy az *idő* pusztán tudományoskodó eszméletünk illúziója, az éppen megélt korszak csak kórtörténetében, kórtüneteiben bontakozik ki előttünk, s mivel ezeket a tüneteket gyakorta elviselhetetlen súlynak érezzük, vágyódunk el belőle a korábbi, kiesebb időkbe.

Csalódottságunk, állandó lelki szomjúhozásunk, nosztalgánk eredendő oka az, hogy a „süllyedő világ” hatalmainak minden agymosása ellenére, mindannyiunk lelkében kiegészítetlen tudásként ott él az aranykor, az *Éden* tiszta ideje, amikor együtt jártunk a kert szellőiben, a lemenő Nap fényében, aranyló folyóvíz mentén az Égi Szülével, akitől legszebb álmainkat kaptuk, legszebb meséinket, dalainkat, kezünk ösztönös alkotásra rezdülését tanultuk, akitől lélekből fakadó jellemünket, forró eszméinket, érzelmeinket örököltük. A Teremtővel szemtől szemben álló, első ember, fajunk prototípusa *Adam Kadmon* volt. Ő volt a tiszta, a szellemi ember, az érintetlen, az Isten szelleméből kiszakadt szikra, a testetlenség fényességes, boldog lénye.

De tudnunk kell, s ezt tisztán látni nagyon fontos: minél összekuszáltabb, szennybe merítettebb korban, minél leéptültebb szellemi-erkölcsi nívón él a világ, amelybe a körülmények Istene küldött minket, annál szentebb kor az. A „szentség” ugyanis mindig a feladat elfogadásában, s teljesítésének korlátatlan akarásában, ebben a felülről kapott minőségében bontakozik ki, melyet *küldetésnek* nevezünk. S mikor lenne a tiszta, szent akaratnak több feladata, tennivalója, mint ma, amikor zúgó áradatban szakad ránk a baj.

A szakralitástól, Isten szemtől-szembe jelenlététől amúgy is átítatott, elsüllyedt *aranykorban* az emberek nem nagy *életszentséggel*, hanem nagy *rálátással*, nagy *elmélyültséggel* éltek, de minél profánabb, világiasabb, anyagelvűbb szellemmel telítődik egy történelmi kor, annál nagyobb a látó ember éhe az életszentségre. A szentség igénye minden emberben benne rejtőzik, de csak nagyon kisszámú emberben fogalmazódik felvállalt, megélt sorssá. Itt azonban azonnal tisztáznom is kell egy esetleges félreértést: szentségen ebben az összefüggésben nem azt értem, amit a római katolicizmus, vagy a keleti orthodoxia, hanem egy nem ember által, nem jogilag elismert létminőséget, azt a képességet, amelyben a paradicsomból kihullott sorsú ember felismeri és élete középpontjába állítja azt az elveszettnek hitt *rendet*, amivel egykor *rendelkezett*, s ami körülötte egyre inkább megszűnni látszik. A szentség visszahelyeződés egy mára az emberi nem hajlékának árnyékába húzódott csillogás fényébe, melegébe. A dolog lényege a sorsvállalásban áll. Ha az *életküldetés* sorssá válik, akkor az ember – szülessék bár kevés kivétellel bármely nagy vallás kereteibe – fényleni, világítani kezd, s a megéledő

fény elemi, melengető sugárzására tömegek kapják fel a fejüket. Nincs az az evi-
lági hatalom, mely a csillogó fényességek világára fátylat boríthatna, elhomályo-
síthatná azt. A szentség ugyanis egyszersmind tévedhetetlenséget is jelent, bizo-
nyosságot. Ennek az az oka, hogy a megnyilatkozó, személyes életszentség az em-
beri közösség kollektív emlékezetét, egykor volt léte álmát ébreszti fel, az egykor
volt egységet jeleníti meg a számára. Akadtak írott történelmünkben is egykor o-
lyan korok, amelyekben a szentség felvállalása az átlagember tömegeinek is áhított
életcélja volt, amikor az ember tömegeit olyan szent ideálok vezették, mint a lo-
vagkor eszményei, melyek közt mint Istennek szánt ajándék, ott szálltak a nagy é-
letfelajánlások, mint pl. a ma már elképzelhetetlennek tűnő *szűzházasság* eszmé-
nye. Ilyen korok tömegesen produkálják a szenteket, s nehéz válogatni a számtalan
életpélda között, melyik alkalmasabb a kanonizációra.

A miként a sorsát felvállaló személy, egyén is, a népek, nemzetek is szinte ma-
radéktalanul megkapják a meghívást az életszentségre, s nincs olyan nép a
földkerekségen, amely ne dobna felszínre folyamatosan Istenhez emelkedett élet-
példával föllépő egyedeket. Mai tudatunk a szentséget azonban a *nyugati római*-, és
a *keleti bizánci kereszténység* fogalmai szerint értelmezi, s a szentségi minőség-nek
a teljes emberiséget érintő megelégedése kezdetét Isten Fiának, Jézusnak a feltá-
madása utántól indítja. A Római Katolikus Egyház az őskereszténység Jézustól ka-
pott hatalmával élve meg is alkotta azt az eljárást, melynek folyamán egy igen ke-
mény per keretében kimondatik valakiről, hogy szent-e, vagy sem. Ebben a folya-
matban nagy szerepet játszik az ún. „*ördög ügyvédje*”, egy magasán iskolázott, ko-
moly jogi gyakorlattal rendelkező papi személy, akinek fő feladata, hogy a gonosz,
a sötét erők nevében fellépve, minden módon megakadályozza a szentté avatandó
személy szentségének pápa általi kimondását e per folyamán. Ez a világegyház te-
hát jogot formál arra, hogy eldöntse, ki az a személy, aki halála után egészen bizto-
san üdvözült, de úgy, hogy a szentség igaza, vagy annak cáfolata egy polgárjogi el-
járáshoz hasonlatos *jogi aktus* keretében bizonyosodik be vagy cáfoltatik meg. En-
nek az eljárásnak napjainkra esetenként már komoly politikai vonatkozásai vannak,
tisztán ilyen okokból tagadja meg a *Szentszék* pl. a magyar *Mindszenty József* her-
cegprímás boldoggá- és szentté avatását, hiszen 2003-ban Mindszenty József szent-
széki aktáját újabb 75 évre zárolták. Ha ugyanis előkerülne ez az ügy, kiderülne,
hogy a VI. Pál alatti egyházszerkezet, s ez a szabadkőművességek igen mélyen el-
kötelezett pápa is milyen szoros érdek-összefonódásban állt a közép-kelet-európai
államok kommunista vezetőivel, s így a Magyarországon is hatalmon levő kommu-
nista erőkkal. Mert Mindszenty hercegprímás ügye felszínre vetné e nyugati egy-
ház minden XX. századi, főként *XXIII. János pápa* halála, és a *II. Vatikáni Zsinat*
utáni, öszövétségi összefonódású szennyesét. Így ez a szentszéki intézmény mára
olyan, több esetben komolytalan, politikai, diplomáciai megfontolások, összefonó-
dások áldozatává vedlett, mely pl. ma már a Habsburg család egyik férfi tagjának
botrányos szentté avatásán fáradozik. Ez azonban a múltban sem lehetett másként,
hiszen a szentség megállapításának alapfeltétele bármely népből származó jelölt e-

setében mindig az illetőnek a Római Katolikus Egyházhoz, illetve a bizánczi orthodoxiához való tartozása volt, s nem a valóságos életszentség mélysége, megléte.

A Római Katolikus Egyház által kanonizált szentségnek van még egy feltétele, mégpedig az, hogy a szentté avatandónak Jézus születése után kell élnie. Ennek a feltételnek a gondolati hátterét az adja, hogy Jézus előtt az emberiség a megváltás előtti állapotban súlyos, nevezetesen az *eredeti bűnnel* terhelten élt. Az Édenből való kihullása után minden e világra született ember eleve bűnösként jön a világra, s ez a bűnösség az átöröklődő ún. „*ősbűn*”-ből ered, melynek lényege, hogy az emberös megszegte az Úr parancsát, ellenszegült Teremtőjének, s önkényesen magáévá tette a *jó- és a gonosz tudományokat*, s ezzel elveszítette szellemi és erkölcsi ártatlanságát. Isten emiatt elfordult az embertől, megutálta teremtményét, de közben született Fiának a zsidók általi kegyetlen, szadista megkínzása és kivégzése árán megengesztelődött. Ez az isteni megengesztelődés a tulajdonképpeni *megváltás*, melynek során lehetőséget kaptunk „*Jézus keresztye és kinszenvedése által*” a halál után visszakülni az Éden állapotába. *A megszentelődéshez tehát Jézus szenvedésén át vezet az út.* Emiatt a *Szent Pál*, alias *Saul rabbi* által alapított ún. *zsidó-kereszténység*, bár maga is tisztában van a Jézus korabeli zsidóság, és az ezt a történelmi múltat leplezetlenül felvállaló mai, ószövetségi indíttatású csoportosulások bűnösségével, főként a II. Vatikáni Zsinat óta, magát a kor zsidóságát mégsem tartja igazán bűnösnek az istengyilkosságban, hiszen a szentpáli farizeusi terminológia alapján „*áldozat nélkül nincs megbocsátás*”. Ebbe az isten- és világképbe egyértelműen beleolvad az őskorvégi héber istenkép, *Jahwe* alakja, mely – a világon egyedülálló módon – a bűnök nyomán fellépő *bosszú* szükségszerűségét hirdeti. Így Jézus kivégzését is – inkább csak amolyan „*nem szép*”, ám sorsszerű dolognak tűnneti fel, hiszen kivégzése e világnézet szerint *szükségszerű* volt, amit – a hivatalos vélemény szerint Jézus, ismervé az Atya szigorú elvárásait ez ügyben, önként fel is vállalt. Így tehermentesíti a farizeus Saul rabbi a saját népét az istengyilkosság, egyébként e nép által mindenkor felvállalt felelőssége, saját magát pedig a véres keresztényüldözés és gyilkosságok alól – „*Vére rajtunk és fiainkon!*”.

A szentség nyugati és bizánci zsidó-keresztény dogmatikai értelmezése tehát a szentség *Jézus utániságának* alapkövetelménye alól csak ez az egyetlen kö-zösség esetében tesz kivételt. Ez a nép vallásilag nem tartozik az említett egyházak kötelékébe, sőt, amint bizonyított, a hagyományok szerint ennek a népnek a vezető főpapsága hordozza a felelősséget Jézusnak, az Isten Fiának brutális kivégzéséért. E kivétel tehát a *zsidó nép*, melynek a kereszténység ezen ágai, de főként és hangsúlyozottan a római kereszténység és annak szektái, különleges státuszt biztosítanak: elfogadják e népet Istentől „*választott*” népek, mely – úgymond – *választottságánál* fogva már a Jézus megtestesülése előtt is *áldással*, azaz *szentséggel* telítődött. Ezzel a nyugati és keleti zsidókereszténység azonban feloldhatatlan önellentmondásba keveredik, hiszen ezzel indirekt módon kimondják azt is, hogy a szent-ségi minőség létrejöttében Jézus személyes életpéldájának, életszentségének és be-avató tanításának felvállalása speciális esetekben nélkülözhető. Ezen fent nevezett

egyházak ugyanakkor nem vesznek fel egyetlen szentéletű embert sem szentjeik sorába, ha az illető pl. *buddhista, iszlámhívő, hindi, krisnatudatú*, vagy valamely *természeti vallás* kereteiben szentelődik meg, de ugyanígy nem adnak lehetőséget a saját egyháztörténetük során az ún. „*anyaegyházból*” kivált *protestáns zsidó-keresztény közösségek* (református, anglikán, evangélikus, baptista, adventista stb.) híveinek sem, holott Istenük és a tanítás szinte teljesen azonos. Említett utóbbiak szintén ugyanígy viselkednek egymással és a katolicizmussal szemben: történetük egymás kiátkozásától, gyilkosságoktól, kölcsönös üldözések lármájától, és egyéb botrányoktól hangos. Ez a nyugati és bizánci keresztény vonás a belterjesség érzetét ébreszti az emberben, s a szabad emberi értelmet arra kényszeríti, hogy rádöbbenjen: ezek az egyházak kinyilatkoztatnak, s a tévedhetetlenség áleszméjét forgatják ajkaik között. Ez utóbbi a nyugati zsidókereszténység körében ún. „*dogmává*”, tehát megcáfolhatatlan *hitigazsággá* is emelkedett, aminek tagadása automatikusan kizárja az egyént az Egyház jogi kereteiből. A tévedhetetlenség, a csatlakozhatatlanság elve pedig egyértelműen a *jahweizmus* istenképének következménye, mely felsőbb hatalom úgy definiálja magát, mint „*féltékeny isten*”-t. Ezt csak az értheti meg, aki a nyugati és keleti kereszténység történetét a legsötétebb szegletekig átlátva tudja, hogy ezek a vallási közösségek saját magukat a zsidó vallás „*fattyúhajtásának*” tartják, mely a jelenlegi pápa, II. János Pál terminológiájával fogalmazván: „*beoltatott*” a héber hagyományok Jahwe által megszentelt fájába.

A kollektív zsidó megszentelődés a júdeai kereszténység tanítása szerint kimagasló személyekben, népvezetőkben törvényesül. Ilyen az ősatya *Ábrahám*, majd *Izsák* és *Jákób*, aztán *Mózes*, a félig egyiptomi származású népvezér, aztán *Salamon* és *Dávid* királyok, a zsidó *próféták*, akiket a júdai alapú keresztény vonal – annak ellenére, hogy őket nem látja el ezzel a kiemelő címmel, mégiscsak – szentként tisztel, holott nem a Jézus által megszentelt, „*megváltott*” emberiségbe születtek bele, s így – ha egyáltalán – kizárólag a Jahwétól való „*kiválasztottság*” adhat csak alapot valamiféle szentségükhöz. Ennek a zsidó vonalnak utolsó egyede a Jézus személyétől és felkenő, beavató akaratától függetlenül fellépő, a korai keresztényeket halálra üldöző és gyűlölettel tobzódó, megölésükre törő *Saul rabbi*, aki *szent Pállá* nyilvánítását az állítólagos „*damaszkuszi úton*” történtek folytán nyerte el. Azért használom itt az „*állítólagos*” jelzőt, mert a modern bibliakutatás egyértelműen kimutatta, hogy Saul rabbi ekkor nem is *Damaszkuszba* igyekezett, hiszen mit keresett volna egy idegen állam, *Szíria* fővárosában a zsidó főpapi tanácsnak egy *Júdeától* független államban érvénytelen elfogató parancsával. Ezzel szemben a *Holt-tenger* mellékére, *Qumranba*, Jézus tanítványainak és életközösségének, az *esszénusoknak* elfogására, hiszen – ahogy azt *Michael Baigent* és *Richard Leigh* „*The Dead Sea Scrolls Deception*” c. tanulmányában bizonyítva áll: „*Damaszkusz*” a Holt-tenger melléki *Qumran*, az esszénus közösség élőhelyének és működési területének kódolt neve volt. Az említettek így érvelnek: „*Egy jeruzsálemi illetékességű büntetőosztag, mely Szíriában végez operációkat, a legrovidebb időn belül kemény megtorló intézkedéseknek lett volna kitéve a római ad-*

minisztráció részéről.” Más helyen: **„Majd minden független tudós - s ezeken kívül a legtöbb konszenzusra törekvő tudós is – megegyezik abban, hogy ennek a Damaszkusznak az egyetlen szóba hozható helye csakis Qumrán lehet. ... abban az időben Qumrán nem is rendelkezett saját névvel. Ez mindenestre nem lehet véletlen – ahogy azt a nemzetközi vizsgálóbizottság komputerlistája is alátámasztja – az ún. „Damaszkusz-tekerceknek” legalább tíz kópiáját, illetve töredékét a qumráni barlangokban lelték föl.”**

Ugyanakkor, ha sorra vesszük az említett ó-szövetségi figurák életét, ha megvizsgáljuk a cselekedeteikből kibontakozó jellemüket, sehol sem találjuk sem a szentségi vonásokat, sem az Isten kiválasztottaitól jogosan elvárható emelkedett jellemvonásokat. Ezzel szemben találunk bennük jócskán gyilkos temperamentumot (tömegmészárlások, népirtás Józsue vezetésével a kánaánita / szkíta őslakos népek között), a mások kifosztására ösztökélő ösztönzéseket (önálló létük első lépéseként, az Egyiptomból való távozáskor tömegesen fosztják ki, rabolják meg jóhiszemű egyiptomi szomszédaikat), az önzést, személyes érdekelvőséget (Ábrahám vándorlása során saját életét féltve, tálcán kínálja fel feleségét ágyasként egy idegen királynak), a szexuális aberráltságokat (Dávid megöleti Uriást, hogy elvehesse annak feleségét), a sokistenhitet (Salamon, a központi zsidó imaház építtője az Olajfák hegyén – biztos, ami biztos - templomot emeltet Astarte babiloni istennő tiszteletére is) stb. Mindezen példák a pillanatnyi érdekérvényesítés jellemvonását erősítették. Az ószövetségi nép állítólagos általános, kollektív népi „kiválasztottságának” életszentséget kellene indukálnia, ezzel szemben azt látjuk, hogy ez az őskor végén, a szaudi sivatag homoktengeréből felbukkanó, nomád nép kegyetlenül rabol, fosztogat, állítólagos „isten” utasításra népeket mészárol le tömegesen, városállamokat foszt ki és dűl fel a lakhatatlanságig, lelketlenül és faji alapon gyermekek és csecsemők fejét veri szét a városok falán, s ha véletlenül egy-egy hadjárat győztes csatájában az elfoglalt városba bevonuló „hadak” nem irtanak ki automatikusan „minden élő”, akkor a népet vezető Józsue Jahwe nevében súlyosan megrója katonáit. Ez a lehetetlen, ördögi „isten”-kép gyilkosságokra és idegengyűlöletre buzdít, de kíméletlenül bíraskodik a maga népe fölött is, ha az vét ellene. Így bünteti meg és veszejti el Jahwe Ai városa alatt azt a harminchat héber harcost, akik eltulajdonítanak egyet s mást a város megszállásakor összezabrált kincsekből: **„S monda az Úr Josuének: ...Vétkezett az Izrael, mert áttalhágták az én szövetségemet, melyet parancsoltam nekik, mert elvettek a nékem szenteltetett marhából, és loptak is, és hazudtak is, és tették azt az ő marhájok közibe. Azért nem állhatnak meg az Izrael fiai az ő ellenségeik előtt.”** (A régi magyar nyelvben a „marha” nem háziállatot, hanem vagyont, anyagi javakat jelentett.) Ez az istenkép valójában nemhogy a szentség indukálójává lenne, egyenesen a jézusi, a keresztény értelemben vett életszentség elleni vétkek hordozója, mert nem ismeri sem a kegyelmet, sem a szeretetet. Ez az istenkép az Édenből, az elemi tisztaság honából kihullott, jövőkép és tervek nélkül kóborgó, elárvult ember-állat torz el-képzelésének vallási projekciója csupán.

Mi, magyar keresztények képtelenek vagyunk az őseinknek adott csodálatos ki-nyilatkoztatás szerető, jóságos, szinte anyaián átölelő Istenének képét felcserélni ezzel a képlettel, ahogy ez a mediterráneum ókorában is még őskori nép az Istent látja, s ezért jelentjük ki nyugodt szívvel, hogy *a zsidók Jahweja nem Isten, csu-pán egy torz, rossz termőtalajban fogant istenkép arról az Égi Atyáról, akinek arcvonásai egyes-egyedül a földre szállt Isten Fiának, a nazír Jézusnak, és az Ő tizenegy apostolának tanításából bontakoznak ki.* Ami Júdeában, vagy Palesztiná-ban Jézus előtt volt, az a zsidóké, ahhoz nekünk, Jézus-hívó és Őbenne remélő ma-gyaroknak semmi, de semmi közünk nincsen. Nem is lehet, hiszen az az istenkép, amit az ún. ószövetségi könyvek tárnak elénk, szemmel láthatóan nemhogy nem ad előzményeket Jézus fellépéséhez, hanem egyenesen Jézus ellentételezéseként mű-ködik, s a bukott angyalok arcvonásait mutatja. Így, amikor a Jézusunktól kapott tanítás sugallta életszentség mibenlétét vizsgáljuk, annak eredetét is máshol, a zsi-dó-kereszténység fogalomtárán kívül kell keresnünk, semmiképpen sem a zsidó ó-szövetségi hagyományban. *Az emberi életszentség gyökerei, ha úgy tetszik: az em-ber megszentelődésének története, azaz az Úrral kötött valódi szövetség nem hé-ber gyökerű, s a ki nyilatkoztatás nem héber tulajdon.* Nézzünk hát utána, honnan is ered a megszentelődés, a szentség fogalma!

Bár az ember, a teremtés legősibb kövülete, a mi *Várkonyi Nándorunk* által, az „*Elveszett paradicsom*” c. munkájában részletesen is bizonyítottan öre-gebb a dinoszauruszoknál, s így a legerősebb túlélő művész is egyben, a „*Nagy Kö-zösség*”-nek az időbe, azaz történelembé sodródása folytán elvesztette szem elől *kollektív szakralitását*, s a térben szétszóródva, más és más hatások alakító körül-ményei között rasszokra, majd népekre szakadozott. Ezzel egyenletlenség keletke-zett az emberi világban, s ennek a szerencsétlen fordulatnak kései következményei lettek többek között a népek közötti gyűlölet, féltékenység, irigykedés, s a versen-gés az elsőbbségért, a származásilag előkelőbb posztokért is. Bár az *emberi terem-tmény* egyidős Isten világba ömlő, első akaratával, mely a teremtésben válik folya-matosan valósággá, a *népek, népközösségek* azonban nem egyidősek egymással, s mai formájukban a történelmi idők különböző korszakában képződtek különálló, zárt alakulattá. Ha tetszik ez nekünk, ha nem, a *néppé szerveződés egy korai bom-lás, széthullás, az őszállapottól való egyre növekvő távolság tünete volt*, ezért önma-gukat az elveszett egységért kárpótlandó, a népek egynémelye a kevésbé romlott korokban ráérzett a veszteség, a romlás mibenlétére, s ezen új minőségnek, népisé-gének Isten oltárára való visszaemelésé érdekében a történelem utolsó szakaszába érve, a romlás aljára süppedve meghonosított egy olyan lelki létformát, mely pszi-chikai fejlettségének megfelelt, s ez a fogalom a „*nemzet*”. A *nemzet a süllyedés i-dejébe lépett embersokaság különálló életbe kezdett csoportjainak kollektív, érzel-mi visszalépése az anyaoölbe, mely az Éden álmának visszatérésével kecsegtette a forrásvidékről elkóborolt teremtményt.* Ebben a kategóriában ugyanis legalább a „*nép*” mikrokozmoszában megszűnhet a *széttagozódottság* tudata, s ennek helyébe a *nemzetestvérség, az ő-családhoz tartozás, azaz a széttagozódottság* helyébe az egykor

volt *egység* álma visszatérhet. Ezért vágja olyan nagy fába a fejszéjét minden lehűző, alázó emberi törekvés, amely a nemzetet meg szeretné szüntetni, fel akarja oldani, mert a nemzet az ember számára az egykor volt „*Nagy Közösség*”-hez tartozás lelki archetipusának újra éledése, tehát az emberből ki nem irtható, elemi idealizmus terméke. Ennek felbontására tör ma – immár háromszáz év óta –, a végidőkben az a hatalom, mely a jahwei képletet tartja lelki törekvései motorjának, s ezen törekvés alapján akarja alapelemeire bomlasztani már az emberi létezés legkisebb csoportját, a *családot* is.

Európa mai népeinek többsége, az ún. „*germán*”, a „*romános-latin*” s a „*szláv*” népek zöme a XIX. században jutott el a *nemzetközösségi tudat* fejlődési szintjére, de legtöbbjük esetében ez a néplélektani eszmény még mindig cseppfolyós állapotban van. Mi, *magyarok*, nemzetté szerveződésünket már a korai időkben, az ókor végén bevégeztük, s ez nem is csoda, hiszen bizonyíthatóan legkevesebb harminc-ötvenezer éve folyik életünk a mai népi keretben, s azóta nevezzük magunkat „*magyar*”-nak (*mag-ár*) is. Ez az eszmény több alkalommal, főként a nemzetet fenyegető veszélyek és a hazatalálások idején újból és újból megerősítettett. A „*tudás népe*” individuális népnévként való, általános használata ugyanis egyértelműen utal arra, hogy a népközösség tudatosan élte át egyedi küldetését, amely – mint az a „*tudás*” alaptermészetéből következik – annak megőrzése, valamint az abban foglaltaknak beteljesítése volt. Ilyen, a társadalom teljességét mélyen átjáró, nagyközösségi tudatosságra kóborló, nomadizáló sivatagi vagy pusztai törzsek, barangoló, gyűjtögetésből élő, legfeljebb nemzetségi alapon szervezett, vagy teljesen szervezetlen, szimbiotikus érdekközösségek nem képesek. Ezért logikus a következtetés, hogy a „*mah-gar*” név individuális népnévvé léte olyan tudatosságot feltételezett már a kőkorokban, mely kizárólag a ma „*nemzet*”-ként megfogalmazott minőségre alapulhat, abban gyökerezhet. A nemzeti lét átélése mindig egy tömeges *katharzis* élményének kútforrása, s ilyen kathartikus élmények nyomán a nemzeti minőség mindig feljebb lép, többlet-tartalmakkal gazdagodik, megerősödik. Ilyen csodálatos aktus volt a *mag-ár* nemzetközösség folyamatos menekülései nyomán a különböző, új államalakulatok létrehozásának élménye az *észak-mezopotámiai*, majd a *kaukázusi*, s a *füves sztyeppe*i térségben, a nép *Kárpát-medencébe* való mindig újbóli visszatérései, megtelepedései, majd a IX. században a végleges visszatérésre való készítetés erőt és hitet adó, csodálatos kultikus eseménye, a *vérszerződés*, az ezt követő *államalapítás*, mely a *szeri nemzettanácsban* indult el a megvalósítás felé. S minden valószínűség szerint egy ilyen esemény felé közeledünk ma is, amikor fejünk lassan felemelkedik az évszázados megalázottság porából. Ilyen volt az a csodálatos pillanat is, amelyben a megszentelődött lelkű *István király* felajánlotta a magyar nemzet fölötti összes döntési jogot, hatalmat és az ezzel kapcsolatos minden szerepkört a *Szent Koronával* együtt *Máriának*, akit a magyar ember ősi Istenasszonya, *Babba*, más néven a *Boldogasszony* földre inkarnálódásának tart. Ezzel a népének fiatalon hátat fordító, sokszor idegenekben jobban bízó király bölcsességgel telítődve és az ifjúság bűneitől megtisztulva, ősz fő-

vel kinyilvánította, Mária magyar királynőségén keresztül kanonizálta a magyarok ősi vallásának lényegi gondolatait. A *holdsarló Asszonyának* felajánlott Szent Koronával kinyilvánította egy olyan kultikus alapokra helyezett, specifikusan magyar államforma örökérvényű létjogosultságát Európa közepén, melynek lényege a *minden külső hatástól való, teljes és tökéletes, magyar politikai, gazdasági és vallási függetlenség*. Ez a hatalmas uralkodói szándék, melyre Isten a *Magyar Szent Korona* István király korában való ismételt felbukkanásával igent mondott, egyfajta sorsvállalássá formálódott a magyar történelemben, melynek küldetési jellege *Hunyadi Mátyásig* egyre erősödött, de mindenesetre mint sorsszerűség és annak felvállalása, beépült a magyar néplélektanba. Ez a néplélektani alapelv érvényesítette fölségét szent forradalmainkban is, amikor a magyar nép tömegei mintegy varázstűtésre, de mindig a *nemzet eszményében* találták meg egymás kezét, s felkeltek a magyar szellemmel össze nem egyeztethető, ráerőltetett uralmi formák ellen. Ennek a nemzet-alakulatnak a végérvényes formába öntésére a felsőbb világból ráütött pecsét a *Magyar Szent Korona*. Hogy a Szent Korona a nemzeti egység és a népszentség eszményét milyen hihetetlen mértékben szimbolizálja és akkumulálja, azt történelmi tények bizonyítják, melyek sokaságából én most kettőt emelek ki illusztrációként.

1. *Molnár Kálmán* jegyzi meg egy helyen a királyi birtokadományozás intézményét taglalva, hogy a magyarországi középkor társadalmi elve semmiképpen nem azonosítható a nyugat-európai feudalizmus embert alázó társadalmával, hiszen a fejedelmi, majd később királyi földadományok „...nem a király körüli érdemek, hanem kizárólag az összesség, az ország és a korona körüli érdemek jutalmazására szolgálhattak”. Ez azt jelenti, hogy a magyar középkor belső, organikus rendjének mozgatórugója nem a nyugati társadalmakra, vagy a keleti, a bizánci állam-eszmény belső életére jellemző korrupciót, hízélgést, színlelést indukáló királyi hatalom, vagy az uralkodó személye iránti hűség volt, hanem egy, az uralkodónál magasabb hatalom akarata előtti alázatos főhajtás és hűség. Ezt a „hatalmat” a régi magyar hagyományban a „*királyok Királya*” fogalmával nevezték meg.

Egy 1386-ban meghozott törvényben a magyar nemesi rendek, kihasználva Mária királynő távollétét, a következőt fogalmazták meg: „Az állam javát és az országot, valamint a szent korona közös hasznát tartjuk szem előtt, s még ha a királyi felség is akarna ellene tenni, ellenszegülünk neki.” Ez a közgondolkodást átszövő elv lehetetlenné tette a hatalomnak való kiszolgáltatottságot, útját állta a társadalmi igazságtalanságok működésének, ellenszegült bármiféle korrumpálódásnak, s a királyi hatalmat nem a mindenkori király személyéhez, hanem *Istennek és Máriának* a magyarok fölött való, leválthatatlan, végérvényes, és megváltoztathatatlan hatalmához kötötte. Tehát a Szent Korona működése az igazságos társadalom létének egyedüli letéteménye, elvként pedig az ember világának legmagasabb erkölcsi nivójú társadalmi elvévé nőtte ki magát. Ezért, amennyiben a *Szent Korona Tana* bármikor érvénybe lép, nincs szükség többet a részleteket aprólékosan szabályozó „*alkotmányokra*”, hiszen a *Tan a teljes egészet érinti*, átfogó rendező

és törvénykező elvként működik. A Szent Korona Tan tulajdonképpen amolyan nemzeti-etikai és államjogi „*bölcsék köve*”, mely minden betegsésre gyógyírt kínál, minden lehetséges kérdésre egyértelmű választ ad, tökéletes erkölcsi alapokról kiindulva, s ezen elveknek kontrollja alatt igazgat és kormányoz, s mivel ez a *Tan maga a „nagybetűs” Erkölcs*, fölöslegessé teszi bármely más, komplikált, s éppen ennél fogva jogilag csűrhető-csavarható, több oldalról megközelíthető, így is, úgy is magyarázható jogi formulák megfogalmazását. Ezért is adta meg ez a Tan a Szent Koronán keresztül a magyar nemzetnek azt a hatalmat, mely évezredes történelmünk során együvé kovácsolta az újra szét- és széthulló nemzeti egységet, s megtartotta a magyart ősi birtokában. Egy angol történész azt mondja, *„a világ egyik legnagyobb csodája, hogy a magyar nép még mindig létezik”*. Jóhiszeműsége és a magyar nép iránti szimpátia-nyilvánítása különleges nyilatkozat egy angol-szász embertől, mégis azt kell mondanunk, ez az ember nem ismeri a Magyar Szent Korona működési elveit, személyének korlátlan, sorsokat eldöntő, jövőt kormányzó hatalmát. A csoda nem a magyar nemzet, hanem a Magyar Szent Korona megléte, hiszen Jézus mennybemenetele óta Ő az egyetlen létező a világon, amely a magyar nemzet testébe a „fenti”, szellemi világból származott le, mégis kézzel fogható, valóságos teste van, meglátogatható, megérinthető, s *akinek* ismeretében egyáltalán nem csoda, hogy a magyar nép még létezik, hanem annak egyenes következménye. (Igen, megérinthető, de csak az avatottak és megszenteltek által, mert érintése rettenetes testi, lelki és szellemi következményekkel, torzulásokkal, akár halállal is járhat a hozzá nem értő ember számára.) *Ez a tan, miután abszolút, megváltoztathatatlan és megingathatatlan, nem ember által alkotott törvényeken nyugszik, nem siet megvalósulni, nem kapkod, ugyanakkor sosem késik el érvényesülni.* Szellemissége mindig akkor válik tömegeket megmozgató napi gyakorlattá, amikor a húr a magyar hangszerezen pattanásig feszül. Tehát akkor, amikor *szükséges*. Ekkor mindig történik valami jelentős esemény a Szent Koronával kapcsolatban is, mely mintegy isteni jelzésként halad a sorssal szembenező magyarság történelmi vándorútján. A Magyar Szent Korona dicsőségének felkelése, majd testének romlása egyértelműen és prófétikus módon megelőzi a magyar nemzeti sors párhuzamos változásait, alkalmanként pedig saját sorsának fordulataival – utólag – reagál a magyar lelki süllyedésre, nyomorodásra. Ez a megszentelt Személy hordozza ugyanis a nemzet számára az áldást, s a nemzet Istentől való elfordulásaikor ez a áldásos sugárzás is csökken. Olyan jelenség ez, mint amikor az ember hátat fordít a fénynek s az árnyékokra koncentrál, s a fény jelenléte látszólag megfoghatkozik a számára e pillanatban. *József Attila* fogalmazza meg ezt a pszichózis egy kétsoros versében, melyben így fogalmaz: *„Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot.”* Mert amennyiben – allegóriával élve – a nép alkotja a *testet*, a nemzet a *lelket* adja hozzá, a *Korona-eszme* érvényre jutása hordja magában az *áldásos élet* lehetőségét a magyar nemzet számára.

A Szent Korona azon elv alapján működik, melyet *történelmi szükségesszerűségnek* nevezünk: se nem korábban, sem nem később, mindig mindent a megfelelő időben.

Ez a szó foglalja magában tán leginkább a Korona kisugárzási elvét, hogy „*sem előbb, sem utóbb*”, hanem pontosan akkor, amikor a kibocsátott energia, a kilőtt nyíl a leoptimalisabb módon, a legrövidebb úton és a legkevesebb súrlódással, pontosan a célkereszt közepébe talál. Ezért ez a szükségszerűségi elv annak az embernek a számára, aki a múltat csak szubjektumán átszűrve, tehát minden objektivitást mellőzve raktározza el, s a jelent éppen csak megéli, a jövőt pedig előre nem láthatja, érthetetlen, kiszámíthatatlan dolognak tűnik. Ha a magyar „*történelmi szentek*” (önmagában különös fogalom) sorát vizsgáljuk, rajtuk keresztül még inkább nyilvánvalóvá válik ez a misztikus szisztéma, amelyben a magyar nemzet életét folytatja. *Ezeknek a szenteknek a szentsége ugyanis mind a római egyház, mind a keleti orthodoxia szentségi gyakorlatától eltérő alapokon nyugszik.*

Árpád-házi szentjeink ugyanis nem kereszténységük, nem a valamelyik egyházhoz tartozandóságuk, hanem a dinasztiaiban mindig újra fel-felbukkanó, felülről kapott küldetésük teljesítése miatt szentek. Ez az életszentség tehát soha nem az egyházzal, az egyház által tanítottak betartásával, hanem minden esetben a *Magyar Szent Korona* által képviselt és közvetített *apostolsággal* áll összefüggésben. Ez alapján mintegy szentenciaszerűen definiálhatjuk a következőket: *Szent István, László, Erzsébet, Margit s a többi Árpád-házi szentünk szentsége egyrészt Turul-dinasztiabeliségük, másrészt magyar népiségük, nemzeti létük adottsága, következménye, melyet a római kereszténység is akarva-akaratlan el kell ismerjen, mert e szakralitás mögött meglehetősen nagy erő, hatalom és az egész Egyház, illetve az egész emberiség számára szóló jelentés és jelentőség áll. Mivel adottságról van szó, azt valakitől kapták. Ha valakitől kapták, s ha ez nem az emberi szférából, hanem „felülről” jött, akkor Istentől jött, s ha ez a dinasztiai szentség a Magyar Szent Korona szentségével áll szoros összefüggésben, akkor a Magyar Szent Korona maga kell hogy az a személy legyen, akitől az életszentség jön, tehát ebben a szent ereklyében benne él Isten személye, Isten létszentsége.*

Történelmünk jeles időszakaiban ugyanígy bukkanhatunk Szent Koronánk szentségi jelenlétének jelentős vonatkozásaira. Amikor 1608-ban az elmebe-teg Habsburg Rudolf helyett a magyarság II. Mátyást választja királyául, a Pozsonyban összesereglett magyar nemesség és köznép hatalmas tömegei szinte ekzsztatikus örömben kiáltozzák: „*Légy üdvözölve hazánknak isteni ereje! Győzelem pecsétje! Krisztus képe!*”, s annak ellenére, hogy Mátyásnak a Szent Koronával való beavatására még éveket kell várniuk, minden magyar lélek és élet, mint a napraforgó tányérja a Napra, a Magyar Szent Korona eszmeiségére hangolódik. De hiszen ezen a szakrális tárgyon látható előlőnézetben „*Krisztus képe*”! Mind a magyar, mind az európai germán hagyomány azt tartja, hogy „*a Magyar Szent Koronát angyal hozta az égből*”, s például az 1931-ben nyomott ezüst kétpengős is ezt a csodálatos eseményt ábrázolja. Mi tudjuk, hogy ezt a szellemi lényt a keresztény hagyomány *Gá브리elnek* nevezi, akinek nevében benne foglaltatik az őszkíta, a mai történettudományban „*phöniciainak*”, „*kánaánitának*” nevezett hithagyomány Él-jének, azaz az Élő Istennek, Jézus Istenének a neve, ami mutatja, hogy ez a név

nem a zsidó vallási tradícióból nőtt ki. Ez a zsidók előtt, tehát még az *Árahám* előtt a mai közel-keleti térséget betöltő szkíta őslakosság *Melkizedek* nevű főpapjától, illetve az e nevet viselő főpapi rendjétől öröklődik egy sajnálatos esemény kapcsán Ábrahámra. *Gá브리él* angyal (görög *angelos* = *küldött*) az arkangyali karból *Isten jó hireinek közvetítője*. Ő viszi el Máriának is a szeplőtelen fogantatás örömhírét, de Ő hozza el a magyaroknak a magyar táltos-apostolság Szent Koronáját is, mely események nagyjából megegyeznek egymással, ti. ebben az aktusban is Jézus születik a világra. De erről még később bővebben szót ejtünk e dolgozat folyamán.

2. Másik hagyományunkról a XVIII. század legelején nyilatkozik meg egy jezsuita prédikátorunk, *Csete István*, aki elmondja a *Magyar Szent Koronát* illetően, hogy **„Elsőben, hogy apostoli, másodsor hogy angyali ajándék, harmadszor hogy Szűz Mária kezében és szabad hatalmában áll annak adni, akinek tetszik...”** Mindezekből nyilvánvaló, hogy Szent Koronánk és rajta keresztül magyar történelmünk az abban élő és megnyilvánuló emberi tapasztalat alapján, melyet vitatni lehet, de megcáfolni soha, szentséggel átitatott, nem e földről származó, és ami a legfontosabb, mindeme vonásai alapján: *Isten Menneiei Birodalmának* erejét hordozó tárgy. Amikor tehát a Magyar Szent Koronánkban hittel bízó magyar ember a saját jövője jobbra fordulásában reménykedik, amikor ennek a meggyőződésnek az útján sorsára indul, tudnia kell/kellene, hogy jó törekvései biztonságosan célba is érnek, de az előtte álló út hossza és a körülötte zajló időjárási viszonyok meghatározása nem az ő kezében vannak. Ebben a szentségben rejtezik Istentől kapott erőnk, tehát ez a *személy* a magyar élet irányítója, a magyar *életerő forrása*. Jelenléte azonban nem csupán a magyar életre van kihatással az emberi világban. A *Magyar Szent Korona* egyben a gonosz, a *Sötétség Fejedelme* fölötti győzelemnek biztosítéka, le-téteménye is, tehát világtörténelmi, és egyben üdvtörténelmi szerepe és feladata is van. Ennél fogva Koronánk magában foglalja a reményt is, amely nélkülözhetetlen a továbbéléshez, a feltámadáshoz, az ember arcának porból való felemeléséhez. Mi tehát ennek a Koronának a végső titka?

A Teremtő Isten képét hordja magán a Korona „koponyatetején”, ahol az *értelem* hatalma nyugszik. Ez a tárgy hatalmas jelentőséget kap majd a történelem végső fázisában, amikor a mindent megrengető társadalmi-természeti detonáció nyomán felszálló porból Isten felemeli a hullott, porba taszított emberarcot a napfénybe.

A z Üdvözítő ezen az ábrázoláson mindenféle ember alkotta hivatalok, szervezetek, *egyházak fölött álló módon*, mindenféle teológiai tanítást, dogmatikus rendszert mellőzve van jelen egy trónuson, amelynek egyik oldalán a *Hold*, másik oldalán a *Nap* áll, amely isteni mag körül tehát a világmindenség belső rendje újra rendeződik. A Magyar Szent Korona többek közt annak a pillanatnak a várakozását is megjeleníti, amikor a világmindenség erői és törvényei megrendülnek, s az anyagnak a pusztulásra hangolódott futása irányt vált, s a kozmosz törvényei átrendeződnek. Amikor a *visszatért Fény* mintegy „*korona-abroncsba*” fogja a világot, s helyreáll az *Isten Országának* egykor volt mértéke a világban, és kinyílik az *Élet*

Könyve, hogy a tavaszi, megéledő szél fúvásában felolvassák az élők neveit. Akkor Fény önti el a világot, mely megszüntet minden árnyékot, szennyet, bajt, félelmet, ferdületet, keserűséget. Ennek az *Új Rendnek*, a földre szálló *Mennyei Birodalomnak* ad evilági, *történelmi realitást* a Magyar Szent Korona létezése.

A Magyar Szent Korona hatalmát illetően el kell mondanunk, hogy szentsége nem evilági törvénykezés függvénye. *Árpád-házi Szent Erzsébet* kivételével, akit a *Szentszék* avatott szentté a *római kánon* alapján, minden más Árpád-házi szentünket, magát *Szent István királyt* is a Magyar Szent Korona címén avatták szentté. Hogy ez milyen mértékben felülmúlta a római kánonjogot is, arra kiváló példa, hogy a Magyar Szent Korona örökös szentségi jogán az azzal beavatott magyar király *vétőjoggal* rendelkezett a pápaválasztást illetően is. *I. Ferenc József* császár magyar királlyá koronázása nyomán egy alkalommal élt is ezzel a jogával. Így a Magyar Szent Korona egy, a római egyház által kinyilvánítható szentségnél jóval magasabbrendű törvényt jelenít meg, melynek megszentelő hatalma király híján az egész *magyar nemzetre*, azaz a Szent Korona minden tulajdonára eredendően, születési jogon kiterjed. Aki ennek a tudatában él, annak hazája már a Jézus által megígért *Mennyei Ország*.

Ezért, miközben a Kárpát-medencén kívüli külvilágban örült tombolásban tobzódnak a gonoszság seregei, mi - a Szent Korona tagjaiként éljünk bár magyarul a világ bármely pontján – *szent időben élünk*. Számunkra mindegy, hogy alattunk, felettünk, mellettünk és körülöttünk mi zajlik, ha bennünk a hivatás biztonsága az úr. *Számunkra, s nemzeti küldetésünket és hivatásunkat tekintve csak a mi számunkra, az apokalipszis „ítéletes”, félelmes tartalmai megszeliődnek, hiszen amiben mi élünk, az szent idővé válik, természetesen annak mértékében, mennyire teljesítjük ezt a küldetést és hivatást.* Hogy ezt a jelentést még jobban megvilágítsam, elmondom, hogy a *kalkuttai Teréz anya* halálos ágyán erről beszélt a körülállóknak 1997. szeptember 5-én, 21 óra 15 perckor, élete utolsó egy és egy-negyed órájában: *„Egy látomásom volt az elkövetkező dolgokról. Az Úr Jézus Krisztus megparancsolta, hogy Önöknek kinyilatkoztassam, hogy fel legyenek készülve egy siralmas időszakra és a baj ellen védekezni tudjanak. A négy lovas a Jelenések Könyvében felül e négy lóra és a lovaglás elkezdődik. Öt éven belül fogják a patáikat meghallani. Az első három lovas megfelel a Jelenések Könyvében leírtaknak, de a negyedik – a halál sötétségéből – átváltozott a világosság és a remény tűzévé. ...”* Ez a közlés is megerősíti a tényt, hogy létezik – legalábbis mint lehetőség – olyan emberi megszentelődés a világban, amelyben még az Istentől kinyilatkoztatott, a végidőkre vonatkozó jánosi jelenések iszonytató tartalmai is megfordulhatnak, s a fakó halál alakja átváltozhat az Élet világosságává, és a piros-pozsgás remény tűzévé.

A jelek szerint a magyar ember az a teremtmény, akinek története folyamán végleg eldőlni látszik a *János apostol* evangéliumában is oly nyomatékkal említett harc a *Fény* és a *Sötétség* seregei között. Amit a *manicheizmus* és a *gnosztikus* tanok a *Világosság* és annak *fonákja* harcaként mutat be, *Zoroaszter* csodálatos *Zend*

Aveszta könyve *Ahura Mazda* és *Ariman* összecsapásaként ábrázol, valamint az ebből a tanból és világbépből kifejlesztett, és *Zoroaszter* tanítványa, *Csengregacs*a hindu szent tanító az általa lejegyzett *Rig-Veda* szent könyvében mint a *megtartó* és *megrontó* erők harcát ír le, s amit a *Fény-Jézus* tanítása is megerősít és kiteljesít, az az emberiség őshagyományában megjövendőlt háború a magyar ember lelkében, s a magyar élet szinterein zajlik le, s amely harc immár el is kezdődött. Ez nem írói fantázia, fikció terméke, nem csupán nemzeti tudatot tápláló, elkiáltott, vigasztaló, erősítő szó a pusztában. Ennek konkrét jeleit már felsoroltam eddigi munkáimban, de most összefoglalva ismét utalok rá, hogy itt dőlt meg a világkommunizmus, itt nyerte vissza méltóságának jó részét a megéledő nemzeti szellem fúvásában a *Korona-Eszme*, de egyedül itt formálódik történelmi hatóerővé a nemzeti egység Európában mára rég kihalt szellemisége is.

„*Beszédetek legyen igen, igen, nem, nem!*” – mondja Jézus. Az ember nem csupán szavaival, hanem a belőle sugárzó szellem és lélek által küldetett életével is beszél. Tán ez utóbbival még sokkal érthetőbben, hiszen az emberélet folyamatosan közli a jellem mondanivalóit, üzeneteit a külvilágnak. A teljes nemzet értelmében véve ez azt jelenti, hogy nálunk gyors ütemben *egyértelműsödnek* a hovatartozás tényei, akár személyes, akár politikai életünket tekintjük. Szentirási fogalommal élve, nálunk végéhez közeledik az apokaliptikus kor: a *kosok* és a *bárányok* szétválasztása életünk minden területén rohamos gyorsasággal folyik, szinte már le is zajlott. Jelen éveink futása csekély haladék azok számára, akik még nem döntöttek végérvényesen, a vonal melyik oldalára állnak. Erkölcsi, politikai, vallási szótárunk artikulációja, az életről, nemzetről, jövőről, fejlődésről szóló definícióink *egyértelműsödnek*. Mondatainkból, személyiségünkben egyre hullanak a fölösleges jelzők, bővítmények, de egyre jobban gyűlöljük a mellébeszélést, a közhelyeket is. Kimondott szavaink súlya egyre nagyobb, s ezért nincs szükségünk a sok beszédre, ha megnyilatkozunk, hogy felismerjük egymást.

Ugyanakkor tudjuk, a gonosz sem gyengeelméjű, ő a *matéria tiszta logikája*, az *építkezés szabadelvű mestere*, mondhatni: *szabad köművese*. Ő a *fényes következtetések megfogalmazója*, a *logikai gondolkodás nagymestere*, a *tudományok hatalmas erejű művelője*, a *Nagy Megtévesztő*, vagy ahogy Édesanyánk, a *Babba* nevezte őt: a „*Csillogó Sötétség*”. Vonzó külsejű a gonoszság, jelenlétének az emberre gyakorolt hatása olyan, mint a látványos és gyors szabadságot ígérő, kemény drogok. Megjelenése valóban felszabadít, de nem a bajok, a nehézségek, a megoldatlanságok súlya alól, hanem a felelősségérzetet, az erkölcsi háttérrel oldja szét, hígítja fel az életünkben. Mivel uralkodása végéhez közeledik, szavainak hazug volta egyre nyilvánvalóbbá válik, az átejtés, az illúziókra épülő handabandázás egyre inkább átlátszik. Ha a Magyar Parlamentben megszólal, ráncolt, vén homlokán kidüllednek az erek, lényében a sötétség egyre nő, s a talmi csillogás csábos vonásai egyre csökkennek. Tudnunk kell, ha ő olyan fontosnak tartja, hogy korunkat, abban magyar jelenünket ilyen mértékben belakja, beszennyezze, összenyálazza tudománybeli, politikai, vallási, kommunikációs csigamászásával, csak megerő-

síthet bennünket a hitünkben, hogy valóban *szent időben élünk*. Ennek a „*szent*”-ségnek a tendenciái a nemzeti gondolkodású magyar ember arcán egyre inkább a szilárd és bátor kiállás vonásait öltik magukra. Ez a nemzeti létből eredő, s éppen ezért feltartóztathatatlan szentség mindig akkor bukkan fel történelmünkben, amikor a gonosz, a lehúzó erő olyan nagyra nő, hogy azt már más eszközzel nem lehet ellensúlyozni, csak a patyolat tisztaságának felmutatásával. Ezért élünk ma is szent időben.

Ezért ma nincs más dolgunk, mint az érintetlenül tiszta, az ősi *mag-tudás* terjesztése minden áron. Nem a hamis hitek, nem az idők során szilánkjaira szektásodott, őszösvetségi vonásaiban kiteljesedni vágyó *keresztény vonalról*, vagy a nagy megsemmisülés felé kúszó *Amerika* kulturális-szellemi tartalmatlanságán és az ottani ember gyökértelenségén átszűrt, megfekélyesedett *new-age*-essé tett keleti filozófiák, s nem a torz hitekből összeeszkábált, nemzetietlen, kozmopolita liberalizmus ideológiáinak a talmi szellemi irányzatairól beszélek. Hanem az Élet, a béke, a szeretet, az ember- és különösképpen *nemzettestvérség* üzenetének tolmácsolásáról a világban. S ebben ne akadályozzon meg senkit az sem, ha megszállottnak, bigottnak, fanatikusnak, összeférhetetlennek, kompromisszumra alkalmatlannak nevezik. Az út a célhoz vezet, ezért végig kell menni rajta, bármi áron!

Azt mondják, hogy a remény a hit következménye. Ezt én megtoldom azzal, hogy akiben a hit meggyőződéssé érett, annak már nem csupán reménye van, az már győztes háborút tudhat maga mögött, hiszen aki saját kétkedését legyőzte, annak kezében a jövő, annak jövőt építő, szent feladata van. Ezért, ha néhanap erőt vesz rajtunk a csüggedés, ha nem mindig tudjuk, mit keresünk itt, akkor gondoljunk erre: *dolgunk van, mert ellenségeinknek, a kártékonyság katonáinak is dolguk van itt*. Ők is erejük teljét vetik a harcba, ezért nekünk is ezt kell tennünk. Ők összetartanak mindenen keresztül, tehát nekünk is ezt kell tennünk. Az ő feladatuk a *pusztítás*, a *rombolás*, sorsuk ennek egyenes következményeként a *pusztulás* és a *leromlás*. Nekünk a *tanítás*, a *reménykeltés*, a *béke követsége*, a *szeretet* tüzenek szétosztása marad, a *kenyérosztás*. Ezért a mi dolgunk az *építkezés*, sorsunk pedig a *túlélés*. És küldetésünk lényege a *megmaradás*, a *lélekmentés*, a *virágzás* a pusztulás kellős közepén is. A rothadékon, korhadékon nőnek a legszebb virágok! Mert Istenünk a mindenkori körülményeknek is Istene. Mert magyarok vagyunk!

Hit, vallás, meggyőződés, tudásszerzés és beavatás

A vallástörténet, s a történelem tudománya régi idők óta kutatja, milyen lehetett az aranykorban élő, kollektív tudatalattinkba süllyedt emberiség vallása, s rendelkezett-e egyáltalán vallással. Mivel tiszta forrás, s főleg írott anyag elenyésző mennyiségben áll rendelkezésére e tudományágaknak, s mivel ezek számára az ókor népeinek fogalma időrendben az egyiptomiakkal, görögökkel, majd végül a rómaiakkal ki is merül, minden e témában megalkotott tézist „*tudománytalannak*” minősítenek, kutathatatlannak, forráshiányosnak tartanak. Az egyik baj, mondhat-

nám, a bajok gyökere ott van, hogy rossz a kutatási irány, rossz helyen keresgélnek.

Először: Ha a dunaszekcsői halpaprikás ízére vagyok kíváncsi, akkor nem a lexikonhoz fordulok, hanem a szekcsői halászokhoz. Másodszor: e tudományok művelői képtelenek elvonatoztatni attól az avitt szemlélettől és ennek a szemléletnek a terminológiájától, amely tudományos érvelésük frazeológiáját a felvilágosodás óta vezérli. Tévtutakon járnak, mert a fehér civilizáció süllyedő világában létrejött fogalmakkal akarnak érvelni egy olyan világ létkérdéseivel kapcsolatban, melynek emléke is a mélységek legmélyén pihen. *Nem látják meg, hogy a mai Európában ez az irány egyenes vonalon kizárólag a magyar nép népi-nemzeti-kulturális hagyományának és e hagyománynak, az európai kultúrákban való kicsapódásának vonalán követhető nyomon*, s mivel ennek a népnek még a jelenlétéről sem akarnak tudni Nyugaton, ahol a tudományos tendenciák divatos irányát meghatározzák, továbbra is csak a sötétben tapogatóznak. Ezzel nem állítom azt, hogy az egyiptomi hagyományban, vagy a görög-rómaiban ne lennének meg ennek az egykor volt világnak a nyomai, az egyiptomiban konkrétan rengeteg információ rejlik erre vonatkozólag. A megértés, a lényeglátás *kulcsa* ma azonban az egész Európában s annak kisugárzás területén egyedül a *magyar népi kulturális hagyomány*. Aki nem ismeri nemzeti hagyományainkhoz hű folkloristáink legújabb kutatási eredményeit, sem *Tibet*hez, sem *Egyiptom*hoz, *Indiához*, *Kínához*, *Japán*hoz, sem *Észak* emberi vegetációjának hagyományához, sem a *Kelet* ősi kulturális-mágikus mag-tradícióihoz, sőt még az észak-amerikai kontinens ősi *indian kultúrái*hoz sem jutnak igazán jól közel, s feltételezésen alapuló teóriáik meglehetősen felületesek maradnak. A megoldás ugyanis, e kulturális bölcsek köve, a „*magna substantia*”, mely előtt minden titok ajtaja megnyílik, a magyar hagyományban és a ma még tizenhatmillió magyar által beszélt *magyar nyelv* megértésében rejlik, ott vannak elrejtve az alapfogalmak, melyet *Sir John Bowring* angol nyelvész úgy fogalmaz meg, hogy „*aki ennek titkát megoldja, az isteni titkokat fog kifejteni*”. A magyar nyelv csak egy nemzetnek szól, de amiket kinyilatkoztat, az „*isteni titkok*” egyetemes érvényűek. Ha a világ tisztában lenne a magyar nyelv megértésének fontosságával, ma Európában mindenütt elsőként ezt a nyelvet tanulnák a középiskolákban az egyetemeken. Vajon a magyar lakosság nagy része tisztában van-e azzal, milyen nyelven ócsárol, káromol és gyalázkodik minden pillanatban?

Igaza van *Dümmerth Dezső*nek, aki arról ír, hogy az ezirányú kutatásban „... *A legtöbbet az összehasonlító néprajz- és mítoszkutatás eredményeitől remélhetjük, hozzátevé még a közel egykorú források írásos lejegyzésben fennmaradt adatait, utalásait.*” Sajnálatos, hogy a magyarságot illetően az említett irányokban tett igen komoly tudományos erőfeszítések eredményeit maga a MTA nyilvánítja folyamatosan alkalmazhatatlannak.

Így, amikor ma a természettudományok által befolyásolt tudatunkkal pl. *vallásról* beszélünk, már nem értjük a lényegét. Vallási életünk ma már sikeresen végrehajtott, alaposan begyakorolt, motorikus szertartásrendből áll, ami az ünnepeink

során lejátszódo eseményeket próbálja a számunkra érthetővé tenni, s a romló életbe került ember lelkiismeretét próbálja egy jobb életmódosság álmával megtisztítani. Szövegeket mondunk, *keresztény mantrákat*, melyeknek lényegét, amiért egykor létrejöttek, a szövegben rejlő mágikus mélyréteget már nem értjük, így nem is élhetjük át, legfeljebb legbensőbb lelki rétegeink érzik még, hogy itt valami egykor igen fontos, létfontosságú dologról van szó. Felállunk, leülünk, jövünk-megyünk templomainkban, de nem érezzük magunkat otthon igazán az ott folyó történetekben. Hogy az egyházi élet a „*fejlett Nyugaton*” milyen mélyre stüllyedt, arra jó példa a Német Evangélikus Egyházzól szóló egyik, a közelmúltban világot látott hír, mely szerint az egyik templomban, hogy tömegeket és fiatalokat csalogassanak oda, az ember erotikus gyakorlatáról tartanak előadásokat az istentiszteleteken, miközben a templomot „*erotikus képekkel díszítik fel*”. Igaza van *Czakó Gábornak*, aki a „*Mi a helyzet?*” c. munkájában így ír: „*Gazdaságkor összes varázslatai közül ez a legszellemibb és a legalapvetőbb. Az áldozat irányának megfordítása az isteni hierarchia megfordítását jelenti, azt, hogy az ember kilép az Áldozat-Kegyelem viszonyból. Nem áldozza föl magát, de kisujja körmét sem szellemi, erkölcsi, isteni, még művész értékekért sem, hanem éppenséggel azokat áldozza ma a Gazdaság előnyeire: Krisztus vérért borra változtatja s kocsrát nyit.*”

Az emberiség kollektíven sötétülő értelme megfordított minden bevált rituális gyakorlatot: nem a durva, kidolgozatlan, anyagszerű állapotokból tart a megszenteltség irányába, hanem a szentségtől, a mag-tulajdonságok középpontjától a durva, matéria-természetű külső héj irányába mozog az a folyamat, amit a homályos elméjű technokrata ma *fejlődésnek* érez, s oly mellőngetően büszke rá.

Az élet értelmével együtt szertartásaink is elvesztették ősi jelentésüket, melyek eredeti célja az volt, hogy emlékeztessenek: az ember egykor szoros kapcsolatban élt a Teremtő Szellemmel, személyes szeretet és hála, ragaszkodás és reménység fűzte hozzá, s tudta, ha a saját életét békében, megelégedettségben, nyugalomban, gyarapodásban akarja élni, akkor élete minden mozzanatát, minden gondolatát, cselekedetét, még álmait, álmodozásait is csak olyan elveknek szabad alárendelnie, melyek ezzel a Szeretet-Erővel állnak szoros szövetségben. Ez olyan egyértelműség volt valaha az ember számára, mint az a gépies cselekvés, melynek során szomjasan megkeressük a forrást, s iszunk belőle. Nem voltak szertartásai, nem volt szüksége rájuk. Nem voltak imádságai, az életével imádkozott. Nem voltak szent tárgyai, képei, elképzelései Istennel kapcsolatban, mert személyesen ismerte Őt, szemtől-szemben állt vele. A kép, a szó, a jel, azaz a kultikus irodalom és képzőművészet már a hanyatlás folyománya, mert ekkor már keresni s magyarázni kell a jelentést, s bizonyítani a hovatartozást. Kérdései sem voltak, mert élete tényei, a napfelkelte és napnyugta, a csillagok szípkázó világa, a szél mozgása, a növények növekedése, a szerte hullámzó víz, az állatvilág belső rendje, a születő és kimúló élet adták léte ritmusát, amit lényé legmélyebb rétegeig értett. Amit az ember az élet folyamatába helyezve lát és megért, azt el is fogadja, az ellen nem ágál, nem keres érveket. Így élete maga volt a bizonyosság, hogy minden mindig a leg-

nagyobb *rendben* van. Talán még ez a fogalom sem született meg ekkor: „rend”, hiszen fogalmaink is relációkban születnek, s amíg nem létezik a baj, a veszély, a káosz, addig nincs szükségünk a rend, a biztonság, a szeretet kifejezéseire sem. Az ember akkor még nem érzett örömet, sem gyászt, nem volt vesztes, sem nyertes, nem volt sem felül, sem alá nem került, mert mint minden, ő is mindig a helyén volt, s nem volt versenyben senkivel, semmivel. Létezett, s gondolatai a teremtés hatalmas folyamatában, mint Isten belé oltott álmai, testet öltöttek a szeme láttára, s az ember odament a születőhöz, s nevet adott neki. Tökéletes nyugalommal testésítette meg Isten rendelkezését, s dolga a szaporodás, sokasodás, s a világ léttel, az az Isten értelmével való megtöltése volt. Nem volt tudomása a kvantumfizikáról, nem ismerte az öröklődéstan szabályait, nem alkotott mechanikus és elektromos világot maga körül, nem tudta, hogy egykor egész generációk értelme, öntudata alszik majd ki egy „virtuális valóság” irreális tébolyában, nem írt történelmet, azaz nem manipulálta, hanem megélte a körülötte hömpölygő világot. Nem dolgozott, hanem tevékenykedett, nem tanult, hanem szemlélődött. Előbbi már a mi süllyedésünk, a lebomlás végső fázisa, melyben a tisztánlátás és tiszta tudás, az egész bírásának helyébe a részletek ismerete, az életöröm helyébe a gyönyör, az élvezetek kergetése, a tudás helyébe a tudományosság, a jól tájékozottak információdús tudálékossága került, s mert az ember mára elvesztette képességét léte egészét összességében megérteni, mindent felparcellázunk, felosztunk magunkban és magunk körül, hiszen szükségünk van az igazságosságra, az emberi világot átható sok-sok törvényre. S maga a törvénykezés visz minket állandóan bűnökbe, mert az *ember törvényei mindig falak, kerítések, tiltott övezetek szellemi szinonimái*, s ami tilos, az valahogyan mindig csalogat. Tilt már csak részleteiben vagyunk képesek megérteni a dolgokat, egészséges mozaikalkotó képességünk teljesen a múlté, mindenben az emberi mértéket keressük. Így lépett életünkbe a *munkamegosztás*, a *jogi rendszer* és a *jogvédelem*, az *organizáció* szükségessége, s ez járta át életünk minden mozzanatát. Életünk egészét működtethetővé szervező „*projekjteink*”, melyeknek lényege szintén az *organizált nyugtalanság*, stresszes, depresszivitásra készítő, nyomasztó kényszerességeikkel a lehetetlenség társadalma felé sodorják a jobblétre teremtett egyént. Minden a kényelem, és a gyarapodás féktelensége értelmében agyonszervezve körülöttünk, az életünk mégsem folyik semmivel sem jobban, ellenkezőleg, egyre rosszabbul érezzük magunkat a bőrünkben. Igaza van *Hamvas Bélának*! Nem látjuk már, hogy az egykori éber létminőség helyébe lépett *tudatosságunk és tervszerűségünk okozza a káoszt*, mert sem az építkezés és épülés, sem a lebomlás nem természetes már. Nem látjuk meg már, hogy a káoszt éppen ez a nyüzsgő akaratosság, ez a mindent megszervezni vágyó, állandóan mozgásban levő igyekezet hozza létre, s hogy a mozdulatlanság, a nyugalom az, amire legbensőbb lényünk vágyakozik. Korunkat nyugodtan nevezhetjük az atomkorszak után az *organizált halál korának*. Ugyanakkor egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a *Rend* munkával, tevékenységgel, aktivitással nem mérhető, csak figyelemmel, lényegre koncentráló éberséggel. *Az Isteni Rend Törvénye az éber mozdulatlanság.*

Mára a valóságtól való emberi irtózás olyan méreteket öltött, hogy – mint említettem – létrehoztunk egy *virtuális* valóságot, melybe elmenekülhetünk a tükörkép illuzórikus valósága elől, azaz egy *illúzió* elől az *illúzió illúziójába* menekültünk. Így vallásunk is különvált az őseredendő lét ismeretétől, s mindannyian tudjuk, hogy amit az Egyház hirdet, azt soha nem tudjuk a hétköznapiakban aprópénzre váltani, s mint folyton hangoztatjuk is: „*más a vallás és más az élet*”. Mert Isten szemtől-szembe látása *meggyőződéssé*, majd *hitté* omlott, aztán hitünk is vallási *gyakorlattá* sekélyesedett, mint egy célját veszített tornaóra. A vallás eluntatta az állandó *akcióra* és *re-akcióra* idomított lelkeket, s végül annak helyébe is más minőség, új vallás lépett: a *hitetlenség*, azaz a *hiány imádata*, mely mára bejárta az előbb felvázolt utat, csak visszafelé: először *hitté* vált, aztán *meggyőződéssé*, hogy végül az ember hatalmas csordái beletekinthessenek a semmi képébe. Ennek az új minőségnek is megvannak a szertartásai, a szakrális zenéi, vallásos áhitata és imádáságos szövegei. Ez a *Nagy Negatívum* vallása.

Az elmúlt háromszáz év politikai törekvéseinek egyik központi célja volt az állam és az egyház szétválasztása, melyet el is értek, s melynek során az eredendő *életszakralitás* illuzórikusan csekély fényű nyomai is kitakarodtak a szellemileg süllyedő társadalmak életéből. Az egykor szentségre hangolt emberi szellem anyagba alászállott, torz változata háromszáz éve kitalálta az ember történetének leggyalázatosabb eszméit, melyet ennek a szabadkőműves atavizmusnak hatalmait három emelkedett értelmű, éppen ezért átlátszóan hazug fogalomba rejtve máig szajkóznak e süllyedő világszínpadon a nézők szemébe:

„*Egyenlőség, testvériség, szabadság!*”

Ez az a három *varázsfogalom*, ezek azok a tartalmatlanná vedlett, kiüresített *mantrák*, melyek tönkretették az emberi szellemet, és egy hazug, nemtelen minőséggé degradálták le az amúgy is hanyatló emberi életet. A régi ember tudta, hogy *egyenlőség*, amióta az emberiség Istennel való egyezségén alapuló kollektív tudatállapota megszűnt, s az ember kizuhant az ősi közösségből, nem létezik többé, mert ez ellenkezik mind a természetünkkel, mind pedig az emberi teremtmény különböző emberi képességekből adódó szellemi kasztrendszerének valóságával, amelyben élünk. Az emberi „*egyenlőség*” hatalmas hazugságára alapozta tehát felépítményét a mai liberális demokrácia *új-jakobinus* eszmerendszere, mely mai, áporodott és alapjaiban megcsalt, dekadens társadalmunkhoz vezetett. Ennek lényege ugyanis a *látszat*: *látszatjog, látszattörvénykezés, látszatigazmondás és látszatigazság, látszatemberség, látszatabéke, látszatháború, látszatharag és látszatbarátság, látszatszabadság, látszatterrorista és látszatedemokrácia*, s a legvégén aztán *látszatelet*: minden csak kívülről olyan, mintha az lenne, aminek szánták. Emellett azonban a *lényeg* a *csalást végrehajtó kisebbség részéről a hatalom megszerzése és megtartása marad*. Ez pedig annak az erőnek kezébe száll, aki rezenzstelenebb arccal nagyobb hazugságokat képes beleköpni az emberi egyenlőség maszlagával elkábított, szerencsétlen, tudattalan homokóra-emberke ostoba, tátottszájú képébe. Ezzel biztosít magának – reményei szerint – soha meg nem szűnő lehetőséget a ha-

talomhoz az emberi nem erőszakosságból, kíméletlenségből, gátlástalanságból és bűnözés útján megvagyonosodott selejtje, mely a megkaparintott médiakon keresztül ma is kezében tartja a „választásra jogosult”, de valójában a helyes választáshoz szükséges ismeretektől megfosztott ember lelkének és szellemének tömegeit. Mindettől eltekintve, pont az anyagelvűeknek kellene leginkább tudniuk, hogy az élővilág biológiája pontosan a különbözősége épül. Nincs két egyforma tenyér a lassan mintegy hat és félmiliárd ember között, nincs egyetlen azonos arcvonás, egyetlen azonos mozdulat, s erre az *egyenlőtlenségre* épül fel az egész világegyetem. Ami egy és ugyanaz, az az a rendező elv, Törvény, melyről az ember hanyatlásának története során lemondott, s ez a Törvény maga Isten. Mai társadalmunk önkényurai a törvénytelenység törvényalkotásán át létrehoztak egy szociográfiai nonszenszet: tovább osztották az egyenlőség fogalmát – *egyenlőkre, egyenlőbbekre, és leegyenlőbbekre*.

A másik varázsszó az embertestvérség, a *testvériség*. Mai fejlődési szakaszába ért emberiségünk számára ennél tartalmatlanabb fogalmat az emberiség ösz-sz-szótára még nem szült. Mivel e jelenlegi, torzított társadalom, amelyben élünk, az általa terjesztett, és mára széles körben gyakorolt világszemléletét alapvetően az „*érdekek*” alapján létrejövő harcra építette fel (*marxizmus-leninizmus – osztályharc; a nagy hal megeszi a kis halat – kapitalizmus; kiválasztottak és rabszolgák – cionizmus, és üdvözültek és kárhozatra szántak – zsidó-kereszténység*), s ennél fogva pl. az egykor szeretet-közösségben élő *családi, nemzeti, nemzeti közösség*, s maga az *emberiség* is atomizálódott. Ez gyakorlatunkban azt jelenti, hogy a mai organizációban minél közelebbi kapcsolatba kerülünk egymással, annál több az egymás ellen fordító érdek, a *testvériségnek* éppen a nembeli összetartásra vonatkozó aranykori eszményét rombolták szét életünkben. Alig akad olyan család, amelyben béke, az egymásért élők közösségi érzése uralkodna. Az egymás elleni érdekharc szükségszerűsége, melyet ugyanazok hirdettek programjukban, akik a „*testvériség*” humbugját világgá ordították, kioltotta a testvériség minden lehetőségét a világból. A testvériség ezen kívül közös szülőket feltételez, amely egyedül csak a káldeus-szkita Szentháromság Atya-Anya kettőse biztosított az embergyermek/istengyermek számára. Ezt a képletet nem nyújtja sem a héber Jahwe magányos figurája, sem a moszlim Allah vallási alapképlete, de az a legújabb korban kialakult államférfiakból kreált torz *atya-képlet* sem, mint amilyent a *cár atyuska*, a szabadkőműves *Lenin-, Sztálin-*, vagy éppen *Kádár* apánk politikai képletei sem. Ezek a torz figurák ugyanis egyedülálló személyek, s mint ilyenek, semmiképpen sincs meg bennük az ember által elemien vágyott családi közösség képzete. Az állatian ostoba, írástudatlan *Nicolae Ceaucescu* ezeknél a politikai torzoknál mégiscsak eszesebb volt, így kortársainál valóban egy lépéssel közelebb állt a „*génuszhoz*”, hiszen ömeltette minden nagy jelenése alkalmával azt sertepertélt, sántikált a női nem gyöngye, a kémia-tudományok analfabéta doktora, *Elena* asszony. Itt nyugszik a zsidó istenkép és a Jézus Istene közötti alapvető különbség lényege is. *Jahwe*, ahogy *Badiny* professzor is utal rá, „... az *egyetlen mindenható*”, „*női-isteni-*

teremtő-erőt” nem szükségeiő istenalak, aki mindent „egyedül” teremt. Így természetes, hogy ennek az „egoizált” hatalomnak a jelképei is csak „egyesek” és nem „kettősek.” Már csak én teszem hozzá, az egyes szubjektum mindig az önzés táptalaja, a közösségi lét felforgatója, s nincs lehetősége a fejlődésre, a szaporodásra, a kiadásra, a koexistencia semmilyen minőségére.

Ezzel szemben *Jézus Istene* nem egy személy, hanem három: *Apa-Anya-Fiú*, azaz egy család. *P. Barsi Balázs* ferences hittudós, egykori kedves tanárom, egyszer úgy fogalmazott, hogy *„Ha Isten nem háromság, tehát nem család, akkor én azonnal öngyilkos leszek, hiszen a szeretet csak relációkban képes megnyilvánulni, az az Isten pedig, amely nem család, az nem képes szeretni.”* Jézus Istene maga a szeretet, hiszen Ő egy családi közösség. *Az a nép, amelynek istene a relációs adottságok híján nem képes a szeretetre, az a nép nem az Isten, hanem a sátán népe.* Ilyen egyszerű az egész.

Ennél alávalóbb már csak a *szabadság* hazug illúziója egy olyan forradalom szereplőitől, akiknek „áldásos” tevékenysége nyomán Párizs utcáin patakokban folyt a vér. Mai társadalmunknak, amely a XVIII. század végének francia anarchista eszméire épült, s amely törvényi úton tiltja meg tagjainak immár a kételkedéshez való emberi jogot is többek közt egy európai kisebbség XX. századi történelmi sorsfordulója kapcsán, vagy amely könyvkiadásában és általában a médiák kezelését illetően ilyen hatalmas, kóros aránytalanságokat hozott létre a baloldaliság javára és a jobboldaliság kárára, mint amit az élet társadalmi vonatkozásait szemlélve nponta tapasztalhatunk, igazából végleg törölnie kellene terminológiájából a *szabadság* fogalmát.

Ez a háromszavas közhely megváltoztatta az életünket, kiforgatott szellemi javaink gazdagságából, és megmetyélezte az elmúlt háromszáz év emberi történelmét. Ezt követően a társadalomban folyó mindennapi életünk is elvált az Istentől nekünk szánt szereptől, ennek folytán vallási gyakorlatunktól is, s ezzel a lét lelkiségének örök kincsei idegenedtek el személyes életünkől. Mit jelent ez? Már maga a *hit* is süllyedés terméke, mert a hit tulajdonképpen tudáspótlék, a *meggyőződés* hiányában fellépő vágyjelenség, a remény abban, hogy *„talán mégiscsak igazunk lehet”*. Azt jelenti, hogy *meggyőződésünk, és-tudásunk* végtelenre nyitott távlatai lényegüket tekintve életidegen minőségekké lettek a számunkra, és nem vesszük észre, hogy ezzel az illúzióval maga az Élet idegenedett el az Isten által nekünk ajándékozott létformától.

Prohászka Ottokár az 1920-as években így fogalmazza meg véleményét e kérdésben: *„A modern állam szabadsága”, ez is szép szó; de hogy mily nagy hazugság, s mily kevés igazság, elég Franciaországra, s a modern szabadságnak ottani szabadkőműves bemutatkozásaira rámutatunk. Ott egyáltalában furcsa műszerekkel dolgozik a szabadság. Szabadságnak nevezett erőszakoskodásban és zsarnokságban csorbult ki a guillotine is, melyet véresszájú s véreskezű „államférfiak” kezeltek, kik a természet- s az emberjogokat kaparták ki a feledés lomtárából. „Minden ember egyenlő”, „minden ember szabad”, „minden ember szabadon*

nyuvanuja ki véleményét”, „minden ember szabadon gyülekezik és társul...”, ezek az emberi jogok papíron; különben pedig, aki nem volt Voltaire-iánus, azt lenyakazták, s akinek feje volt ahhoz, hogy keresztény legyen, azt lefejezték. S mit művelnek a modern jakobinusok a kultúra s haladás nevében? A guillotine most nem működik, de az erőszak éppen úgy dolgozik s elő akarja írni, hogy az ember mit higgyen és mit ne, s hogyan éljen s hogyan ne.”

Az emberiség nagy része ma istentagadó, s ha a vallással, hittel, Istennel kapcsolatos gondolattal kerül érintkezésbe, azaz bármiféle gondolattal, mely az erkölcs fogalmát vetné föl életében, azonnal és gondolkodás nélkül a hátát mutatja: „*Nem érdekel ez az ostobaság! Mi hasznom van ebből?*”. Mert élete lényege nem a munkálkodás, s kényszerű munkálkodása nem eredményhez, hanem haszonhoz vezet, mely a továbblépéskor már mint életcél jelentkezik. Egy már évtizedes gyakorlattal rendelkező orvostól hallottam a következőt: „*Én csak abban hiszek, ami levágható, összevarrható, megfogható. Így nem foglalkozom még az akupunktúrával sem, mert nincs megragadható tudományos alapja, s aminek nincs tudományos alapja, az nem létezik.*” Ez a diplomás szellemi árvízkárosult egy egész szaktudomány, az emberi egészség őreinek nevében nyilatkozott, s azt mondta ki, ami jelen világunk hanyatlásának lényege és egyben végeredménye: A tudomány mindenhatóságát hirdette meg, de figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy a tudomány néhány évszázaddal ezelőtt azt hirdette, *a Föld egy tányérhoz hasonló*, s aki elér a széléig, az belezuhanhat a semmibe. Néhány évszázaddal ezelőtt nagytudású gyógyítókat, látókat és tudókat égettek meg *boszorkányság, eretnekség* vádjával, „*vajákosságért*”, s a korabeli Egyház tanításával való szembehelyezkedés miatt, mert azt állították, hogy a Föld egy gömb. Orvosaink, természettudósaink, történészeink, politikai vezetőink komoly hányada nem hisz a fejlődésben, a dolgok pozitív alakulásában, mert lelke mélyén azt hiszi, hogy amit ő tud, az a tudás csimborasszója, e fölött már nincs más tudható. Ez az ember elveszítette maradék lehetőségét is arra, hogy visszatérjen valaha is a kúthoz, melyből a valóság Élet-Vize csordogál.

Az emberiség egy másik milliárdos tömege pedig Isten szándékosan eltorzított vonásokkal megfestett, kicsinyes érdekből manipulált képére tekint fel. A létezés egyedülálló, személyes realitásának ez a hamis átfogalmazása pedig olyan kényszereket formál az istenhívő ember számára, melyek hamis utakra terelik őt. A hívő társadalom egyedei életképtelenségük bizonyítékeként nagy tömegekben tették magukévá annak az önfeladó pacifizmus eszméjének önpusztító elveit, melyet ugyanazok a keresztény/keresztyén egyházak oltottak/oltanak beléjük, amelyek szervezetük történetének során sosem gyakorolták ezt az eszmét, s ma sem teszik. A magyar ember tömegei elé állítják példaképül *Szent István, Szent László* alakját, de ezen szentek kapcsán elhallgatják, hogy példájuk lényege, legfőbb erényeik éppen a *harcos érdekvédelem, a fegyveres ellenállás a betolakodók, a rablók, az igazságtalanok, a nemzetgyilkosok ellen*. Nincs egyetlen Árpád-házi férfi szentünk, aki nemzete gyilkos ellenségeivel szemben visszariadt volna a fizikai harc felvételétől, ha azt a történelmi szükségszerűség megkövetelte. Ha ma élnének, valószínű-

leg Szaddam Huszein sorsára jutnának hamarosan. Ez a keresztény köntösbe öltöztetett hamisítás, pacifista egyoldalúság, ez a *kilúgozása az igazságnak* bűnös dolog, mert gyengíti a nemzet egészségét, s pont egy olyan korban, amikor éppen ennek ellenkezőjét kéne tenni: erősíteni a nemzeti immunrendszert, felkészíteni a Jézus-hitű magyarokat az elkövetkező harcra, küzdelemre, erősíteni a harci kedvet, s a pallosos, pajzsos *Mihály arkangyalt*, a magyarság egyik szellemi védelmezőjét, égi hatalmasságát hívni segítségül. Az igazi kereszténység ugyanis nem riadhat vissza a pedagógiai célú visszaütéstől, a revanstól, hanem mindig gyakorolja azt. *Jézus nem Jahwe birkája*, hanem *Isten Báránya*, ami azt jelenti, hogy Jézus életpéldája és tanítása ebben a jelképben nem a keresztény ember ostobaságát, minden veszélyhelyzetben való bégető, lemondó megadását, hanem alaptermészetének ártatlanságát, alapvető szelidségét, békességre való vágyát, igazságosságát hangsúlyozza. Betolakodó rablókcal, csalókkal, hazugokkal, árulókkal, az emberi méltóság beszennyezőivel, gyilkosokkal szemben, amilyenek minden emberi közösségben megteremnek, de szinte minden családban is akad belőlük néhány díszpéldány, nincs pardon! Ha ezek fellépnek a nemzet ellen, akkor az igazságosság, a szelíd, békés jövő álma éppen a harcos fellépést sürgeti, ahogy az szabadságharcainkban is kidomborodik. Ha az egyénnek nincs is joga az önbíráskodásra, mert az káoszba merítené a társadalmat, a közösségnek legális joga van sokféle módon megvédenie létérdekeit, jövőjének esélyét, utódainak jogos tulajdonát. *Egyházaink tanítói sajnos megintcsak becsapják híveiket, amikor a Jézustól meghirdetett szeretetet egy langyos pacifizmus lelket kiűresztő, emberellenes, lealázó köntösébe öltöztetik*. De kanyarodjunk vissza az eredeti kerékvágásba!

Az *intuitív tudásszerzés* lehetősége, amit a régi iratok a *kinyilatkoztatás* fogalma alatt értenek, mára elvesztette társadalomformáló erejét és hitelességét. A tudományos élet közszereplői és e hatalmi ágazat hivatalosai a fürdővízzel együtt kiöntötték a gyermeket is.

A *tudásszerzés* során mindig a részletekre koncentrálódik az iskolázott, tehát irányított, tehát leszűkített, tehát *manipulált* figyelem, s a részletek kérdéseinek megválaszolása során az értelem nagy erőfeszítést kifejtve, időt és fáradságot pazarolva, mintegy mozaikszerűen rakja össze a megszerezhető anyagot, s logikailag folyamatosan igyekszik ebből – a teljesség irányába törekedve – kiegészíteni tudását.

A *beavatás* mindig hatalmas jelentőségű, átfogó, az *Élet egészét* érintő igazságok egy pillanat alatti megértése, ahogy *Hamvas Béla* bölcséleti írásai is sugallják, s mivel ez a fajta tudásszerzés alig önthető szavakba, az őskori beavatás szövegei mindig enyhén hiányosan fogalmazott, rövid terjedelmű úgynevezett „szutrák”, melyek olvasása során meg kell találni a hiányzó láncszemet. Ilyen szutra-jellegű mondat az is, amit *Hermész Trismegisztoznak*, ennek az őskorok kódéba burkolózó beavatottnak tulajdonítanak: „*Ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van, ami lent van, ugyanaz, mint ami fent van.*” – áll az emberi bölcsélet egyik legősibb könyvében, a „*Tabula Smaragdina*”-ban. Ez az ősrég kinyilatkoztatás Istentől származik, hiszen maga Jézus is az erre való törekvést fogalmazza

meg abban az imában, amit Tőle tanultunk. Ilyen szövegekkel azonban szinte minden ősi vallás, bölcséleti tartalmakat kifejtteni szándékozó filozófiai rendszer rendelkezik. Ilyen szutra-szerű szöveg az emberiség legősibb kinyilatkoztatásának tartott *Hénok* tanító által lejegyzett nyilvánossá tétel is, melyben Isten közli a *füllel rendelkező* emberrel saját természetének legbensőbb titkait. Ilyen szutrákat azonban *Jézustól* is hallunk. Ezek azok a kinyilatkoztatások, melyeket még a tapasztalt, kiválasztott, alaposan kiképzett tanítványok sem értenek meg azonnal, csak akkor, amikor tartalmuk bekövetkezik, azaz utólagos érvénnyel fogják fel lényegüket. Akkor sem rögtön, hanem gyakran csak nagyon lassan, és nagyon tudatos ráfigyeléssel. Ilyen ősi tartalmakat szellőztet meg Jézus is az örök tanítás titkait felfedve tanítványai előtt, a feltámadásával és második visszajövetelével kapcsolatos közlései során, vagy az eljövendő „*Vigasztaló*” ígéretekor. Ezeknek a szutráknak a megértése tehát nehézségekbe ütközik.

Ennek ősoka az, hogy mai, technokrata emberi szellemünk az ezekben rejlő misztikus tartalmakat valamiféle ember és természetfeletti, vagy éppen értelemfeletti jelentőséggel ruházza fel. Pedig ezeknek az ősi „*mondókáknak*” éppen az a lényege, hogy könnyedén feltáruhassanak, ehhez csupán lényeglátás, ráérvés, egy ráhagoltság, beleérző készség szükséges. Mert miről is szól pl. az idézett hermetikus szöveg? Pontosan arról, hogy *minden megismerhető, az ember eredeti állapotában Isten tükörképe*, s mint ilyen, megadatott számára, hogy feltáruhassanak előtte a legvégső titkok is. A szöveg ehhez adja meg a megfelelő módszertani utasítást, amikor kijelenti, hogy tanulmányozd a saját világot, magát az embert, és abban, mint tükörben meg fogod látni a kozmikus világ, s a teremtés végső titkainak megfjtését. Ugyanakkor nem korlátozza be valamiféle „*tudományosság*” kereteibe e megfigyelés módszertanát, tehát a *mikéntre* nem ad utasításokat. A fürkésző emberi szellem előtt meghagyja az egyéniség szabadságának teljes spektrumát, nem teologizál, nem „iskolási”, nem korlátoz. Egyszerűen bemutatja, hogy kísérteties összhang és hasonlóság uralkodik a *makrokozmosz* és az atomok világának, a *mikrokozmosznak* belső szellemi, pszichikai és fizikai rendjében, rendszerében. S nemcsak a rendszer hasonló, hanem tökéletesen összecsengenek, megegyeznek a működő törvények is. Ezért olyan fontos a *Törvény* ismerete, amire Jézus is oly sokszor utal, mert aki a hatóerőt, a törvényt ismeri, az képes a következtetések levonására is. S ezért olyan veszélyes mellékvágás a zsidó vallási törvények, a mózesi törvények kötelező érvényű, a *bűnre* és annak következményére, a *bűnhődésre* koncentráló világa, a *bűnösség*, a „*fekete bárányság*” érvényesítése az emberi sorsban, mert a *Törvény* soha nem merev és soha nem életellenes, éppen ellenkezőleg: Ő a jóakarát és a béke belső ereje, mert a törvény a **SZERETET**. Az a vallási tan, amelyik ezt nem ismeri föl, vagy az, amelyik ezt kiüresíti és a helyébe más tartalmat tölt („*Szemet szemért, fogat fogért!*”), az igazában nem ismeri a törvényt, s élete, története a pusztulás, a leépülés pokoli vízióit mutatja.

Hogy a tudományos, iskolai szisztémájú tudásszerzés és a kinyilatkoztatáson alapuló, intuitív beavatottság közti különbség lényegét még jobban megragadhatunk,

leírok itt egy matematikai példát. Ez pedig nem más, mint az ún. „*PÍ*”-szám: a *3,1415*. Egykori matematika óráinkon azt verték a fejünkbe, hogy ennek a számnak a lényege az, hogy a körrel, és a kör térbeli vetületével, a gömbbel kapcsolatos különböző számításokhoz ad kulcsot. A tudomány eztán bevezeti a tudni vágyókat ezekbe az absztrakt manipulációkba, begyakoroltatja a diákkal azokat, s ha ezen számítások logikáját megértette, tovább engedi lépni a következő fejezetbe.

A beavatott szellem ennél sokkal mélyebbre hatol. Nem a *használatosság*, nem a *matematikai logika* oldaláról közelít, hanem a *transzcendencia* irányából. Ha ilyen szemmel vizsgálódunk, megtudhatjuk, hogy a *3,1415* -nek, mint a rideg matematika többi száraz tényének is rejtett, misztikus értelme van. Ez pedig a következő:

A kör a síkban, és a gömb a térben a *tökéletesség* mértani, jelképes ábrázolása. A tökéletesség emlékeztet az ember pedig ősidők fogva az „*Isten*” fogalmához köti. Így a „*PÍ*” is alapvetően ennek a *transzcendális tökéletességnek* a kifejezője, mely elsőként azt nyilatkoztatja ki nekünk, hogy Isten egy család, egy közösség, mely három személyből áll (= 3). Ez a hármasság ma már szemtől-szembe nem szemlélhető, mert az Isten a *teljesség* világába rejtőzik az emberi szemek által befogható, rész szerinti világ elől, tehát Isten olyasvalaki, akit határ (,) választ el az embertől, aki viszont kilépett a tökéletesség köréből, az egész számokkal kifejezhető valóságból, s akinek kollektív tudata, szellemi teljessége töredékeire hullott, szilánkjaira, *individuumokra* tört, s ezért e tökéletlenné süllyedt tudatában létrehozta a maga számára az anyag mai, torz minőségét, azt a valóságot, melyet ma „*A Valóság*”-ként érzékel. Tudatából azonban, ha emelkedettebb minőségbe lép, elnyerheti még azt az intuitív képességet, mellyel az anyag határain túl létező, „*falon*” túli világból intuitíven felfoghatja még a „3” értelmét. Ezzel a beavatással az odaáti világ lényege, az isteni hármasság „egysége” (= 1) megsejthető, majd felfogható a számára.

A „*PÍ*” ezután kifejezi, hogy a világ, amelynek színpalai mögött nyugszik a *Valódi Valóság*, négy elemből, valamint négy dimenzióból áll össze (4 = föld, levegő, víz, tűz; hosszúság, szélesség, magasság és idő = tér-idő dimenziók stb.). Ez a négyesség is arra az egységre (= 1) mutat, ami az odaáti valóságot je-lenti, s ami odaát egy *hármasságban* fejezi ki tökéletességét. Az ember ezt a körülötte hullámozó, létező világot nem képes átlátni, de a természetfeletti valóság mégiscsak ezen keresztül nyilvánul neki meg, mert Isten az ember számára leginkább egy *kozmológiai* szemlélet alkotta istenképen keresztül, azaz a teremtetett kozmosz törvényein át képes kifejteni önmagát, amit az ember öt (= 5) *érzékszervén* át (látás, hallás, tapintás, szaglás és ízlelés), azaz a test teljes értékű működésén keresztül képes szemléletébe emelni. Ezzel a „*PÍ*”-be belép az emberi természet szimbolikája, az 5-ös szám is. Így a „*PÍ*” kifejezi a teljes létezés: *Istent* (3), a két világot egymástól elválasztó „*falat*” (,), az Isten evilágban is megragadható minőségét, amit a magyar ősi Isten-név (*Egy – Egyház = Isten háza*) is kifejez, majd szemléletesen kifejezi az *anyagvilágot* (4), melynek mélyébe hatolva szintén képet kaphatunk

Isten természetéről, főként a földre szállt Istenfiú által (1), majd kifejezi az emberi lény *érzékelésének ötösségét* (5). Így a „PÍ” valóban minden létezőt, a metafizikait és a fizikait is magában foglalja. Nem csoda hát, hogy ez a misztikus ismereteket hordozó szám a világmindenségben uralkodó tökéletes teremtményeknek, a körbe, gömbbe szerveződő isteni szándékoknak, égitesteknek, hatóerőknek számításaihoz nyújt segítséget. Ezt a tudást a „tudományos” számtan matematikai feladvánnyá silányította.

Mivel az először egy vesszővel, aztán az egységre utaló egyes számokkal elválasztott tényezők számsora növekvő számsor, nyilvánvalóvá válik, hogy az ember útja az Istentől való távolodás során a széttöredezés, a mindig több és több értékben való megfogalmazódásban áll.

Nyugati tudósok egymás közt suttozva merik csak megállapítani, s ez az elszuttogott szó néhanapján átsiklik a tudományos cenzúra falának repedésein, hogy milyen csodálatos analógiák fedezhetők fel az *emberi test érrendszere* és pl. a *Tejútrendszer* felépítése között, vagy micsoda megtévesztő azonosságok nyílnak meg az *emberi test belső organizáltsága*, az *idegrendszer* és a *szervek működése*, és egy *termeszobly* belső rendszere, íratlan működési „szabályzata” között. Amire az évezredek során mai állapotába fejlődött természettudomány végül is rájött, az végkifejletében annyi, hogy a laboratóriumi viszonyok között *analóg módon* megismerhetők a *makrokozmikus* viszonyok törvényszerűségei, s hogy annak a tudós-nak, aki szakítani mer a „tudományos” felfogás földhözragadt dogmatizmusával, az előtt a végtelen lehetőségek tárháza nyílik meg egy pillanat alatt. Ezt a tudást az idézett *hermetikus szutra* a maga teljességében, de csupán egy mondatban megfogalmazta, és ezt a tudást alkalmazta már ismereteinek és beavatottságának megszerzése idején, a ma „sötét”-nek tanított kórokor mélyén. Isten az őskor kezdetén, amit mi *aranykornak* nevezünk, kifejtette az embernek, hogy Isten megismerhető, s közölte vele az elérhetősége módját is. Modern példával élve, Isten hátrahagyta a süllyedő világban bukdácsoló ember számára „telefonszámát”.

A mit kimond, az egy kiváló, a gyakorlatban nagyszerűen működő szabály lehetne, mert pl. az ember is csak úgy ismerheti meg a saját biológiai művének, azaz testének működését, hogy ezt a működést egy másikon megfigyeli: darabokra szedi azt, és megnézi, mi is van benne és az mivel milyen összefüggésben áll. Ehhez hozzászói korábbi idők tapasztalatait, mások megfigyelésének eredményeit, aztán mindezt összegezve, megpróbálja azt a gyakorlatban hasznosítani. Ugyanígy állunk minden egyéb titokzatos és szemeink előtt elrejtett dologgal is: ami ma megismerhetetlennek tűnik, mert megragadhatatlanul *hatalmas*, vagy ugyanolyan mértékben *apró*, annak meg kell keresnünk a megragadható, emberi mértékű analógiáját, s akkor megnyílnak előttünk a megismerés útjai. Ennek az *analógiás gondolkodásnak* egyik eredménye volt a *visszafelé való következtetés* alkalmazása, melynek során a már megtapasztaltból megismerhetjük az elérhetetlent, a megtapasztalhatatlant. Amikor Jézus azt mondja, hogy „*aki engem lát, látja az Atyát*”, vagy amikor azt tanítja, hogy „*az ember teste Isten temploma*”, vagy amikor az

ösikinyilatkoztatás, amely bekerült a zsidó Bibliába is, így szól: „*az Atya saját ké-
pére és hasonlatosságára teremtette az embert*”, tulajdonképpen a *hermetikus
szutrát* ismétlik meg tartalmilag, s egyben indirekt módon fel is szólítanak, hogy
nosza, rajta, kutató ember-elme, Isten nem rejtőzködő lény, hanem megismerhető
az ember számára. Ehhez módszerként pedig az *analógiás gondolkodást* ajánlják.
Amikor tehát olyan valóságtöredéket veszünk görcső alá, amiről a materialista mód-
don vizsgálódó tudomány lemondott, az analógiás gondolkodást alkalmazva meg-
szerezhetjük a kívánt ismereteket. A baj ott van, hogy az iskolarendszer ezt soha
nem tanítja, sőt, tudománytalannak tekinti az ilyen módon levont következtetéseket.

Úgy tűnik azonban, mintha a fent közölt *hermetikus szutra* nem annak az ember-
nek íródott volna, amelyik ezt papírra vetette. A *hermetikus szutra* beavatottja, aki a
kinyilatkoztatást nyilvánvalóan a „*szemtől-szembe látás*” állapotában, azaz nem
horizontális, embertől-emberig terjedő módon, hanem még *vertikális*, fentről lefelé
ható lét-kapcsolatban kapta a *Teremtőtől*, nem saját magának, nem a saját kora em-
berének szánta ezt a közlést, hanem annak az emberiségnek, amely majd később
fog élni, amely evangéliumi terminológiával kifejezve mindent „*tükör által, homá-
lyosan*” szemléli már, amely nem ért meg már semmi lényegit, mert rövidlátó lesz,
mint a vakondok, mert világa földhözragadt praktikumból nem lát át a színfala-
kon. Azért vetették ezt „*papírra*”, azaz az emberi bölcsesség időnként mindig fel-
felbukkanó termőföldjébe, hogy a kitörni vágyóknak minden eljövendő korokban
adva legyen mégiscsak egy út, melyet a kínai filozófia TAO-nak nevez („*Út és e-
rény könyve*”), s melynek lényegét Jézus úgy foglalta össze egy szutrában, hogy
„*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Mert aki ezen az úton halad, az az *ana-
lógiás gondolkodás* elsajátításával akármit megragadhat, akár logikailag is nyomá-
ba szegődhet a láthatatlan világnak. Hiszen amint az emberi test egésze a milliárd-
nyi mozzanat koordinátorának, az emberi agynak és a gerincvelőnek rendeltetett
alá, úgy az emberi test törvényei által megismerhető makrokozmosz működésében
is sejthető, kimutatható és tettenérhető az *Organizátor* felmérhetetlenül hatalmas
személye. Így juthat el az ember az anyag vékony papírfalán átvilágító valóságig:
az *anyagvilágot irányító mérhetetlenül hatalmas, határtalan intelligencia megis-
meréséhez.*

Ennak a tudásnak a birtokában azonban az élet nem folyhat tovább úgy, ahogy
pl. napjainkban teszi. Ennek a felismerésnek alapján az egész emberi társa-
dalmat át kell formálni, vissza kell téríteni az elfajzás, az elkorcsosulás útjáról, meg
kell adni neki azt a formát, amely az emberi életet visszahelyezi az eredeti rendbe
és törvény szerinti formába. *Tehát ami fent van, azt újra érvényesíteni kell idelent*
is. Ez az emberi életet egykor értelemszerűen átható, annak minden mozza-natában
érvényre jutó gondolat azonban egykor, a történelem előtti időkben, egy emberi,
közösségi alakulatban érvényre jutott. Ez az östársadalmat alkotó népcso-port hívta
magát „*mag-ár*”-nak, beavatott, tudós népnek. Tudásának lényege az volt, hogy
ennek a *Bibliát* évtízezredekkel, tán évszázazredekkel megelőző öski-
nyilatkoztatásnak a lényegét társadalmának törvényi erejére emelte. Ez a nép, a-

mely tisztában volt a *hermetikus szutra* által megfogalmazott, egyedül üdvözítő, egyedül járható út mibenlétével, ezt a gondolatot egy speciális, csak erre a népre jellemző társadalmi szerkezetben meg is jelenítette államalkotásai folyamán mindenütt, ahol gyökeret vert a *Tigris-Eufrátesz* folyamvölgyétől a *közép-ázsiai sztyeppe* világán át egészen a *Kárpát-medencéig*. Ez a gondolat élénken élt a magyar történelem legutóbbi idejéig, *Mátyás király* koráig a *történelmi Magyarországon*, s ugyanez az eszme válik ma ismét ösztönös ráérzés, *intuício* útján a magyar nép nemzetalkotó, jobbik, Fénybe álló felének akaratává. ***Ez annak a küldetésnek a lényege, melyet nekünk, magyaroknak szánt az Isten ebben az ember által a tönk szélére juttatott világban.***

Emiatt itt arról is szó van, amely a szakrális magyar államok folyamatos fejlődésének mottója volt, s amire az őskori/óskori kezdetek *káld-sumír-mag-ár* államai is felépültek: „*Ami fent van, megegyezik azzal, ami lent van, és ami lent van, megegyezik azzal, ami fent van.*”, azaz „*miként a mennyben, úgy a földön is*”. Ez az elv a szakrális királyság törvényi alapja, így aki ezt érvényesíti, az ***Isten égi Országának földi mását*** valósítja meg a földön, melyet nem emberi érdekek, politikai nyomásgyakorlás, nem a „demokratikus” parlamentarizmus zsákutcás rendszere, nem különböző ideológiák nevében fellépő papi rendek, társadalmi ranglétrán elhelyezkedő kasztok érdekei, vagy vagyoni helyzetüknél fogva hatalommal rendelkező társadalmi osztályok tagjai, sem pedig rasszista áltörvények önjelölt kiválasztottai irányítanak, hanem a Teremtés Ősi Törvénye. Isten Szellemé lebeg fölötte és pulzál benne, minden porcikájában, mindenkor. Ebben a helytelen irányból visszafordító folyamatban tevékenységünk része lesz a *harc*, mégpedig a kemény, alkalmasint tényleges harc is. A másik oldalról pedig a magyar embernek hozzá kell szoktatnia magát már idejekorán, hogy eddigi ellenségei között is szép számmal lesznek olyanok, akiknek lelki szemeiről lehull a hálóg, s őszinte odaadással átállnak majd a jobbik oldalra. Fel kell hát készülnünk a *megbocsátásra* is, mely életünk egyik legnehezebb, legmegrendítőbb aktusa, de ennél fogva a legfelemelőbbek közé tartozik, mert lényege a *katharizis*, az *erkölcsi megtisztulás*, a bűnök mindenkori levethetőségének ünneppé emelkedése.

A megértéshez azonban nem csupán történelmi ismeretek szükségesek, hanem elsősorban erős lelki ráhangoltság és mély, szellemi nyitottság. Mi magyarok pl. mára már értjük, hogy az idézett *hermetikus* szövegnek mi az értelme, de ehhez is meg kellett ismernünk az *Úr, Él* népünknek adott ősi kinyilatkoztatását, mely a *hatágú csillag* ábrájában jelent meg a legplasztikusabb formában. Aki tehát ezt a mondatot a legmélyebb rétegekig megérti, életét ennek értelmében újraszervezni képes, s ha ez az újjáépített emberi sors mások életére is kihatással van, arról elmondhatjuk, hogy átesett a beavatás egyik fontos lépcsőjén: nyitott szellemmel él, s a metafizikai valósággal átfedésben. Az már megindult a kijelölt úton: felfelé a gödör fenekéről a Nap fényes, kitarulkozó világa felé. Így igaz az is, amit e rész kezdetén állítottam, hogy a beavatás a tudásszerzés útjaival, módjaival ellentétben mindig a *teljesség, az egész megértésének módja*. A beavatás tehát nem a „tudás”,

nem a „tudatosság” útja, de nem is a *misztikus elragadtatásé*, hanem a *nyugalomé*, a *mozdulatlanságé*, és a *csendé*. Ez az anyagnak az a mozdulatlan nyugalmi állapota, melyben új minőség megszületésére válik képessé: megmozdul benne a szellem, és működni kezd. „*Mozgás és nyugalom.*” Ennek megvalósítására utal ezen mű elején az ott idézett *Tamás evangéliumának* részlete.

Ha a *megértés*, jobban mondva a *rádöbbenés* megtörténik, akkor a beavatandó „tudatára ébred” valami nem tudhatónak, azaz *felébred*. Ez a lény ekkor – a buddhizmus szóhasználatára szerint – *buddhivá* válik, megfényesül. Ez az élmény nem csupán a *megértéssel* gyarapítja az emberi személyiséget, hanem hihetetlenül erős érzelmi kötődést, *megigazulást*, szellemi *megtisztulást* is ad egyben, azaz az élmény a teljes embert megérinti, nem csak a kauzális lényt. Életét ettől aztán már nem a pillanatnyi benyomásai, nem tanultságának, a tudhatóságnak körülményeket formáló hatásai befolyásolják. Ez a cselekmény általában nem tudatos, hanem *kegyelemszerű, ajándékjellegű, kinyilatkoztatásszerű* esemény. Ilyen kathartikus élmény többek között, mely a megvilágosodáshoz vezethet, a bűnösség emberi minőségének iszonyúan fájdalmas megértése, mely az azonnali és teljes megtisztulást vonhatja maga után. Ezzel az úttal az ember olyan ajándékot kap, mely a *dosztojev-szkiji* és egyben saul-páli „*bűn és bűnhődés*” *zsidókeresztény dialektikája* helyett új életminőségbe helyezi az embert: a „*bűn és megbocsátás*” *szkíta-jézusi* konstellációját teszi számára elérhetővé, felfoghatóvá, vigasztaló, erősítő, gyógyító erejű felismeréssé. Ezutóbbi mindenki számára nyitva áll, aki képes ráébredni erre a létértelemre, s ez alól a nagy bűnösök sem kivételek. Így megérthetjük, miért lehet szent egy gyilkosból, vagy más nagy bűnök elkövetőiből, de soha a zsebtolvajokból. Mert a *mélység* és a *magasság* egyszerű *állapotai* közelebb állnak egymáshoz, mint az *alacsonyosság* és a *magasság*, amelyek azonban *minőségek*, s mint ilyenek, *minősítenek* is. Hadd alkossak most magam is egy szutrát. Ez utóbbi az előbbivel ellentétben minősít is, míg az előbbieket csupán állapotok, s mint tudvalévő: *minden állapot megváltoztatható, s ebben a lehetőségben a megválthatóság kérdése nyitva marad az ember számára*. Ami nehezen változik, az a kialakult, megrögzült *minőség*, mely az emberéletben *megszokásként, berögzöttségeként* jelentkeznek. Ezért „*szent*” István király is, mert – bár későn, de mégiscsak – megértette élete esendőségét, meglátta bűneinek lényegét, ez a tudat szelleme és lelke mélyrétegéig átjárta, s ennek következtében megtisztult. Állapota megváltozott, szelleme felfelé lépett, s ez a változás lehetőséget teremtett számára, hogy *megváltottá*, egyházi szóhasználatnál „*szentté*” válhatott. Mivel felismerte bűnösségét, kérdéssé vált életében a személyes megváltottsága is, mely kérdésre Isten minden valószínűség szerint „igen”-nel válaszolt. Ennek folytán jóvá tette elrontott, eleddig útfélre sodródott életét, azaz megtisztult, megváltódott.

Agyanennek az ősi rendbe helyeződésnek a törekvése hajtja az ókori görög dráma, különösen a görög tragédia alkotóit is, amelynek egyértelmű célja, hogy szembeállítsa egymással az evilági hatalomra és gazdagságra, azaz lefelé szálló sors-ágra helyeződött, kárhozatra szánt, tehát hamis, és a felemelő, minden

evilági szennytől megtisztult, földi sorsában elbukó, de hősként erkölcsileg emelkedő vonalra álló emberi sorsvállalás magatartásformáit. Ezt a megtisztító, felemelő érzést nevezi az irodalomtudomány görög fogalommal *katharizis*nak. Ezáltal megigazulva a publikum lelkileg és szellemileg tisztábban hagyja el a színházat, mint ahogy odaérkezett, s magával viszi mindennapjaiba, hétköznapi életébe az utóbbi megvalósíthatóságának hitét és tudatát. Mi ez, ha nem az *Éden* vágyának átverzése az anyagba merülő, történelmi ember életének durva vásznán? Katharizis nélkül nincsen felemelkedés, mert lelki átélés nélkül nem létezik belső megtisztulási folyamat.

A beavatás során, ennek a lesújtó és egyben felemelő felismerésnek a pillanatában az ember mindent, amiért küzdött, harcolt, amit gyűjtött és felhalmozott, érzelmeit, tudását és örömeit, még belső békéjét is, ami nem ezzel a tudattal telítődött föl, hihetetlen súlyú tehernek érez, melyet mindenáron le kell vetnie, különben agyonnyomja őt. Ennek a csodálatos belső világosságnak a tudatában vetette le a gazdagok ruhájával együtt addigi kicsapongó, tobzódó életét *Szent Ágoston*, a *numídi*i *Tagaste* szülötte, ki a korabeli ismert világ nagy részén, s szinte a teljes Európán uralkodó *manicheizmus* tanain vált Jézus követőjévé, s ki ebből a tanításból fogalmazta szemléletének lényegévé a „*Credo ut intelligas, intellige ut credas*” („*Hiszek, hogy megismerjek, megismerek, hogy higgyek*”) gnosztikus életelvét az Isten megismerhetőségével kapcsolatban, de a hatalmas vagyont, mérhetetlen kincseket, gazdagságot elutasító *Assisi Ferenc* és a szüzességet önként vállaló, gyönyörű, tiszta *Klára* is így, ezen az úton fordított hátat a világ csillogó fonákjának. Így mutatták hátukat sikernek, megélhetésnek, családi boldogságnak, s a legvégén testi biztonsáruk életígéretének is ama galileai tizenegyek, így térdeltek a római arénákban a tomboló pogányok és fenevadak elé vetett öskeresztény tiszták, s így adta át életét István király is a „felső” hatóságok kezébe öregkorának végén. Aki nem érti, mit jelenthet a szorosan kezemben tartott, biztonságot és védelmet adó, öntudatot, önhitet építő hatalom, gazdagság, otthon, biztonság, a megszokás, befolyás és a vagyon, a karrier egy életen át megalkuvásokkal, elvfelelőségekkel, önként vállalt lelki leépülések árán felfalazott építményének és a kényelmi berögződéseknek, begyöpösödöttségeknek feladása, vagy az átruházása egy másik személyre, ahogy István uralmát Máriának adta át, s aki nem érti meg, milyen hatalmas mélységeket hagyott a háta megett az az ember, aki lemeztelenítette magát a saját életének fényétől és ragyogásától, annak minden összegyűjtött limlomától, az nem értheti meg a nagy szentek élete lényegét sem, s így Szent Istvánt sem. Az Ő maradék dilemmája a felismerésnek ettől a pillanattól csupán az volt, hogy amit levetett magáról, az jó kézbe kerüljön. István ekkor nem végrendelkezett, hanem mindent visszadöntött a forrás szájába, ahonnan minden, s az élet maga is származik. Ebben a pillanatban már Isten előtt állt, s Őelőtte ebben a szembenállásban el-törpülnek a bűnök, a silányságok, a hiányosságok, s csak a szándék értelme áll tisztán, amely lehívta Őt ekkor a magasságokból a mélységekbe. Így ötlött István szemébe magyar lelkének boltíves kápolnája sötétjében a szerényen meghúzódó, ke-

serédes arcú, holdsarlón álló asszonyalak, s így látta meg ebben a törékeny nőben az öröklét hatalmas magyar ajándékát. Koronáját, országát, életét ez elé az *Asszony* elé tette az oltárra, s e megvilágosodott pillanatban bűnei visszahúzódtak a semmi-be, s kinyílt előtte a hermetikus kinyilatkoztatás valósága: ami lent van ugyanazzá vált, mint ami fent van. Leszállt a *Kárpáti Magyarország* kereteibe az *Égi Birodalom*, melyet máig hatóan úgy nevezünk:

Regnum Marianum

Ez a magyarság életében ma is létező, szakrális királyság, ez a megszüntethetetlen és lebonthatatlan Rend, ez a hatalmának és uralmának jogától megfoszthatatlan birodalmi eszme a magyar felemelkedés egyetlen útja és lehetősége, a bepiszkoló-dott, összekuszált lelkületű magyar ember kathartikus megtisztításának egyedüli lehetősége. Ez az eszme egy intuitív beavatási folyamat során öltött testet első szent királyunk, István öregkorának nemzetmentő szándékában.

Az így, intuitív módon szerzett bölcsesség nem az élet részletkérdéseit érinti, ahogy a Mennyei Birodalom földi kicsapódása, a *Regnum Marianum* sem ezt teszi, hanem mindent átjár, mint a kiömlő víz. Így, aki ezen a megértésen, a beavatáson átesett, az egyszerre érti meg Bach muzsikáját és a piramisok titkait, s az emberiség származásának éppúgy mélyére lát, ahogy megérti az erkölcs törvényeit, a kozmosz belső rendjét is, s mindegy a számára, hogy új mondandóját mások elhiszik-e neki, befogadják-e, vagy sem. *Megérti, hogy minden egy, s hogy Egy a Minden.* Kérdései nincsenek többé, elenyésznek a kétségek, és mindennek helyébe lép a teljes létbizonyosság. Ilyesmit érezhet a pillangó is pillangósága első pillanataiban, miután levetette az araszoló hernyóságot, s megnyílik előtte az a világ, mely többé nem a csuszómászó-lét mélységeinek korhatag, nedves-nyálkás, hűvös és sötét aljzatvilága, hanem a fénybe illanó illatokkal, színekkel, magasságokkal átítatott mezők, erdők, tavak, rétek, a zöldek és üde kékek, arany sugarak és fodros felhők világa, új lelki minősége. S mindezt anélkül, hogy az emberbe oltott szellem iskolák évfolyamainak garádicsain átvirgódva, véres szorgalommal összegyűjtött tudást tenne magáévá. A *tudásszerzés* iskolai változata, mindennapjaink átfogó gyakorlata mindig *kívülről* tölti meg a személyiséget anyaggal, míg a *beavatás* egy már meglévő, mindenki által birtokolt, de a történelmi valóságba lépett ember létében passzívításba húzódott, *belső tér* dimenzióit ébreszti meg. Így míg a tudásszerzés mindig a *tevékeny tudatossággal*, az állandóan fészkelődő *aktivitásból*, a beavatás mindig a *mozdulatlanul koncentrált éberségből* áll elő. Az egyik az *akarat, szorgalom és készség, képességek, tehetségek* függvénye, míg az utóbbi a befelé nyitottságé, *koncentráltságé, ráhangoltsága*. Ez utóbbi tehát a keveseknek adott *kegyelmi ajándék*. Mindez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy a beavatott szellemnek és léleknek többé nincs mit tanulnia. Ellenkezőleg. A megszerzett bölcsesség egyre több tudásszerzésre motiválja őt, hiszen ettől fogva minden emberi bölcsességben, alkotásban és tudásban jólesik vizionálni megszerzett élményé-

nek tükörképét. A beavatás ti. az addig befalazott ajtók szélesre tárását is jelenti egyben, amin szabadon ki- és bejárhat a megszerzett tudás szele és fénye.

Amikor Jézus valami olyasmit mondott ki képes történetei során, aminek felsőbb értelme volt, s így nem tartozott a tömegekre, akkor mindig így szólt: „*Akinek füle van, hallja meg!*” Ezzel hívta fel a beavatandók figyelmét arra, hogy ezen a ponton érdemes megállapodni, leülni és elgondolkodni, mert itt a tanítás lényeges, az avatatlanok előtt rejtett minősége található. Ezzel hívta fel figyelmüket arra, hogy itt a megértéshez nem elég az egyszerű odafigyelés, itt most nem szép mesékről, példabeszédekről van szó. Jézus szavainak rejtett értelmét gyakran még az évekig vele tartó tanítványok sem értették meg. Miért? Mert ők Jézus tanításának élő folyamatában voltak benne, de a beavatás nem egy *folyamat*, mint a tanulás, hanem egy *pillanat* műve, s ez legtöbbjük esetében csak az első pünkösdi alkalmával jött el. Mert ekkor még beavatásuk kezdeti, előkészítő, kiválasztó szakasza, az *érdemessé* vagy *érdemtelenné* válás vizsga-folyamata zajlott, a szószerinti alapelvek racionális megértetése, a lelki kötődés kiépítése a jézusi tanítás, lelkiség mellett, érvek felhalmozása az új tanítás terjesztéséhez, az örömhír majdani terjesztéséhez, a megértés és az erőgyűjtés a hosszú utakhoz. Érdekes módon a *feltámadás* híre sem váltotta ki legtöbbjükönél a megszentelődést. A feltámadás ténye bár az emberi élet legnagyobb Istentől kapott ajándéka, mégis csupán bizonyos kétségektől való lassú szabadulás kezdetét jelentette a számukra, a félelem csökkenését, a lelki béke helyreállítását, s ezzel megjelent a reménység is életükben, a „*hátha mégis*” felszabadozó felhőzetével. Az a nap azonban, amikor véglegesen elvesztették jelentőségüket a korábban nagy súllyal latba eső fogalmak, mint emberi érdek, a veszélyvállalás kétségei stb, az az első *pünkösdi* pillanata, beavatásuk hatalmas fordulója. Akkor, egy szemvillanásnyi idő alatt befejeződött a hosszú várakozás, minden addig dédelgetett, jól begyakorlott, esendő emberi jellemtulajdonságuk a saját ellentétébe fordult személyes sorsukban, a kétség bizonyossággá vált és a létbizonytalanság, mely ettől számítva életük minden pillanatában körül lengte őket, minden emberi nyugalmi állapothoz mérhetetlen biztonsággá lett, a tudás megértéssé, s a félelmek és kétségek elgőzölögtek a lélek forróságában, s életté lett a pusztaság szó, a pusztaság tanítás. Megszületett bennük is a testté lett *Ige*. Az eddig hallott szó tehát *mozgósító energiává*, belső késztetéssé, mondhatni, örömmel és életkedvvel felvállalt kényszerre lett. Ekkor fordult a *tanultságuk* megszerzése során hallott sok *pusztaság* szó cselekvő minőségbe, mert ekkor hirtelen megértették: egyéni sorsuknak van egy rejtett értelme is. Illetve, hogy ez a számukra eddig rejtett értelem életük valódi lényege, örök életük sorsfordító, meghatározó pillanata. Azt a világot, ahol ez a rejtett értelem ezeddig rejtőzködött, nevezzük „*metafizikai*”, evilág fölötti, azon túli valóságnak. En-nek a pillanatnak a hatalma alatt tudatukban helyükre billentek az értékek: János kivételével egytől-egyig erőszakos halált szenvedtek, de egyikük sem menekült, nem rettegett, nem bizonytalankodott a tudott életfordulat előtt állva, mert pontosan megértették, hogy életük soha el nem vehető tőlük. Ez a csodálatos életvidámság ragadt át megszentelődött keresztyén közösségeikre, akik a római

arénákban Jézus dicsőítő énekekkel, békében várták a rájuk rontó medvéket, kiéheztetett oroszlánokat tigriseket, nagytestű harci kutyákat, s mosollyal az arcukon tárták oda mellüket és arcukat az örökkévalóság szelének. Egyszerűen mentek a Fény nyomában, a Fény felé. Mert látták, hogy életük nem evilágnak, hanem Istennek kezében van. Hogy életük örök. S ekkor e tanítványok által új fogalom áradt le a világba odafönről: a *felelősség*.

E hosszú bevezetőt szükségesnek láttam írásom elejére illeszteni, ha a középkor óta oly sokszor, s még napjainkban is *lepogányozott, lebarbározott*, az oláhoktól „*lebozgorozott*” magyar nép és a magyar nemzet életútját, sorsának kérdéseit elemezzük. Mert ez a nemzet sosem volt sem pogány, sem barbár, sem hazátlan! Szükséges ez azonban az itt felmerülő alapfogalmaink tisztázására is. Nincs még egy nemzet, amely zsigeri módon olyan beavatáson esett volna át nemzeti történelmének hosszú évezredei során, mint a miénk, magyaroké. Keressük most tehát nemzeti identitásunk lényegét, individuális, ősi nevünk jelentését: Mit jelent „*a tudás népe*”? Mert végre rá kell ébredned, **MAGYAR: A TUDÁS NÉPE VAGY!**

A „*Szakraális magyar történelem*” című munkám lényegi törekvése az volt, hogy megmutassa a konkrét események során lezajló változásokat népünk történelmében, hogy megláthassuk a tendenciákat, melyek rendező elvként hatnak történelmünkben. A következő dolgozatban, a „*Magyar örökség...*”-ben igyekeztem feltárni, milyen okok vezettek történetünk mai pillanatához, mik vezérelték az ellenünk feszülő, gyűlöletük intenzitásában egyre fokozottabban ellenséges erőket, s talán eléggé markánsan kidomborodott az is a megrajzolt képből, milyen erők feszítik belülről ezt a nemzetet, s milyenek feszülnek ellene e történelmi folyamatban, s milyenek most, a külső romlás és a rombolás, s a belső építkezés és épülés eme végidején, amelyben élünk. Kitértem arra is, hogy kárpát-medencei történelmünk, s maga a földrajzi képződmény, amelyen élünk, milyen információkat hordoz a számunkra, mai magyarok számára. Ezzel a munkával pedig ösztönözni szeretnék, hogy próbáljuk meg a meghatározó történelmi fordulatok feltárásával megérteni jelenlegi történelmi óránk keserűségének mélyrétegeit, a *sorsszerűséget*, választ adjunk a *miért?*-re, amivel a „tudományos” gondolkodás ilyen módon soha nem foglalkozik, s keressük meg ebben a lesújtó időben a kapaszkodókat. Talán mára kiterítve látjuk magunk előtt – mint egy légi térképet – létrejöttünk földrajzi, néprajzi, és erkölcsi kereteit, talán sikerült elmondanom, kiket és mit hagytunk a hátunk mögött, és egy kicsit megláttatni, mi felé haladunk. Most szeretném, ha megértenénk, mi az, ami adottság, készség a magyar életben, s mi az, amit mi önként vállaltunk fel a feladatokból. Ennek lényege, hogy megtudjuk, miképpen hangoztuk rá nemzeti akaratunkat történelmünk során arra a hullámhosszra, amely feladatainkat közvetítette.

A szkíta-magyar- és zsidó-keresztény elgondolás eltérései az üdvösségről, avagy a világosság és a sötétség társadalmainak víziója történelmi valósággá válik

„Ég szülte földet, föld szülte fát, fa szülte ágát, ága szülte bimbaját, bimbaja szülte virágát, virága szülte Szent Annát, Szent Anna szülte Máriát, Mária szülte Jézust, a világ Megváltóját.”

Igy foglalja össze a teremtés üdvtörténetét a magyar nép ősi emlékezetéből felmerülő, minden műköltői tehetséget messze fölülmúló, allegorikus népi szöveg egészen Jézus földi megjelenéséig, mely a *Fény* visszatérését jelentette *Nap-válású* őseink számára egy lemerülő vonalra álló, világtörténelmi idő kezdetén. Ebből azonnal megértjük a lényegét: a teremtés végső célja az univerzum, az élet, azon belül pedig emberi lét megteremtésén túl az *Isten Országának* létrehozása, azaz *Isten Léte* *Ősi Törvényének* érvényre juttatása, mely Jézuson keresztül, az Ő földre születésével valósul életté a világban. Az allegória képanyaga már egészen biztosan, s ugyanebben a formában létezett a Jézus születése előtti időkben is, melybe az Ő személyét – mintegy végeredményképpen – csak bele kellett illeszteni, hiszen a világképek nem a sugallatok, a kinyilatkoztatásos ígéretek beteljesülésekor jönnek létre, hanem éppen a beteljesülés, jelen esetben az *Isten Fiának földre születése* adja meg e rég létező világképnek a realitást.

A magyar népi imádság a *metafizikai kozmosz* belső rendjének tökéletes ismeretén alapul. A mindenség ölében született Földet mint az élet alapját, az isteni törvény hozta létre: a szeretet megnyilvánulása öltött testet a csillagvilág, s ezen belül is a Föld születésében. A Föld a Menny kiteljesedésének eredménye, abból jött létre, a Menny szülte a Földet, s ezért a Föld eredeti formájában eredetileg a Menny képét hordozta magán. Ez az állapot volt az Éden. Ugyanúgy igaz ez, ahogy a Földre született ember-teremtmény az Isten hasonlatosságára termett. Mert minden, ami a Mennyből Földre született, egyszersmind a *mennybeliség* egy vetületének tükörképe is lett. A romlás során azonban a *mennybeli* minőségből földi *mennyiség*, torzultság keletkezett. Ez a szöveg azonban nem a bolygóról, hanem a *föld termő anyaöleről* beszél, melybe az isteni szándéknak megfelelően belévette a *mag*. A „*mag*” szavunk ősi jelentéséről már vannak ismereteink, így tudjuk jól, hogy népünk individuális neve is erre a fogalomra épül. A tudás népe, a beavattott nemzet ugyanúgy az Isten akarata szerint született, ahogy a *Föld-anya a fát szüli* a világra. Az *őskinyilatkoztatás* ebben a szövegben tehát közli velünk, hogy Isten teremtesének kezdetén a Törvény létrehozta a *termékenység* előfeltételeit, megtörtént a *mag-árjának* elvetése, s ez eredménnyel is járt, hiszen megszületett a *fa*. A *fa* a *mag* következménye, mely a *föld* következménye, mely az *égből* született.

A *fa* a magyar nép kultikus képzeletében mint a *világ teljességének*, s egyben mint a *magyarság sorsának* képe jelenik meg. A *fa* a földet az éggel összekötő *létra* is egyben, melynek ágain ragyognak – mint kerek fénygyümölcsök – a csilla-

gok, s amelyen a magyar táltos-mágus elérheti az Isten világát, a „*felső világot*”. Így XIV. századi, névtelen alkotótól származó, Jézus keresztre feszítését ábrázoló festményen Jézus falétrán száll fel a keresztre, hogy megfeszíthessék. A keresztfőlött boltívesen jelenik meg az égboltozat, így Jézus felfelé kapaszkodása a „*sze- gyen fájára*” egyben az üdvösség felé vezető utat is megjelöli.

Molnár V. József néprajztudósunk számol be arról a magyar népi rituáléről, melynek során a frissen született fiúgyermek képmását egy *körtefa*, a lányokét egy *almafa* tövébe ásták el. Ezzel a gyermeket ráállították „*mag*”-ságból való fejlődés, a felfelé való törekvés, növekedés, az ég felé való emelkedés útjára, melynek során az ember a *fa-testvér* növekményeként a „*felső világ*” irányába, a rend, az osztatlan szentség, a megáldott életlehetőségek felé indul útnak. Varázslatos, csodálatos, lényességes elgondolás ez. *A fa képében megjelenik a termékeny, értelemmel felruházott emberi, azaz istengyermeki élet a világban.* Ebben az aktusban a gyermek sorsa nem csupán az ég felé, hanem a *Nap* felé is irányul, mely az égi világ közép- pontjában áll, hiszen a magyar néphit tudása szerint „*amikor gyermek születik, akkor fényesség születik a világra*”, s az élet földi kimúltával a *szellem-fény* visszatér a *Napba*, *Isten ragyogásának* részévé válik. De hiszen a mindenkor magyar ábrázolásokon az őskortól napjainkig maga a *csodaszarvas agancsa* is egy fa ágazatának képével azonosul, s a csodaszarvas ezen az „*ág-koronán*” hordozza a *Napot*! Hogy ez az ábrázolásokon fordítva is igaz, bizonyítom a következővel: **Molnár V. József** egy helyen így ír: „*Az égig érő fa ezer ágbogában is a szarvasság jelenik meg. Régi imádságunk is, amelynek tucatnyi változata él e hazában – erről vall ékesen: Ég szülte fát... – idézi az általam bemutatott szöveget – ... Íme, az égi fényességet, a világ világosságát óhajító létráság!*” – summáz a folklorista.

Ugyanez a „fa-szimbolika” jelenik meg ősi népdalunkban is: „*Magos a ruta-fa, ága elágazik... Még a tengeren is átalhajladozik...*” A „*rutafa*”, a *rudas-fa* a kozmosz belső rendje, a legkisebb parányokig organizált élet-tengely megjelenése a világban, a teremtes világot átölelő szeretetkiáradásának „*még a tengeren is*”, tehát a *végtelenségen* is általérő csodája. Ennek a teremtesnek egyben központja is a fa, amelyből ágak nőnek ki, hogy átfonják, behálózják a legnagyobb távolságokban elhelyezkedő lét-területeket is, a teljes lombkoronát. Ugyanez a világfa ölt testet a következő szövegben is: „*Kerek istenfája, szép tízenkét ága...*” De hiszen emlékszünk még, hogy a magyarság vándorlásai során alkalmazott *kamlik-sátorának* középtűt felállított tartóoszlopát is „*istenfának*” hívták, melyen a felkelő Nap arany sugara a hajnali szürkület eloszlásával a sátortető felnyitott *csicsákja*, le-vegőztető nyílása alatti résen át mint leszálló égi fényesség, haladt egyre lejjebb és lejjebb ezen a „*fán*”. Ahogy kint a természetben a Nap egyre „feljebb” hágott az égen, fénye úgy vándorolt a kamlik-sátor istenfáján egyre lejjebb, egészen az alvó- kig, hogy megélessze bennük az éberség, a tevékeny élet tüzét, energiáit. Ez az em-beri világba alászálló fény, a *Napisten* csodálatos, áldó, éltető, reményt és erőt adó, melengető alászállása ébresztette fel az alvókat, a nyugovókat, s azt jelezte szá- mukra, hogy *Isten szereti őket*, hogy nincs miért aggódni, mert minden rendben

van, a Fény visszatért a világba.

A kozmikus méretű világfa gyökérzete az „*alvilágba*” ér, ami nem egy a „*pol*”-lal, hanem az eredet, a kezdet állapotának képe. Törzse az *emberi eszmélet világában* terebélyesedik, lombozata a *felső világ*, a mennyek birodalmának szférájában levedlik. „*A fa tehát itt képe volna az összes, egymással érintkező külön világoknak?*” – teszi fel a kérdést ezen értelemben *Ipolyi Arnold* a *Magyar Mythológiában*. Azt is elmondja, hogy a magyar őshit hét ilyen szféráról tud, nem csupán háromról, s felteszi a kérdést, ez a hét réteg, melyet egy tibeti mondában hét különböző *szín*, hét különböző *íz* és ugyanennyi különféle *drágakő* jellemez (mindezek *látási, ízlelési, tapintási* érzeteket szimbolizálnak), vajon nem az emberiség történelem előtti, ködbe rejtő életének *hét korszakát* jelenítik-e meg plasztikus képekben? Vajon ezek a jellemzők nem az *aranykor* világkorszakait, fejlődési fázisait jelképezik-e? Mert ha ez így van, akkor a magyar népköltészet idézett szövege a legősibb emberi tudás birtokában fogalmazza meg az emberiség üdvtörténetének eme első lépéseit.

A fa az emberi élet letéteményének legarchaikusabb képe is egyben. Hogy is fogalmaz a csodálatos képanyagú magyar népdal: „*Édesanyám rózsafája / én vagyok a legszebb ága* .” Ebben az értelemben a fa a *termékeny élet és az anyai szerep nemességének* jelképévé emelkedik, az élet továbbadásának szimbólumává tettik.

Szőges ellentétben van ez a fa-értelmezés a *zsidó ószövetségnek* nevezett iratban szereplő egyetlen fa értelmével, mely az *Édenkert közepén* áll, s a *jó- és a gonosz tudásának* gyümölcseit termi. Hogy ezutóbbi világkép nem az ősidők, nem az *aranykor* szüleménye, azt az is megmutatja, hogy a tudás jóra és rosszra oszthatóságára tesz utalást, holott az őskinyilatkoztatás a tudást sosem látja sem jónak, sem gonosznak. A tudás egyetlen jellemzője, hogy szükséges, s emiatt hasznos. Jó és gonosz csak az alkalmazó szándékai lehetnek. Ahogy a kezdetekkor nem voltak rossz és jó szavaink, nem volt erkölcs és nem volt erkölcstelenség, s nem léteztek ennek következményei sem: nem létezett a „*tartuffe*”-i szellemiség, a *farizeizmusban* kidomborodó képmutatás lehetősége sem, természetesen nem létezett *jó és gonosz tudás* sem, csak *tudás*, melyet az ember minden igyekezetével – lévén Isten legszebb szándékának, azaz tiszta aktivitásának megtestesülése – alkalmazott és tovább örökített utódaira. Az ószövetségnek ez a fogalomértelmezése már a süllő, a beavattottságból, a Fényből kilépett ember homályos látásának szüleménye. Ez a héber irodalmi képzeletben megszárasodott, bibliai fa ennél fogva már *átok-fa, halál-fa*, mert a fa alapvető küldetése a *termés és a táplálás*, s ez a *fa terem, de nem táplál*, mert gyümölcseiből tilos az embernek ennie. Szőges ellentétben van ez a fa-szimbolika az eredeti, mezopotámiai, káldeus teremtetéstörténet „*tudás-fájának*” jelentésével, melyhez a szárnyas kos Isten parancsára éppen hogy odavezeti az embert, hogy átadja neki a tudást, hogy ezáltal felépítse az emberi tudat isteni minőségét. *Utóbbival ellentétben az előbbi az öncélúság fája, az értelmetlenségé, a meghasonlottságé, melyet egy önzésre feléptített istenkép őriz tiran-*

nus-ként egy romlásba taszított, fordított Éden világának közepén. A héber képzelet paradicsomkertje már nem a föld felett lebeg, azaz már korántsem szellemi-metafizikai képlet, mint az ősi, a szkíta gyökerű *örmény* hagyományban feljegyzett paradicsomkert, hanem egyenesen határos világunkkal, a megbűntetett emberiség életének szenvedésteli színterével. Ennek az „*édennek*” már földrajzi határai vannak, melyek szerint elhelyezhető egy térképen. Ez az *elátkozott, terméketlen fa* jelenik meg a *szkíta Jézus* történetében, melyet Jézus igéző szavával, ráparancsolás, azaz a *fa élete visszahívásának útján* elpusztít, s amelyet Jézus tanításában az értelmetlen, gyümölcstelen, haszontalan, azaz a *paradicsomból kihullott emberi élet* szimbólumává tesz. Fontos ugyanakkor azt is meglátni, hogy az ószövetségi lelkiesség tematikája ezt az átok-fát helyezi az *Éden közepére*, mely egyben a teremtet *kozmosz közepe* is. Ennek a fának lombjában a héber ószövetség szerint ott élnek az *istenek*, tehát *nem egy isten, hanem több*, akik féltékenyen tekintenek alá az ember világára, s rettegnek, hogy az ember „*eszik*” a tiltott fa gyümölcséből, „*s olyanná lesz, mint egy közülünk*”. Itt van, ennek a fának a gyökérzetében található az az „*elásott kutya*”, melynek hamvaiból kinőtt az az átkozódó, szadista, büntető, féltékeny istenkép, melyet a zsidó hagyomány a *Jahwe* névvel nevesített meg. Ennek a fának a szimbolikus ismétlődése az üdvtörténetben Jézus keresztye is, a „szégyenfű”, melyet a zsidók istengyilkos szándéka a jeruzsálemi Golgotán helyez ismét az emberi történelem középpontjába. Ez a *tengely-fa* eztán már a mérleg nyelvének szerepét tölti be, melyen minden kérdésre adandó válasz minőségi értékítélet tárgyává lesz. E két, azaz a biblikus ószövetségi, és a szkíta-magyar látásmód hordozzák magukon azokat a vonásokat, melyek pl. a mai magyar belpolitika kibékíthetetlen belső ellentéteként jelentkeznek a két politikai oldal között, s melynek feloldására, sem pedig egységesítésére soha nem lesz mód.

Ugyanígy szöges ellentétben van ez az idézett, tisztán *kozmológikus*, magyar megjelenítés, ez a Fény Jézusban történő megtestesülését egy *kozmológiai* történet keretében elbeszélő, balladai módon tömörítő, ősrői remekmű azzal a zsidó vallási hagyományon, *politikai* istenképen alapuló „*szentírói*” igyekezettel, amely mindenáron arra törekszik, hogy *Jézus Istenfiúságát* elfedve, történelmi szémelyét domborítsa ki, ezáltal mindenáron a szexuálisan aberrált gyilkoshoz, *Dávidhoz*, s rajta keresztül a ködös héber múltidő kiforratlanul megformált, irodalmi alakjához, *Ábrahámmal* kösse származását: „*Ábrahám fia Izsák, Izsák fia Jákob, Jákob fia pedig Júda és ennek testvérei. ... Eleázár fia Mátán, Mátán fia Jákob, Jákob fia pedig József, Maria férje. Mária a Krisztusnak nevezett Jézus szülőanyja. E szerint a nemzedékek összege: Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságig tizennégy nemzedék, és a babiloni fogságtól Krisztusig tizennégy nemzedék.*” (Máté 1. 1-17) Így kezdődik a Máté evangélium, majd e származástábla közlése után mély törés áll be benne, egyfajta stilisztikai szakadék, hiszen ezt követően, minden irodalmi, prozódiai, vagy stilisztikai indok nélkül egészen egyszerűen újra kezdődik az evangélium: „*Jézus Krisztusnak ez az eredete: Anyja Mária, József jegyese, még egybekelésük előtt méhében fogant a*

Szentlélektől ...” (Máté 1. 18.) Az evangélium tehát teljesen indokolatlanul kétszer kezdődik el. Ennek az újramekezdésnek pedig csak egy oka lehet: meghamisították az evangéliumot, megtoldották egy, a Jézus zsidó származását bizonygató résszel, hiszen nincs olyan irodalmi, vagy történeti munka, melynek ne lenne elegendő egy indítás.

Tartalmilag is gyanús ez az igyekezet, hiszen az első bevezető Jézust egyértelműen *József* vér szerinti fiának mutatja be, ha nem így lenne, akkor minek a hossz-
szas származási tábla, a másik viszont közli *Mária szűzen születésének* tényét. Nézetem szerint a keresztyén egyházaknak ennyi elég kellett volna legyen ahhoz, hogy annak esztelen kanonizálása helyett végre elrendeljék az ún. *szinoptikus* evangéliumi iratok tartalmi felülvizsgálatát, hiszen ez az evangélium is megkérdőjelezi Jézus Istenfiúi voltát, valamint *Mária tisztaságát* is. A „szűzen születés” pedig római katolikus dogma, azaz olyan hittételként mondatott ki, mely a hívők számára megkérdőjelezhetetlen alapigazság kell legyen! Magyar paptestvéreink nem érzik, hogy ez az ellentét keltette helyzet tanításukat teszi nevetségessé, és éppen emiatt tarthatatlan?

A három ún. „szinoptikus” (együtthangzó) evangéliummal ellentétben azonban a *János-evangélium* nem merül bele Jézus származásával kapcsolatos *nemzetség-táblák* felállításába, hanem a lényegről ír, Jézust a *szkita-párthus hagyomány*, tehát saját népiségének hite alapján *Isten Igéjének*, tehát Isten cselekvő megjelenésének, valamint a *Fény Gyermekének* definiálja: „...*Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött. ... Aki nem vérből, sem a férfi öszlőnéből, sem a férfi akaratából, hanem Istentől született. Az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.*” (János 1. 9; 1. 13.) Külön és meglehetősen hangsúlyozottan éppen azt emeli ki Jézus létének lényegeként, hogy nem valamely férfi *földi vérvonalából*, hanem *Isten szeretetéből* született. Ha földi származási vérvonalat keresünk, akkor Jézus édesanyjának, Máriának a vérvonalát kellene keresnünk, melyről az egykori utalások azonban a kanonizálást követően kitöröltettek a szentiratokból. Hogy ilyenek léteztek valaha, s hogy János minden bizonnyal leírta a Jézus halála és feltámadás után házában élő *Mária nemzsidó származását*, azt tükrözi a zsidó *Saul* rabbi, alias *Szent Pál* levelezéséből a következő részlet is, a *Timóteushoz* írott első levélből: „*Amikor Macedóniába indultam, arra kértelek, maradj Efezusban és kösd némelyek lelkére, hogy ne tanítsanak tévesen, ne vesződjenek mendemondákkal és vég nélküli családfákkal, melyek inkább a vitatkozást segítik elő, minisem a hiten alapuló isteni üdvrend megvalósítását.*” Ekkor tehát az ókeresztyén közösségekben, kiváltképpen az efezusi gyülekezetben szóban forogtak valamiféle vitatott „családfák”, melyeknek eredménye a közösségek, a Jézusban hívő korabeli ember számára Pál tanúsága szerint „*üdvrendi*” fontosságú dolog volt.

Ailyen családfákról lehet itt szó? A jelenkorban megfogalmazott szentírás-magyarázat azt írja ezekről, hogy „*a zsidóknál ugyanis ebben az időben különböző származásméletek voltak divatban, s az volt a törekvésük, hogy őseik*

sorát minél messzebből vezessék le". A blabla tökéletes mintapéldájával állunk itt szemben. Pál ugyanis arra utal, azt kérte *Timóteustól*, hogy maradjon *Efezusban*, s ott akadályozza meg az említett „*családfákról*” szóló töprengéseket. *Efezus* pedig nem Júdeában, hanem *Kisázsziában*, a mai *Törökország* területén fekszik, s nem zsidók lakták, hanem *szkíták*. Először is: milyen zsidók által felállítandó családfákról locsog itt a szentírásmagyarázó? Milyen *családfákra* utal itt harciasan a farizeus Saul rabbi, amelyeknek *üdv történeti* jelentőségük van, s amelyeket el kell fojtani? Mi másról lehet itt szó, mint *Jézus édesanya, Mária származásáról*, melynek megválaszolása éppen a szkíta népek körében hatalmas jelentősége volt? Ha ugyanis a zsidó farizeus rabbi, Saul ebben a témában bele akarja fojtani az efezusi közösségbe a szót, akkor csakis arról lehet szó, hogy *Jézus nem volt zsidó*, s az ezt igazoló családfák még közkezen forogtak ebben az időkből. Mert hiszen milyen más családfáknak lehetett volna, vagy lehetne üdv történeti jelentősége, ha nem Jézusénak? S mi más „*hiten alapuló üdvrend*”-ről ír Saul ebben a levélben? Arról, hogy az általa hirdetett tanításban kell mindenkinek hinnie, mert minden más csak *szóbeszéd*, mely nem az általa összekombinált, tudatosan érdek-szerkesztett és meghirdetett üdvrendet támasztja alá. Ez az a recept, az igazság elleplezésének receptje, mely azóta is oly csodálatosan működik, mely a magyarság valódi származását „*mende-mondának*”, „*vég nélküli*”, azaz semmirekellő fecsegésnek nevezi, ahogy ezt tette az Üdvözítő földi eredetét illetően is. Így lesz a népi énekmondók igaz tartalmú dalaiból *Anonymusnál* a „*parasztok fecsegő éneke*”, s így válik a történelemkönyvekben Saul utódainak hatalmaskodása folytán Jézus vér szerinti rokonai-ból is halszagú, északi tűzeglápok útvesztőin bolyongó, ködöslelkű finnugor ősember.

A szkíta lélekből fakadó *jánosi* üzenetben híre-hamva sincs tehát semmiféle zsidó nemzetségtáblának, s még csak a gyanúja sem merül fel, hogy Mária gyermeke ne az *Isten Fia* lenne, hanem egyenesen a *Világosság* eljövételéről ír, mely a *sötétségben világít*, s akit a sötétség nem fogad be. Ha az ember meglátja, hogy milyen csodálatosan összezseng ennek az evangéliumi kezdetnek a tömör, lényegét láttató, csodálatos irodalmisága a magyar szöveggel, akkor megsejti, hogy mindkettő ugyanabból a szellemből, a *szkíta* ember belső látásából született. Ez az evangélium a másik hárommal szemben nem csupán azért hiteles, mert nem tartalmaz nemzetségtáblákat, hanem elsősorban azért, mert alapállása, hogy nem bonyolódik bele a másik három evangéliumban olvasható, materialista útvesztőkbe, amelyeknek egyetlen célja, hogy a *zsidó világrend földi hatalmának érdekében Jézus életét manipulációk fókuszába állítsa*. A bevezető rész végén János kinyilvánítja azt is, hogy amit ott elbeszél, azt nem a saját fantáziájából, vagy emberi tapasztalatából mondja, hanem „*....Az egyszülött Isten, aki az Atya keblén nyugszik, Ő nyilatkoztatta ki*”. Mivel János evangélista a négy kanonizált írás szerzői közül az egyetlen, aki Jézus személyes barátja, és apostolaként nem Jézus test szerinti származásával foglalkozik, hanem Jézus tanításához egyedül méltóan egy üdv történeti jelentőségű eseményt fogalmaz meg a legplasztikusabb, legősibb módon, s ennél-

fogva a legeredetibb terminológiával, ezért látták el írását a másik három evangéliumtól alapjában eltérően jogosan a „*gnosztikus*” jelzővel. A „*gnosztikus*” jelző pedig egyértelműsíti, hogy ez az írás nem a zsidó, hanem a *mezopotámiai szkíta-magyar hagyományok* egyeneságú folytatása, amelynek alapgondolata – a magyar népi szöveggel megegyező módon – nem politikai-hatalmi megfontolás, hanem a kusita népek, a káldeus szumerok, szkíták, párhusak, hunok, mag-árok *kozmológikus* világnézete. Ennek a szentiratnak a lényege nem a saul-páli törekvés, hogy Jézust mindenáron belegyömszöljék a héber *jahweizmus*, vagy bármely más sovén istenkép szűkös és megalázó kereteibe, hanem az igazság mindenáron való tiszta, autentikus hirdetése egy olyan szellemi hagyomány prozódijával, amelyben a jézusi jelenség teljesen otthonosan mozog. Ennek alapvető törekvése, hogy Jézus tanítványává tegye az embert, s ahhoz igazítsa az emberi mentalitást, s nem megfordítva. Sajnálatos dolog, hogy ez az írat sem kerülhette el száz százalékosan a meghamisítatást.

A zsidó- és a szkíta-kereszténység között egykor meglévő szakadékra vet fényt egy magyar nyelvbeli sajátosság, mégpedig az a tény, hogy a magyar keresztény nem a nyugaton használt „*christianus*” szóból alkotta meg a vallási identitását jelző szót. Nyugaton ugyanis e szó: a „*Christos*”, tehát a héber „*messiás*” szó görög megfelelője adja alapját annak a kifejezésnek, amellyel a nyugati zsidó-keresztények magukat nevezik: „*Christ*” (német), „*christian*” (angol) stb., a *szkíta-magyarban* ezzel szemben a „*keresztény*” szó az ugyancsak görög „*Chrestos*” szóból ered, melynek nincs semmi köze a zsidó „*messiás*” fogalmához, hanem Jézus valódi küldetésére vet fényt. Jelentése ugyanis „*Üdvözítő*”, „*Szabadító*”, aki mereven elutasította a zsidók messiásával való azonosítást. A magyar megnevezés a nyugati – helyesen mondva – „*kiriszténységbe*” való helyeződés utáni időben is megőrizte a szkíta-magyar eredeti formát: „*keresztény*”, azaz az „e”-hangos változatot, a nyugati vallási felfogástól merőben eltérő formát.

Hogy János mennyire tisztában volt Jézus valódi identitásával, arról árulkodik az Ő evangéliumának következő, 8. részében leírt jelenet is. Már érezhető volt a „*levégőben*” valamiféle feszültség, ami Jézusnak a zsidókkal való kapcsolatát belengte, amikor egy alkalommal környezete unszolni kezdi, hogy menjen el a sátoros ünnepre Jeruzsálembe. Tudvalevő, hogy ez a város, éppúgy, amint ma is, három vallásnak, a zsidónak, a kereszténynek és az iszlámnak is, tehát Jézus korában is több vallásnak is szent városa volt. Jézus tehát környezete unszolására azt mondja, Ő most nem megy, hiszen még nem érkezett el erre az idő, de tanítványait elengedi az ünnepre. A jeruzsálemiek keresik Őt az ünnepen, mert hallani akarják tanítását. Itt valószínűleg a zsidók előtti Uru-sólyma (Jeruzsálem zsidók előtti, ősi neve: úri-sólyom) őslakóiról, a *prozelita szkítákról* lehet szó, de a tanítványok nem mernek beszélni nekik róla, hiszen mindenki retteg a zsidó előjáróktól, akik élet és halál urai ebben az elzsidósodott városban. Az ünnep már jócskán előre halad, amikor meglepetésre Jézus mégiscsak megjelenik a sokaságban és tanítani kezd. A jeruzsálemi zsidók eddig nem ismerték Őt személyesen, hogy most hallják először

tanítását, s elképednek azon, hogy lehetséges így beszélnie, amikor nem tanult ember. Természetesen „tanultság” alatt a korabeli *rabbiképzőt* kell értenünk. Jézus amolyan kérdés-felelet formában kioktatja őket, s azt mondja nekik: *„Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött. Aki kész megtenni az Ő akaratát, fölismeri majd, hogy tanításom Istentől való-e, vagy csak magamtól beszélek. Aki magától beszél, saját dicsőségét keresi. De aki annak dicsőségét keresi, aki őt küldte, az igazmondó és nincs benne hamisság.”* Ekkor Mózesre és a Tórára, a törvényre terelődik a szó. Jézus számonkéri a zsidókon, hogy miért üldözik Őt amiatt, hogy szombaton is gyógyítja a betegeket. Hiszen a zsidó papok is elvégzik a *körülmetélést* szombaton. A zsidók azt ordítják erre: *„Ördögöd van!”*, s János itt jelzi, hogy ez nem csupán egyesek véleménye volt: – *„kiáltott közbe a nép”*. Itt tehát egyértelművé teszi, hogy a korabeli zsidóság *a maga népiségében áll Jézussal szemben*, gyalázza Őt és vitatkozik vele. Ezzel azt is kimondja János, hogy Jézust tehát a *zsidó nép teljessége* üldözi. Aztán hallva Őt *„Néhány jeruzsálemi megjegyezte: „Nem ez az, akinek életére törnek? Nézzétek, nyíltan beszél és nem szólnak rá semmit. Csak nem győződtek meg az előljárók, hogy ő a Messiás? De hiszen erről tudjuk, honnan jött. A Messiásról azonban, ha majd eljön, senki sem fogja tudni, honnan való.”* Ugye, érezzük a *megbotránkozást*, mely azt a gondolatot lengi be, hogy talán erről a „jöttmentről” a zsidó vezetők azt gondolhatnák, ő a messiás? S érezzük ugye a lekicsinylő gúnyt is ebben a kérdésfelvetésben? Nem lehet az, hiszen annyira elűt Ő ettől a képlettől, amennyire attól csak elűtni lehet. Egyszerűen nem fér be ebbe a kategóriába.

Vagy más helyen János arról is beszámol, hogyan vitatkoztak össze Jézussal a zsidók. Ezek a zsidók pedig nem akármilyen zsidók, ezek az első zsidó közösség, akik hajlanak arra, hogy Jézust vezetőjüknek elfogadják, s tanításait meg is tartásák. Jézus arról beszél nekik, hogy *az igazság szabadá teszi az embert*, s hogy *az igazsághoz vezető út az Ő tanítása*. Erre a benne hívő zsidók kijelentik: mindig szabadok voltunk, hiszen soha senkinek sem szolgáltunk, mert *mi Ábrahám fiai vagyunk*. Jézus erre azt mondja nekik, hogy a szolga nem marad az atya házában, de a fiú igen, s ha a fiútól kapjátok meg a szabadságot, akkor valóban szabadok lesztek. Ezzel burkoltan utal tanításának lényegére, mely az ember igazi szabadságának megteremtése. A zsidók megismétlik, hogy *ők Ábrahám fiai*, s a szabadságuk alapja a származásuk, azaz zsidóságuk, *ábrahámi eredetük*. Jézus válasza: *„Ha Ábrahám fiai vagytok, tegyétek is azt, amit Ábrahám tett. De ti életemre törtök, bár az Istentől hallott igazságot mondtam nektek. Ábrahám ezt nem tette. Ti azt teszitek, amit atyáitok tettek.”* Erre a zsidók megvetően, származására utalva cinikusan Jézus arcába vágják: *„Mi nem vagyunk törvénytelen fiak, csak egy Atyánk van: Isten.”* (Mintha ez a zsidó kijelentés visszhangozna 2003 adventjében a budapesti Tilos Rádió bevallottan ószövetségi vérségű műsorvezetőjének szájából, amikor nyílt adásban *lefattyúzza* Jézust.) Jézus erre indulatosan a képtükbe vágja, amit ma mi is megismétlünk az Ő nevében ezen rádióállomás vezetői számára ezen a helyen: *„A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok követni. Gyilkos az*

kezdett óta. Nem tartott ki az igazságban, mert nincsen igazság benne. Amikor hazudik, saját természete szerint beszél. Hazug ő és a hazugság atyja.” Ezzel Jézus nyíltan és félreérthetetlenül kinyilatkoztatja különállását a zsidóságtól, s egyben ki is nyilvánítja, hogy az az isten, akit a zsidók atyjuknak neveznek, nem más, mint az ördög, a sátán. Ezzel Jézus nyíltan és végérvényesen szakít a zsidósággal, elveti annak istenképét, s elfordul ettől a néptől. Ugyanakkor saját identitását is megállapítja, mely a zsidóságon messze kívül áll. Tévedés hát a zsidókereszténységet Jézus egyházának nevezni. Minden olyan vallási alakulat, mely magát egy zsidókeresztény kontinuitásba helyezi, a hamisság útvesztőjében tévelyeg, s egyben egy olyan ideológiai háttérrel vállal fel, melyhez Jézusnak, s a jézusi istenképnek sincs sok köze.

Itt felhívom azonban még egy igen fontos szemléletbeli különbségre a figyelmet, mely rámutat a zsidó hagyományon alapuló keresztény felfogás, valamint a szkítamagár őshitbe illeszkedett Jézus-jelenség alapvető eltérésére.

A nyugati és keleti zsidókereszténység, Róma és Bizánc egyházai a hozzájuk csatolt kultúrákkal együtt, ettől az időponttól, Jézus születésétől számítják az időt. Számukra ez az esemény a nullpont, amiből minden kiindul, elkezdődik. Ami előtte volt, szemléletükben az a *negatívum kora*, az emberi szellem barbár sötétségének, a megváltatlanságnak, tehát a bűnnek a kora, amit csak a nullától visszafelé lehet számolni. (Ez alól természetesen a zsidó-keresztény szemlélet szerint kivétel a zsidóság, mely eddig sem volt bűnös nép, csupán „tévelygett”.) Jézus kereszthalála által megváltotta a világot, ami a feltámadás pillanatától kezdődően új minőségbe lépett. Ettől kezdve az emberiség két részre szakad: *jókra* és *gonoszokra*, s a jók közül, hogy példával járjanak a rossz, a selejtes alaptermészetű tömegek előtt, az Isten kiválasztott néhány egyedet, akik a jézusi életszentséget olyan mértékben képviselik, hogy ez alapján az egyház ki is emeli őket a tömegből. Ez a kiemelés a szentté avatás, mely csak a kereszténnyé lett népeket érinti, sőt, a római kereszténység kimondja, hogy csakis a római katolikusok számára nyitott ez az út. Igaz, a protestáns egyházak nem ismerik el a római egyház által szentté avatottak szentségét, maguk nem is kreálnak ilyeneket, a bizánczi egyház, az orthodoxia azonban megalkotta saját szent-palettáját, mely az egyházszakadásig átfedésben volt a római egyházzal. A szentté avathatóság a római katolikus keresztények számára mint lehetőség, mindenestre Jézus születése utánról veszi kezdetét.

Emlékszünk gyermekkorunk meséi között arra a Mátyás király mesére, melyben az a híres „gyevi bíró” szerepelt, aki kivétel volt minden rossz alól? Nos, a zsidókeresztény szemlélet szerint eme vonás alól – a gyevi bíróhoz hasonlóan, mint mondtam – egyedüli kivételt képeznek a zsidók, akik mint Istennel már egykor szövetséget kötött nép, Saul-Pál teológiája nyomán történeti kontinuitásba hozattak Jézus „Krisztus”-sal. Az ő esetükben tehát a nullpont visszahelyeződik a legrégebb ismert ősatya, Ábrahám idejére, aki mint Isten kiválasztottja, ennél fogva szent ember. Ezért olyan nagyon fontos, hogy Jézust magát is ettől a patriarchától származtassák, s ennek bebizonyítására állt elő a farizeus Saul rabbi „szentpálsága” is,

amely ezt a kontinuitást volt hivatott rendszerbe helyezni. Ez ad indokot a jelenlegi pápának is ahhoz, hogy a kereszténységet általában, s benne *a római katolicizmust zsidó szektának* minősítse. Ez a rendszer az, melyet a hittudósok oly nagy szorgalommal fejlesztettek és fejlesztettek tovább és tovább, mígnem kialakult a páli elgondoláson alapuló teológiai rendszer, mely szellemében messze elűt a jézusi szándékoktól és tanítástól. A saul-páli farizeusi teológia azt tanítja tehát, hogy a *Krisztus* világra jöttével egyedül a zsidók számára nem szakadt meg a *szent idő* folyamatosága, hanem csak beteljesült. Állítják ezt annak ellenére, hogy ugyanezen vallási közösség Jézust nemhogy messiásnak nem fogadja el, hanem megölte, s emlékéit és híveit a kezdetektől ott gyalázza, akadályozza, lehetetleníti el mindmáig, ahol éri. És emiatt a *sauli kontinuitás-elmélet* miatt mondhatók a zsidó próféták és történelmi „nagyságok” is áldottaknak. Ezt a Jézus tanításától gyökereiben idegen plagizáló hajlamot vetjük mi a II. Vatikáni Zsinat óta nyíltan elharapózott zsidókeresztény szemlélet képviselőinek szemére ma is, mert *nem látjuk be, hogy miért kell Jézust egy olyan vallás kereteibe beleerőltetni, amely Őt éppen tanítása, hatalma, szándékai és testi származása miatt ölte meg, feszítette keresztre, gyűlöli és igyekszik mind a mai napig porig alázni*. Ezt ma még a teljesen zsidókeresztény tudatú ember sem igen érti, s nincs olyan jólképzett teológus, aki ezt az ellentétet fel tudná oldani. Saul-Pál a zsidókhoz írott levelének 9/22. részében kimondja, hogy Jézus küldetésének a lényege nem a tanítása, nem az a tény, hogy vele Isten született a világra, s ezzel mérhetetlen szeretete által belekóstolt emberi sorsunkba. Kimondja azt is, Jézus küldetésének másik szerepe nem abban áll, hogy feltámadott, mely az emberi lény egyetlen reménye, a sötétedő anyagvilágból való szabadulásának letéteménye, hanem *szervedése és halála*, hiszen – amint írja – „*vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat*”. Talán még a legmegveszekedettebb júdai gondolkodásúaknak sem kell kommentálni ezt a minden jézusi tanítással ellentétes, a vérgőzös *jahweizmus* istenképéből fakadó szemléleti elhajlást a normalitástól. Ahogy *Badiny Jós* professzor úr jogosan megállapítja, Pál ezzel Jézust azonosította a zsidó hagyományban meghonosodott ún. „*fekete bárány*”-nyal, melyre a zsidók rátestálták bűneiket, s aztán kikergették a *pusztába*, s egyben a *pusztulásba*. De ne nagyon csodálkozzunk, hiszen Saul-Pál néhány sorral később pontosan definiálja is istenképét: „*Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr, és másutt: az Úr megtéli az Ő népét. Rettenetes dolog az élő Isten kezére jutni.*” (Zsid. 10. 30-31.) Hát ez az az istenkép, s ez az a vallásfilozófiai tévút, amiből egészséges lelkű ember, kiváltképpen a mai magyar nemzeti Jézus-hívő nem kér. De észreveszi ezt az alapvető teológiai ellentmondást a történész *Dümmert Dezső* is, aki egyébként a zsidókeresztény tanítást és Jézus ábrahámi származását vallja, amikor Jézus személyének lényegét és a zsidók messianisztikus várakozásainak elvárásait elemzi: „*...csak Jézus rövid, rejtetten lezajló, és szenvedésteljes élete, valamint tanítása után derült ki, hogy ő nem a zsidók országát akarja helyre állítani, hanem az egész emberiség, benne hívőinek lelki birodalmát. Az emiatt feldühödött és csalódott zsidók egy része maga volt, aki keresztre feszítő áldozatra adta át Jézust, az*

'állami bíróságban illetékes' Pilátusnak, a római helytartónak." (Az Árpádok és a magyar szent-kultusz kialakulása, 1989) Ha ez azonban igaz, tehát a zsidók azért végeztették ki Jézust, mert tudták, hogy Ő a messiás, de valamilyen okból mégsem akart az lenni, akkor miért áll az evangéliumban a Beteszda fürdőnél történt gyógyítás kapcsán, hogy „A zsidók üldözték Jézust, mert mindezt szombaton művelte.”, s miért beszél az evangélista arról, hogy a zsidók kezdetől fogva Jézus életére törtek, s azon tanácskoztak, hogyan pusztíthatnák el Őt? S akkor Jézus miért tanított így: „Hát nem értitek, hogy nem a kenyérről mondtam nektek: Óvakodjatok a farizeusok és a szadduceusok kovászatól? Akkor megértették, hogy nem a kenyér kovászatól óvta őket, hanem a farizeusok és szadduceusok tanításától.” (Máté; 16. 11-12.) De hiszen ez a tanítás volt maga a zsidó vallás! A farizeusok és a szadduceusok, e két nagy, vallási köntöst öltött politikai párt előjárói alkották a zsidó nagytanácsot, a „Nagy Szanhedrint”, amely Jézust e szavakkal ítélte halálra: „Jobb, hogy egy ember haljon meg a népért...”. Mit tanított ez a két nagy vallási közösség? Alapvetően a jahwei istenképet tanították, a mózesi törvények legaprólékosabb betartását hirdették, aztán a zsidók kiválasztottságát, valamint a messiás eljövetelét. Ez utóbbit nyilvánvalóan nem Jézusban látták megvalósulni, hiszen pont azért feszítették meg, mert látták, hogy Jézus olyan tanítást terjeszt – mégpedig nagy hatalommal – a nép között, amely éppen ezt a messiási képletet, tehát a földkerekség minden népét e nép hatalmába adó zsidó királynak az eljövetelét *késlelteti*, s éppen annak útjában áll, akit oly türelmetlenül vártak és várnak ma is. Ami eltérés volt közöttük, az volt, hogy a szadduceus párt nem hitt a test feltámadásában, sem az angyalokban, s hogy ők tartották kezükben a zsidó államban a gazdasági, és ennek következtében a politikai hatalmat, s ők zsebelték be a tizedet is.

Hatalmas a szakadék Jézus istenképe és a történelmi zsidó istenkép között, melyet Jézus maga is az ördög-gel azonosít, amint János evangéliumában írva áll, és amit nem győzők újra és újra idézni: „A ti atyátok az ördög, és atyátok kívánságait akarjátok követni. Gyilkos az a kezdet óta. Nem tartott ki az igazságban, mert nincsen igazság őbenne. Amikor hazudik, saját természete szerint beszél. Hazug ő és a hazugság atyja.”. (János 8.44-45)

Jézus tehát saját maga háritja el magától a zsidókkal és istenképükkel való azonosítást. Így mi is azt valljuk, a zsidó őszövség és Jézus története között semmiféle kontinuitás nem lehetséges, mert az Ő gyökerei egészen másutt vannak.

R valóságban a magyar nép korai elődei, a Közel-Kelet kusita-káldeus népei alkottak egyedül olyan népi közösséget a földön, akik számára Jézus születése nem egy korszak kezdetét jelzi, hanem egy hosszú korszak várakozásának, adventjének a beteljesedését. Ennek a népnek ebben az eseményben nem csak sok évezredes várakozása, ment beteljesedésbe, nem csupán egy ősidőkben e nép számára adott kinyilatkoztatás ért révbe általa, hanem egyszersmind lezárult a történelmi magányosság, valamint az útkeresés ideje is. Amint azt a fejezet elején idézett magyar kultikus szöveg is megjeleníti, Jézus eljött a szkíta-hun-magyarság számára nem egy úrt tölt ki, mint a saul-páli elgondolás szerint, hanem beteljesít valamit:

egy évezredes várakozást. Éppen ezért van igaza **Bognár Józsefnek**, aki a „*Vallás és karakter*” c., a Magyar Demokratában 2003-ban megjelent írásában kijelenti, s emiatt kár a katolikus egyház főpapjainak feldugniuk az orrukat, hogy **a magyar nép és nemzet kialakulásában a ma keresztényként számontartott római vallásnak semmilyen szerepe nem volt**. Egyrészt ugyanis a magyar nemzeti identitásnak szerves része volt már a római vallás átvételekor egy sok évezredes vallási kultusz, amely az egyedül hiteles őskinyilatkoztatásra épült, s amelynek beteljesedéseként világra született a Fény Fia, Jézus, másrészt ez a kultikus hagyomány évezredekkel előzi meg a zsidókét, melybe Pál izzasztó erőlködéssel próbálja belegyőmőszölni a szkíta Jézus alakját, tanítását és szellemiségét, akit a szumer-káldeus Nimród (NIB-UR = PÁRDUC ŪR) hagyomány alapján maguk a zsidó kortárs főpapok neveztek el „*Rabbi ben Panther*”-nek, azaz *Párducfia tanítónak*.

Saul rabbi tanításának elemzése kapcsán messzemenőig osztom **Roger Garaudy** ide vonatkozó gondolatait, melyeket így fejt ki az „*Apostolok cselekedetei*” c írás kapcsán, mely az első pünkösd leírása kivételével, szinte teljes egészében Pál útjairól, tanításáról szól: „*Ez a könyv egy eretnkség története. Ennek az eretnkségnek a lényege az, hogy valamely kinyilatkoztatásszerű beszédszöveg kiválogatott részeinek szószerinti olvasata folytán a vallásból szent jellemvonásokkal felruházott politikai eszköz formálnak. Ez a 20. század egyik halálos betegsége, amint már az Integrismus (Integrizmusok) című könyvemben megfogalmaztam. Küzdöttem a muzulmánoknál élő változata ellen a Grandeur et decadence de l'Islam (Az iszlám nagysága és hanyatlása) című munkámban. Vállaltam a kockázatot, hogy nem tetszem azoknak, akik elleneztek mondásomat: 'Az Iszlámizmus az Iszlám betegsége'. Küzdöttem a keresztényeknél található formája ellen Vers une guerre de religion (Egy vallásháború felé) című könyvemben azzal a kockázattal, hogy nem tetszem azoknak, akik nem szerették azt a megállapításomat: 'Pál Krisztusa nem Jézus'.*”

Keith W. Stump kutató és elemző, aki előtt nyilvánvaló, hogy a magyar nép a kusita népcsoport tagja, angol létre a következőkben fogalmazza meg véleményét, mely a mára számszerűleg túlsúlyba került európai népek és vallások számára levont tanulságait tartalmazza: „*Főúlvizsgálatra szorulnak a nemzeti vallások eltörlésével, kiirtásával kapcsolatos, illetve mindazok a történelmi események, amelyek bármely nemzet eszméinek, hitelveinek, önismeretének erőszakos megváltoztatására irányultak, és ősi nemzetek múlt-tudatának gyökereit szaggatják, melyből az észjárás alapja, a nemzeti művelődés minden hajtása sarjadt. Az emberiség szellemi világörökségének számára ez a legfontosabb. A fejlődésben levő magyar nép kibontakozását nagy nyugati tanítója, az egyház akadályozta meg.*”

Késégeit és éles felismeréseit fogalmazza meg **XXIII. János pápa** is az 1962-ben a Rómában folyó II. Vatikáni Zsinat keretében megtartott kongresszuson, mely megnyilatkozása szószerint a következőképpen szól: „*A szemináriumokban alig van ékesszólásban, és a hívek kénytelenek végigkínlódni az új papok gyatra beszédeit, naív, pietózus meséit. Tele a fejük spekulatív dogmákkal, vala-*

mint az őszösvetség korszerűtlen és megcáfolt antropomorfista nacionalizmusával. Beleizzadnak szegény félreneveltek, hogy kibogozhassák az Isten egyetemes szertetét, a minden népeknek adott természeti jogokat és a krisztusi univerzalitást. Vagyis az ókori nívón mozgunk még ma is, amikor a pozitív tudományok és az archeológia, az antropológia és a geológia, nemkülönben más egyéb, mint amilyen a megtalált szumer első Biblia (Ur 1954. dr. Kramer: Paralell Biblia 1956.) mindent világosan föltárt és mindenre megfelelő magyarázatot adott. Senki sem érti ezt a maradi és már kimúlt őszösvetségi fontosságot, ami nagyrészt egy őszöszelopkodott és átfírt ókori hagyománynak és egy letűnt népnek, – a szumer, akkád, káldeus, babiloni népnek – megmászított történelme. Szóval kötve vagyunk valami ősdi júdaizmushoz, és nekünk nem elég Krisztus, az Isten Fia!”

Bognár József elemző elméletének szépséghibája, hogy ő a már említett, cikk-beli megszólalásában sajnálatos módon a *nyugati kereszténységet* azonosítja a „*keresztény*” fogalmával, ami komoly frazeológiai hiba, de mondandója értelmében mindenesetre igazat mond. Másik alapvető hibája – ha ezt egyáltalán helyesen ítélem meg –, hogy cikkéből kiérződik a protestáns ember ellenszenve a katolicizmussal szemben. A protestáns-katolikus ellentétnek a magyar nemzeti fejekben már rég sülyesztőben lenne a helyük, s igazából mindenféle hasonló ellentétnek ott lenne a helye. Ezek helyett az Igazság keresése, az elfogulatlan, mindenféle provinciális sértődöttséget, büszkeséget, s ezáltal mindenféle megosztottságot mellőző kutatásnak, vélemény-nyilvánításnak érkezett el az ideje. Ez a második hiba. okozza, hogy fogalmi zavar keletkezik írásában: a nemzet kialakulásának fogalmát, a korai magyar nemzetfogalmat összekeveri a mai magyar nemzeti minőséggel. Igaz, hogy a magyarság már az istváni térítés előtt is régen nemzetben élt, melynek meglétét nagyban megerősítették a Kárpáti Hazába való hazatalálásaik alkalmával történt szövetségkötések, vérszerződéses, a nemzettestvérség kinyilvánításai. A magyar nemzet első királya nem István volt, hanem az őskorok hagyománya szerint *Nimród*, akit folyamatosan Istvánig, s azon is túl szent, és nagy királyok egész sora követ. Az ősi krónikák, mint ahogy a *Budai Krónika* is említi: „Attila, Isten kegyelméből Bendegúz fia, aki Engadiban született, a nagy Nemroth unokája, a magyarok, médek és gótok királya, a földkerekség félelme és Isten ostora.” Nyilvánvaló tehát, hogy – amint azt a magyar néphagyomány is ugyanígy fenntartotta – *Atilla is magyar király volt*. Atilla összekötő kapocs a *Kárpát-medencei őshaza és a Holt-tengeri tér*, s egyben az egykor itt működő *esszésus* közösség között, hiszen az említett *Engadi* ebben a térségben feküdt. Roppant fontos ezt a közlést komolyan vennünk, hiszen ez tisztázza, hogy honnan származott az a tiszta Jézus-hit és istenszemlélet, amely Atillát hunjaival Európa két lábón járó lelkiismeretével, s az Európában ismeretlen *sentség* hordozójává avatja. Bognár tévedésének lényege annak a meg nem látása, hogy – ha tetszik, ha nem – a *mai* magyar nemzeti öntudatba a magyar *katolicizmus* és *protestantizmus* teljes, évezredek/évszázados kultúrája éppúgy beleépült, mint ahogy máig tartó érvénnyel benne foglaltatik az a sok évezreddel korábbi szent hagyomány, amelyet magyar ősvallásnak nevezünk. Ne-

künk, amikor mai helyes vallási elképzeléseink kialakításánál ezzel a témával foglalkozunk, ennek a komplexumnak a tudomásulvételéből kell mindig kiindulnunk! Mi, a magyar nemzeti Jézus-vallás áhítói nem eshetünk ugyanabba a hibába, amibe a zsidókereszténység. Nevezetesen, hogy amiért azok a mi szkíta-magyar Jézus-hitünket nem fogadták és fogadják el a magyar keresztény örökség részének, emiatt mi is elvetjük és kisöpörjük nemzeti vallási életünk elmúlt ezer évének minden vonását, eredményét, szellemi, emberi, etikai és művelődési értékét. Ebben az időn átívelő lelki-érzelmi sikra tevődött összmagyar öntudatban benne foglaltatik *Kopány és István*, minden testvérünk és ellenségünk, minden emelkedésünk és szégyenünk pro és contra, a megtértek és a „gyalázatosok”, az angyaliak és a „bűnösök”. Berne foglaltatik minden sorscsapás, az emberveszteségek és az azok nyomán bejövő betelepültek jelenléte, ahogy az ember sorsába beleépül minden pofon és minden símogatás, minden bűn és erény. Ideológiánknak egy „igen”-re, s nem egy „nem”-re kell alapozódnia. ***De tudunk kell, hogy amit így felvállalunk, az a múlt, és nem a jövő.*** A jövőnek másként, ma-gyarul kell építkeznie, s ebben az építkezésben mindegy kell legyen, mit szólnak hozzá akár az egyik, akár a másik oldal „harcosai”. Múltunk teljes egészével együtt vagyunk azok, akikké lettünk az elmúlt ezer évben. S mert a „*múltat végképp eltörölni*” még a vérszomjas, sarlóskalapácsos, ószövetségi vérlelék hadainak is lehetetlen volt, ezért a magyarságnak semmi oka nincs, hogy múltjának akár csak egy csekély töredékét is megtagadja! Ha megöröklünk egy csodálatos, hatalmas könyvtárat, ott sem kezdünk el selejtezni, s nem állunk neki a könyvégetésnek, mert a könyvtár lényege, hogy mindenféle könyv megfér benne. De tudjuk, hogy a könyvtár csupán a múlt lenyomata, a jövőbeni fejlesztések lehetőségei a mi kezünkben vannak, s szemetet, selejtet soha többé nem engedünk be e falak közé. Ha tanulmányokat végzünk e múltban, még egykori ellenségeink irományaiból is tanulhatunk valamit, s nincs olyan ostoba eszme a világon, melyben ne találhatnánk meg az igazság csiráit. De ez csupán egy múltba néző tanulmány, s nem jelenti azt, hogy az egykor volt hibákat szántszándékkal újra és újra el akarjuk követni, sőt! A múlt tévelygései vezethetnek el minket odáig, hogy soha ne engedjük meg őket többé. Nemzeti életünk ünnepi szakaszát ugyanazzal kell kezdenünk, amivel életünk nagy ünnepeire készülünk: nagytakarítással, hogy a szemét és a por eltakarodjon lakóhelyünkéről, s ablakmosással, hogy tisztán lássuk a világot.

A magyar népi-nemzeti, keresztény lélek ma is ennek a kettős hagyománynak a kereteiben cselekszik, s ez hiba: szertartásainkon a jahwei képletnek megfelelő beszédek hallgatunk, sőt a tv-n keresztül ma még kénytelenek vagyunk elviselni, hogy a Magyar Parlament épülete előtt karácsonyi Fény-Korona-szertartás mellett más előjelű jelképeknek is hódoljanak az oda tartozók, de odahaza, szent családi ünnepeinken annak a Jézus által megrajzolt Édesapának az arcát melengetjük a szívünkben, akit sehogysem vagyunk képesek összeegyeztetni semmilyen őrdögi, őskori vallási képlettel. Ez a – egyelőre még – kényszerpálya nem *keresztényellenesség*, kedves főpapok, ezt úgy hívják, hogy *nemzetföltés*, az igaz magyar

ember *útkeresése* az ezeréves csapáson visszafelé, az eredethez. Ha Bartók és Kodály nem indították volna el az utolsó pillanatban népzeneink maradványainak felgyűjtését, ma nem gyönyörködhetnénk nemzeti identitásunkat építő népi hagyományunkban, s megrekedtünk volna a „népiesség” fogalmánál, ahogy más, gyökerükről leszakadt, vagy gyökérrel nem is rendelkező európai népek esetében történt. Akkor kettejük nyomában sosem indultak volna el szászámra azok a nemzetszerető magyar tudósaink, kutatóink, gyűjtőink, akik életcéljukként a még föllelhető, ősi hagyomány keresését, feltérképezését szabták meg. Ugyanígy, ha azonnal nem indulunk el a magyar nemzeti múltban elvesztegetett vallási kincseink föl kutatására a teljes magyar nyelvterületen, s főleg annak peremlein, akkor soha nem találjuk már meg a tiszta forrást, hogy nemzettudatunk mérhetetlen szomját elolthassuk ebben az elsivatagosodó szellemű világban. Minden ezirányú törekvés tehát a lehető veszteség fölötti aggodalmon és sajnálkozáson alapul egy ősi kultúra vallási vonatkozásainak ezeréves, botor tönkretétele fölött, s kiváltképp a mai idők láttán, amikor az egyházfő bocsánatot kért Jézus, az Élő Isten Fia gyilkosainak leszármazottaitól valami általunk soha el nem követett bűnökért, mindannyiunk nevében. Nem tudjuk tovább felvállalni azt a valláséleti vonalat, amelynek nevében 2004. február 13-án a római pápa, *II. János Pál* a Duna-Tv tolmácsolásában a következőket nyilatkoztatta ki Rómában, *Opilio Rossi* bíboros temetési szertartásán, összemosva a nemzetszeretetet jelentő „*nacionalizmus*” fogalmát az „*erőszak*”, és a „*gyűlölet*” fogalmával: „*A gyűlölet, a mások lebecsülése, a gyűlölködő nacionalizmus és az erőszak csak vért és könnyeket fakaszt.*”. Jó lenne, ha a római zsidókereszténység is felfogná végre: a nacionalizmus, a nemzethez tartozók hűsége, ragaszkodása semmivel sem elvetendőbb érzelem, s még következményeiben sem az, mint pl. a Római Katolikus Egyházhoz való tartozás hűsége, odaadó felvállalása. Mit szólnának a Vatikán főpapi talárban bujkáló szabadkőműves bíborosai, akik az idős, beteg pápa szájába adták ezt a jellemtelen mondatot, egy ilyen megfogalmazáshoz: „*A gyűlölet, a mások lebecsülése, a gyűlölködő jüdaizmus és az erőszak csak vért és könnyeket fakaszt.*”. Mert ez legalább igaz lenne.

A szkíta-magyar kereszténység tanításának éppen az a lényege, hogy nemzeti jellegénél fogva, a zsidókeresztény történelmi felfogással szemben a mindenkori tolerancia, a béke és az emberszeretet, a mások meggyőződésének teljeskörű tiszteletben tartása alkotta e vallás lényegét. Ez lett leépülésének, lassú pusztulásának oka is egy olyan világban, ahol a tüzzel-vassal terjeszkedő másik világnezet torz istenképe semminek nem kegyelmezett, ami tanításaitól, dogmatikájától elütött. A bárány a birkabőrbe bújt farkasok martalékává vált. *De ne feledjük el, hogy a magyar zsidókereszténység egyházai is magyarokból állnak, akikkel szemben nekünk, nyitott szeműeknek komoly felelősségünk van!* Meg kell győznünk őket, váljanak hát ezek a magyar emberek fölötti lelki hatalom gyakorlására történelmi megbízást kapott egyházközösségek, főpapok és papok a *Magyar Szent Korona apostoli erejénél, különleges jogi hatalmándl*, és minden más egyházi hatalomtól való *egyházjogi függetlenségénél* fogva minden nemzetközi vallási szerve-

zettől, vallási *internationálétól* független, s a magyarság számára a mindenség Is-
tenétől az ősidőkben kapott kinyilatkoztatás hirdetői! Protestáljanak ezek a vallási
vezetők minden olyan múltbeli és jelenlegi emberellenes törekvés ellen, amely a
magyart egy gyilkos, bosszúszomjas, démonikus istenkép és hatalmi csoport háló-
jába kergeti, s ezzel többek között kiszolgáltatja őt egy gonosz, aljas, jelenbeni po-
litikai szándéknak is. A munka terein kell maradnunk, s minden nap azért kell dol-
goznunk, hogy felnyissuk minden magyar hívő nemzettestvérünk szemét, hogy ne
válhassanak egy gonosz világhatalom az egyházakon, a vallási életen keresztül is
építkező ideológiájának áldozatává. Mert az a nyugati keresztény istenkép, amelyet
a *II. Vatikáni Zsinat* óta egyre erőteljesebben ferdítenek egy ószövetségi, őskori, si-
vatagi, törzsi démon irányába, egyértelműen politikai szándéktól vezérelve szüle-
tett meg az ószövetségi őskor boszorkánykonyhájában. A *II. Vatikáni Zsinat záró-
dokumentuma 4. részének 1. cikkelye* ki is mondja a kereszténység és a zsidóság
lelki azonosságának tételeit: „Az egyház rejtélyének kutatásában e szent zsinat
megemlékezik arról a kapcsolatáról, amellyel az Új-Testamentum népe Ábrahám
fajzatjával lelkileg egyesítve van.” Ezzel a zárodokumentummal beteljesedett te-
hát a Saul rabbi által elkezdett teológiai vonal sikere, mely kezdő sebességet adott
az ószövetségi nép vallási vezetőitől megálmódott messiási hatalom politikai világ-
uralmának megteremtéséhez. S teszik ezt úgy, hogy a milliárdos nagyságú keresz-
tény tömeget lépésről-lépésre, miliméterről-miliméterre, problémamentesen tessé-
keli be az új világegyház, világállam, világrend kereteibe.

Érthetetlen, miért nem mérlegelik ezt azok a magyarsággal lelkileg-szellemileg
nem számít a rang és a bíborosi süveg, s akik arra küldtek el a *Mester* által a
nagyvilágba, hogy „Menjetelek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa. Gyó-
gyításokat betegeknek, támasszatok föl halottakat, tisztításokat meg leprásokat, űz-
tek ki ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.” (Máté; 10.7-9.) Melyik
egyház papja teszi hát a kötelességét, melyet a *Fény Fia* bízott rá? Eltekintve egy-
néhány karizmatikus közösségtől, melyekre az egyházi vezetés mint örültekre, el-
hajlókra, megszállottakra, eretnekekre tekint, tud-e valaki arról hogy pl. a római
katolikus papság bármelyik felszentelt papja eleget tesz ennek a kötelességnek? Az
ősmagyar Jézus-hitű táltos-vallás mágusai tették kötelességüket, mert *áldozópapok*,
urus gyógyítók, *bábák*, *exorcisták* voltak egyben, s szerepkörük, melyet teljesítet-
tek, megfelelt a Jézustól kapott megbízatásnak. Vegye végre tudomásul a magyar
római katolikus, evangélikus, unitárius, adventista, református és egyéb egyházak
vezető papi és lelkési kasztja, amit már a Párthus Birodalom romjain létrejött sza-
sszanida-perzsa hatalom első királya, az ó-szumír Fény-kultusz hagyományán lét-
rehozandó, új perzsa vallás létrejöttét szorgalmazó *Ardasir* király is tudott és meg
is fogalmazott utódai számára: „*Ne feledd, fiam, hogy hazád és vallásod védelme-
zése a feladatod. Ez a kettő elválaszthatatlan egymástól. A uralkodó könyörület
nélkül csak tirannus, és a hit nélkül élő nép borzalmas társadalmat alkot. Vallás
létezhet ország nélkül, de egy ország sem állhat fenn soká nemzeti vallás nél-*

kül. ". Egyesüljünk mindannyian, világiak, lelkészek és papok, ebben a csodálatos elvben, mely nem követel senkitől inaszakasztó önfeladást, ugyanakkor megszűnteti köztünk a vallási felekezetek egymással szembeni elzárkózottságát, különállását, de úgy, hogy senkinek sem kell megalázkodnia a többiek előtt! A magyar egyházaknak ma megadatott a lehetőség, hogy egy olyan régi-új minőségben egy Egyházzá, Jézus Egyházává egyesüljenek, hogy eközben senkinek sem kell megalázkodnia a másik javára, nem kell „visszatérnie” a római anyakebelre sem, de nem kell megbocsátó módon vissza sem fogadnia az eltávozottakat. Íme a szakadás orvoslása a megoldást jelentő „*Magyar út*”!

A *katolicizmus*, azaz az *egyetemesség* alapgondolata éppúgy a magyar öntudat része, mint az éles szemmel és kritikai hajlammal felruházott, a gyalázatos dolgok ellen *protestáló*, ha kell, *harcos* hajlam, de annak szerves része éppúgy a történelmi múlt magyarjának *táltos-mágusi hagyománya* is. Ez nem *szinkretizmus*, amit mint valami elrontott ízű, gyomorrontás-gyanús tál ételt, a katolikus főpapság vádként vág rendszeresen a fejünkhöz, mert amit mi hirdetünk és ajánlunk, nem gyökértelen, nem indokolatlan, nem rosszhiszemű szintézise a történelmi idők folyamán egymásra rakódott rétegeknek. Ezzel szemben azonban *szinkretikusnak tekinthető az a tanítás, amely egy élet- és emberellenes biblikus világ- és istenképet, és egy, a kereszténység története folyamán összetákolt hatalmi struktúra elvárásain kialakított teológiai rendszert próbál önkényesen a Fény-Jézus tanításának életeréjével elfogadhatóvá szinkronizálni, elfogadható prozódiaival előadni*. A lényeg az, s emögött valóban semelyik egyházzal kapcsolatos ellenérzés nincs, hogy *a nemzet nem viselhet magán olyan vallási hagyományt, amely nemzetellenes vonásokkal bír*. A nemzet nemzeti sorsában, nemzeti küldetésében fejlődve, kiteljesedve, főként most, a cél előtt, nem fogadhat el semmilyen, a nemzeti önfelszámolást célul kitűző lelki-szemleli mechanizmust. Emberségünkhöz csak magyarságunkon keresztül vezet az út!

A magyar őshagyomány és a mai magyar vallási gyakorlat mégsem áll egymással kibékíthetetlen ellentétben. Az ellentét oka a nyugati kereszténységben erősödő zsidó-gyökerűség, a farizeusi elgondolások érvényre törése és jutása a *szkíta népiségű, jézusi-péteri forrás-tanítással* szemben. Nem nekünk kell tehát gondolkodásunkon, tanításunkon változtatnunk, hanem történelmi egyházaink vezetőinek! Rómától, s annak szektáitól nem várjuk el, hogy „rómaiságunknak” a kárcsak egyetlen porcikájától is megváljanak. Az utóbbiak az eredendő bűn állandó hangsúlyozásának tanával megalkották az emberiség történetének egyik legsötétebb korszakát, a szinte irreálisan anyagbaragadt, nyugati középkort, a másik pedig az embertestvérség és a másság iránti megértés, tolerancia rendjét, a szabadság rendszerét kívánta általánossá tenni a vén kontinensen, Ázsia nyugati félszigetén. Sokat mond a magyar „világ” és a „világosság” szavaink jelentésbeli összevetése is a mentális különbségekről, amit a zsidó- és a szkíta-kereszténység sugallta világképek közvetítenek. Egyedül magyarul szól igazán hitelesen János evangéliuma is, amikor arról beszél, hogy „*a Világosság a világba jött*”. *Csak magyar nyelven él-*

hető át igazán az, amit Jézus hirdetett magáról, s hogy ez mennyire így van, arra bizonyítéku álljon itt a következő szövegrészlet János evangéliumának 8. részéből, mely a két világkép egymástól való mérhetetlen távolságára vet fényt: „Máskor így beszélt Jézus: 'Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.' Erre a farizeusok megjegyezték: 'Te önmagadról teszel tanúságot, tanúságod tehát nem érvényes.' Jézus megfelelt nekik: 'Még ha magamról teszek is tanúságot, érvényes az én tanúságom, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek. Ti viszont nem tudjátok, honnan jöttem és hová megyek. Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit. Ha pedig ítélek, ítéletem érvényes, mert nem vagyok egyedül, hanem én és aki küldött engem: az Atya. Márpedig a ti törvényetek is azt állítja, hogy két ember tanúsága érvényes. Én teszek tanúságot önmagamról, és tanúságot tesz rólam az is, aki küldött engem: az Atya.' Erre megkérdezték tőle: 'Hol a te Atyád?' 'Sem engem nem ismertek, sem Atyámat, felelte Jézus, ha engem ismernének, Atyámat is ismernének.'”

Nyilvánvaló ebből a szövegből, hogy Jézus tanítása teljes egészében idegen, s emiatt érthetetlen a zsidók előtt, mert Jézus is idegen tőlük. Érthetetlen azért is, mert *Jézus teljes tanítása nemzsidó eredetű*, hanem kifejezetten a zsidó vallástól alapjaiban eltérő káldeus őskinyilatkoztatás teljes értékű folytatása. A kulcsmondat a szövegben a következő: *„Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.”* Az említett ószövetségi vallás amiatt képes összeegyeztetni vallási felfogását mindenkor mindenféle hatalmi eszmével és a finánciális haszon-ideológiákkal, amilyen a világkapitalizmus piacgazdaságra orientált ideológiája, vagy éppen a marxista materializmus világképe, mert vallási elképzelése állandó *értékítéletekbe* sodorja ezen vallás megélőit. Mert az ószövetség vallása a *matéria vallása*, anyagbaragadt gazdasági és politikai-hatalmi megfontolások vallási keretekbe öntése. Emiatt képtelen elszakadni a mindenféle, évezredek külsőségektől, kiüresedett formai vonásoktól, szokásoktól, ma már teljesen ostobának tűnő berögzöttségektől. Ez a vallás fejlődésképtelen és rugalmatlan. Ezzel szemben a *szkíta Jézus* vallása nem az állandó *ítéletek*, az állandó *érdekegyeztetés*, az *értékbecslés* és a *hódítás* alapján álló, ingatag ideológia, hanem az *Örök Érték*, az *Atya* világlátása által irányított, s emiatt örökrévnyű, anyagtól független, a szabadságra hangolt, kozmológiai élet-ideológia. Mert arra, ami valóban igaz, arra egyetlen lény lehet az ember tanúja: az Isten. Mert ez a világkép nem az ítéltre, hanem a Fény, az emberéletet előntő Világosság mindent átjáró erejére épül.

A magyar nyelv szerint megjelenő magyar gondolat alapján tehát a világnak, amelyben élünk alaptulajdonsága, hogy az a *fény*, a „világosság” helye, amely *világít* a *világtalan* sötétségben, s nem a szenvedések és a halál árka, nem az utolsó ítélet előtt álló emberi világ összeomló, földcsuszamlós, katakizmás rémképeinek, a borzalom angyalainak harsonás zajától terhes siralomvölgye. A nagy magyar „történelmi” egyházaknak rá kellene végre eszmélniük arra, hogy a magyar szellemtől idegen júdaizmus politikai, materialista istenképének felvállalása a magyar nemzeti lélek, és az eredendő emberi tisztaság ellen való rettenetes tévedés, s

egyben vétek is, s emiatt lehetetlen törekvés is, mert a magyarság számára elfogadható vallást és hitközösséget nem lehet annak sokezer éves népi hagyománya fígyelembe vétele nélkül építeni. Ez nyilvánvaló volt ezer évvel ezelőtt is a térítőknél. Az erőszakosabbja ezért alkalmazott tüzet és vasat, máglyát, bitófát, halálra éheztetést, és az egyházi inkvizíció egyéb rafinált kínzóeszközeit és módszereit. A belátóbbja és bölcsőbbje, mint *Gellért püspök* is, megkísérelte – legalább felületesen – a magyar ősvallást megérteni, mégha ennek teljes és mély átlátása már e kor „*européérének*” szellemi színvonalát messze meghaladta is, és annak a nép szívéhez leginkább hozzánőtt elemeit, mint pl. a *Boldogasszony* kultuszát, beintegrálta a magyar katolicizmusba. Ebből a még erősen nemzeti jegyeket magán viselő, magyar vallási hagyományból került át az említett kultikus sajátosság a nemzetközi római katolicizmusba. Ez utóbbi törekvés járt tehát nagyobb sikerrel, hiszen a magyar katholicizmusban máig él ez a szeretetteljes kultikus hagyomány. Miután István megtiltotta a *lóáldozatot* és a *lovak temetkezését*, Szántai Lajos talált olyan adatokat, melyek szerint a fehér „*táltos*” paripák tömege került a kolostorokba, ahol – szent állatként, Istennek ajánlott áldozatként – szabadon ki- és bejártak a misék és egyéb szertartások alatt a templomok kapuin. Ami ma *Csiksomlyón* történik, az sem attól „*katolikus*”, mert az ottani szertartásrendet a Római Katolikus Egyház tartja a kezében, hiszen a székely ember, s egyre több csonkaországi és nyugatra csángált, magamfajta magyar is – még ma is – elsősorban *Babba* miatt, az ősi időkben megszeretett Édesanyához jár oda, s odajár protestáns magyarként is, hogy meglássa a Holdban elnyugvó Égi Anyát, s a Napban felkelő Fény-Fiú dicsőségét. Ez utóbbi vallási hagyomány még érintőleges kapcsolatban, még távoli ismeretségben sincs sem a római katolicizmussal, sem a nyugati protestantizmussal, de a bizánczi kereszténységgel sem. A gyökerek nem is annyira a magyar vallási hagyományban, hanem ezerszer inkább a *magyar nemzeti gondolatban* lelhetők fel, éltek tovább. Csiksomlyón a magyar embernek nem csak hívó lénye szentelődik meg, hanem e szent hely szelleme teljes egészében, nemzeti érzelmeinek, politikai elgondolásainak vonatkozásában is átjárja a magyar lelket. Csiksomlyó is attól „*katolikus*”, mert a magyar népi-nemzeti szellemiség is *egyetemes*, nem másokat kizáró, nem intoleráns, hanem nyitott, megértő, befogadó szellemiség. Aki akármilyen alapállásból, ezt a magyar lelki vonást megrontja, megszegi, az alkalmatlan a magyarsággal való azonosulásra. Mert a magyar népi küldetés nem az uralommal, nem a hatalommal, nem a pusztítással, mások letaposásával, megölésével, kiirtásával, majd a kipusztítottak országának, javainak birtokba vételével áll összefüggésben, hanem a tisztasággal, a kötelességteljesítéssel, a megértéssel, a küldetés- és hivatástudattal, s a nemzeti sorsszerűség alázatos elfogadásával szövetkezett.

Vallást, egyházszerkezetet pedig csak a *népiélek gyökereinek ismeretére lehet alapozni*. A magyar psziché soha nem fogadta és soha nem fogadja be, s nem érti meg az ellene korlátokkal fellépő, az emberi büntudatra alapozó, nemzeti depressziót keltő egyházi törekvéseket. Mert a *magyar nép lelke a szabadság lelke*. Szent István napján sem a római hitet tüzzel-vassal terjesztő, az or-

szágba idegeneket hívó ifjú királyt ünnepeljük, hanem annak a sokat megélt, sok bűntől szennyezett életű öregembernek a jobbkezeit tekintjük, aki egy hosszú élet után, beérett bölcsességgel a tarsolyában, a lelkiismeret hatalmas pofonjaitól feldagadt lélekkel átadta a *Szent Koronát* a magyarok legalább nyolcezer éve imádozt Istenasszonyának, a *Boldogasszonynak*, akinek megtestesülését a magyarság elődei, pártus táltos-mágusaink kétezer évvel ezelőtt *Máriában* látták meg. Így ma semmi szükség a harci készülődésre sem a Katolikus Egyház, sem pedig az ún. „új jobboldali” törekvések részéről. Mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy a magyar nép alapvető pszichikai sajátossága, amin egyéniségének teljes felépítménye áll, s ami tökéletesen harmonizál Isten akaratával, az a *szabadság*, az *önállóság* és a *függetlenség* szeretete. Az emberszeretetre alapozott közeledés, az első lépés kötelessége ma a Római Katolikus, a Református, az Evangélikus, és egyéb más felekezetek, történelmi egyházak vállát nyomja. Ők képviselik ma azt az egyházszervezeti hatalmat, amely a gazdasági, s a társadalmi-politikai életben is súllyal rendelkezik. Jézus sem fordított hátat senki ember fiának, csak a Kisértőnek a pusztában. A kiátkozások kora az európai feudalizmus múltideje. Mai világunknak a párbeszédre, a józan meggyőzésre és a *bölcs belátásra*, és végre-végre a nemzettestvér felekezeti tekintet nélküli, mély szeretetére kell alapozódnia. Így a magyar keresztény papságnak is be kellene látnia, amit tót és oláh kollégáik már régóta gyakorolnak, csak ők ezt a betörők, a tolvajok szemtelenségével, hogy mielőtt az embert pappá szentelték volna, az Isten magyarnak küldte őket a világra. Az időrendiség sosem fordítható meg, s ezzel a fontossági sorrendet is definiáltuk! Egy rég a Fénybe távozott, gyökeréig magyar költőnk, a 70-es évek elején Cleveland-ban elhunyt *Gyékényesi György* írta egyik szép versében: *„Ember csak úgy lehetek, ha magyar vagyok előbb.”* Ez nemzeti létünk alapállása!

Tudomásul kell végre vennünk a nyugati egyházaknak is, hogy a *pártus-szkíta-magyar* nemzet és nép volt a világon az első, melynek *kozmológikus* látásmódja és ősvallása lehetővé tette, hogy legjobbjai felismerjék, a *Világ Szabadítójának* hol és mikor kell megszületnie. Miben gyökerezik ez az éleslátásra alapozott, égre tekintő intelligencia? Abban a több évezredes *ádventben*, amiben ez a nép élt. Az, hogy ez a nép volt a földkerekség egyetlen népe, mely az ősidőkből magával hozta az őskinyilatkoztatást, mely ezt a hitet és reménnyel, meggyőződéssel és eltökéltséggel teli évezredes várakozást lehetővé tette számára. Ennek a dolgozatnak nem célja, hogy belemerüljön a magyar nyelvészet rejtélyeibe, de ha elolvassuk pl. *Varga Csaba* hatalmas jelentőségű írástörténeti munkáit, azt tiszta szívvel kijelenthetjük, a magyar nép nyelve egyértelműen ennek az őskinyilatkoztatásnak a szellemi lecsapódása, kifejeződése. Az *„őskinyilatkoztatás” maga a magyar nyelv, a magyar néphagyomány, a magyar néplélek!* Erről beszél érthetően a megnyílt értelmű *Sir Bow-ring* is, aki a magyar nyelvet *„isten titkok rejtekének”* jelenti ki.

Amiből semmilyen egyházi nyomásra nem vagyunk hajlandóak engedni: *Ezt az adventet nem szabad összekevernünk, még kevésbé összemosnunk a zsidó mesianizmussal!* Aki ezt teszi, vagy ilyen szándékoktól vezérelve lép a szószerkekre, te-

ológiai árulást követ el Jézus és a nemzete ellen! Ha a nyugati keresztény egyházak azt mondják, hogy harcolni kell a teológiai antijudaizmus ellen, akkor mi kijelentjük: **harcolnunk kell a teológiai anti-hungarizmus, a teológiai szkíta-hun-magyargyűlölet ellen is. Ez utóbbival kapcsolatban mindhárom nagy zsidókeresztény egyháznak súlyos mulasztásai vannak, és napjainkban, amikor keresztény egyházaink mély hallgatásba merülnek sovíniszta, gyűlöletkeltő, magyarellenés oláh és tót kollégáik, az oláh és a tót római katolikus főpapság aljas, magyarellenés, népnyzó szándékaival, törekvéseivel szemben, ez a mulasztástömeg egyre halmozódik, növekszik, és lassan elviselhetetlen méreteket ölt.**

Amire a zsidók ma is várnak, az egy Jézus valódi alakjával ellentétes, teljesen és alapjaiban más képlet. Én bízom a zsidó hittudósok okosságában, bölcsességében, tisztánlátásában: **Messiásuk**, tehát a „**Krisztus**” nem jött még el, hiszen ha eljött volna, arról nekik tudniuk kellene. Régi irataikból pontosan tudni vélik, milyen az a képlet, amire várnak. Jézusnak éppen azért kellett meghalnia a gyalázat fáján, mert **messiási kvalitásokkal rendelkezett, de élesen visszautasította a forradalmár zelóták puhatolózó felkérését erre a szerepre.** Ezért választotta őhelyette Pilátus felkérésére a „**nép**” kegyelemre a római katonát gyilkoló, harcias, politikai gyilkos zelóta vezért, **Bar Rabbant.** Jézus mereven elzárkózik mindenféle hatalmi pozíció ajánlata elől. Amikor királlyá, evilági fejedelemmé próbálják tenni, egyszerűen át-halad köztük, és eltávozik.

Erre vonatkozólag fontos utalásokat tesz az a fiataloknak 1987-ben kiadott „**Képes Bibliai Lexikon**” is, melynek összeállításában a keresztény felekezeteken kívül **zsidó hittudósok** is aktívan részt vettek. Ez a munka a „**Jézus**” címszó alatt többek között ezeket közli: **„Tódult hozzá a nép, azt remélték, hogy Ő a Messiás. A zelóták pártja királlyá akarta tenni, Ő azonban másként fogta fel küldetését.”** Majd később: **„Maga Jézus sem engedte, hogy Messiásnak, vagy görögösen Krisztusnak nevezzék, mert ezzel azt a benyomást kelthette volna kortársaiban, mintha földi királyságot kívánna alapítani.”** Másutt, a „**Messiás**” címszó alatt: **„Jézus személyisége, tevékenysége és sorsa nem felelt meg minden zsidó messiási elképzelésnek.”** Az idézett részek teológus megfogalmazói tehát maguk zárják ki Jézus azonosságát a zsidó messiással.

A i egyetértünk az imént megfogalmazottakkal, de a zsidókereszténység mégiscsak hivatalos álláspontjával ellenkező oldalon állunk ebben a kérdésben, mert nem tartjuk a zsidó nép vallási hagyományokon iskolázott papi rendjét olyan ostobának, hogy ne tudnák, eljött-e Jézussal az a személy, akit vártak, vagy várnak még ma is. Nem jött még el, s kétséges, hogy ez a várakozás beteljesül-e valaha. Nincs olyan ostoba ember a földön, aki megölné/elpusztítaná azt, akire/amire hosszú ideje várakozik. Az anyagvilágba süppedt emberlény általában azt szokta elpusztítani, aki érvényesülése útjában áll, aki veszélyt jelent rá: tehát az elenségeit. Így ostobaság azon vitatkozni, hogy a zsidóság bűnös-e Jézus megölésében, vagy sem. A válasz kétezer éve eldöntött tény.

Amikor a három pártus csillagtudós megjelent a mag-nép képviselőjében **Beth-**

Sheanban, amely várost ősi nevén Szkhthopolisznak (Szkítavár) nevezték, a Fény Fiának bölcsőjénél, a római kereszténység még sokáig nem létezett.

A zsidókereszténység minden módon igyekszik ezt a látogatást, s annak szereplőit eredeti kereteiből kiforgatni, de ez a szándék állandóan önellentmondásokba sodorja ezt az igyekezetet. Erre jó példa Teres Ágoston könyve, a „Biblia és asztronómia”, melyben – az ajánló szerint – ez a „jezsuita asztronómus”, „a Vatikáni Csillagvizsgáló társ-asztronómusa” így ír: „A mágusok látogatása Betlehemben: a megváltó Király kinyilatkoztatása a nemzetek képviselőinek, akik nem tartoznak Izraelhez, mégis a Messiást keresik.”. Már Izajás próféta is egy olyan eljövendő uralkodóról jövendölt, aki Jézus istenképétől távol áll: „Szája vesszejével megveri az erőszakost, s ajka leheletével megöli a gonoszt.” (Iz 11, 5.) A bírói szerepkörű, kíméletlenül ítélkező messiási képlet kizárólag Izraelnek szóló lázálmos, prófétai ígért, soha nem a „nemzetek képviselőinek”.

Különben a Római Katolikus Egyház, és általában a többi zsidókeresztény egyházak is tiltják az asztrológia és az asztronómia művelésének minden válfaját híveiknek és papjaiknak egyaránt. Tegyük föl a kérdést: csak a csöcseléknek nem szabad ilyesmivel foglalkoznia, a bennfentesek azért az éjszaka sötétjében mégis megkukkolhatják az eget, hátha látnak ott valami érdekeset? Teres jól tudja, hogy hazudik, mégis megteszi: nyíltan leírja, hogy a látogatók „mágusok”. Miért blablázik akkor a „nemzetek képviselőiről”, amikor tudvalévő, hogy a „magoi”, azaz „mágus” elnevezés egyesgyedül, csak és kizárólag a pártus Fény-vallás papjainak neve.

De vajon miért a heves római katolikus tiltás az asztronómia és az asztrológia ellen, amikor maga az evangéliumi forrás is beszámol arról a tényről, hogy Jézus születését kozmikus jelenségek jelezték előre, tehát maga az evangélium igazolja a pártusok mágiusi praktikáinak legitim voltát és igazát, ha úgy tetszik, tudományosságát? Tudjuk jól. Azért, mert még az agyonhamisított, az első századok egyháztanítóitól össze-vissza toldott-foldott Máté-, Márk- és Lukács-evangéliumok is pontosan alátámasztják, hogy a zsidó politikai istenkép helytelen, igaztalan, hamis vallási alapállásból jött létre, s hogy az eredeti kinyilatkoztatás indukálta kozmológikus istenkép nem a zsidók kezében, lelkében, hanem a szkíta kereszténység autentikus istenhitében őshonos. Nagyon átlátszó, és sajnos eléggé unintelligens az a vallási igyekezet, mely a ma emberét, különösen a mai magyart még mindig a nyugati középkor ostoba, szűkagyú csöcselékének nézi és tartja.

2003. augusztusában a Német Római Katolikus Egyház is felhívást tett közzé a hívők számára, melyben kijelentik, „az egyház harcosan lép fe a teológiai antijudaizmus minden válfaja ellen”. Emögött a – most már a Magyar Katolikus Egyházra is kiterjedt – harciasság mögött azonban mi, a mihamarabbi egyházszervezeti és teológiai-ideológiai nagytakarítás, és az annak következményeként fellépő mentális tisztaság óhajtoi azonban sajnálatos módon ott érezzük az egyházi hatalom egykori inkvizíciós ösztönzéseit, melyeknek még dorgálással szelidült válfajaival szemben is harciasan fogunk fellépni. Hiszen magyar fejünkkel tudjuk jól,

hogy „*kutyaharapást szőrivel*” kell gyógyítani. Én azt ajánlom a magyar zsidó-keresztény egyházak vezetőinek, hogy tekintsenek el ettől a germán őskorra jellemző harciasságtól, meg aztán nem is állna jól a kard a püspök és érsek atyák pirospozsgás, puha tenyerében. Felhívom tehát a hittudományos urak figyelmét, hogy – mint a magyar nemzet fejlődésének minden pillanatában – teológiai botorságaikat messze meghaladja Isten kinyilatkoztatott bölcsessége, melynek aktív közreműködésével immár vallási életünkben is felkelőben van a Nap. A redőnyt le lehet húzni, de a sötétség előbb-utóbb vakká tesz! A magyar nép nem a zsidókereszténység terméke, nemzeti léte nem Istvánnal kezdődik, ő csak egy folyamat része, s ezért az Igazságra koncentrált magyar népi intelligenciának semmi szüksége alantas ostobaságokra, felületes kioktatásra, nyakatekert teológiai dogmatizmusra, okoskodásokra, de főként semmi, de semmi szüksége a júdai istenképre!

Azonban tudjuk, hogy a *szkíta-pártus-magyar* nép, máguspapjainak vezetésével, a „*miként a mennyben, úgy a földön is*” elve alapján felállított társadalomformában, ekkor már nemzeti keretekben élte életét. Ez a nemzeti keret pedig folytonosságot mutat egészen a magyarság jelenéig, mely mindig államban élt és a homályba vesző ősidők óta nemzetként létezik! De hiszen *Hérodotosz* is arról ír, hogy ez a nép, a *szkíta* a legelső a világ népei között, „*ősibb az egyiptomiaknál*”. Így ennek a népnek az istenképe is sokkal régebb, mint más népeké.

Így Jézus születése a pártus-magyar nép, s így a honvisszafoglaló, árpádi magyarok számára is csupán *betetőzése* egy évezredes várakozásnak, de mindenesetre egy hosszú folyamat része, amíg a zsidókeresztényeknek ez egy új korszak kezdetét, a zsidóknak pedig a világ Teremtője és a jahweista istenkép, az Isten és egy emberi elképzelés által életrehívott, politikailag berendezett társadalmi minőség valóságos harcát jelenti. Ha fogalmainkat pontosítani akarjuk, ez az esemény a világban az *Isten népe* és egy *sátáni szisztéma* harca kiteljesedésének kezdetét jelentette. Ennek a harcnak kiszélesedése a megölt Istengyermek föltámadása, majd a keresztény közösségek létrejöttének és viharos szaporodásának visszafordíthatatlanul erősödő folyamata, melyet a zsidó *farizeus* és *szadduceus* nagytanács a szellemében megfordult, de eredeti vallási hagyományaihoz görcsösen ragaszkodó, a választott apostolokkal szemben sértődött, állandó ellenérzésektől üztött, a saját választottságát, elhívottságát állandóan bizonyítgató, kítaszított *Saul rabbi* felhasználásával próbált meg – sikerrel – kézbe venni. Ők azonban a jézusi jelenséget túl közelről látták ahhoz, hogy azt valódi méreteiben fel tudták volna mérni, ezért nem láthatták meg, hogy az *Üdvözítő*, mint Isten legszebb gondolata – ahogy ezt a magyar népi szöveg is alátámasztja –, nem üresen lóbalózdó harangnyelvként, s a korabeli zsidó hitéletet mérgező, egyedi és lokalizálható „*kórként*” lóg bele a közkeleti történelmi térbe és időbe, s lényege nem is a történelemben való megjelenése, mert Jézus és mozgalmának világrajtötte a történelemben mindenekelőtt *üdvörténeti* jelentőségű tény. Ennél a jellegénél fogva feltartóztathatatlan és elpusztíthatatlan mozgalom. Létrehívását, földi sorsvállalását kozmikus folyamatok előzték meg, hiszen nyilvánvaló, hogy a magyar népi szöveg „*égi fája*” a világmindenség,

mely egy szellemi tavasz első aktusaként a világ sorsának virágba szökkenésével megszülte nekünk a világ Szabadítóját, a „*világnak Világát, virágnak Virágát*”, Jézust, ahogy az egyik legősibb írásos szövegünk, az „*Ó-magyar Mária-siralom*” fogalmaz. Nyilvánvaló, hogy a párthus csillagászok ugyanabból az égi kinyilatkoztatásból kapott tudásból, azaz kozmológikus világképük és beavatottságuk által kapták meg az iránymutatást a világra született Szabadító Istengyermek bölcsőjéhez, mint ami a magyar népi szövegből tükröződik. A kettő alapállása egy és ugyanaz: Az Isten világra jöttének jelei a csillagokba írva álltak. Ez utóbbi azt jelenti ki, hogy Jézusunk a természet útján kibomló *Világfa* virágzó tavaszának szülötte. A tavasz azonban nem azt jelenti, hogy vele kezdődne az idő. A tavasz mindig a végtelen időtlenség egy szakasza, beteljesülése, az öreg élet újjászületésének újra és újra bekövetkező évszaka, a megújulás, s így, hihetetlenül egyszerű képekben, de minden hagyományos költői kifejezési módot és metaforikus készséget megszégyenítően tömör felsorolással foglalja össze az ősmagyar emlékezet ennek az eseménynek kozmikus történéseit. Mikor nyílik meg a tavasz reménye? Pontosan azon a napon, amelyen elkezd nőni a fény, s csökken a sötétség. A Fény-Fiú eljövételének, a *gurusúnynak* (karácsony) megvolt a kinyilatkoztatásos ígérete, amely az ág, a kozmikus méretű *Égi Fa* megtartó ereje reményében fogant *Ige*. Ezért írja le – teljesen átfogó módon csak a magyar „*ige*” szavunk megértésén át értelmezhetően – János evangéliuma így ezt a csodálatos eseményt: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél.*”. A teremtvés körmozgása önmagába fordul és lezárul, mégpedig a *tökéletesség* formájává zárul: *körre*. Ugyanarról szól ez a csodálatos pár szó, mint amiről az őserg magyar népi szöveg, mert hiszen az ige grammatikai jelentése cselekvő létezőről szól, aki körül történnek a dolgok, s a magyar szöveg is a kozmikus mozdulatlanság szárba szökkenő, tavaszba boruló *világfájáról* beszél, arról a mindenséget éltető, vérral beerező aktusról, amikor a merev mozdulatlanság ölen megmoccan a csíra, beteljesül a kozmosz küldetése, s ez a csodálatos esemény földünkön válik történeti-üdvőtörténeti valósággá. Itt megemlítem azt a *Tiszaeszlár* közelében egy árpád-kori sírban talált ősmagyar keresztet, melyen Jézus lábai nem szöggel átverten, hanem egymás mellett, álló helyzetben láthatók. Jézus körül négy apostol figurája található, Jézus kezei pedig Péter és András fején nyugszanak. A kereszt hátoldalán Mária, az Istenanya alakját látjuk, szintén a kereszt szárain ábrázolt négy apostol figurája között. Ez a kereszt a *manicheus* eredetű, ősmagyar vallás *Szentháromságának* képi megjelenítése. Amellett, hogy az ott ábrázolt nyolc apostol egyike sem Pál, meg kell látnunk, hol található ebben az ábrázolásban a *Fény-Szüze* és a *Fény-Fia* mellett a harmadik személy: a *Fény-Atya*. Badiny professzor, aki szintén foglalkozik ezzel az ábrázolattal, nem mutatja ki az Atya jelenlétét. Pedig ott van Ő is e világ-keresztben. *Molnár V. József* néprajztudós közli, hogy Magyarország egyes vidékein a keresztzemes himzés alapmotívumát, az *egyenlőszárú keresztet* a népnyelv „*IGÉ*”-nek nevezi. A tiszaeszlári ábrázolat keresztjében tehát Isten mint *Ige* mutatkozik meg, aki a kereszt metszéspontján direkt, ábrázolatlanul is ott van, s e terem-

tésnek közepén a „*testté lett*” *IGE*, Jézus áll átszőgezetlen lábaival. A kereszt fonákján ott látható az az „*ajtó*”, *Mária*, akin keresztül ez „*az Ige testté lett*” Jézusban. Eszerint a tisztaesztlári ásatás keresztje nem Jézus keresztrefeszítését ábrázolja, melyet a lábak helyzete is valószínűsít, hanem az *Atyát*, a *Teremtő Egy Istent*, az *Istenanyát* és a *Fiút*, azaz a *szkíta-manicheus Szentháromságot*.

Aztán e kozmikus események lendületében megteremtődik az a népi-szellemi környezet, a *bimbóba* szökkenő ígérlet létrejöttének háttere. Majd eljön a tavasz, mely kibontja a *virágot*: evilági létbe helyeződik egy történelmileg igazolható népi kerettel rendelkező, *szkíta család*, amely méltó és képes testileg is magába foglalni a történelembe belépő *Isten Fiát*. Az Ő világra születésével pedig elkezdődik a *Mennyei Birodalom* az emberiség anyagvilágába vetített, földi paralelljének története is, mely földi síkon követi a fény és a sötétség szellemi szférában folyó harci eseményeit, azokra reagál, s ezek a reakciók visszhangzanak evilági eseményeink terében. Jézus földi megjelenésével így kezdetét vette valóban az „*Ország*”, a szellemi világ evilági vetületének története is.

Honnan származik vajon ez a minden zsidó hagyománytól független, kozmológiai magyar szemlélet, ha nem egy őskinyilatkoztatásból? Ez a minden költői szószátyárkodástól mentes szöveg milyen mélységes mély, történelmileg már nem is követhető korok terméke lehet? Tudásanyaga nem tudható, bár, ha már kimondatott, nagyon egyszerű megérteni. Összefoglaló, tömörítő mélységében olyan, mint a Kelet ősi *szutrái*. Megfogalmazásának tisztasága, tömör ősisége egyértelműen az Istennel még szemtől-szemben álló ember, a még testetlen, *paradicsomi ős*, a mítikus *fény-ember*, *Adam Kadmon* archetipusának szellemét hordozza. Mert ez a látásmód semmiképpen sem következik sem a zsidó vallási hagyományból, sem a római egyházéből, sem az ezáltal kanonizált iratok közvetítette hagyományból. Akkor hát honnan?

Egyértelmű, hogy a magyar ősöknek már a római kereszténység előtti időkből megvolt a még nem júdaizált – *s a j á t* – jézusi hagyánya, amely ilyen, a nyugati kereszténységtől alapjaiban különböző képletet képvisel. Ez pedig nem más, mint a *szkíta kereszténység*, a *manicheizmus* tiszta vallási elképzelése az üdvösségről.

Kozmológiai és politikai istenkép – a fény-madár és a skorpió

Asztrológiában jártas tudósaink egy része is felfigyelt egy jelenségre, mely ezt a gondolati vonalat támasztja alá. Kutatásaik egyértelműen kimutatják azt az – ember oldaláról nézve *sorsszerűségnek* is nevezhető – *szükségyszerűséget*, isteni *tervszerűséget*, amely az idők folyásában e két népnek megadja történelmi szerepét. Ez az asztrológia szempontjából a következőkben foglalható össze.

Ha az ember nyitott szemmel néz a kozmikus csillagvilágba, a legelső, amit észrevesz, hogy az a földi világ állandó változásaival, lüktető, pulzáló, az öröm és a

szomorúság, a jóság és a gonoszság, a pozitív és a negatív, tehát az ellentétek közti feszültség keletkezésével és a feszültségek oldódásával, a földi élet örökös lázban égő aktivitásával ellentétben, egy állandó, változatlan, mozdulatlan képletet képvisel. A mi itteni világunk állandóan változik, s nincs olyan pontja, nincs olyan protonja, elektronja, neutronja, amely a pillanat tört része alatt ne változtatná meg álláspontját, melynek mozgása, töltése, iránya ne csapna át állandóan más és más minőségekbe, olykor egyenesen a saját ellentétébe. Az mikrokozmosz emberélet is folyamatos, előre kiszámíthatatlan *akciókból* és *reakciókból* tevődik össze, mely erősen kiszolgáltatott a rajta kívüli világ mozgásainak, s ez életünket pólusossá, gyakran végletessé, s emiatt pszichénket is ingataggá, változandóvá teszi. Emiatt az ember, aki születése pillanatától, elemi módon lelkében hordozza az *állandó-ság*, a *nyugalom*, a *mozdulatlan éberség* kövületét, igénytámasztásában élete folyamán mindig olyan teret keres, amelyben ezt a kapaszkodót megtalálhatja. Ez pedig látható világunkban a *csillagos ég*, mely örökvérnyűnek tűnő törvényeivel, látszólagos nyugalomával, sziporkázó fényeinek állandóságával a határtalan nyugalom, állandóság közvetítője lett a számára, mintegy az „örök” fogalmának megtestesítője.

Amikor a földi lárma és zaj elül, s a belső békéjét kereső ember este megáll a csillagsátor alatt egy biztos ponton, a nagy síkságon, vagy egy magas helyen, a zikkurat tetején, úgy érzi, belepillanthat az öröklét törvényeinek világába, s ebben a figyelemben lelke megnyugvást talál. Jézus is előszeretettel kereste fel esténként a magaslatokat, hegy- és dombtetőket, amikor odalenn élt a világ zsibongó zaja, hogy ezeken nyugalmat találjon, imádkozzon, elmélkedjen, s lelke egyesülhessen az égi Atyával. Fentről származó tanítását is szívesen hirdette a hegyek tetején, hiszen ezt az eszmevilágot csak magaslatokról lehetett kifejtteni, ahonnan messzire hatolhatott az emberi tekintet, olykor az emberélet határain is túla.

Az ember ösidők óta figyeli a kozmoszt, s bár eszközei egyelőre nem teszik lehetővé, hogy annak végső titkait megfejtse, arra azonban lehetőséget adtak neki, hogy annyit kihámozzon az öröklét titokzatosságából, amennyi rá tartozik belőle, amit abból a saját életére vonatkoztathat. Így nyitott szemmel fürkészve az eget, lassanként ráébredt, hogy a saját szellemi lénye és a világmindenség szoros összefüggésben él egymással. Az asztal fája, a szőnyeg simogató, puha anyaga, a testi táplálék, s ő maga is, a testi ember, a kozmosz anyagának kifejezhetetlen számú részecskéjén keresztül közvetlen kapcsolatban áll a világmindenség legtávolabbi zugainak minden parányával. Teste, lelke, szelleme azért pulzál, mozog, változik, mert odakintről, a hatalmas végtelenségből állandó energia-hullámok érik őt, melyre az itteni világ szintén mozgással, változásokkal reagál. Teste, lelke és szelleme a végtelenségben hullámzó energiaáradat érzékeny része, mely reagál is mindenre, amely ebben a végtelen szervezetben zajlik. A teremtett kozmosz Isten csodálatos gondolata, s mikor állsz, mikor jársz, amikor alszol, vagy magadban elmélkedsz szobád csendjében, léted minden pillanatában közvetlen, érintőleges kapcsolatban vagy a Teremtő legszebb gondolatának végtelen teljességével, s így magával a Teremtővel is. A fizika tudománya maga sem „tudományos” módszerekkel, ha-

nem bevallottan kinyilatkoztatásszerűen jött rá, hogy az anyag a valóságnak csupán egyik formája, mely „odakint” számtalan módon változik át energiává, azaz erővé, azaz hatékonysággá, azaz időnként eltűnik a láthatóság tartományából, hogy aztán megtisztulva, ismét mint kézzelfogható, érzékeny szövet, táncoljon és lobogjon a mindent átható Élet tüzeiben tovább. **Heisenberg** mondja el „*A rész és az egész*” c. munkájában, hogy a „*négyzetgyök 1*” titkát (a nem létező, irreális szám, amely azonban nélkülözhetetlen létfontosságú számítások elvégzéséhez), melynek titka éjszakába nyúló, hosszú viták során nem nyílt meg előtte, egy hegyi kirándulás alkalmával, amikor a szikla csúcsán egy hegedűből megszólalt **Johan Sebastian Bach** muzsikája, egy pillanat alatt a maga teljes és megnyílt tisztaságában előtte állt. *Mert amikor Isten szól hozzánk, akkor az emberi fogalmakból kihullik az értelem, s elenyészik a semmi tüzeiben, de megnyílik a valóság, mely szavakba nem önthető, mégis emberi értelmünk részévé képes válni.* Erre döbbsen rá a fizika tudományának tudósa, amikor kimondta a *relatívitás* valószínűségét mint az általános érvényű *törvénynélküliség törvényét*. S ezzel egyidejűleg kimondta saját tudományos egzaktságának behatároltságot is: egy bizonyosság létezik csak a számunkra, s ezt a bizonyosságot semmilyen tudás nem közvetíti nekünk, csak a kinyilatkoztatás röviden fogalmazott, képes értelmű szövegei. Ami ebből ránk, magyarokra tartozik, az az, hogy Isten, a minden létezők egyetlen, nagy realitása, nemzeti létünk létrejöttének pillanatában, az idők kezdetén maga is belépett nemzeti történelmünkbe, s amikor sokkal később megszületett, olyan embernek született, aki magán viseli e nép fajtabeliségét. Vele a *relatívitás* viszonyai közé belépett nekünk magyaroknak a *bizonyosság*, hogy megerősítsen minket. Isten választása volt Jézus *mag-népisége*, nem a miénk. Megjelenésének azonban kozmikus előjelei voltak. Eljövetele égi jelei annak a népnek a tudósa, *máguspapjai, táltosai* számára olvashatóak voltak, akik ősi kinyilatkoztatások alapján vártak rá, az Eljövendőre.

Ebből a szemszögből ismerhető föl a történelmi ember számára, hogy amennyiben emberi világát pozitív erővel kívánja feltölteni, mint amilyent az örökérvényű szeretet, tolerancia, megértés, megbocsátás, jóság, béke, nyugalom foglalmi fednek, akkor az emberi világot aszerint kell berendeznie, amilyen az a felbecsülhetetlenül hatalmas, mégis ráfigyelő szemei előtt meg-megnyíló, odafönti világ. Figyelmét tehát felfelé irányította, mely irányultságát egy *felfelé mutató egyenlőszárú háromszöggel* szimbolizálta. Amikor a fönti világ törvényei megnyilatkoztak előtte, felismerhetővé lettek számára, akkor azt tiszta szavakba, törvényekbe öntötte, melyek társadalma morális alapjaivá váltak. Ez azt jelenti, hogy felismerte, ha az ember idelent akár egyénként, akár nemzetként boldogulni akar, azaz Isten szándékainak megfelelő módon akarja társadalmát felépíteni, akkor a fenti világ felépítését le kell hoznia a földre. Ezt a szándékot egy *lefelé mutató egyenlőszárú háromszöggel* jelképezte, s amikor a két háromszöget egybe, azaz egységbe illesztette, akkor létrejött a csillagvilág szimbóluma, a kozmoszi állandóság jele: a *hatágú csillag*. Ezt a velejéig absztrakt, kizárólag erkölcsi viszonyulást jelentő jelet az ún. „*babiloni fogság*” idején a zsidók más egyéb kultúrkinccsekkel együtt eltulajdo-

nították és népiségük szent csillagává, a *Szturnusznak*, a *sötét bolygónak* jelképévé rontották. Ennek jegyében tették a *szombatot*, a *sabbatot* (*Saturday*) kultikus napjukká, de a jelkép eredeti jelentését már nem értették. Gyakorlatilag egy jelkép csillogóan fényes értelmét ezen értelem tartalmi ellenkezőjére cserélték: a Fényből sötétséget kreáltak. Így számukra ez az emberi alázatot, az Isten előtti főhajtást, az isteni rend iránti emberi fogékonyságot megjelenítő jelkép pusztán a földi, evilági *hatalom*, az *ember ember fölötti hatalmaskodásának*, a *héber faji magasabbrendűségnek*, majd végül az ennek a politikai elképzelésnek torzult világlátásából megszületett *jahwei istenképnek* jelképe lett. Ennek eredeti tartalmát nem is érthették meg, hiszen ezt egy olyan nagy népközösség lelki alkata töltötte meg sajátos, felülről kapott tartalommal, mely sosem lépett fel hódítóként, nem gyilkolta le egy démonikus istenkép tébolyában és rabló szándékkal népek tucatjait, nem tobzódott istene előtt vérgőzös áldozatok gözében, és nem fosztogatott, hogy istenének templomát kincsekkel rakja tele, hanem az égboltra tekintett, ahonnan az irányadást és a rendet várta. Ez a nép lelkében hordozta azt az elvet, melyet majd később a szkíta Jézus fogalmaz meg az ember számára: „*kincsedet a szívedben hordjad, mert ahol a kincs, ott a szív is*”. Az ősi szumer reliefeken, főként olyanokon, amelyek a király felülről kapott hatalmát és felelősségét ábrázolják, az Isten előtti alázatos főhajtás örök tanulságául a világtörténelem minden uralkodója számára, ezt a jelképet gyakorta feltüntették.

Szemlélődésük közepette azonban észre kellett venniük, hogy az odafönti világ nem csupán egy *szép rendezetlenség*, hanem a csillagvilág végtelensége mellett mintegy könyvként olvasható *rendszer* is egyben. Az emberiség első népközössége, a ma önkényesen és helytelenül *sumeroknak* nevezett nép, akik az égi szimbolikát észrevették, s azonnal észlelték annak az emberi világ számára elrejtett mondanivalóját is. Ez a tudás kulminál a „*zodiákus*”-nak nevezett ún. *állatöv* jelenségeinek felismerésében, s annak megállításában, hogy minden ember, de ugyanúgy minden nép is egy-egy állatövi csillagjegy befolyása alatt, azaz egy-egy kozmikus jelentőségű isteni szándék függésében áll attól számítva, hogy születése, e világra érkezése alkalmával mely csillagkép uralkodik az égen. Azt is megfigyelték, hogy az egyes csillagjegyek egy sajátos *szimbolikát* sugároznak, amely a születőre, annak jellemvonásaira rányomja bélyegét. Azt a csillagképet pl., amit ma „*Skorpió*”-ként ismerünk, a *sumer-maggarok* a *Nap Madarával*, a *Turullal* ábrázták. Ez a lélek-madár hordozza karmai közt a lerogyni készülő, haldokló Fényt, amelyet a szkíta aranyábrázolásokon a madár által megemelt, összerogyó *szarvas* képében láthatunk. A héberek ezt a *sumer-káldeus* értelmezés szerinti, *Nap-Madarat* megjelenítő csillagképet – sajátos módon – a gonoszság misztikus szimbólumaként *skorpiónak* nevezték, amely *démon-állat* a sivatagi homokba fűrt rejtékhelyéről tör az emberre, s fullánkjaival megsebz, s megöli azt. De úgy tették ezt, hogy ebben a fejére állított *fény-értelmezésben*, e fordított értelmű, tehát *negatív fényben* (= *sötétség*), egyben pártfogójukat is látták. Így tehát a csillagkép „pártfogó”-szerepét átvették, de annak jelentését a szumír eredetivel szembefordították, azaz a jelkép

jelentésének előjelét pozitívból negatívra fordították. A 12 csillagjegyre épülő asztrológiai rendszer ugyanis mint erő, minden egyéb okkult tanításhoz hasonlóan, használható „*fehér*” és „*fekete*” módon is, s ebben a szándék és a mentális alapok döntenek. Az európai csillagkép-értelmezésben a zsidó-kereszténységen keresztül, s az eredetileg annak felségterületén elharapózott szabadkőművesség által ez az álatövi jel ebben az értelem maradt fenn.

Ez tehát nem csak egy új hagyomány alapjainak lerakását jelentette, hanem egy mentális alapú látásmód elterjedésével azt is jelzi, hogy ma, amikor folyamatosan ez az evilági hatalom veszi kézbe ideiglenesen a világ fölötti uralmat, egy, a teljes világot eluraló társadalmi szisztéma építkezik erre az asztrológiai tartalomra. *A már globalizált világ szellemi, morális és politikai-társadalmi alapképlete is ez a visszájára fordított fényértelmezés. A sötétség a sötétek világát alakítja, a világosság a fényesekét.*

A sötétség tényleges ellensége a Világosság. A sötétség társadalmának tényleges ellensége a Világosság társadalma, a sötétség népének a Világosság Népe. Napjainkban lassan e két vonal mellé rendeződik el a világ. Nekünk pedig egyre inkább az a feladatunk, hogy ezeket a titkokat feltárjuk népünk apraja s nagya előtt. Mert a Világosság a sötétségben világít akkor is, ha a sötétség nem fogja fel azt.

A magyar népi hagyomány azonban máig őrzi az ősi értelmet, s mivel a világosság átélése, azaz népi-nemzeti és személyes sorsunk is nagyrészt az *emberi közösségekben elfogadott lét-értelmezésen* múlik, fontos feladatunk, hogy ennek a jelképnek a ránk tartozó értelmét erősítsük nemzetünkben. Az okkultista *fekete* hatalmak, akik a mai világban mint pártideológusok, ideológiai tanácsadók szerepelnek, szintén arra a törekvésre építik világképüket, hogy *a maguk érdekei szerint értelmezik a világot*, mely értelmezést beépítsék az emberiség kollektív öntudatába, s a hatalmukba állított „tudományos” körök, a sajtó és a szorosan kézben tartott médiák eszköztárával *ezt a látásmódot terjesztik* el. Mert tudják, hogy a világot magát, azaz Isten teremtését nem áll módjukban megváltoztatni, még egészen kis mértékben módosítani sem, ezért értelmezik azt a maguk érdekei alapján és a jövőbeni világkép megvalósításának megfelelően, s ennek megfelelően az emberi mentális alapokra igyekeznek hatni. Ez egy új modellre épülő, álságos illúzió létrejöttéhez vezet, mely az emberi lélek járatain át keresi az utat – sajnos sikeresen – az anyagi megvalósulás felé.

Mi is ezt tesszük: a magunk módján, a magunk érdekében elővesszük ősi értelmünk világképét, és magunknak értelmezzük át világunkat az Élet értelmében, s a pusztulás erői ellen, melyeknek lét-értelmezéseit elvetjük. Ezzel a céllal íródott ez a munka is.

Hogy az ilyen, vagy olyan értelmezéseknek mi az alapjuk? A válasz az emberi pszichikum természetében rejlik: mindnyájan voltunk már nagy elkeseredésben, félelemben, s amikor kiderült, semmi okunk rá, mintha kisütött volna számunkra a Nap, s a sötétség, az árnyak félhomálya eltűnt, elpárolgott a világból, s a levertség helyét azonnal a boldogság, az öröm vette át. Ennyi az egész. Teljes lényünkkel ér-

zelmeinktől, azaz *hitünk*től függünk, s az, hogy miben hiszünk, meghatározza szellemi irányultságunkat is, de beleszól még testi egészségünk alakulásába is.

Ezt a sajátosan magyar, a *Fény* kultikus átélését a magyar életbe visszaidéző látásmódot vetik szemünkre ma zsidókereszténnyé lett egyházaink, s nevezik ezt „*újpogányságnak*”, „*szinkretizmusnak*”, holott sok mindenben egyetértünk velük, csak a *zsidó istenképet*, s az ebből az istenképből fakadó lelki, s ennek következtében szellemi és testi ferdüléseket indukáló hatásokat kívánjuk kizárni a magyar életből. Így – csak – átlátunk az evangéliumi hamisításokon, szövegmanipulációkon – csak –, nem fogadjuk el a sauli farizeusi teológia tételeit – csak –, nem vagyunk dogmatikusok, s nem fogadjuk el népünk semmiféle negatív megkülönböztetését, még a vallási alapon állót sem. Mi, magyar nemzettudattal rendelkezők, elfogadjuk az *Egy Isten* létét, akit *imádunk*, s aki minden más népnél sokkal korábbi időkben kinyilatkoztatta magát a mi őseinknek. Elfogadjuk, sőt hirdetjük *Jézus tökéletes emberségét és teljes Istenségét, Mária Istenanyaságát és társmegváltóságát, a Szent Szellem* életünket átható, *pünkösdi* jelenlétét, amely a *Szenháromság* teljes egészét áthatja és megszenteli a mi életünk hármasságát, a családot is. H hirdetjük a Jézus által személyesen választott, nem önjelölt apostolok egyházfőségét, Péter, a szikla elsőbbségét az egyenlők között. Életünk céljaként ugyanazt jelöljük meg, ami az ősi *mag-ár* kinyilatkoztatás tudatában foglaltatott: *istengyermekségünk és nemzettestvérségünk* tudata semmiféle fals „*humánus*”-mal nem helyettesíthető. Nem fogadjuk el, hogy életünket a *mózesi törvények* rideg kegyetlensége, ostoba, üres vallási, és az őskori sivatagok kóborló hordáinak számára fontos egészségügyi előírások vallási köntösbe bújtatott rendelkezései irányítsák. Nem fogadjuk el az ó-szövetségi *átokszoltárok* kegyetlen szadizmusát, nem fogadjuk el az önkiválasztottak felsőbbbbségét, s nem állunk be semmiféle sorba, ahol adófillérekekért osztják a látogat-údvösséget!

Az a meggyőződésünk, hogy a magyar nép magyar származású, s csak a magyar népi vallásosság lehet magyarjaink számára eligazító magyar gondolat, ha magyarul kívánunk élni szép Magyarországon. Úgy tartjuk, hogy a zsidókereszténység minden szektája mára teljesen szem elől veszítette Jézus tanításának lényegét. Nem fogadjuk el azt sem, amit a jelenlegi pápa mondott a kilencvenes években, egyik húsvéti beszédében, hogy „*Nem a zsidók feszítették keresztre Jézust, hanem a keresztények feszítik keresztre kétezer éve a zsidóságot*”, mert mi ugyanúgy nem tartjuk keresztény gyökerűnek a *nácizmus* júdai ideológiáját, ahogy nem fogadjuk el azt sem, hogy a *marxizmus-leninizmus*, vagy más *cionista* gyökerű ideológiák, politikai világképek beleférnének bármiféle jézusi, keresztény elgondolás kereteibe. Együttérzünk minden egyes szenvedő emberrel, így egyaránt borzalmas dolognak, az emberi nem tönkrefutott gyalázatának tartjuk mind az 1.200.000-es *örmény*-, mind a százmillió *indián*-, mind az I. és a II. világháborút követő magyar *holokausztot*, mind az egyéb holokausztokat. Nem mi állunk a jézusi tanítással ellentmondásban, hanem azok a keresztény szervezetek, melyeknek története *XXIII. János pápa* szerint is „*Jézus tanításának tökéletes cáfolata*”. S ha farizeusi

szemléletű főpapjaink kidobnak minket a saját magyar templomainkból, mint ahogy az apostolokat is, s magát Jézust is kiűzték a kor vallási vezetői mindenün-
nen, ahol fel akartak szólalni, akkor majd mi is kimegyünk szent hegyeinkre, a-
hogy Jézus is tette, ellátogatunk a *pilisi* szent helyekre, *Csíkсомlyóra*, a *Mecsek* dé-
li lejtőinek szent ligeteibe, a *Zengőre* Édesanyánkhhoz, a magyar búzamezők ringó
kalászaik közé, ahogy Mesterünk tette, s ott fogjuk imádni Istenünket, aki a világot
teremtette, s magyar arcunkra álmodta saját arcvonásait. De hiszen a *Szkitiában*
térítő *Tamás apostol* gnosztikus evangéli-umában is ezt olvashatjuk: „*A királyság
bennetek és rajtatok kívül van.*”. Azaz a Királyság mindenütt létezik, az emberen
kívül és belül, mert Jézus feltámadása óta itt van az a földön, a mindenségben, de
emberi mikrokozmoszuk, személyes é-nünk is Őt sugározza.

Nem rettegünk és nem félünk tehát az *égi Skorpió* földi erejétől, s annak megtes-
tesítőitől sem, mert számunkra az nem skorpió, hanem a *Fény Madara*, s felvesz-
szük a harcot előbbi világlátásnak mindennemű terjedése, terjesztése ellen. Van e-
rőnk és akaratumk, hogy visszafordítsuk minden magyartalan gyalázat előjeleit.
Káld - mag-ár elődeink nyomán haladunk, amelyről nem térünk le semmilyen más
késztetésre. Ugyanakkor elismerjük, hogy az idők folyamán sorsunk révén a ma-
gyar nemzet néplelkének és népi kultúrájának integráns részévé vált a nyugati ke-
reszténység, de kisebb részt a keleti kereszténységnek mindazon vonásai is, melyek
nem álltak szöges ellentétben az egykori magyar, s egyszersmind jézusi hagyó-
mánnyal. Így a magyar nemzeti tudat hittételei átfedésben élnek mind a nyugati,
mind a keleti, az orthodox kereszténységgel, nagy vonalakban elfogadják annak
szertartásrendjét, de ennek az odaadásnak is van határa: ez pedig az a vonal, ame-
lyen túl jellembeli önfeladásunk, s egyedülálló, az egész emberiség számára pótol-
hatatlan mondanivalót hordozó, ősi vallási hagyományunk és kultuszunk ránk
maradt nyomai feladásának kényszere húzódik. *Ezen a demarkációs vonalon nem
vagyunk hajlandóak átlépni, mert személyiségünk a l k a l m a t l a n a szürke
belesimulásra bármiféle nemzetidegen, életidegen, emberellenes tradícióba.*

Történelmünk során folyamatosan kulturálatlan, civilizálatla., arcátlan és irigy
idegenek tömegei lepték el hazánkat, s ahelyett, hogy *héber, szláv, latin*,
vagy *germán* történelmi példák alapján kiirtottuk volna kisebbségeinket, nemcsak
megtűrtük, hanem segítettük is őket, megosztottuk velük nemzeti vagyonunkat, át-
engedtük nekik legjobb termőföldjeinket, s együtt dolgoztunk, s dolgozunk ma is
velük azokon. Mégcsak egy csekélyke ellenérvés sem vezet ellenük senkit e hazá-
ban. Emiatt legjobbjai magyarra váltak közöttünk, s lelkükben egyesültek nemze-
tünkkel. Ezt az egyedülálló *nemzeti jószándékot és vendégbartást* tehát az ide-
genek jó része, különösen hazai *németjeink, horvátjaink, örményeink*, s a magyar
lelkű *cigányágunk* nagy százaléka barátsággal, beilleszkedéssel, nemzeti mozgal-
mainkban való szeretetteli részvétellel, a magyarság melletti harcos, önfeláldozó
kiállással jutalmazta. Sokan közülük oly mértékben elmagyarosodtak, hogy még ő-
seik idegenül csengő nevét is önként feladták, hogy még szorosabban kötődjenek
hozzánk. Már középkorunk folyamán kinyilvánítottuk a magyarországi vallási e-

gyenlőséget és szabadságot, mellyel a nemzetiségek népi önállóságát is megfogalmaztuk. Testvéreink ezek az emberek, családok ma is, akiket megbecsülünk, sajátjainknak tekintünk, akárhonnan származzanak is. Azt azonban semmiféle hatalomtól nem tűrjük el, hogy olyan idegenek, akik évezredek együttélésük során nem voltak hajlandók a szeretettili, toleráns magyar szellemben aklimatizálódni, lelkiileg megmelegedni, sőt, kifejezetten ellenséges szándékkal, még ma is szellemi gettóikba húzódva elkülönülnek nemzetes-tünktől, szabják meg nekünk, hogy merre kell haladnunk, mit szabad gondolnunk, mondanunk és hogyan, mikor és miként szabad cselekednünk. Aki nem ismeri a magyar szellemet, a történelemben mindig újra megpróbálkozik ezzel az ostoba, hosszú távon soha célba nem érő ráhatással. Az ilyen mai erőknél féltő, pedagógiai érvénnyel figyelmebe ajánlom Turul-nemzetségbeli *II. András* királyunk feleségének, *Gertrudisnak*, és a vele beékelődött idegenszívűeknek az esetét.

A szumer nép kozmológikus világképét tekintve az e jegyhez tartozó „*Orion*” csillagképben ismerte fel mitológikus őst, a hatalmas vadászt, *Nimród*ot, a *hun* és *mag-ár*, azaz a *káldeus* népek ősapját, akit az *égen fészülő íj* jelképezett. Ez a *Nyilas* csillagkép. Ez a csillagkép szoros összefüggésben áll az „*Ikrek*”-kel is, hiszen azok, e két testvér, *Hunor* és *Magor*, *Nimród* fiai. Érdekes módon a zsidó világkép az *Orion* csillagképet szintén *Nimród*dal azonosítja, aki szerintük *Jézus* ősapjával azonos, s aki a számukra is a „*nagy vadászt*” jelöli, aki tőlük a „*Gibbor*” nevet kapja, melynek jelentése „*hatalmas*”. A héber terminológiában ő az a hatalmas, aki „*emberekre vadászik*” és „*az égen forradalmat gerjeszt Jahwe ellen*”. Ezért nevezik a gyűlölt Jézus tanítását is „*jézusi szkizmusnak*”. Ő a zsidók számára az ősellenség, aki a csillagvilágból előre jelzeten érkezett el a földre, s aki felforgatta a megcsontosodott zsidó vallási dogmák világát, s ezekkel szemben meghirdette a szabadság és a szeretet társadalmának lehetőségét. Eljött és győzedelmeskedett tanításával a Fényre vágyó emberi lelkeken, s emiatt vágyták őt a sötétség vallási harcosai elpusztítani, hiszen *Jézus jelenléte a zsidó vallás felségterületén, valamint csodatételei és tanítása felérték egy forradalommal Jahwe ellen*.

Szinte érthetetlen csodája az égi rendnek, hogy a *Nyilas* csillagkép tengelyének végén húzódik meg az *Ikrek* csillagkép – amint az égen, úgy a földön is – mély és szoros összetartozást hirdetve apa és gyermekei között. A szemita népek szemében az *Orion* tehát az ősellenséget jelzi, amelytől rettegvén fél a nép, egész *Júdea*, mely nép ugyanakkor a *Skorpió* oltalma és hatalma alatt él. Ahogy *Badiny Jós* professzor is megjegyzi: „*A népek történelmének ős-okai a csillagos égből olvasható ki. Így a magyar történelem is OTT VAN.*”. Igaza van a professzor úrnak, a zsidó vallási tudósok az előbb felvázoltakat voltak képesek kiolvasni a kozmikus rendből, ezt hozták le onnan a maguk számára, népük lelkének építésére, vagy rombolására. A magyar jövőre vonatkozólag is igaza van, hiszen a csillagok üzenete a legutóbbi időig bekövetkezett.

Fontos dolog megérteni, hogy Jézus születésével tehát nem csupán egy egyháztörténeti folyamat indul el a világban, melynek folytán a világ először ketté: a kivá-

lasztott apostolok munkája nyomán *Jézus pártus-szkíta egyházára*, és Jézus tanításának egyfajta árnyékalakulatára, a *saul-páli farizeusi teológia* kibontakozása nyomán a *nyugati egyház* szervezetévé omlott szét, hanem minden ellenkező áramlattal szemben, elkezdődött a megváltás, a szabadítás *üdv történeti* folyamata is. A zsidókereszténység római alakulata igen gyorsan elsősorban világi hatalommá építette ki magát, amely a „hatalom” legjellemzőbb tulajdonságánál fogva, ti. hogy más is birtokolni szeretné, a belső feszültségek nyomán már a kezdet kezdetén szakadást, majd további szakadásokat eredményezett a korai kereszténységben. Aztán a kereszténység az évszázadok során elszektásodott, szilánkjaira törött, s ezek a szétszaporodó szilánkok megebesítettek mindenkit, mint egy pokolgép repeszei, mely a tömegben robban fel. A visszamaradó, sosem gyógyuló sebek a gyanakvás, a megvetés, a rövidlátás, az önös érdekek előtérbe helyezése, s a változatlanul egymás ellen fenekedő, lappangó lenézés, megvetés, gyűlölet, melyet ezek az egyházak egymás ellen gyakorolnak mindmáig.

A magyar sors üdv történeti jelentősége – istenképek harca a történelemben és napjainkban

Ezzel az Isten-születéssel azonban az emberiség teljessége számára felvetődött egy fontos kérdés: részt kívánnak-e venni az *istengyermekség* felé vezető *beavatás*, megszentelődés folyamatában, vagy elutasítva ezt a felkérést, szellemi és lelki fejlődésében stagnáló árnylénnyé kívánnak-e lenni, amely kategória ugyan egyre kifizetődőbb állássá válik, ugyanakkor egyre többek által felismerten, egyenesen a pusztulásba vezető útra veti a rálépőt. Vannak, aki meghallották a mindenkinek szóló hívó szót, vannak akik nem. De voltak olyanok is, akik meghallották, azonban – az információs elektronika szóhasználatával élve – nem tetszett nekik a felkínált „*program*”, s a „*Nagy Programozó*” ellen fordultak. Hatalmat és gazdagságot kívántak, s olyan istenképet alkottak maguknak, amely ehhez adott a számukra hamis teológiájával erkölcsi háttérrel. Magyarai népeink a mérsékletesség világképét alkották meg maguknak, s elvetettek minden emberi lélekre települő, fölösleges súlyt, értelmetlen felelősséget sulykoló gondolati, eszmei rendszert. Mentális alapállásuk a *szelídség*, a *tolerancia*, de a betörő ellenséggel szemben a *kíméletlenül harcos önvédelem* volt. Elvetették a nagy gazdagságot, mely érdekhálózatok rendszerével terheli meg az emberi lelket, elveszi szellemi értelmét, s rontó befolyások szekere elé fogja az embert. Másként mondva, éltek a gazdagság adta lehetőséggel, de nem tulajdonítottak neki túl nagy fontosságot. Harcukban, ahogy arról a korabeli források beszámolnak, nem a zsákmányszerzés, hanem a *dicsőség* vezette őket. Életük központjába a *szorgos munkát* és a *közösségért folytatott hasznos tevékenységet*, a fizikai önfeláldozásig elmenő *barátságot*, *nemzeti, családi, nemzeti összetartást* állították. Kortársaik is megjegyzi róluk, hogy szemük előtt sosem a zsákmányszerzés lebegett, hanem a győzelem az ellenséggel szemben, amiért hőiesen, de korrekt módon küzdöttek.

Így a korlátlan és nem munkával szerzett gazdagság, az erkölcsileg kifogásolható módon, mások gátlástalan kihasználása, tönkretétele által szerzett sikeres élet elvetése nem a keresztyénység találmánya. A nagy keleti vallási rendszerek életfilozófiája nagyrészen ugyanezt hirdeti. Ezek közül pl. az indiai *Krisna-tudatiúk* tanításának egy példa értékű, jellemző tanmeséjét említem, amely szintén ezt célozza: Krisna földi vándorútja során egy szegény embernek egyszer azt kívánta köszönetül a vendéglátásért, hogy pusztuljon el egyetlen tehénkéje. Amikor a szegény ember, kinek ez a tehén volt egyetlen tulajdona, megkérdezte, miért fizet neki a vendégbarátságért rosszkívánsággal, ő így válaszolt: „*Mert ez az egyetlen dolog választ el téged tőlem.*” Ezen az etikai alapon hirdeti tanait a *hinduizmus* is, a szkíta eredetű *budaizmus* (buddhizmus) is, de így tanított a Jézus-hívő *manicheizmus* keleti indíttatású teológiája is. A *zoroasztrianizmus* is az egyensúly evilági és szellemi karbantartására fogalmazza meg tanítását, de így szól a *Zen* a távoli Japánban és az *esszénusok* is így emlékeznek az istengyermekségben élő ember archetípusának vonásairól. Az *esszénus Jézus* így szól hozzánk az idők mélyéről:

„Az ősök azt mondták, hogy ne kívánd felebarátod semmilyen tulajdonát.

És én most azt mondom nektek, hogy ne kívánjatok semmit, ami nincs a hatalmatokban, mert csak ami bennetek van, az tartozik hozzátok, de ami kívületek van, az másra tartozik. Ebben van a boldogság: Tudni, hogy mi a tiéd, és mi nem...

...Nem mind azok a dolgok történnek-e meg veletek, amik kívül esnek hatalmatokon? De bizony. És a jónak és gonosznak ismerete nincsen-e bennetek? De bizony. Nincs-e hatalmatokban, hogy ami megtörténik veletek, azt a bölcsesség és a szeretet fényében vizsgáljátok, szomorúság és elkeseredés helyett? De bizony.”

Vagy más helyen az Isten embernek adott legnagyobb ajándékáról, a szabadságról beszélve így szól:

„Csak az szabad, aki úgy él, ahogy élni kíván, akit nem akadályoznak meg tetteiben, és akinek kívánságai megvalósulnak. Az, aki nincsen megkötve, az szabad, de akit korlátozhatnak, vagy akadályozhatnak, az az ember biztos lehet abban, hogy szolgál. Ki az azonban, aki nem szolgál? Csak az az ember, aki nem kíván semmit, ami a másoké. De akkor mik azok a dolgok, amik az övéi? Gyermekeim, csak a bennetek lévő mennyek országa, ahol a Mennyei Atya Törvénye lakozik, csak az tartozik hozzátok...

...Az, aki jólétre és gazdagságra vágyik, annak törtétnie kell érte, azok kezét kell csókolnia, akiket nem tisztel, ki kell fárasztania magát más emberek ajtajánál, számos hamis dolgot kell mondania és tennie, arany, ezüst és édes olaj-ajándékokat kell adnia, mindezt és még többet kell egy embernek megtennie, hogy megkapja az áhított gazdagságot, és elérje mások kegyeit. És amikor ezt elértétek, akkor mivel rendelkeztek? Ez a gazdagság biztosítani fogja számotokra a félelem nélküli életet? A szellem békéjét, a Föld Anya angyalainak társaságában eltöltött napot, a Mennyei Atya angyalaival való egyesülés éjszakáját? Azt várjátok, hogy ezeket a nagy dolgokat csak úgy, egyszerűen megkaphatjátok? Amikor az ember-

nek két mestere van, akkor gyűlöli az egyiket és szereti a másikat, vagy kitart az egyik mellett, és megveti a másikat. Ti nem szolgálhattátok egyidőben Istent és a világot is.”

Eszerint a káldeus „szumerek”, a pártusok, a szkíták, a hunok, s így a magyarok alapmentálitása, amit máig tartó történelmük során oly sokszor kinyilvánítottak, a *szabadság*, a *függetlenség* iránti mélységes, elemi vágy. A szabadság, a *vármegye-házra felszálló ékes tollú páva* („fényes tollú”, azaz fényben csillogó *Fény-Madár*, a *Turul* „elpávásított” változata) nemzeti költészetünk, népi ábrázoló művészetünk alapmotívumává vált, akit még *Ady* is, *Petőfi* is megénekelte, s nincs nemzeti irodalmunknak szinte egyetlen olyan mozzanata sem, melyben elsősorban ne erről a magyar vágyról lenne szó. *A magyar nemzet a szabadság nemzete.*

A keleti vallások között csupán egy akad, amely létrejöttének kezdetei óta a hordozó nép kiválasztottságának tudatával, és egy ezen igényhez igazított istenkép alátámasztásával minden evilági vagyont és hatalmat saját magának, azaz a nép politikai és vallási vezetőinek vindikál. Ez a vallás ezen vonásánál fogva gyökeres ellentétben áll minden más keleti filozófiával, üdvtannal, vallási tanítással. *Magyar Adorján* így ír erről a vallási jelenségről: „*A mai vallások, főképpen a zsidó, egészen más, mint ami a mi őseinknél volt. A mai vallások, főképpen a zsidó eredetűek, a hiten alapulnak. A hit azonban nem ismer el semmit, ami saját magán kívüli, sem ellenvéleményt, sem ellenbizonyítékot, megmarad ezek ellenére is a magáé mellett, vagyis fanatizmussal azonosul, ezt hozza létre, amely pedig nem csupán a maga hitéért lelkesedik, hanem e miatt képes a más fölfogásúakat gyűlölni, üldözni, ezek minden alkotását rombolni, a más fölfogásúakat a maga hitére kényszeríteni, 'téríteni', vagy pedig kegyetlenül gyilkolni, mivel önmagáról következtetve azt számítja, hogy azok is, mihelyt tehetnék, vele is úgy tennének. ... De éppen ezért: hinni csak azt kell, ami nem igaz, mert ami igaz, azt, ha utána járunk, megtudhatjuk... Csakhogy a hiten alapuló vallások az utána járást, a kételkedést és kutatást is, mint fölöslegeset és bűnösét: kizárták és tiltották, illetve kizárnák és tiltanák ma is.”*

A *Fény Fiának*, a szumír *Ēn-Ki*-nek evilágra érkezése a *nazír Jézus* személyében hatalmas kegyelmi ajándék az emberiség számára. Ez a kegyelmi jelleg abban is kidomborodik, hogy Jézus születése, élete, tanítása, végezetül pedig gyalázatos kivégzése nyomán kibontakozó, rügyfakasztó feltámadása által nyitva hagyott a világban egy mindenkor elérhető kaput, amelyen keresztül az ember az összekuszált és egyre kevésbé kibogozható történelmi létében visszatálálhat az eredethez, az éltető forrás vizéhez. A világ, Isten teremtmény szándéka és az isteni gondviselés szeretettelisége folytán minden időben és belülről fakadó elemiséggel egyfajta egészségre, boldog összhangra, egyensúlyra törekszik. Azonban a lelki süllyedés történelmi viharaiiban a pusztítás, a rombolás is feladattá vált e – *Kodolányi János*sal mondva – „süllyedő” világban, s ezt egy istengyilkossággal egybekötött totális lelki degenerálódás során egy teljes nép nevében magára vállalták annak szellemi vezetői („*Vére rajtunk és fiainkon!*”). Ezen vallási alakulat *politikai istenkép-*

pét, mely „szent” irataik szerint az *idegengyűlöletre* és a *feltétlen haszonszerzésre* ösztönöz, valamint az ezt mélyen alátámasztó vallásának teológiáját egyfajta népi küldetesként felmutatva, e korai időkben elvállalta e ma is folyó, világgraszáló lelki-szellemi leépülési procedúrának a lefolytatását a világban. *Messiási* képletük a mi értelmünk szerint a *Gonosz*, a *Nagy Negatívum*, a *Hiány királyságának*, a szellem sötét koloritjainak fellépését sugallja. Az anyagi és politikai hatalomra törekvés látványos eredményei mind ennek a világot behálózó, beszövő képletnek a hamarosan történő képbe ágyazódását jelzik.

A világ politikai vezetőinek teljessége elfogadja a *cionista* színezetű *globalizmust*, bár ezutóbbinak világszerte erősödik ellenzéke számban és hangerőben egyaránt. Az ősidőkből átvélő, magyar szellemi ellenállásnak kifejezője a *Magyar Szent Korona-eszme*, amelyről *Zétényi Zsolt* nagyszerűen állapítja meg, hogy *„A Szent Korona-eszme olyan antiglobalista eszme is, amely a nacionalizmus jegyeit keletkezésétől fogva nem viseli magán, ezért hatásos ellenszere a nemzeti értéket tagadó globalizmusnak, s ezért sebezhetetlen. ... Magyarország páratlanul értékes, élő eszmei-politikai hagyományaival a térség megváltozásának szerepét töltötte és tölti be. Nem hiába nevezte a népek krisztusának a költő Márai Sándor.”* S valóban, a magyar jellemtulajdonságok alapja a nyílt kiállás, elveink szabadon történő hirdetése, ezért nincsenek nálunk titkos nemzeti társaságok, s ezért idegen a magyar szellemtől és lélektől a világon mindenütt megjelenő terrorizmus is.

A míg a zsidóság a mai napig várja népi megváltóját, a *messiás* visszatértét a világba, a magyar népek kialakulása kezdetein elsőrangú, egyszerre történelmi és üdvtörténeti feladata volt, hogy megalkossa a Földön a *metafizikai-erkölcsi* és a *népi* kereteket az *Isten Fiának*, a *Szabadítónak* visszatértéhez. A magyar népnek eljött már a megígért Fény-Fiú, aki ennek a népnek a népiségében fogalmazódott emberré, amint azt a *Torinói Lepel* antropológiai kutatási eredményei is szépen tükrözik. Mi nem várunk tehát semmiféle *megváltót*, mert a *megváltás folyamata Jézus megjelenésével a földön elvégeztetett!* Mi az egyensúly megteremtőjét, a ferdeségek hatalmától való *Szabadítót* várjuk, aki helyreállítja *Országát* az anyag síkján is ebben a világban. Néptünk ennek érdekében nyitott füllel hallgatta végig azt az ős-kinyilatkoztatást, melyet a *káldeus* szent szövegek őriznek, ennek érdekében járta be azt a hatalmas idő- és térbeli ívet, mely szinte bumeráingszerűen hajlította őt mindig vissza az ős-eredethez, a *kárpáti forrásvidékre*, ahol szentséggel és erővel feltöltekezve előkészülhetett a *végő idők* harcaira. Erdélyben, de korábban, a középkorban az egész Magyarországon ezért övezte olyan nagy tisztelet *Mihály arkangyalt*, aki a gonosz elleni harc égi vezére, s aki az ábrázolásokon mindenütt a Sátán torkán tapos. Egy olyan nép emelte ezt a csodálatos szellemi erőt, szellemóriást piedesztálra, melynek hivatása ugyanaz, mint *Mihály* angyalé: a gonoszság el- leni harc, a Sátán fejének széttaposása, a sötétség hatalmának megtörése, s mindeközben a *Fény Fiának* visszatérését előkészítő út egyenetlése Európa közepén.

A magyarság tehát legutóbbi hazatalálása alkalmával is ennek a küldetésnek beteljesítéséért építette meg királyságát egy olyan földrajzi térben, mely valóságos

földrajzi tényeinek metaforikus jelentéseivel, s az isteni szándékkal való azonosulása által nyerte el teljét első királyának országfelajánló szándékában. Ez a szándék azt célozta, hogy földi országát mindörökké összekösse az *Égi Birodalommal* egy felajánlás keretében, mely felajánlás a fenti Erőtől elfogadást nyert. Ennek az aktusnak keretében jött létre az az elpusztíthatatlan, eltörölhetetlen és visszavonhatatlan, végérvényes királynői-alattvalói, de emellett anya-gyermek viszony Isten Anyja, a *Babba Mária* és a *magyar ember* között, melynek életteli és életbeli kiteljesedése és egyben kerete a *Regnum Marianum*.

A mikor sokszázezer ember a főváros utcáira vonul, hogy ott Szent István napján hódoljon a *Szent Jobb* előtt, akkor nem István történelmi alakja előtt, nem egy levágott jobbkez előtt tiszteleg, hanem a Szent Koronát felajánló jobbkez előtt hajol meg, és tudva-tudattalanul azt nyilvánítja ki, hogy nem ismer el maga fölött semmilyen másféle államformát, mint a *Regnum Mariánumot*. Erre utalnak a Mária nemzetiségéből leszármazott Turul-dinasztia lobogóinak ezrei nemzeti ünnepeinken: az *Árpád-sávós* lobogók, melyeket a jelenlegi balliberális árnyék-hatalom vízfeje mindenképpen szeretne összemosni valamiféle ködös, *indoeurópai* szellemi melléktermékkel, a *nácizmus* és a *fasizmus* valamiféle művileg keltett, különben nem is létező *antiszemitizmuson* és az ún. *kisebbségi holocaustudaton* átszűrt pejorativitásával. Aki ezt akarja, nincs tisztában a magyar nemzet eszmei alapvetésével, s egyszerűen primitív. Amit pedig egy primitív ember mond, azt meg se kell hallgatnunk.

A magyar ugyanakkor nem hatalomra kiválasztott, nem kijelölt nép, a magyar egy *metafizikai képlet* *evilágba* átszármazott, *népiesült minősége*, s mint ilyen, *kötelesség*-, *azaz küldetést teljesítő nemzet*. Testi valójában hordja *Mária és Jézus népiségét*, felvállalt nemzettudatában pedig a *Fény-Fiúság hivatását*, történelmének történesein keresztül pedig az ezzel járó *sorsot*. Ezt a népi-származásbeli azonosságot kinyilvánítja és ezt támasztja alá a Magyar Szent Korona képi, valamint színeinek szimbolikája is.

Történelme régi idején a *Kárpáti Haza* szülte ez a nép, innen áradt ki egy magasszintű ős-kultúra hordozójaként az egész *Euráziára*. Ebből a népszellemből származik az írás, a gondolat rögzíthetőségének ideája, ez a nép szülte meg a mai emberiség tudatában rögződött, magasszintű *kultúra*-fogalmat az ősföldön, ez a nép népesítette be a kontinens teljességét szellemi magasrendűséggel, ingyen, szívesen, küldetésszerűen árasztotta ki ezt a felülről kapott szellemiséget mindenkire, aki meg kívánt merítkezni annak forrásában. Történelmi fellépésének idején azonban elindult a világban egy korszak, melyet a hindu világkép az Istennel szemtől-szemben töltött aranykor összefüggésében „*kalijugá*”-nak nevez, *vaskorszaknak*, a mai emberiség végső korszakának, az alámerülés, egy erkölcsi-szellemi síkon lejátszódó vízözön idejének. Isten úgy akarta, hogy e népnek ebben a korban legyen elrendelt küldetése a világban. Ezt az utolsó korszakot *János jelenései* óta mi, keresztények, *apokalipszisnek* hívjuk. Ez a nép azért maradt fenn minden pusztító erő ellenében a pusztulás története során, hogy a legutolsó pillanatban legyen az embe-

riségnek miben megkapaszkodnia, s visszatérnie a megtartó tisztaság világába.

A magyar nép, mely az elmúlt évezred elejére emelkedett jelentéseket hordozó, különleges statikai helyzetű *nemzetté* emelkedett, követi ma is azt az utat, melyet maga Isten, az *Ős-Ten* jelölt ki számára az idők kezdetén. Ez a kinyilatkoztatás időről-időre elhomályosodik, ugyanakkor időnként visszaerősödik, ahogy ez a nevezett szándék történelemformáló akaratának megfelel. Mivel e *nemzet* is a világban él, nem vonhatja ki magát a külső hatások olykor beszennyező következményei alól, de ahogy azt egy hindu történészprofesszor, **J.J. Modi** is felismerte, elpusztítani nem lehet. A leromlások ugyanis mindig csak érzelmi életét érintik, mely testi mivoltára gyakorol hatást. E népnek azonban minden korban megadatott egy olyan szellemi vezető személy vagy csoport, aki, vagy amely a nép testében megélesztette a nemzeti létet, s ezáltal visszahelyezte azt az Istentől megszabott megszentelődés állapotába, melyben az *üdvian* ismét működni kezdetett. Ez történt honvisszafoglalásink korában, ez a törvényszerűség aposztrofálódott *sorsszerűséggé* a nemzetre mért történelmi csapások nyomán minden időkben. Mert Istennek úgy tetszett, hogy e nép életében ne legyen vesztes, de ne legyenek elpuhító időszakok sem, mert a tartós jólét, a boldogság, a megelégedettség, a folyamatos kiegyensúlyozottság, a harc hiánya elpuhít, elkényelmesít.

Jézus az *esszénusok* által lejegyzett evangéliumban a *gonoszt* említve így szól erről: *„Ő a halál forrása, ő minden pestisnek ura, és megnyerő ruhát öltvén, kísérti és csalogatja az emberek fiait. Gazdagságot ígér és hatalmat, és ragyogó palotákat, arany és ezüst öltözkéket, szolgálók tömegét, mindent: hírnevet ígér és dicsőséget, paráználkodást és kéjlegést, zabálást és borivást, kicsapongó életet és tunyaságot, és a semmittevés napjait. És azon a napon, amikor az emberek fiai már rabszolgáivá váltak mindezen hiábavalóságoknak és förtelmeknek, akkor, ezek fizetéseiként, elragadja tőlük mindazon dolgokat, amiket a Föld Anya oly bőségesen nyújtott nekik. Elveszi tőlük a lélegzetüket, a vérüket, csontjukat, húsukat, beleiket, szemeiket és füleiket. ...”*. Ráismerünk-e ennek a kétezer éves szövegnek az értelmében azokra a bajokra, amelyek az emberiségnek olyan sok fejtörést, aggodalmat okoznak, s amelyeket „civilizációs” betegségeként, a jóléti rendszerek ferdültségeiként ismerünk? S ráismersz-e, magyar, fogyatkozásodnak ősokait?

Sorsbeli, azaz történelmi leépülései során a magyarság, mivel az isteni Gondviselés e nép lelki központjával egyként egylényegű helyre helyezte a szellemi megnyilvánulások központját is, folyamatos kontrollt biztosított e nemzet túlélése számára, stimuláló erőt mindkét építőelem számára: ha a lélek elrenyhült, a szellem lépett a kormánykerékhez, s ha a szellem ereje süllyedt, akkor a nemzeti érzelmek éledtek meg, fenntartva ezzel az egyensúlyt e nép létében. Aki ismeri a *Magyar Szent Korona* képi rendszerét és sorsát, s kicsit is belelát a „*Korona-tan*” lényegébe, tudja, hogy e szellemi kincs küldetését tekintve szintén a *Megváltással* áll szoros kapcsolatban. Eljövendő uralma fogja az *apokalipszist* lezárni, s ennek a szakrális tárgynak a jegyében fogalmazódik majd újjá a mindenfajta szeméttől, szennytől, káosztól, silányságtól megváltott „*új ég, új föld is*”. Ez az „*új ég, új föld*” fogalmazódik

„És az ige testté lőn és miköztünk lakozék”

„Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogta föl azt.” (János 1. 4-5.)

A mag-nép küldetésének első fázisa tehát az ősidők napfényében lezajlott kinyilatkoztatás testté tétele volt. Amikor ez a nép a *Kárpát-medencéből* kiáradt és betöltötte a két kontinenset: *Ázsiát*, és annak nyugati félszigetét, *Európát*, a mag-nép küldetése az volt, hogy ezt a kinyilatkoztatást szétáraszsa a megismert világban. Ezért kapta meg a kinyilatkoztatással együtt az *írás* képességének ajándékát is, melyről *Varga Csaba* bizonyította be, hogy a magyarságon keresztül áradt szét az idők kezdetén a két összefüggő kontinensen s még *Afrika* nagy részén is. Ez az írás magán hordozza a *nem tudhatót*, azaz az intuitív beavatottságban kapott titkokat. E nép ősvallása, melyet ma a tudomány *szumer* ősvallásként ismer, úgy állította fel szellemi és vallási ikonosztázát, hogy az azon elhelyezett ikonok mindegyike egy lényegre koncentráltak, nevezetesen arra a központi gondolatra, amelyet a mára „*zsidócsillagként*” ismert ősi szumer, azaz *mag-ár* jelkép tanítja. Ez egy lefelé és egy fölfelé irányuló egyenlőszárú háromszögből áll hirdetve, hogy „*Miként a mennyben, úgy a földön is*”. Ennek a társadalom-modellnek felel meg tökéletesen a Jézus által adott imádság szövege, a *Miatyánk*. Ennek a központi eszmének és elgondolásnak alapján alkották meg és állították fel a mindenkori magyar népek evilági társadalmukat is, mely ugyan egy szoros hierarchia elképzelése alapján állt, mégsem mutatja a despotizmusnak egyetlen vonását sem. Pontosan emiatt a központi gondolat miatt. Isten, az Égi Atya itt nem mindenható, zsarnok uralkodó, aki egy jól programozott, transzcendens automata módján büntet és jutalmaz, nem pofozó-símogató gépezet, de nem is gyilkosságokra bujtogató sivatagi démon, poklok mélységeit idéző füstoszlopokban menetelő hatalom, hanem az a személy, akit majd sokára, évezredek múlva a földre született Fény-Fiú így szólíthat meg megalázottsága, elesettsége legmélyebb pillanatában: „*Abba*”, azaz „*Apukám*”. Ennek megfelelően az uralkodó, mely e társadalmi hierarchia-piramis tetején áll, szintén nem despota, hanem ő a közösségnek elkötelezett legmagasabb szolgáló, aki, ha nem az előirtaknak megfelelően működik, a közösség akaratából leváltható. S ezzel a gondolattal ez az egyébként, a nem kinyilatkoztatásos alapokon álló földi társadalmakban megszokott felépítésű hierarchia-piramis hegyével lefelé fordul, azaz fentről lefelé mutató csúcsára áll, s ezzel az általa hordozott jelentések és tartalmak irányát is megszabja, hiszen ez a társadalom itt a földön egy mennyi modell alapján építkezik. Lefelé mutat a csúcsa, élén az uralkodóval, aki a beavatástól számítva Isten földi képmása, s ebben a lefelé irányulásban megmutatja ennek a speciális társadalmi berendezkedésnek és elgondolásnak a belső rendjét is: a mennyi rendet hozza le a földre, az édeni állapotnak kíván minden porcikájában megfelelni.

Lesújtó rövidlátásra enged következtetni az a marxista csecseken csügög törté-

nevelésmódot, amely az imént említett szakrális társadalomkép kialakulásának folyamatát a materialista nézeteknek alávétve kiforgatja eredeti valóságából. Azaz ilyen tejen nevelkedett, azonban mégis legtöbbször tisztánlátásra törekvő, jószándékú, de vallásmódotban korlátozott mozgásterű *Dümmert Dezső* ennek az egyébként általa is képviselt látásmódnak így ad hangot: „... a sumer és a babilóniai városállamok a túlvilágot is 'égi város' mintájára, saját, földi viszonyaik, uralkodóik, főembereik beosztásának módjára, égi főistennel, s az ezt körülvevő magasabb és alacsonyabb rangú szellemekkel képzelik el.” (*Dümmert Dezső: Az Árpádok és a magyar szent-kultusz kialakulása; Unió Lap- és Könyvkiadó kereskedelmi Kft. 1989.*) Dümmert ideológiai alapon a feje tetejére állítja a valóságot: az öskönyilatkoztatás irányát – „*amint a mennyben, úgy a földön is*” – visszajára fordítja: „*amint a földön, úgy az ember által elképzelt mennyben is*”. Az égi rendről alkotott emberi elképzelés szerint tehát az adott ember földi társadalmának alapján jön létre. Innen már csak egy lépés a marxista ateizmus világnézete, mely kimondja, hogy az egykori, primitív, és minden tudományos műveltséget nélkülözni kénytelen vadember az általa naponta tapasztalt földi uralkodói szisztéma alapján alkotta meg az Istent, illetve az istenek alakját. Ez a tudományoskodó alapállás nem ismeri a hatágú csillagnak, ennek az *ős-mag-ár* szimbólumnak a jelentését, s így összekodása megreked a szellemi szegénység szintjén. Így pl. ő a szkíta-magyar nemzet vezéreit, *Nimród*ot, *Atillát*, *Álmost*, *Árpád*ot sem mint az Isten szándékainak földi megtestesítőit látja. Ezzel ellenkezőleg, azt a mindenkori emberi észnek ellentmondó ostobaságot kívánja ráerőszakolni egykori magyarjainkra, hogy – amint Dümmert írja – azok primitívségükben abban hittek, a meghalt vezérek „*a túlvilágon 'istenekké' váltak, s ilyen formában lehettek a kereszténységgel ellenkező módon imádás tárgyai*”. Atilla a veronai arénában egy, az ő tiszteletére adott ünnepély alkalmával halállal akarja büntetni az őt istenítő színészt, aki a kivégzést csak nagyon nehezen, hosszas magyarázkodás után kerül el. Hogy ezt az ostoba gondolatot Dümmert honnan szedi, azt nem tudni, mert magyar vonatkozású példát egyet sem említ, de sem népi, sem krónikás hagyományunkból ilyesmi ki nem olvasható. Sőt, *Endrey Antal* nagyon helyesen felhívja a figyelmünket arra, hogy a magyar történelmi hősök *nem válhattak holtukban istenekké*, hiszen az *ősmagyar hitvilág egyistenhívő*: „*Sokan gondolkoztak már azon, hogy miért nem maradtak fenn a pogány magyar istennevek? Valamennyi ókori nép, sőt a körülöttünk élő germánok és szlávok pogány istenségeiről is tudunk. Mi lett a magyar panteonnal? ... A válasz egyszerű: azért, mert ilyenek soha nem voltak. A magyarság ősei egyistenhitűek voltak.*”. Ebből eredeztethető az eddig érthetetlennek tűnő „*egyház*” kifejezésünk, melynek előtagja a szumer „*ISTEN*” szóra vezethető vissza, melynek jelentése „*egy*”, azaz az *egyletlen Istent* jelzi, akin kívül *nincsen más Isten*. Endrey Antal itt felsorolja azokat a történelmi kútfőket, akik az ősmagyarokról mint egyistenhívőkről számolnak be: *Teofülaktosz Szimokatta* bizánczi történész, aki 570 táján így emlékezik meg őseinkről: „...*szentnek tartják a tüzet, a levegőt és a vizet tisztelik, a földet himnuszokkal dicsőítik, de csupán azt imádják és ne-*

vezik Istennek, aki a világmindenséget teremtette.”; majd *Anonymusra* hivatkozik, aki leírja, hogy „*Árpád vezér, akinek a mindenség Istene volt a segítője, felővezte fegyvereit....*”; de ugyanígy példaként említi a *Budai Krónikát*, a *Képes Krónikát*, majd *Thuróczy János Krónikáját* is, melyek példák tucatjával támasztják alá ezt az egyértelmű tényt. Sok időt nem érdemes az említett XIX-XX. századi, felületes, rosszindékú, és tudatosan hamisító szemléletre szánnunk, annyit azonban le kell szögezni ezzel kapcsolatban, hogy ennek célja a magyarság megalázása, szellemi kincseink értéktelenként, s őseink kóborló csűrheként való beállításra volt. Ez a látásmód figyelmen kívül hagyja, hogy amikor az ember házat vagy hazát, tehát társadalmat alkot, épít, az építményhez mindig valahonnan veszi a példát. Ha ez a példa a közvetlen környezetében rendelkezésre áll, akkor ezt veszi alapul, s ennek megfelelően alkotja meg a saját igényeire méretezve a sajátját. Amennyiben ilyen azonban nem áll a rendelkezésére, akkor kénytelen a *felsőbb világhoz* fordulnia ötletért, eligazításért, alkalmazható törvényekért. Ez történt meg a magyar nép őseinek esetében. Ezt a jelenséget, mely az embert az evilági, gyakorlati megoldásokban segíti, úgy nevezik, hogy *világkép*. A világkép pedig a magyarok esetében folyamatosan megegyezik egyfajta *kozmosz jel-konstellációval*, amely mintegy előre jelzi az eseményeket. Ezért nevezzük pl. a zsidó *politikai világképpel* szemben őseinkét *kozmológikus istenszemléletnek*, mert minden, ami a földön megtörténhetett, annak először meg kellett nyilvánulnia „*odakint*” is. Amire ilyen módon nem volt utalás az ősi népi hitben, s amit a mágusi kozmológia sem támasztott alá, annak aztán egyértelműen *t i l o s* volt létrejönnie a földi társadalomban is. Mert *amint a mennyben, úgy a földön is*, és sohasem megfordítva. A fordított képlet csak az ateista, materialista kommunizmus ideológusainak szerény képességekkel megáldott agyában született meg, s eszerint próbálták áttérképezni a hatalmukba hullott ember szemléletét is.

A magyar őseink már a legkorábbi időkben is a *Nap* látványában éltek át ennek az Igaz Istennek a mérhetetlen jóságát, „*mely egyként süt jókra és gonoszokra*”, ahogy viszont Jézus fogalmazza meg Atyja lényegét. Ő az *Ős*, akitől minden jó ered, alapvetően az élet, a lehetőségek milliárdjai, melyeken keresztül az ember megérintheti Őt. Tőle erednek a szabadság, a szeretet, a béke, a tisztesség ösztönzései, az ember istengyermekségének, azaz szabadságának adománya, a szemtől-szembe állás lehetősége, melyet az ember története során olyan ostobán eljátszott. Az őskinyilatkoztatás káldeus-szumer szövege először elmondja, hogy a teremtés végakkordjaként *Isten, Én-Lil* (ÉN-LÉLEK) szövetséget köt az emberekkel, s szövetségük záloga és a rend fenntartója a *szent Fokos* lesz, mely az égből szállt le a földre. Hogy időben hozzánk közelebbi példát hozzak fel e „*fokos*” mi-benlétének értelmezésére, gondoljunk csak azokra a római kori császárszobrokra, melyek fokost tartanak a kezükben, melyet ugyancsak a fokos köré marokba fogott *rőzseköteg* vesz körül. Ebben a szimbólumban a fokos az uralkodó személye, s a rőzseköteg a nép, jelentése pedig ez: egy rőzseszál könnyen eltörhető, de a rőzseköteggel körülvett fokos eltörhetetlen. Ez a jelkép a nemzeti összefogás első jelké-

pe, a közösséghez tartozás feltétlen elfogadását jelenti, melynek folytán az ember elnyerheti földi éle-te értelmét és fontosságát. Ennek a fokos köré rendeződött rő-zsektegnek latin neve „*fascio*”, mely fogalomból vonatkoztatták el a *fasizmus* fogalmát. Ez a rend is eredetileg hasonlóképpen értelmezte a nemzet vezetőjének, az uralkodónak és a nemzet tagjainak viszonyát. A káldeus-szumer, őskori lélektani mélyrétegben a fokos azonban még nem emberi uralkodót jelentett, hanem *Ēn-Lil* jelenlétét a földi világban, hiszen mindent úgy kellett berendezni a földön, ahogy a mennyben volt. Őseink tehát egy olyan istenkirályság társadalomképében éltek, amelyben a Teremtő és a nép tökéletes szeretet-egységben álltak egymással. Ahogy a kinyilatkoztatás intuitív tudásanyaga közvetítette. Így a valódi uralkodó Isten Szelleme volt, akinek a földi uralkodó minden tekintetben meg kellett feleljen. Ha ezt nem tette volna, számíthatott volna a népharag ellenállására, de ez eszébe sem jutott senkinek, hiszen az alapelv, amely a társadalmat működtette, ezt lehetetlenné tette. Most pedig nézzük az idézendő szöveget a káldeus írásokból: *„Az égből a fényzőnnel szállt az áldás a földre, de az anyagból lett Föld elemei még nem találtak nyugalmat. A Föld gyomrából kűört a tűz és meglódtította a vizeket, és a vizek előntötték a Földet hol itt – hol ott. Az Ég lakói aggódva nézték a földi tüzek tombolását és a vizek száguldását...*

...A kusok földjeit és népeit nem érték el a földi tombolások. Népükhöz a Fokos Szövetségének erejével a földi uralkodó hatalom az Égből szállt alá a Rend Trónusával és a Tudás Kornájával, amit Ēn-Lil tett az első EM-BAR fejére. És Ēn-Lil (Ēn-Lélek) akarata teljesedett. A kusok népe boldogságban, örömben és bölcséggel ellátva élt IZ-TEN rendje és törvénye szerint. Gyarapodtak a jóságban és a tudásban, mert a 'mindentudás Nénje' – NIN-TUD – bölcséket, tudókat adott közéjük, akik a tudás fényének lettek birtokosai. 'KAL' nevet adott az ősi nyelv e bölcseknek és a hegyet, ahol a Tudás Fája volt, 'KAL-DU'-nak neveztek.” (Káldeus Biblia, Badiny Jós Ferenc fordítása). Ebből a szövegből nyilvánvalóvá válik, hogy a káldeusokról, a ma szumerként ismert népről van szó, akik intellektuális nevükön *mahgar*-nak hívták magukat.

A „Magyar örökség – örök magyarság” c. munkámban hosszasan elemeztem a görög hagyomány által „*hyperboreusnak*” nevezett kárpát-medencei ősnép kialakítás, nagyon egyedi fejlődését *Eurázsia* egy olyan földrajzi pontján, amelyen sokan uralkodtak szélsőséges időjárási viszonyok, ahol még a világot elborító, több száz méter vastag jégtakarós jégkorszakok idején is kiegyensúlyozott – ahogy a hagyomány fenntartotta – „*örök tavasz*” uralkodott, ahol a természeti képződményekben elrejtve a Mennyek szimbolikáját fedezhetjük fel, ahol az írás tökéletessé fejlődött, s ahol ebből következethetően a Szellem anyagvilágbóli kibontakozása valaha végbement, színhelye lehetett az imént idézett történet létrejöttének is. Hiszen ez a föld volt az a *védett sziget*, a kezdetek emberiségének boldog, elíziumi világa, ahol a szellem ilyen hihetetlenül intenzív módon áradhatott le a földre, amiről a káldeus iratok itt beszámolnak. A Közel-keletnek nincsenek ilyen klimatikus teületei. A Kárpát-medence a két kontinens egyetlen ilyen földrajzi egysége, ahol „a

kusok földjeit és népeit nem érték el a földi tombolások”, ahol „a kusok népe boldogságban, örömben és bőséggel ellátva élt IZ-TEN rendje és törvénye szerint”. Ez a földterület annak a népnek volt mindenkor másoktól irigyelt birtoka, amelyet a világ ma a hunok ivadékaként „hungarus”-nak nevez.

A mikor a kinyilatkoztatás ígérete, az évezredes *mag-ádvént* beérett, a galileai *Beth-Sheanban* megszületett a *Szabadító*, a megígért ajándék. Miért nevezzük Őt Szabadítónak? A válasz egyszerű: a teremtmény, amelyet az *Ős-Ten Embarnak* nevezett el, lassanként az anyagba merült, s mint a vakondok a sötét járatokban, egyre inkább hozzászoktatta szemeit a történelmi félhomályhoz. Időszámításunk elejére, Jézus születésének idejére csirájukban kialakultak már azok a végső morális-pszichikai-ideológiai formák és érdekszövetségi keretek, amelyek mintegy kétezer éves fejlődésük végpontján, a mai világban, betegessé növelt méretükkel végleg megmételtyezték az emberi életet a földön. Ezért elemi szüksége volt a sötétséghez egyre inkább hozzászokó, lassan kihűnyő értelmű embernek a *Fényre*. A „*Fénylény*”, ahogy Őt egy, a klinikai halálból visszatérített ateista nevezte, elküldte tehát a *Fény-Fiút* a földre, s általa a Közel-Kelet hatalmas térségét előntötte a világosság. Akkor jött el a Fény, amikor a sötétség hatalmasai egy erkölcsileg mélyen devalválódott világbirodalom, a római impérium világméretűvé terjesztésén fáradoztak. Emberek milliói lettek rabszolgává, Róma cirkuszaiban és a gazdagok és hatalmasok kerti ünnepélyeiken az emberi szenvedés szemlélésében lelték kéjes örömeiket, a meghódított területek lakosságát a hódítók egy felsőbbrendűségi téboly lázalmában kirabolták, földjeik erejét kiaknázták, tömegesen és szadisztikus módon végezték ki mindenütt az ellenállókat. S a nemzeti mozgalmak valóban megszülték az ellenállók szervezeteit minden római tartományban. Ezek a földalatti-, ha úgy tetszik, terror-szervezetek, mint a zsidó *zelótáké*, nem válogattak az eszközökben. Ha történelmi példával kellene illusztrálnom Jézus eljöttének idejét, akkor azt kellene mondanom, kétezer éve az akkor ismert világ ugyanolyan állapotban volt a világpolitika és a közmorál helyzetét tekintve, mint ma, a III. évezred kezdő fázisában. Mindenki, akiben élt még az erkölcs ősi csirája, tudta, hogy ez nem maradhat sokáig így, s vágyta a gyökeres változásokat, csakúgy, mint ma. Ma a gátlástalan és önérdékű római impérium utódja, a világhódító Amerikai Egyesült Államok egy cionista rezsim világhatalommá való kiépítésén fáradozik, miközben pusztítja, gyilkolja a közel-keleti térség nemzsidó népeit, miközben az egész világra exportált, kiüresedett subkultúráján keresztül szellemileg és erkölcsileg mára már kíméletlenül deklasszálja Európa szerencsétlen és szegény nemzeteit is. Amit ez a csökkent szellemi képességű nagyhatalom nem ért, de amit az arab-palesztin világ szabadságharcosai egytől-egyig tudnak, hogy *a nemzeti szabadság nagyobb érték, mint a személyes emberi élet, s az a katonai hatalom, amely ilyen csekély értéknek tartja az emberi életet végül is, képtelen legyőzni a szabadnak született nemzetek szabadságvágyát*. Mert mindaz, ami ott, keleten történik, az nem a szabadságért, az ember nemesedéseért, a felemelkedésért, hanem csak és kizárólag anyagiagért, a sivatagi homok alatt rejtőző olaj fölötti, és az európai piacban rejlő uralo-

mért történik. Ennek a világméretűvé felfújt politikai hólyagnak a hatalma alatt nyög az őslakosság, a kődobáló gyerekhősök tömegei, de ugyanúgy a világ más, lelkileg dehonosztált nemzetei is. S most is istenképek csapnak össze. Míg egyik oldalon az állami politika rangjára emelt *terrorista liberalizmus* pusztít, s Európa egyik nagyhatalmának külügyminisztere lehet egy egykor molotov-koktélt hajigáló, zöldfülű anarchista, addig a másik oldalon az ártatlanokat gyilkoló földalatti szervezetek dűlják fel a szerencsétlen emberek hétköznapijainak békéjét, nyugalmát világszerte. *Jahwe* és *Allah* harca ez keleten, míg Európa közepén Saul akaratossága, és Jézus Kéfa-Sziklája feszülnek egymásnak. Éppúgy, mint kétezer évvel ezelőtt. Nyissuk ki a szemünket mi is végre, hiszen a *Fény* ma is visszatérni készül!

A mikor eljött a Fény a világba, egy cca. harminc éves, tehát testi és szellemi fejlődésének csúcspontján álló férfi jelent meg *Gelil Hag Gojzim*-ban, a *gojok* (nemzsidók) országában. Őt mint Isten Fiát, mint Szabadítót, elsősorban a Holt-tenger melléki esszéus közösség ismerte el és fel, akiket ebben az időben a Jordán felső folyása mentén tanító János, Jézus anyai unokatestvére reprezentált. Jézus, azt tanította, hogy nem csak barátainkat és rokonainkat kell szeretni, hanem ellenségeinket is. Tudta, hogy a békének ez az egyetlen módja. De azt is tudta, hogy a szent helyen nincs helyük a kufárszellemű gonosztevőknek, s – mai szóval élve – rothadékoknak („*festett koporsók*”) nevezte őket, s fonott korbáccsal verte ki ezeket a kufárokat a szent helyről, ahol egykor, a *Salamon-templom*, és a zsidó hódítás előtti időben *Melkizedek rendjének szkíta szertartású szenthelye* állott. Ne feledjük el, hogy a szóban forgó város ősi neve *Uru-sólyma*, Turul-hagyományú szenthely, s azt sem, hogy amikor a zsidó régészek 1962-ben a jeruzsálemi városfal tövét megásták, *szkíta rovásírásos kövekre* bukkantak, mely lelet arra készítette őket, hogy a kutatóórkot azonnal betemessék és felhagyjanak a további ásatásokkal.

Ugyanakkor szeretettel szólt a zsidók által gyűlölt római hadsereg tisztjeihez is, mert azt hirdette, hogy az embert, a zsidó szemlélettel ellentétben gondolatai, beszéde és cselekedetei alapján szabad csak megítélni. A számára felkínált földi királyságot, s ezzel együtt a messiási minőséget is mereven elutasította. Azt mondta, hogy aki nem válik hasonlatossá a kisgyermekhez, az méltatlanná válik a boldogságra, a fényre. Hogy ne a levegőbe beszéljen, mindenkit meggyógyított, aki hittel kérte, hiszen a *bűn következménye, a betegség fényre való vakság, a gyógyulás pedig fényrel telítődés, megvilágosodás*. Ez a csodálatos tevékenysége ma is folyik közöttünk. Azt mondta, hogy Égi Atyánk Napja is lesüt bűnösökre és büntelenekre egyaránt, ezért nem válogatott: téged szeretlek, téged nem annyira, téged egyáltalán nem. Tudta, hogy a *szeretet néha út is*, ha más eszköze már nincsen. Mert a szeretet *nevelni*, tehát *nővelni* akar.

Aztán elfogták és megfeszítették, de amire vasárnap hajnalban felkelt a Nap, már csak leplei voltak a sírban, s a leplen a halott testnek a feltámadás felvillanó, hatalmas fényereje által beleégetett negatív képe. Jézus feltámadott a harmadik nap hajnalán. Hiába keresték mindenütt, nem találták, de Ő megtalálta a rettegett kishitűeket a legsötétebb szobában is, hogy jelenlétének fényével bearanyozza hátralevő

életüket. Hátrahagyott halotti leple, a „*Torinói Lepel*” legújabb vizsgálatai azt mutatják, hogy Jézus az *AB* vércsoportba tartozott, azaz a *szkíta-magyar* népek általános vércsoportját hordozta magában. Az antropológiai vizsgálatok kimutatták, hogy a lepelbeli férfi alakja, arcvonásai „*kaukázusi*” sajátosságokat mutatnak. Szemita antropológiai sajátosságoknak nyoma sincs rajta. A negatív képről a NASA kutatócsoportja bizonyítja, hogy csak egy módon keletkezhetett: egy olyan, hihetetlenül rövid fényvillanás hagyta hátra nyomát a fényérzékeny anyaggá tett lepel felületén, amely intenzitását tekintve csak egyhez hasonlítható: egy közvetlen közletről átélt atomvillanáshoz. A Feltámadás Fénye mint meginghathatatlan istenérvet, hagyta hátra ezt a nyomot, a Fény Fiának földi képét a számunkra. Ez a kép azt a pillanatot örökítette meg, amikor a *Fény* visszatért a *Fénybe*, ahonnan egykor kiáradt az emberi világba. Hogy is foglalja össze Jézus földi sorsának lényegét János, a negyedik kanonizált evangélium szerzője ebben a *gnosztikus* evangéliumban?: „*A fény a sötétségben világít, de a sötétség nem fogta föl azt.*”

A mai világhelyzetnek az is hasonló vonása a Jézus korabelihez, hogy ma is várjuk a *Fény* visszatérését e szürkületbe burkolózó világba. Visszavárják a nemzetek, de különösen a magyar nemzet, amelynek ebben az eddigi történelmet lezáró korszakban speciális feladatai vannak a *Világossággal*. De ne szaladjunk ilyen nagyon előre az időben, folytassuk az imént elkezdett vonalat! A magyar népi küldetés egyes korszakainak vizsgálatát csak úgy tudjuk elvégezni, ha tudomásul vesszük: Isten a *nemzet*, az *uralkodó* és a *Magyar Szent Korona* hármasságának szimbolikájában a *test*, a *lélek* és a *szellem* hármasságának, de egyben a Szentháromság földi vetületeként az *Atya*, *Anyá*, *Fiú* családi együttesének jelentéseit oltotta bele, s ezért, amikor egy-egy történelmi korszakot tekintünk, mindig ahhoz az égi történés megjelenítő, paralel történelmi személyhez kötjük azt. A küldetés ugyanis mindig, és a magyar történelemben mindig újra *testet* ölt, melyet az uralkodó *lélek*minősége forrását át, aktivizál, s a Szent Koronában adott *Szellem* áld meg, realizál, szentel mindennapi valósággá, felvállalássá. A Feltámadott földi realitássá vált szelleme belépett tehát a magyar nemzet földi történelmébe, hogy a nemzet szent vezetőinek testi mivoltában megtestesüljenek az égi eszmények, hogy a magyar nép földi sorsa minden időben mennyei tartalmakkal telítődhessek. Isten ennek a csodálatos hármasságnak a képviselőjében küldte el szent embereit, uralkodóit, hogy a magyar nemzetet ráállítsák a küldetés útvonalára. Tekintsük meg hát ezt a küldetést kibontó folyamatot legfontosabb történelmi részleteiben!

„...ihol én, ihol én, pörölye világnak!...”

„Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. (János 1. 11-12.)

A történettudomány egyes körei megegyeznek abban, hogy a középkor szentistváni szakaszát követő néhány évszázadban még meg kellett lennie az ún. *ösgesztárnak*, amely magában foglalta a magyarság valódi származását tartalmazó közléseket, az államalapítást, s hogy ez az írat a szentistváni térítés utáni időben eltűnt

szem elől. Lappangó módon egy-egy másolatban itt-ott azonban feltűnik az ország könyvtáraiban, hiszen ez az ősgeszta nyilvánvalóan nem egy példányban létezett. Még *Hunyadi Corvin Mátyás* híres könyvtárának ún. *Corvinái* között is szerepelt ennek egy kései másolata, mely – ha megvan még egyáltalán – feltehetőleg külföldön raboskodik. Ennek eredetijét feltehetően a római térítés idején pusztíthatta el az az egyházi, „keresztény” inkvizíció, mely nemzeti hagyományaink, vallásunk, hiedelemvilágunk, ősrítusaink teljességét tartalmazó rovástábláink, rovásbotjaink könyvtárnyi anyagát égette el, Jézus-hívő máguspapjaink tömegét kínoztta meg és végezte ki mindenféle szadista praktikával. Ez az említett történeti munka azonban minden jel szerint másolatban túlélte egészen a török korig, amikor is *Terdzüman Mahmud* a székesfehérvári vár könyvtárának égetésekor rábukkant, s lefordította azt törökre. Ez az írás, annak dacára, hogy a silány emberi és tudományos tulajdonságokkal rendelkező finnugrász, *Joseph Budenz* „*silány őstörténeti munka*”-ként értékelte, nem a római egyház papjainak keze aló került ki, mint a többi középkori geszták, s így szellemileg független munkaként a legarchaikusabb magyar hagyományt és történelmi emlékezetet tartotta fent.

László Gyula professzor a hetvenes-nyolcvanas években még *kettős magyar honfoglalásról* értekezik, s kutatási eredményei alapjaiban rengetik meg a XX. század akadémiai történetírását.

Dr. *Klaus Weissgerber* német történész azonban ősi krónikáinkban elmélyedve már „*legalább három*” magyar *honfoglalásról* ír a „*Kitalált magyar középkor*” című tanulmányában.

A „*Tarih-i Üngürüs*”, az elveszett magyar ősgeszta török fordítása szerint az első magyar visszatérés a Kárpát-medencébe *Nimród* egyik fiának, *Hunor* hercegnek vezetésével folyt. A tartományt, ahonnan a seregek *Pannóniába* tértek, a *Tarih-i Üngürüs* „*Dzsiddijá*”-nak, azaz *Szkitiának* nevezi. Ezzel tisztázza a magyar-szkita azonosság kérdését. A visszatérést a krónika így beszéli el: „*Amikor abba a tartományba érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagy számban, sok gyümölcse és bő termése van annak az országnak, és az ő nyelvükön (azaz Hunor népének nyelvén) beszélnek (az ottani népek).*” (kiemelések tőlem). Ez az ősgesztabeli közlés eldönti a kérdést, hogy miért tudták a keletről a Kárpát-medencébe folyamatosan hazatérő magyar népeket az őslakosok minden esetben felszabadítóként üdvözölni, ahogy ez Árpád magyarjaival is történt. Mert ugyanarról a népről, néphagyományról, vallásról, antropológiai emberről beszélünk mindkettő esetében.

Nimród nevével megemlékezik a zsidó biblikus hagyomány is. Ő *Bábel* tornyának építője, aki olyan korban élt *Szumer-Káldeában* amikor még a Közel-Kelet népei *egy nyelvet beszéltek*. E kornak a pontos „tudományos” meghatározása nehézségekbe ütközik, mert a Biblián kívül nincsen írott történelmi támpont hozzá, csak a magyar őshagyomány, melyet a bibliai szemlélet pártja nem vesz komolyan. Habár a korabeli irodalmi közlések alapján feltárható *asztrológiai* sajátosságokból ezt a kor-keresést, időbeli meghatározást könnyen meg lehetne tenni, de a tudomány

elveti ezt a módszert. Ezzel a szemléleti háttérrel a történettudomány Nimród alakját a *mítikus* figurák tárházába számúzi, s nem ad helyet neki a „történelmi” személyiségek csarnokában. Az azonban logikailag kétségtelen, hogy ez a korszak a *szemita* népek kialakulása, valamint az ún. *árja* népek (perzsák) oda költözése előtt kellett hogy megessen *Mezopotámiában*, amikor az egész „*Termékeny Félhold*” még *egy nyelvet* beszélt. Ez a nyelv pedig a mai *magyar* nyelv egyeneságú őse volt. A „*Nimród fia*” kitétel eszerint *Mezopotámiát*, annak északi területét jelöli meg *Hunor* és a vele érkező magyarok származási helyének.

Erről így ír *Badiny* professzor: „Mind az egész földnek pedig egy nyelve vala” ...olvassuk a Genezis 11. részének 1. versében. Az a „mind az egész föld” elnevezés, mely mezopotámiai szemszögből nézve, az ottani lakosoknak az egész világot jelentette – természetesen és logikusan – csak arra a területre vonatkozhat, mely-lyel ők nyelvileg és származásilag összeköttetésben voltak. Ez pedig az általam bemutatott *szkíta-pelazg-sumir* nagytér, amelynek keleti határa valahol *Belső-Ázsiában* van...”

Ez pedig legkésebb a Kr. előtti negyedik évezredre, vagy annál korábbi időre mutat. Ezt a hagyományt bizonyító erejű közlésnek tarthatjuk arra nézve, hogy a *Kárpát-medence* már a Kr. előtti VI-IV. évezredben egészen biztosan *magyar nyelvű* nép által lakott ország volt. Ezt bizonyítják a „*Szakraális magyar történelem*” c. dolgozatomban is említett ásatag leletek, kiásott városok is, mint többek között a „*tatárlakai amulett*”, vagy a korában „*Erősd*”-nek, illetve „*Tordos*”-nak nevezett, mai civilizációs igényeket is messze kielégítő felszereltségű és szerve-zettségű nagyvárosok maradványai.

Hunor népe nem hódítóként érkezett ide, hanem barátként, rokonként, amint a krónika hírt ad róla: „*Ennél az oknál fogva Hunor népe (békés) megegyezéssel annak az országnak a királyához ment, alattvalójává vált, és az ország különféle helyein telepedett le. De mihelyt Hunor népe itt letelepedett, Dzsidija (Szkitia) tartományba (az ott maradt) Hunor népéhez és bégjeihez ügyes kémekeket küldtek, azzal (a megbízással), hogy az ottani Hunor-bégek gyűjtsenek katonákat, és jöj-jenek be (ide), ebbe a gazdag országba. Eközben a kán meghalt. Az egész ország Hunornak, Nemród fiának alattvalója lett.”*. (A „*bég*” fogalma ebben a króniká-ban a törzsi vezetőt, fejedelmet jelent.) A krónika szerint ez a váltás zökkenőmente-sen zajlott le, nem voltak nemzetiségi villongások, csupán dinasztia-váltás követ-kezett. Ettől kezdve tehát egészen a Kr. utáni időkig ennek a Nimród-finak népe lakta ezt a területet, s uralkodott rajta. Ezt a népet nevezi ezek szerint a történetu-domány a feltárt temetők alapján az „*urna-síros temetkezések*” népének. S még egy fontos dolog: A krónika megemlékezik *Hunor* mellett *Magorról* is, a magya-rok uralkodójáról. Kihez mentek tehát *Hunor* küldöttei? *Magor* népéhez, a korabeli Kelet magyarjaihoz igyekeztek, s őket buzdították, hogy jöjjenek be az országba.

Ennek a népnek egyik nagy fejedelmét, aki szintén a Kárpát-medencében uralkodott, a krónika szerint *Kattarnak* hívták. Amikor ez a *Kattar*, a hunok vezére, a Kárpát-medencében meghalt, „*alattvalói és bégjei mindnyájan meggyászolták, fe-*

ketébe öltöztek, drága testét rózsavízben megmosták, és letették a föld mélyébe. Ezek után Szikambrija trónja megürült...”. Atilla király városa, Szikambria (a „szik” szó magyarul értelmezhető kifejezés, mely e hely földtani jellegére mutat, s a rajta lakó „szikamber” nép, azaz „szik-ember”, szálas, csontos, ember jelentésben szintén magyarul érthető), tehát már Atilla idejét messze megelőzően is létezett. A magyar nép már a Kr. előtti évszázadokban sem volt barbár, pusztai nép, hanem minden mai európai népet évezredekkel megelőzően már városépítő, nemzetformáló, letelepedett, civilizált nép volt.

A krónika ezt követően nem sorolja fel, kik és hányan uralkodtak még Kattar után e terület fölött, hanem egyenesen a IV. századba, Atilla, a következő, a magyar és az európai sorsot egyaránt annak mélyrétegéig meghatározó szakrális uralkodó idejébe ugrik. Hogy a legmélyebb rétegekig megértstük, miért „szakrális” uralkodó Atilla, s az őt követő magyar uralkodók egész sora egészen Mátyás királyig, ahhoz a szkíta-magyar népi gondolkodásban oly fontos szerepet játszó, kozmológiai világgép tényeihez kell fordulnunk.

A negyedik század nyolcvanas éveiben a csillagok a következő helyzetet mutatják:

Az Oroszlán és a Vízöntő egy tengelyben álltak, ami a hatalom és a békeesség együtvé konstellálódása. Ha tovább haladunk a Rákon át, mely a nagy vezető egyéniségét jelzi, s amely csillagjegy az anyagvilágot uraló Bakkal, az ősmagyar csillagképek csodaszarvasával szemben helyezkedik el, továbbléphetünk az Ikrekre, mely a nemzetalapító ikerpár, Hunor és Magor határozott akaratának és hatalmának égi tükre, s a gyors megvalósulást hordja magában. Majd a győzelmet hordozó Nyílason (Nimród jegye) keresztül megérkezünk a Bikához, mely a Skorpióval áll szemben. Ekkor Papp Gábor elemzése megállapítja, hogy az adott időpontban a Bika csillagkép a sötétség (a Nap fénye nélküli tartományban) világában jár, a Skorpió pedig a Nap világába, azaz a fénybe áll.

Hogyan lehet mindezt a mai ember értelmében fogant nyelvezetre lefordítani? A következőképpen:

A csillagvilág egy nagy uralkodót jelzett, akinek fellépése hatalommal (Oroszlán) és az akkor ismert világra kiterjedő béke (Vízöntő) jegyében történik majd meg. A hatalom és a béke, úgy is mondhatnám, az erő és az erkölcs együttes fellépése hatja át egész lényét. Ezt az uralkodót egy olyan nép etnikai kerete hívja életre, amelyet a Csodaszarvas (Bak) fényt emelő ereje fémjelez, hiszen a csodaszarvas emeli szarvai között a napkorongot a magasba. Ez a férfi az Ikekkel elindított családtörténet keretében jön a világra (Hunor és Magor), s hatalma gyorsan és átütő erővel érvényesül. Amikor fellép, a Bika leküzdhetetlen ereje és lendülete lesznek rá jellemzőek, amelyek fellépése pillanatában még a feledés sötétségében rejtőznek, s ez az aktivitás szembehelyezkedik a Skorpió energiáival, amely erő az ő fellépéséig a fényben, azaz – mai szóval élve – a „történelem színpadának reflektorfényében” tetszeleg. A csillagok tehát pontosan jelezték a nagy király fellépését, aki saját és népe küldetése központi motivációjának a Skorpió-erővel való

szembehelyezkedést, az az elleni harcot fogja tekinteni, mely csillagjegy jelezte tartalom a *Bikát*, az erő jelképét ezeddig a sötétségbe taszította. De mivel a *Skorpió* égi pozíciója a magyar népek mitológiájában és asztrológiai értelmezése szerint a *Turul* csillagrendi helye, úgy is mondhatnánk, hogy a *Skorpió* a *Turul* fényhordozó jelentésének negatívvá fordításával létrejött tartalom, a fellépő uralkodói hatalomnak Európa számára *sorsfordító* erőnek is kell lennie, hiszen csak ezáltal, az ő fellépése által fordítható vissza a csillagkép értelme eredeti, *mag-ár* tartalmába. Ez azt jelenti, hogy a fellépő uralkodónak, amolyan „*kutyaharapást szőrivel*” módon, a *Skorpió* erejét saját, igazi, helyesen értelmezett égi jelentésének, a *Turulnak* az erejével kell legyőznie, s hogy ezzel az előjel váltással a Bika ereje és hatalma is az uralkodói hatalom szolgálatába szegődik. Ez a csillagokban álló népiségben megjelenő ellentét mai nap is fennáll, s ma erősebb, mint valaha. S most én is azt mondom: akinek füle van, hallja meg!

Ebben a csillaghelyzetben születik meg a nagy *hun-magyar* király, *Atilla*, aki förgeteges gyorsasággal hajtja uralma alá egész *Euráziát*. Küldetése egyértelműen a *fénybe állás*, azaz a történelmet uraló *Skorpió-erő* leküzdése, annak a szellemi hatalomnak a két vállra fektetése a valódi, értelmet megvilágító Fénynek az erejével, amely a *Skorpió-értelem* hatalmát sugározta rá a teljes Euráziára. Ez pedig a vallás terén nem más, mint *Keleten* az egyetlen hatalom, a *szkíta-kazár királyság* vallási életében bekövetkezett süllyedés, *Európában* pedig az emberi lelkeken eluralkodó *judeo-kereszténység* nyugati és keleti változatának, a farizeusi teológián iskolázott Szent Pál szellemiségének elterjedése, uralma Európa vallási életében, a társadalom szintjén pedig a hasonló ideológiai alapokon álló, kialakulóban levő, *rabszolgatartó feudalizmus* gyalázatos társadalmainak megtörése.

Atilla visszakapja a hatalmat jelképező, évszázadokig lappangó *Isten Kardját*, s ezzel a fegyverrel a kezében indul el mind *Róma*, mind pedig *Bizánc* hatalmának megzabolázására. Ennek a kardnak kelta vonatkozására ismerhetünk a szintén a legfőbb királyi hatalmat, és egyben isteni küldetést jelképező, legendás *excaliburban*. Atilla küldetése is a csillagvilágban megírt sors felvállalása volt, mert „*amint a mennyben, úgy a földön is*”. Atilla olyan Jézus-hitű rendszert honosít meg ekkor egész Euráziában, melyről lelkesülten így ujjong *Orosius*, a római egyház papja 418-ban: „*Kelet és Nyugat templomai hunokkal telnek meg. ... A hit melege tölti be általuk Európát.*” Atilla hatalmas tervei közé tartozott, hogy a *Duna-Rajna* határvonal mindkét oldalán egy egységes *béke* uralmát teremtsen meg, amely a gazdasági, társadalmi és erkölcsi fejlődés alapjává vált. Emiatt a hunokat és a germán népet egy *szövetségben* egyesítette. Ugyanígy tervbe vette a *nyugat-római* és a *kelet-római birodalmak* egyesítését is, mely a jólét és a béke világát hozta volna a kontinensre, és megszüntette volna az *egyházszakadás* gyalázatát is, hiszen a saul-páli farizeusi teológiára épített zsidó szekták, a *zsidókereszténység* egyházainak eszmévilága helyébe mind nyugaton, mind keleten a Jézustól kiválasztott és egyházfőnek kinevezett Péter tanítását, s az ő köré csoportosuló *nemzsidó* apostolok által hirdetett, autentikus Jézus-hitet ültette volna. Ezekkel az intézkedésekkel megszűntek

volna a már kialakult és megcsontosodott európai hegemoniák, a javak és a hatalom el- és felosztása *igazságossá* vált volna, és egycsapásra megoldódhatott volna a különböző fejlettségi szinteken élő, elmaradott északi részek és a mediterrán kultúrájú, fejlett déli és a mérsékelt égövi, közép-európai birodalmi területek civilizációs *egységesülése* is. Ennek egyenes következménye lehetett volna a *feudalizmus gyökereiben való megfojtása*, s vele eltűnt volna a kizsákmányoló rendszerek máig ható kontinuitása is Európából. Elképzelhetjük, milyen etikai szintű rendszerben élhetnénk ma itt, ha ez a szakrális állameszme és vallási hagyomány kerül uralomra kontinensünkön. Akkor az újkor hajnalán ez a rend került volna át az *Új Világba* is, ha a kitelepülésekre egyáltalán sor került volna. Ha nem, ami valószínűbb, akkor *Amerika* ma a csodálatos és erkölcsileg igen magasrendű indián kultúrák virágzásának színtere lenne, s ma az egész emberiség egy *szeretet-kultusznak* a szabadságában élhetne. Itt érthetjük meg igazán, mit jelent a *Skorpió-erő* látásmódjának és a *szkíta Turul-Fény-eszmeiségnek* az ellentéte. Utóbbi uralma megkímélhette volna kontinensünket mind a *bibliai alapú feudalizmustól*, mind a vérgőzös *francia anarchista lázadás* nyomán fellépő, és annak hazug és emberellenes eszméit felmutató *kapitalizmustól*, valamint az ugyancsak így fémjelezhető *kommunizmustól* is. Akkor nem alakultak volna ki Európában sem a rabszolgaság lehetőségét minden korban megeremtő, egy évezreden át uralkodó kliséi, nem jött volna létre a *marxizmus* osztályharcos ideológiája sem, s a „nagy hal” nem zabálná föl a kapitalizmus hálójában vergődő „kis halakat” sem, hogy csak e három legrombolóbb ideológiai vonal alap gondolatait idézzem. Egy mezőn megférnének a „*párduc és a gödölye*”. Ha ezek a ferdülések nem mételyezték volna meg világunkat, soha meg sem születhetett volna a „*globalizáció*” fogalma, melynek végkifejlete egy tervbe vett *világcászárság* létrehozása egy kiválasztott népi közösség felsőbbrendűségének kinyilvánításával. A globalizációs erők ma egy már-már sikerre juttatott *kasztrendszer* kidolgozásán fáradoznak, s az emberiséget mint egy, a politikai hatalomgyakorlás által csökkenthető-növelhető létszámú *állattenyészetet* mutatják be. Ez a fonák-hatalom mára már világrendszerben gondolkodik, s egy soha nem látott méretű, az egész földet behálózó, legitimmé tett politikai-gazdasági *terrorszervezet* létrehozásán fáradozik. *Atilla* alakját ezért kell legyaláznai, emlékéit dehonesztálni, lejáratni, majd kiirtani, mert erkölcsi nagysága és alakjának szellemi fölénye olyan magasan emelkedik a mai világ vezetői fölé, mint a csillagvilág a hangyaboly sötét járatai fölé. Így érthető, hogy az egykorú germán hagyományok is beintegrálták történelmi hagyományaikba az *Atilla*-hagyományt és a *Walhalla* „vadásztrófeái” közé kívánták illeszteni *Atilla* fejét is.

Hogy milyen nagy jelentőségű volt *Atilla* elképzelése az egységes Európáról, azt mutatja az a tény is, hogy pl. az ún. „*szláv*” népecskék mind a mai napig képtelenek a tartós nemzeti lét reményével államot alkotni abban a népi környezetben, ahol a *hun-magyaroktól* való szellemi függőség volt mindenkor az egyetlen lehetőségük a túlélésre. *Atilla* nagysága az idők folyamán nemhogy kopott volna, hanem egyre erősödött. A mintegy egy évezreddel később uralkodó *Hunyadi Má-*

tyás is mint példaképének, szobrot állít neki visegrádi palotájában. Ez sem véletlen, hiszen Mátyás ugyanazt a *táltos-mágus* hagyományú uralkodói eszményt testesítette meg, amit Atilla óta a magyar királyok egész sora vállalt magára.

Hogy Atilla milyen tudattal lépte át a Kárpátok és a szellemi Európa határát, hogy milyen tudati és erkölcsi háttérrel vezette seregeit az ellenség ellen, arról mélyenszántó, ám rövid elemzést kapunk *Endrey Antaltól*: **„A hun birodalom a világ-mindenség, a kozmosz megtestesítője volt a földön. Kínai források feljegyezték, hogy mikor a hun hadsereg hadirendbe állt, még hadtesteik lovai is különböző színlűek voltak, a négy égtáj szerint. A világmindenség ereje vonult itt fel a földön elterjedt sötétség hatalma ellen.”**

S ne feledjük el, Atilla volt az az európai uralkodó, aki a *Római Impérium* hatalmát oly mértékben megtörte, hogy annak romjain kialakulhattak a mai, nyugati *nemzetállamok* létrejöttének előfeltételei. Sajnos mind az *angolok*, mind a *németek*, mind a *franciák* elfelejtették már, hogy mai nemzeti függetlenségüket, önálló nemzeti létüket ennek a hatalmas elmének, Atilla királynak köszönhetik, mert toleráns európai rendszerének következtében a Római Birodalom romjain virágzásnak indulhatott ezen népek önálló nemzeti léte is.

Atilla álma, az *európai egyesülés*, sajnos a megálmodott formában soha nem teljesült. Azt ma a cionista köröktől befolyásolt szabadkőművesség egy őskori világnézet *messianizmusa* elveinek megfelelően próbálja megteremtteni, de hogy próbálkozásuk milyen alaptalan, formátlan építményt képzel el, azt mutatja az ugyanezen az alapon létrehívott *Szovjetunió*, az egykori „keleti blokk”, a nagy *Jugoszlávia* sorsa is: elemeire szakadozott a gyatra tákolmány, vérrel borított lapokat hagyott hátra Európa legújabbkori történelemkönyvében. A mai, nyáladzó európai gittegylet hatalmas hibája is az, hogy az *indogermán származási* alapokon megkonstruált, de a valójában sosem létezett *nagykárolyi birodalmi eszmé*re építették fel, tehát léte *duplanullás*, azaz kétszeresen alaptalan, ahelyett, hogy az *atillai*, valóságos, és annak hatalmi gyakorlata által bizonyítottan jó és megvalósítható alapokra helyeződne. Így a mai európai alakulat nem a *demokrácia*, a *tolerancia*, a *néptestvérség*, a *jóléti eszmék* alapján áll, hanem – bár álszent módon ugyanezekkel a szlogenekké üresedett szavakkal dobálózik – szemmel látható gyakorlata szerint pontosan ezek ellenkezőjén: a *sovinizmus*, az *intolerancia* és a *tűrelmetlenség*, a *szomszédgyűlölet*, a gyengébbek lenézése és *kizsákmányolása* lehetőségeit kereső, *kozmpolita kapitalizmus* despotikus elveinek alapján. Lényege nem az ellentétek elsimítása, hanem éppen azok kiélezése, hiszen ideológiájuk szerint, ahogy ezt a *marxizmus-leninizmus* is tanította, a *fejlődés a feszültségek keletkezése nyomán születő oldódásban születik*.

Atilla hunjai a júdaiságtól mentes Jézus-hitet hozzák magukkal ebbe a térségbe, s míg hódító politikai ösztönzéseknek nyomát sem találjuk jelenlétük alatt Európában, kíméletlen alapossággal lépnek fel minden istenkáromló és embert alázó erővel szemben. Atilla valóban *Isten ostroma* volt, aki tűrhetetlennek tartotta a torz, júdaista istenkép elharapódzását. Történelmi feladata nem a *területszerzés*, hanem a

területek egyesítése volt egy, a *Menyeyi Birodalom* mintáján megépült evilági társadalom erkölcsi keretei között, üdvtörténeti szerepe pedig a romlottság, a tiszta Jézus-hittől való politikai-hatalmi irányú koncepció elhajlásaival szemben a *tiszta szeretettanítás világrendszerré tétele*. Az ószövetségi *Skorpió* azonban belemart Atilla életébe is, amint a történelem üdvtörténeti jelentőségű nagyjai ezt el nem kerülhetik mind a mai napig, s az alkotás összeomlott. A Birodalom álma szertefoszlott, s néhány évszázadra átvette a béke és az embertestvérség helyét a széthúzás és a világi hatalmi önzés ereje. De ahogy *Badiny professzor* ezt olyan pontosan megfogalmazza, *Atillát a halála után még egyszer megölték*. Ezt a gyalázatosságot a hun-magyaryűlölő nyugati történetírás teszi meg és ismétli ezt a gáztettet napjainkig. Még az 1990-es években is készült az Egyesült Államokban olyan rasszista játékfilm, mint az „*Atilla, a hunok királya*” c. fércmű, amely Atillát szutykos, mocskosképű, mezítlásos tajgai rablóbanda elvadult ivadékaként állítja be, aki féllálatként, mocskos, szakadt rongyaiba és állatbőrök félig kikészített sallangjaiba burkolózva éli életét a barangoló, szétszakadozott, egymást is gyűlölettel és irigyen szemlélő hun csűrében, mely alig különbözik a tizenkilencedik század kitalált, ökrösszekeres, vándorló cigánykaravánjaitól. S pont Amerikában, az Egyesült Államokban forgatnak egy ilyen szennyfilmet egy olyan elnök uralkodása alatt, akiről – míg világ a világ – az embernek mindig a házasságtörés és a szexuális perverzítások különböző válfajai jutnak az eszébe, s egy olyan, az évszázadok viharaiiban a világ e sarkában összesodródott népesség keretében, melyben ez a nyomorult, beszűkült, szellemtelen és szerencsétlen szubjektum e ferdültségek nyilvános felvállalásával is évekig a népszerűségi listák élén maradhatott. De ugyanilyen vadállatnak állítja be a hunokat az a gyerekeknek készült Walt Disney-rajzfilm is, mely a „*Mulan*” címet viseli. Gyalázat, ahogy Atillával, ezzel a művelt, több nyelven beszélő, magasan iskolázott, írástudó, elkötelezetten Jézus-hívó nagykirályal a XX-XXI. századi, nemzeti és vallási identitását veszített, barbár és kulturálatlan Nyugat viselkedik, de még nagyobb szégyen, hogy a magyarul beszélő történészek ezt nemcsak hogy eltűrik, hanem egyenesen maguk is ezt a tarthatatlan képet sulykolják diákjaik fejébe.

Le kell tehát szögeznünk és ki kell mondanunk, hogy hun-magyarjaink Atilla királyunk vezetésével tovább tették Istentől rájuk rótt kötelességüket, és folytatták a küldetés feladatainak elvégzését. Ebben Isten mint történelmi szükségesség segítette őket, hanem üdvtörténeti jelentőségű változások elé néztek a romlottság mélyére süppedt Európa népei.

„Álmos fia Árpád, magyarok vezére...”

„Hatalmad adott, hogy Isten fiává legyen, annak, aki hisz öbenne. Aki nem vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istentől született.” (János 1. 12-13.)

„Álmos vezér, minekutána világra született, nagy öröme szolgált Ügyeknek

és rokonainak, továbbá Székília majdnem minden előkelőinek, merthogy az apja, Űgyek, Mágóg király nemzetségéből eredt. Maga Álmos meg szép, de barna orcájú volt; a szeme fekete és nagy, a termete magas és karcsú, ...egyszersmind kegyes, jóakarátú, bőkezű, bölcs, derék katona volt, vidám adakozó mindazok részére, aki Székília országában abban az időben katonák voltak. ...Mikor érett ifjúvá serdült, Álmos vezér akkor feleségül vette azon a földön egy igen nemes vezérnek a leányát. Ettől született Árpád nevű fia, akit magával vitt Pannóniába...”

Így szól Anonymus mester tudósítása Árpád születéséről és apjának, Álmos fejedelemnek jellemtulajdonságairól és megjelenéséről.

Bírbanszületett Konstantin „A birodalom kormányzása” c. művében így ír 950 táján:

„Kevés idő múltával az a kagán, Kazária fejedelme üzenetet küldött a türköknek, hogy küldjék el hozzá első vajdájukat, Levedit. A kagán azt mondta neki, hogy: 'Azért hívtunk, hogy nemzedet fejedelmévé emeljünk, és engedelmeskedj a mi szavunknak és parancsunknak.' Ő pedig válaszolva a kagánnak, azt mondta, hogy: 'Nagyra tartom irántam való hajlandóságotat és jóindulatodat, mint-hogy azonban nincs elég erőm ehhez a tisztséghez, nem fogadhatok szót neked, azonban van rajtam kívül egy másik vajda, akit Álmosnak neveznek, akinek fia is van, név szerint Árpád; ezek közül akár az az Álmos, akár a fia, Árpád legyen inkább a fejedelem.' Megtetszett annak a kagánnak ez a beszéd, és embereit vele adván, a türkökhöz küldte őket, a türkök pedig jobbnak tartották, hogy Árpád legyen a fejedelem, mintsem atyja, Álmos, minthogy tekintélyesebb volt, s egyaránt nagyra becsülték bölcsességéért, megfontoltságáért, és vitézségéért, és rátermett volt erre a tisztségre, és így a kazárok szokása és törvénye szerint pajzsra emelvén, fejedelemmé tették.”

Krónikás szövegeink eléggé szűkszavúak. Ugyanakkor, ha a szöveget figyelmesen és megfontolva olvassuk, mégis nagyon sokat árulnak el nekünk az események mozgatórugóiról. Így tudhatjuk meg a következőket.

Anonymus közli velünk a tényt, hogy a Konstantinnál „vajda”-ként megfogalmazott tisztség tulajdonképpen „vezér”-t jelent. Megtudjuk, hogy Álmos vezér nagyszerű katona volt, s hogy a vitézséget, a bátorságot mindennél többre tartotta, s bőkezűen jutalmazta. Konstantin szövegéből azonban kiderül, hogy a magyar törzsek nem elsősorban Álmosban, hanem sokkal inkább Árpádban látták vezetőjüket. Miért volt ez így? Álmos, a bátor és rendíthetetlen hadvezér mint katonai vezető aratta sikereit és nyert elismerést népe előtt, de mivel a krónika ezt a tulajdonságát erősíti meg a közléssel szemben, hogy a „türkök pedig jobbnak tartották” Árpádot pajzsra emelni, megerősíti a feltevésünket, hogy Álmos vezér valószínűleg nem volt kifejezetten *politikus alkat*. Ezzel szemben Árpád egyszerre volt *tektintélyes*, ami emberi tartást, tiszteletreméltó jellemet, és jó családból való származást is jelent egyben, *bölcs, megfontolt*, de ugyanúgy *vitéz* is. Tehát katonai, hadvezetési szempontból is, és mint *nemzetvezető* is, meglehetősen nagy súllyal esett latba a szava.

Ugyanakkor *Levédinek*, a magyarok „*vajdájának*” viselkedése egyértelműsíti, hogy a korabeli magyar törzsi szervezet a vezető kiválasztását egyfajta *isteni elrendelésre*, de feltétlenül egy *szakrális elgondolásra* építi. Katonai, gazdasági erő, a hatalmi felépítményben korábban betöltött pozíció, vagy más evilági hatalmi elgondolás nem játszott ebben döntő szerepet. Mi ugyanúgy ismerjük Álmos vezér édesanyjának, *Emese álmának* történetét, mint ahogy az a teljes korabeli magyarság előtt, s Levédi vezér előtt is ismeretes kellett hogy legyen. Mert mi másért mondott volna le Levédi „*vajda*” a vezérségről, mi másért adta volna át a hatalmat egy másik nemzetség fejének, ha nem amiatt a mély meggyőződés miatt, hogy *a Turul-nemzetség hatalomba segítése Isten elrendelése*. Ilyesmire a világtörténelemben ugyanis, amióta a hatalmi és a anyagi érdekek a meghatározóak, ezen kívül nem volt más példa sem előtte, sem azóta. Ellenpéldákra azonban szép számmal emlékezhetünk. Ugye ismerjük mindannyian a szentírási elbeszélést, amely leírja, hogy a gyanútlan és a Levédiéhez hasonló hitbéli elkötelezettséggel *Galileába* érkező *párthus csillagtudósok* elbeszélése nyomán, hatalmát féltve a semmiből felbukkanó, új királyi háztól, hogyan mérszároltatja le kisgyermekek százait, vagy ezreit *Heródes király* a júdeai *Betlehemben*. Bár ez az elbeszélés is sántít kissé, hiszen a *júdeai Betlehem* története nem tud ilyen gyermekmészárlásról, ezen kívül nem tudni, milyen joga rendelkezhetett volna Heródes király egy, a számára idegen állam területén emberéletek fölött. Hiszen Heródes nem zsidó, hanem *edomita* származású ember volt, s minden ködösítő bibliamagyarázó közlés ellenére *Galilea* fölött uralkodott, nem *Júdea* fölött. Bár mint a római császárság kegyeltje, bizonyos befolyással rendelkezett a *dávidi Júdea* területére is, s a római hatalom hivatalnokai a gyűlölt és lenézett zsidókat megalázandó, gyakorta alkalmazták rá a „*zsidók királya*” címet, de Jézus születésekor Júdeában már Heródes hatalma igazából nem létezett, mert a zsidó háború óta *Augusztusz császár* seregei tartották megszállva az országot, akit a Jézus keresztfeszítésekor uralkodó *Tibériusz* követett a trónon. Ezt a *galileai* uralmat adta tovább fiának, *Heródes Antipasznak*, aki kivégeztette *Keresztelő Jánost*. A zsidó vallási állam törvényei idegenek tényleges befolyását a zsidó állam belső életére nem tették lehetővé, s ezeket a törvényeket még a megszálló római hatalomnak is figyelembe kellett vennie és tiszteletben kellett tartania. Így a gyermekgyilkosság, ha egyáltalán megtörtént valaha is, szintén *Beth Sheanban*, az egykori *Szkhithopliszban* történhetett.

Levédi vajda viselkedéséből egyértelműen kiderül, hogy a magyarság egykori vezetői a királyi, vezéri pozícióban elsősorban nem a *hatalmat*, hanem a *szolgálatot* látták. Olyan mértékben igaz ez, hogy az arról való lemondás nem jelentett a számukra semmit, ha ebben látták a nemzet boldogulásának útját. Ez esetben nem kezdődött el a belső egyensúlyt felőrlő politikai küzdelem, a megszerzendő hatalomért folytatott, sokszor orgyilkosságokkal fűszerezett, „*europээр*” belháború, amilyenre a magyar történelemben első alkalommal akkor kerül sor, amikor a magyar nemzetet erőszakkal a nyugati, zsidókeresztény hitre térítik. Micsoda máig is ismeretlen morális elképzelés és rend volt ez, milyen megszentelt hiten alapuló alá-

zat hajtotta meg e nép fejedelmeinek fejét már e korai időkben is az Isten akarata előtt? S micsoda magasrendű Isten-tudattal, életszemlélettel rendelkezett ez a nép, melynek vezetői ilyen mértékben tartották magukat a felső világ elvárásaihoz. Nem véletlen ez, hiszen ez a nép már a harmadik században hivatalosan is a Jézus hitére tért. Hiszen *Szent Krisztosztomusz* is „*keresztény hitű, nomád szkláknak*” nevezte az ázsiai füves sztyeppén hazatérni igyekvő magyarokat. Létezik egy korabeli i-rat, melyet egy *Theodore*t nevű írónak tulajdonítanak, mely név szerint fel is sorolja a *magyarok Jézus-hívő egyházkerületeinek püspöki karát*.

Itt kell megjegyeznem, hogy már csak emiatt a speciálisan magyar, más nép körében soha nem tapasztalt mentális hozzáállás miatt sem lehet a *Magyar Szent Korona* sem latin, sem görög alkotás, mert e szakrális tárgyunk ma is látható teljessége, tehát a ma helytelenül görögnek és latinnak nevezett szerkezeti elemek *organikus szimbolikai rendszere* is erre az eszmére épül, s ebből a szellemiségből nőtt ki a *Szent Korona-tan*, amely kimondja, hogy a magyar nemzet királya *leváltható* személy. Emiatt értelmeződik maga a Magyar Szent Korona is személynek, mert a múlandó, a hatalomba beléptetett, és abból méltatlansága esetén leváltható, egyébként pedig halandó személy mellett a magyar nemzet fölött kell léteznie egy állandó, *személy értékű* hatalmi jelenlétnek is. „*Amint a mennyben, úgy a földön is*” szükséges Isten konkrét jelenléte a magyar társadalmi, politikai életben, hiszen e nélkül megszakadna a nemzeti szakralitás történelmi folyamata, s megtörne a nemzeti sors küldetéses jellege! Már Levédi vezér idején, tehát már jóval a kárpát-medencei hazatérés előtt bizonyíthatóan ismert és messzemenőig gyakorlott eszme volt a később Korona-eszmeként fémjelzett szellemiség. Hogyne lett volna meg a ma ismert teljességében, sőt, még tökéletesebb formában tehát már ekkor az a tárgy, amely ezt az eszmét kifejezi, amelynek képi programja ennek a hatalmi eszmének a szellemében alkottatott meg, s amely ennek a szellemiségnek egyedüli le-téteménye a magyar történelemben.

Árpád tehát e nép hite szerint Istentől kapta a megbízatást a vezéri teendők elvégzésére. Amikor hatalomra lép, azaz csillogó pajzsos felmutatják őt Isten világban tündöklő arcának, a kelő Napnak, a törzsfők meghajtják előtte fejeiket. Aztán *vérüket* megvágott karjukból mindannyian egy *borral* teli aranyserlegbe csurgatják. Miért éppen borba? Hogy ezzel is kinyilvánítsák, *test-vérségük kerete nem lehet más, mint a Jézus vére*, mely az átváltoztatott borban jelen van e kultikus eseményen. A magyar testvérség lényegét állítják ezzel nemzetük színe elé: a Jézusban való magyar együvé tartozás csodálatos eszményét. A vérszerződésnek tehát kettős jelentősége van:

1. Kinyilvánítja, hogy a magyar nemzet törzsei egy testet alkotnak és egy vérből valók. Ez a nemzettestvérségi lét tudatának újbóli megerősítése, mint ahogy ugyanez az aktus nyújt keretet az egymást testvérré fogadó szkiták családi szertartásain is, ahogy azt egy szkita-kori kupa faragott képe is mutatja.

2. Emellett ez az esemény egy *metafizikai* jelentőségű információt is hordoz. A magyar ság egyedeinek testvérsége *Jézus vére által* realizálódik, aki ugyanennek

a test-vérségnek, ugyanennek a népiségnek a hordozója volt földi életútján. Mit mond Jézus az utolsó vacsorán, ahol ezt a kultuszt megalapítja? Így emlékezik az evangélium az eseményre: „*Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!”*. Azután fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal adta nekik: „*Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem...*”. Van-e a magyaron kívül még egy nyelve a világnak, amely az egy anyától és egy apától születetteket e két szó összetevésével nevezné meg: *test-vér*?

A magyar nemzeti szövetség csak Jézus *testével* és *vérével* egyesülve válik valóssá. Jézus annak az egyetlen Istennek földre születése, aki a *mag-ár* nemzetnek, a *mag-népnek* az ősidők hajnalán kijelentette, hogy nem kell félniük, mert el fog jönni majd a *Fény Fia*, aki megszabadítja e népet és rajta keresztül a világot a gonoszság hatalmától. *Ez a kinyilatkoztatás a magyar nemzet beavatása, és egyben küldetése irányának meghatározása is.* Az Ő eljövetele fogja előkészíteni az *Ország* elérkezését a Földre. *Így a vérszerződő magyarok megismétlik a Jézus kivégzése előtti utolsó estén történeteket.* A hét törzsi vezető, s nyolcadikként *Álmos vezér* az öröklétre szerzveződik egy tesvérségbe, s az összekötő kapocs maga az Isten test-vér jelenléte ebben a szövetséget kötött testvérségben.

Nincs vita a nép törzsi vezetői között, nincs civódás, nem folytatnak egymás elleni harcot a fejedelmi trónért. Valami nem evilág törvény nevében cselekszik ez a nép, ami annyira nem jellemző az emberi természetre, hogy a kazár fejedelem is megdöbben annak hallatán és láttán, s ettől fogva magára nézvést is kötelezőnek tartja ezt a törvénykezési alapot, amikor a magyar törzsekkel kapcsolatban döntenie kell. Ez a meggyőződés a magyar katonai fegyelem alapja is. Belülről nézve egy lélekből fakadó, mélyen gyökerező ösztönzés lehetett ez, amit azonban a külső világ embere, ez a despotikus társadalmi rendszerbe kényszerített, a rabszolgatartás világában felnevelkedett elme nem látott megfelelő fényben, s emiatt nem is értett. Ezért írja *Bölcs Leó* a következőket „*Taktika*” c. művében 904-ben, teljesen félreértve a magyar ösztönzéseket, hiszen különben nem keveredne jellemzésében önelmentmondásba: „*Férfiakban gazdag és szabad nép ez, egyéb pompát és bőséget mellőzván, csupán arra van gondja, hogy vitézül viselkedjék a maga ellenségeivel szemben. Ez a nép tehát, mint amely egy fő alatt áll, fellebbvalóitól kemény és súlyos büntetéseket szenved elkövetett vétkeiért, s mint amelyeket így nem szeretet, hanem félelem tart féken, a fáradalmakat és nehézségeket derekasan tűri, dacol a hősséggel és a faggal és a szükségekben való egyéb nélkülözéssel, lévén nomád nép.*”

A szabadság és a félelem, ahogy azt az idézett esszéus szövegek is tanítják, egymásnak szögesen ellentmondó fogalmak. A félelem maga is rabság, mely egészen az örületig kergetheti az embert. Az, hogy egy ilyen erkölcsi magaslaton álló népszövetség, mint a honfoglaláskori magyar törzsi paletta, a kihágásokat keményen megtorolja, nem csoda, hiszen a bűnöző ebben a lelki szisztémában nem csupán, és nem egyszerűen csak *bűnelkövető*, hanem a belső *nemzettestvérségi*

rend, az Isten által megszabott *törvények*, s ezen keresztül az isteni, felső hatalom kezében fekvő *magyar nemzeti sors ellen is vétkezik*. Így a magyar ember által elkövetett bűnök minden időben és korban a nemzet sorsában a nemzeti küldetés teljesítésének kibontakozását, azaz a *nemzeti boldogulást* akadályozzák. Ezért stagnál a magyar fejlődés olyan időkben, amikor megszorodnak a magyar bűnök, s ezért veti vissza mindig újra és újra a személyes szabadság rossz értelmezése is a teljes magyar sorsot. Ennek az eszmének az ezredforduló gondolkodó, önismerettel rendelkező magyarja számára lelki-szellemi evidenciának kell újra lennie. Amíg a magyar ember nem érti meg végre, amit *Medugoreben* a *Babba* megüzent a számunkra (ott *Gospának* hívják), ti. hogy „*a magyar nép az engesztelés népe*”, s engesztelni csak tisztán, bűnöktől mentes lélekkel érdemes, amíg tehát a nép nem áll újra küldetése és hivatása magaslatán, a siker egyre tolódik, s a bajok emésztő ereje hatványozódik. Ezt a magyarság előtt egykor nyilvánvaló igazságot, ennek a speciális, senki másra nem vonatkozó, de a magyar embert élete legmélyebb rétegéig érintő néplélektani szisztémát kell ma megértetnünk nemzetünk tagjaival, hogy vérré váljék benne, mint „barátban a lencse”. Ennek szellemét kell néptanítóinkon, pedagógusainkon, orvosainkon, papjainkon, s a magyar szülők sokaságán keresztül gyermekeink és ifjúságunk fejébe sulykolnunk az iskolákban és a magyar családokban is, s ezt kellene minden egyéb „tudományos” ismeretanyaggal is pedagógiai célkitűzésként, nevelési elvként közvetítenünk a számukra, mert ha ez ismét nyilvánvalóvá válna mindenki előtt, akkor egycsapásra megszűnnének a nemzetet károsító tényezők a magyar életben. Ez volt megkülönböztető jegyünk, mindazon egykori nemzetrészeinkkel szemben, amelyek hátramaradtak, leszakadtak vándorlásaink, honalapításaink, meneküléseink folyamán, s tisztánlátásukat veszítve más közösségekbe olvadtak, nyelvüket, küldetésüket, s vele nemességüket is elveszítették, vagy az ősi hit és nemzeti „karma” feladásával olyan vallási szisztémák hatalmába sodródtak, melyek mégcsak nem is emlékeztettek eredeti szellemiségünkre.

Ezért nyilvánvalóvá kell tenni nemzetünk számára, hogy a bűn, különösen a család, a nemzetség elleni, vagy a nemzetellenes bűn, a család és a nemzet elárulása nem egy elszigetelt, öncélú jelenség, ami vagy kiderül, vagy nem, s mint ilyen, az érte kapott büntetés vagy kiváltja annak büntetését, vagy nem. *Ezek a bűnök egy folyamatot indítanak el, az Isten szándékaitól, s így az emberiét jósorsától elkülönülő mellékvágányra terelnek, mely beláthatatlan messzeségekbe, s félre vezeti életünk futását, s ha elsokasodnak, hatalmuk van meghatározni nemcsak egy személy, egy család, hanem egy-egy nemzet, nép teljes sorsát, jövőjének beláthatatlan messzeségebe kigyózó folyamatát is*. Nem csoda, hogy őseink az árulást az áruló kivégzése mellett a jobbkez levágásával büntették, mely kézzel az ember barátságát jelzi, amely kezét üdvözlésre nyújtja.

Árpád, korának magyarságával együtt tehát isteni elrendelést teljesít, mert a felső világ terve a magyar nemzettel, hogy végre végérvényesen hazataláljon a forrásvidékhez. Ehhez pedig olyan személyiség vezetésére volt szükség, aki bölcs, megfontolt, de bátor és jó katona is egyben. *Isten atlétya*.

Tovább folyik tehát *Atilla* eszmeiségének alapján a magyar küldetés teljesítése, mely a magyar nemzetet ismét hazarendeli *Árpád király* vezetésével az őshazába, hogy a nemzet annak a forrásnak közelében építsen államot magának, melyben elvégezheti a történelem ezen utolsó fejezetében a rászabott feladatokat.

Megkérdeshetjük, miféle pogányság, barbárság az, amely ilyen erkölcsi magaslathoz, önkontrollon, önismereten és visszafogottságon, Isten szándéka előtti alázaton alapult. S valóban, milyen vallás volt az, amely ilyen hatalmas nemzeti elkötelezettséghez adott erkölcsi hátteret?

A honvisszafoglalás előtti évtizedekben *Bizáncz* hittérítőket küld ki *Kelet-Európának* azokra a területeire, melyeken azok a néptörödékek élnek, akiket a XIX. században megerősödött indoeurópai történelemszemlélet felületesen, és alaptalanul a „*szláv*” kategóriába sorol. *Álmos* fejedelemsége idején, amikor a magyar állam fővárosát *Kiev*-nek, azaz *Kő*-nek hívták, ennek a térítő misszióinak szervezője *Photius bizánczi pátriárka* volt. A térítések eredményeiről ez a *Photius* értekezik is *apologetikus* iratában, melyben egyértelműen megnevezi a magyarok által általánosan képviselt vallást: „*Álmos és családja, akik Kiev várát lakják, a manicheus vallást követik.*” Igen fontos közlés ez a számunkra, mely elárulja, hogy a magyar nép már a korábbi időkben sem nomadizált, s azt is, miért nem folytatott a *bizánczi egyház* olyan nagy erőbevetéssel térítő munkát a magyarok között, mint a „*szlávok*” körében: mert a magyarok már ekkor Jézus-hívők voltak! Ez a hit nem nevezhető mai teológiai értelemben kereszténynek, hiszen ez az elnevezés a görög „*Chrisztosz*” szóból ered, melynek eredeti héber formája a „*messias*”, aki a zsidók, csak és kizárólag a zsidók eljövendő politikai hatalmú uralkodóját jelöli. Mivel Jézust éppen azért végezték ki, mert már születésének helyénél („*Mi jó jöhet Galileából?*”), és származásánál fogva a zsidók szemében alkalmatlan volt erre a szerepre, amit maga is visszautasított, mégis sok zsidó hitt benne, még magának, a zsidó nagytanácsnak, s kiváltképp a harcias zelóta csoportoknak vezető személyiségei között is voltak szimpatizánsai. Ezért határozták el a zsidó vezetők, hogy „*meg kell halnia*”, hiszen a főpap már kimondta rá az ítéletet, mielőtt még meghallgatták volna Őt: „*Jobb, hogy egy ember haljon meg a népért.*” (János 18. 14.) Így a magyar Jézus-hit ebben az értelemben nem mondható keresztény (görögül *christian*, azaz *krisztusi*, azaz *messias*i) hitnek, mert nem vallja Jézus messiasságát.

Hogy a *manicheus-keresztény* magyarok vallása milyen súllyal esett latba a korabeli Európában, arra rámutat az a tény is, hogy a nyugati és a keleti egyházak vitáiratok tömegét bocsátják ki e vallás térnyerésének megállítása ellen, amelyek közül a legközismertebb *Damaszkuszi János* „*Contra Manicheos*” c., vagy a „*türkök vallása*” ellen írott *Cirill-* és *Metód-*iratok. Magyarország története vonatkozásában azonban ismerjük *Szent Gellért legendáját*, amely szószerint kimondja, hogy „*szentünk harcolt a manicheizmus ellen is*”. Ez a harc, ha gyökereiben nem is volt képes a magyar őskereszténységet legyőzni, bizonyos vonatkozásban eredményre is vezetett. Ennek a vallásháborúnak, melyre a magyar történelmi emlékezet mint a „*kereszt és kard*” időszakára emlékezik vissza, áldozatául estek ősi történe-

tünk *ősmagyar ABC*-vel írott emlékei, a Jézus-hittel beteljesült ősi *mag-vallás* szent iratai, s áldozataul estek azok a tiszta istenhitet ápoló *máguspapjaink* is, aki-ket a nyugati vallás, a jézusi szeretet-törvényekkel össze nem egyeztethető módon tömegesen öletett meg. Így esik meg az az eset is a *Rasdi* nevű táltos papnővel, a-
kinek történetét a *Képes Krónika* közli: „*A magyarok közül Selus várából egy Vata nevezetű volt az első, aki a démonoknak szentelte magát, leborotváltatta a fejét, és pogány szokás szerint csak három farkocsot hagyott meg. Hosszú idő után Janus nevű fia – apja szokását követvén – sok varázslót, javasasszonyt és jóst gyűjtött maga köré, ezek varázsigéi nagyon kedvessé tették őt az urak előtt. Számos papnője közül egy Rasdi nevezetűt a legkeresztényibb Béla király elfogott, és olyan sokáig tartotta őt tömlőcbe zárva, míg a saját lábát meg nem ette és ott meg nem halt. A magyarok történetéről szóló régi könyvekben meg van írva, hogy a keresztényeknek szigorúan tilos volt Vata és Janus rokonságából nősülniük, mert miként az Ószövetségben Dáthán és Abyron lázadást szítottak az Úr ellen, ők is úgy térítették el a magyar népet Krisztus hitétől a kegyelem idejében*”

Kétségtelen, hogy az említett „*legkeresztényibb király*” a kereszténység zsidó kirányú elhajlásához tartozott, hiszen megtorló módszerei és a jahwei bosszú-erkölcstan tökéletesen egybesimulnak. A krónikában felhozott ószövetségi példa egyértelmű utalás arra nézvést, hogy a király milyen példát követett, hogy honnan szedte inspirációit, de arra is, hogy az említett, az „*érinthetetlenek kasztjába*” sorolt Vata, János és családjuk a Krisztus, azaz a zsidók által várt messiási képlet ellen hangolták a magyarokat, s ezért kellett lakolniuk. *Fehér M. Jenő*, a *Badiny professzor* által is annyiszor idézett jezsuita szerzetes, aki a magyarok elleni római inkvizíció legjelesebb kutatója volt, így emlékezik meg a nyugati térítés kegyetlenkedéseiről: „*Szent István, bár 'több erkölcsű' népről beszél Intelmeiben, de a hit terén annak egységesítése érdekében könyörtelen volt. Ismerte a megvakítást, tüzes templomkulccsal való megbélyegzést, ostromozást és vesszőzést. Gyilkosságért ténőban számolta a jóvátételt, de ha a kereszténységről volt szó, akkor kegyetlen is tudott lenni. Így temettette el élve, feleségével együtt a besenyők vezérét, Tonuzóbát, akinek szerencsétlen sorsát a 'parasztkok fecsegő énekeiből' Anonymus fordította le ékes latin rigmusokban...*”.

A hogy ma mindannyiunk előtt nyilvánvaló dolog, hogy a baloldali-liberális júdai-kommunizmus bukásával most már a júdai-kapitalizmust teljes mellszélességben kiszolgáló, multinacionális elnyomó hatalom keresztényellenessége politikai és gazdasági, azaz hatalmi célok elérése érdekében lép fel minden eszközzel mindenféle egyházi befolyás ellen, ugyanúgy a nyugati kereszténység Magyarországon a XI. században útjára induló, szadista inkvizíciójának célja sem volt ennél minőségileg magasabbrendű törekvések hordozója akkor, amikor a magyarság nemzeti gerincét a *manicheizmus* által összefoglalt Jézus-hit kiirtásában vélte megoldhatónak. Nincsen új a Nap alatt.

Ennek a pontnak az értelmezésével meg is érkeztünk e magyarság első, azt a mélyrétegekig megrázó történelmi sorsfordulójához, Szent István király korához.

Honfoglalás, honvisszaszerzés, vagy vakami más? – „Istenek” harca, avagy Európa tudata kettéhasad

„Ami testből születik, az a test, de ami lélekből születik, az lélek.”

(János 2, 6.)

A „Magyar örökség, örök magyarság” c. munkámban utaltam rá, hogy a Kárpát-medence meghódításáért nagy erőfeszítéssel folytattak harcot a különböző külső hatalmak az idők folyamán. Kiderült, ennek a területszerzési műveletnek az is célja volt, hogy megszerezzék az uralmat a *fizikai* Magyarországon elrejtett *metafizikai* erők forrása fölött is. Már az Istvánt a trónon követő, magyargyűlölő Péter király, Gizella királyné testvére is így dörren rá a külföldiek gaztettei ellen hozzá forduló magyar nemesekhez: „*Még eszemet bírom, valamennyi méltóságos és tekintetes bíró, albíró, százados, falunagy, továbbá minden főember és hatalmas tisztét teutonokkal töltöm be Hungáriában, földjét vendégtelepesekkel árasztom el, és teljes egészében a teutonok hatalmába adom.*”. Mi, magyarok, tudjuk, hogy ez a törekvés teljesen lehetetlen célt tűz ki a hódítók elé, hiszen a magyar földben rejtőző szellemi-lelki energiák „*etnikum-specifikusak*”, azaz csak a magyar nemzeti közösség számára fejtik ki áldásos hatásukat. Kifejtettem azt is, hogy a „*magyar nemzeti közösség*”-hez tartozás fogalma már évszázadok óta nem kizárólagos genetikai kódoltságot, hanem érzelmi-lelki-, ugyanakkor tudatos szellemi-kulturális azonosulást jelent. Az említett etnikai felségjognak nyilvánvalósága ellenére napjainkban sem csökken ránk nehezedeő nyomása e meg nem szűnő nagyhatalmi törekvésnek. A mai szándékok aljasságán nem nagyon csodálkozhatunk, ha figyelembe vesszük, hogy mára Európa lakossága körében már teljesen erejét veszítette az évezredek keresztény hagyomány nyugati ágának vallási felfogása is, amely már a magyarok honfoglalásakor át kellett volna itassa a kontinens népeit jóindulattal, szeretettel, toleranciával, azonban láthatjuk, mégsem tette ezt.

Az első nyugati reakció tehát a hatalmas, újonnan érkezett magyar néptömeg felbukkanására a Kárpátok között, az volt, hogy 907. júniusának közepén az Enns folyón túli Ennsburg alatti területen olyan nyugati hadsereg gyülekezik össze, melyben a Nyugat szinte minden hadereje képviselteti magát. *Padányi Viktor* történész írja le részletesen, hogy a német *Lajos király* (*Ludovicus Rex Germaniae, atque Boiorum, Anasiburgium* ...etc.) – amint ez az „*Annalium Boiorum*” c. történeti munkában áll – rendelkezést bocsát ki, mely e had legfőbb célját is megfogalmazza: „...*UGROS BOIARIE REGNO ELIMINADOS ESSE...*”, azaz „...*A MAGYAROKAT KI KELL IRTANI...*”. Ennek a magyarírtó igyekezetnek és szándékának értelmében elindul a Duna déli oldalán, immár színmagyar területen, az az egyesített, a magyarság teljes kiirtására szövetkezett nyugat-európai hadsereg, melynek vezetésében római keresztény püspökök, érsekek, apát urak, egyéb főpapok és más egyházi személyek tucatjai oroszlánrészt vállalnak. Ezek között található *Dietmár* salzburgi érsek, *Burghard* passauai püspök, *Ottó* freisingi püspök, *Hartvich*, *Gumpold* és *Helmprecht* apát urak, *Zakariás* sabeni püspök, és még sokan mások.

Mint tudjuk, ebben a csatában ez a hatalmas sereg szinte teljes egészében megsemmisült, a magyar csapatok keleti, *szkíta harcmodora* fölényesen győzedelmeskedik az elbizakodott, felfuvalkodott, ostoba túlerő fölé. Ebben a csatában elesik a fővezér, elhullik 20 bajor főúr, s a csatateret német katonák holttesteinek tizezrei borítják. A magyar seregek azonban nem hagyják annyiban a dolgot, s a menekülőket egészen *Ennsburgig* kergetik, miközben fölégetik az útkukba kerülő apátságokat, kolostorokat, monostorokat. Ekkor pusztul el *St. Pölten* monostora, az *Enns* mellékén álló *St. Florian* kolostor, az *öttingeni* monostor, s még egy egész sor egyházi létesítmény. Az elfoglalt területek népe *Regensburg*, *Passau* irányába menekül. **Magyarország határai ekkor kitolódnak az egykori, az eredeti, avar birodalombeli, nyugati határokig: az Enns folyóig.**

Jtt történik egy esemény, amire itt fel kell hívni a figyelmet, s amiről *Badiny* professzor is beszámol. Ekkor ugyanis a magyar seregek „*Öttingenben a királyi palotát és a monostort felégették, de az ősrégi Mária-kápolnát tiszteletben tartották.*”. Különös, érdekes, és nagyon fontos adat. Fontossága abban áll, hogy megtudjuk belőle, a nyugati egyházi létesítményeket, melyek tudvalevőleg a magyarok elleni háború *utánpótlási központjai, fegyver- és municióraktárakként* szolgáltak a nyugati hadaknak, kíméletlenül elpusztítják a magyar seregek, *Mária szent helyét azonban kegyeletből és vallási áhitattal megkímélik*. Jól tudják ugyanis, hogy *Máriának* a mai *Alsó-Ausztria* területén található kegyhelyei valaha őseiknek, a *hun-magyariaknak* szent helyei voltak, ahol őseik imádták a földre szállt, *Isten-szülő Istenanyát*, az őseik körében is nagy tiszteletnek örvendő *Boldogasszonyt*. Itt áll tehát előtünk a történelmi tanúságtétel, mely szintén bizonyítja, hogy a nyugati kereszténységnek nincs semmilyen szerepe a magyarság nemzetté válásában, de amit ehhez még hozzátehetünk: *de még Jézus-hitű vallásának kialakulásában sem*, hiszen efajta vallási tisztelet csak a keresztényhitű népek sajátja.

Ebben a fejezetben fel kell vetnem azt a kérdést, amely egyébként önkéntelenül is felvetődik, amikor az álmos-árpádi ún. „*honfoglalás*” szóba kerül, hogy ti. *valójában mi volt ez a történelmi esemény, mik a mozzatórugói*. Magyarán szólva: mi ad alapot az ókortól a IX. századig a *Szkíta Birodalom* keletebbi, sztyeppei népei-nek, amilyenek a *nyugati hunok*, *Atilla* népe, majd az *avarok*, s később az *árpádi magyarok* is voltak, hogy mindannyian mintegy *örökségként* kívánták birtokukba vonni a *Kárpát-medencét*. S itt felvetődik még egy fontos kérdés, aminek megválaszolásánál során tisztázni kell a „*honfoglalás*” fogalmát, s vele szemben fel kell állítani azt a fogalomrendszert, amely tisztázza az előbbi kérdésekre adható válasz mikéntjét. Beszéljünk tehát röviden a folytonos hazatéréseket ösztönző erők mibenlétéről!

A műveltségét az iskolai tanulmányaira alapozó fő az elsajátított tényanyag, a dathalmaz mellett, mint bármilyen egyéb tananyag elsajátítása folytán is egyébként, egyben *fogalomrendszert*, azaz aktív *szótári anyagot*, s ezzel együtt –mintegy lappangó módon, akaratlanul is – a megtanult, elsajátított tényanyag mellé egyfajta *mentális-érzelmi hozzáállást, szemszöveget* is elsajátít, amely meghatározza eztáni

vizsgálódásának érzelmi alaptónusát. Ez utóbbit nevezzük *ideológiának*. Ez egy látásmód, mely észrevétlen, a tanult anyaggal együtt, mintegy mellékjelenséggént, automatikusan kerül a fejekbe, s így a pedagógiai módszerek, és a tanítás során elérendő „*nevelési célkitűzések*” hálózatába került diák egyben *ideológiát* is kap, amely egész életének meghatározó elemévé válik, s aminek eredetét tanulmányai befejeztével, a felnőttkorba lépve leggyakrabban már nem is sejtí.

Ezek az ideológikus hatalmi törekvések első lépésként kialakították *fogalomrendszerüket, szótárukat*, amelynek fogalmain keresztül a közlendő tartalmakat a legerőteljesebben lehetett a fejekbe verni.

Így került bele a magyar történelem szótárába többek között a „*honfoglalás*” fogalma is, melyet ma már hiába is próbálna meg valaki kiverni a fejekből, mert *alapfogalom*má vált, és senki sem próbál ágálni ez ellen a fogalom ellen, hiszen készpénznek vesszük, hogy ez a szó egy történelmi eseményt fed, tehát megfelel a tényeknek. Ha azonban utána gondolunk, mi is rejlik ebben a „*szakkifejezésben*”, a hamisításnak, a csúsztatásnak, a ferdtetésnek micsoda lehetőségtárát aknáztá ki e fogalomnak a köztudatba ültetésével a magyarellenes történelemtudományi vonal, akkor rádöbbenünk, hogy becsaptak bennünket, mégpedig alaposan. Mit is rejt a honfoglalás jelentése?

1. *Erőszakos* cselekményre utal, hiszen amit el kell foglalni, azt valakitől kell elvenni. Ezzel rejtetten, burkoltan megszületik a „békés, földművelő, letelepedett és természetesen mélyen keresztény „*szláv*” népekre támadó hódító, barbár, istentelen, értékpusztító, frásztudatlan, kultúrát nem ismerő, despotikus magyar népi kép-let.

2. A „*foglalókkal*” szembeni *ellenállást* sejtet, ami megszüli az Árpád magyarjaira támadó, „*honvédő*” *szvatopluki hadak* illúzióját.

3. Konkrét utalást tesz arra, hogy annak, aki ezt cselekszi, *semmi köze nincs* ahhoz, amit elfoglal. A magyar tehát barangoló, pusztai létét feladta, s ehelyett a biztonságot nyújtó *Kárpátok* övezte területre érkezett, hogy elvegye azt annak jogos tulajdonosától. Ez a szemlélet burkoltan és magzati módon, de már életképesen sugalmazza a majdani trianoni igényeket. (Ebben a jelentésvonatkozásban benne foglaltatik az a megvetés, amit a XX. századi *oláhok* az erdélyi magyarokkal szemben a „*bozgor*”, azaz *házátlan, sehonnai* kifejezéssel nyomatékosítanak.)

4. Erkölcsi indokot nyújt a történelemben mindenkor a magyarság *elűzéséhez* a Kárpát-medencéből, hiszen *aki hont foglal, annak ahhoz semmi köze nincs*, tehát attól a hon vissza is vehető, az onnan anélkül űzhető el, hogy az elűző erkölcsileg kárhoztatható lenne, hiszen ebben az esetben csak az egykor megbontott egyensúly áll helyre.

Az ember nem is sejtene, milyen filozófiai háttérrel rendelkezhetnek egy-egy történettudományi szakzó filológiai vonatkozásai, melyeket természetes módon használunk mindennapjaink asztali társalgásaiban, vagy tudományos előadásokon. Ebből is nyilvánvalóan látszik azonban, micsoda megalázó történelemhamisítás folyt, amikor a XIX. századnak az 1848-49-es leverett szabadságharcot követő évei-

ben a magyar akadémiai körök történészei e l ő s z ö r használták a 896-ban történtekekre a „*honfoglalás*” fogalmát.

A mai akadémiai történészgárda erősen és folyamatosan hangsúlyozza, hogy amikor az *ó-magyarok* dolgairól szóló krónikákat forgatjuk, nagy erővel kell bekapcsolnunk „*forráskritikai*” érzékünket. A baj csak az, hogy ha ez a forráskritikai készítés megindul és az indogermán történetírási szempontok alapján selejtezni kezd, nem nagyon marad semmi használható a krónikákban, amelyek megoldást adnának pl. azokra a kérdésekre, amelyeket az imént megfogalmaztunk. Így aztán eljutunk addig a pontig a fentebb említett történészek nyomcsapásán, hogy krónikáink *hiteltelenné* válnak, mert míg az egyik – úgymond – *soviniszta* készítésekkkel próbálja a magyarok származását az ószövegségi Bibliában szereplő *Jáfet fia Magógra* visszavezetni, s ezzel kívánja legitimmé hamisítani a magyar nép jelenlétét egyáltalán a világban, addig a másik a *római egyházzal* való dacos szembehelezkedéssel egyenesen a bibliai népségtől idegen fajú *szkitáktól* származtat minket, akik meg amúgy is csak amolyan kutyafejű, tatár népség, sehonnaiak, akiknek származását történelmi köd s homály fedi, ezért semmi ok nincs az előlötti büszkeségre.

Én azonban úgy gondolom, hogy a középkor krónikásai, ha katolikus papok voltak, ha nem, többségükben alapvetően az igazságot vetették papírra, legfeljebb ezt az igazságot helyenként a magyarságra nézve nem kedvező, a római katolicizmusra nézvést azonban hízelgő kommentárral látták el, azaz mai, rossz terminológiával szólva „*megideologizálták*” a leírottakat. Ezek a krónikák egyértelműen és egybecsengően állítják, hogy a „*honfoglalás*”-ból, mármint amit e kifejezés eredeti jelentése takar, egy betű sem igaz. *Ezt a fogalmat a krónikák nem ismerik.* Másodsorban elmondják, hogy a Kárpát-medencéért *nem folyt magyar vér*, mert akiktől el lehetett volna foglalni, azok szintén *m a g y a r o k* voltak. *Ugyanaz a nyelv, ugyanaz a nép, ugyanaz a hitvilág, ugyanaz a kultúra!*

Miért és hogyan jött tehát be Árpád magyar népe a Kárpáti Hazába?

Mahmud Terdzüman: Tarih-i Üngürüs (A magyarok története):

„*A krónikások elbeszélését és a hímondók beszédét úgy lehet magyarázni, hogy akkor azon a helyen (Levédiában) szövetséget kötöttek (mármint a magyar nép törzsi vezetői = vérszerződés), hogy onnan felkerekednek, és v i s s z a f o g l a l j á k azt az országot, melyet őseik karddal megszereztek, azután (azt) tőlük (az ellenségeik) elvettek, vagy pedig azon az úton mindnyájan elpusztulnak. Az így (megalakult) szövetség értelmében aztán felkerekedtek, Szidijja (Szkítia) országának uralkodójától kérték, hogy bocsássa el őket, és egyúttal a segítségét is kérték...*”

„*...Mivel régen, abban az időben, amikor Kattar fővezér elindult, ő is arrafelé vette a menetirányt, harcba bocsátkozott a (tatár) kánnal, s kardjának csapásával azt az országot elfoglalta. Árpád fővezér is ezen az útvonalon indult útnak.*”

A magyarok mindig is tudták, s ma is mondják, hogy „Járt utat a járatlanért el ne hagyj!”.

Kézai Simon: A magyarok viselt dolgairól (XII. Század):

„Egyesek azt mondják, hogy a magyarok a második visszatérésükkor Marótót, és nem Szvatoplukot találták Pannóniában.”

Hol voltak akkor tehát a szlávok, kedves finnugrázszok?

Másutt:

„Most lássuk, mikor tértek vissza ismét Pannóniába, a visszatérőknek kik voltak a kapitányai...”

Thuróczy János: A magyarok krónikája (XV. század):

„Most lássuk tehát, mely időben tértek vissza másodszor Pannóniába a magyarok, s kik voltak a visszatérőknek kapitányai, mekkora volt a fegyveresek száma seregükben, s hogy újból a pannon föld birtokába jutva, miképpen uralkodnak rajta mind a mai napig.”

Chronica Hungarorum (XV. század):

„A krónikák ezen második része szól a magyaroknak Pannóniába való második bevonulásáról.”

Képes Krónika (XIV. század):

„Az Úr megtestesülésének idejétől számított hatszázhetvenedik évben a magyarok másodszor jöttek ki Széktaországból...”

Még az egyébként hazug alapállású, finnugor elméletet hirdető, jelenkori források, mint pl. az 1993-ban a Pannon Könyvkiadónál napvilágot látott *Pannon Enciklopédia* sem tagadhatja el, hogy **„A magyar törzsek 895 táján kezdték meg az ország elfoglalását. ...Nem ütköztek számottevő ellenállásba, de ezt valószínűleg már előre tudták, hiszen nem először jártak ezen a vidéken.”** Rejtetten de azért ebből a közlésből is látszik, az ellentábor is tisztában van az igazsággal, mégha azt kimondani nem is áll érdekében.

Számtalan példa sorra kerülhetne most, ezek közül még egyet, *Marczali Henrik* „Magyarország története napjainkig” c. munkáját említem, mely az 1920-as években íródott, így fogalmaz: **„Árpád pedig ezalatt a hét vezérrel bejött Pannóniába: De nem mint telepesek jöttek, hanem mint a föld birtokosai, örökös jogon.”**

Sem a középkori krónikákban, sem az ezekben foglaltakat értelmező szakirodalomban szó nincs „honfoglalás”-ról, hanem „visszafoglalás”-ról, „második visszatérés”-ről, „bevonulás”-ról, „bejövetel”-ről van szó. Árpád és seregei tehát visszatérnek, ismerik a helyet, ahová jönnek, hogyne ismernék, hiszen ez is a Birodalom része, s minden közlés szerint ősi jusson veszik birtokba a Kárpátok övezte természeti csodát. *Harc és ellenállás nélkül* veszik újra birtokukba a földet, és a rajta lakók felszabadítókként üdvözlik őket.

Anonymous is beszámol arról, hogy Árpád és seregei **„minden háború nélkül”** vonulnak be *Atilla városába*, melyet később *Ó-Budának* neveznek, s azonos *Alba Ecclesiával*. Ez az a pilisi, mágikus erejű hely, a *pilisi Fehérvár* szent városa, mely valahol *Pomáz* és *Esztergom* között, a Duna partjához közel feküdt. **Ez az a szent város, ahol a pilisi királykoronázások folytak évszázadokon keresztül, s nem a Fejér megyei Székesfehérvár!**

A nemrégiben elhunyt kiváló magyar történész, *Kolozsvári Grandpierre Endre* azonban rámutat még három nagyon fontos dologra *Anonymus* krónikáját, a *Gesta Hungarorum*-ot tanulmányozva. Az egyikről így ír: „*Anonymus...., aki papként is magyar maradt, azt írja, hogy Álmost és Árpádot maga az Isten, a Mindenség Ura vezeti vissza a Kárpát-medencébe, az isteni kegyelem kíséri őket, s az Isten sugallatára cselekszenek. Vagyis Anonymus közvetetten, de félreérthetetlenül kimondja: Árpád hadainak viasszatérése s a honvisszafoglalás folyamata Istennek tetsző cselekedet, mi több: Isten akaratából történik, és maga az Isten vezeti a honvisszafoglalókat.*” S ha utána nézünk, mire alapozza ezt a meglátást, nyilvánvalóvá válik, hogy igaza van. A *Turulról* tudjuk, hogy őseink vallásában ez a madáralak a *Szent Szellem* megtestesítője. Ennél fogva maga Isten akarata termékenyíti meg *Emese* nagyasszonyunkat, *Ügyek* apa feleségét, s maga az *Álmos* név is utal ennek az eseménynek a természetfölöttiségére, hiszen *Anonymus* közli velünk, hogy ez a név a „szent” jelentéssel bír.

A másik fontos vonás *Anonymus*nál, hogy nyíltan elmondja, *Árpád* vezér seregei nyilvánvalóan nem egy törzsi istenség, egy népi vezető szellem, hanem „a *Mindenség Istene*”, tehát a *Teremtő Egy Isten* kívánságára, azaz nyilvánvaló küldetés-sel tértek haza Pannóniába.

„Az Isten nagy győzelmet adott nekik.”

„És mivel az isteni kegyelem velük volt, félt tőlük minden ember”

„*Árpád* vezér, akinek a Mindenség Istene volt a segítője, felövezte fegyvereit, felállította a csatarendet, aztán könnyhullatva imádkozott Istenéhez.” – idézi *Kolozsvári Grandpierre Endre* *Anonymus* krónikáját, majd *Csáti Demeter* „Pannónia megvételeéről” szóló énekét:

„Hogy ez földre kijüvének, / Istentől is kíszerítettének, / Erdélységben letelepedének.”

A harmadik fontos észrevétel a következő:

„Különös eseménysor zajlik a szemünk előtt. Közel fél évezreddel a szkíta hun birodalom megsemmisítése (454) után – ugorjuk át gondolatban az avarokat – kiváló felszerelésű hadsereg érkezik a Vereckei-szoroson át a hajdani Hunniába: *Álmos*nak, a hungár magyaroknak jól képzett, fegyelmezett hadserege.

Mi a különös ebben? Tüstént kitetszik az alábbi tényekből:

- A hajdani Hunnia szegélyére érkezve a „hungi határon” kell átkelniük.
- A Hungi határon átkelve a „hungi részekre” szállnak...
- ...Majd ezt követően „Hung várába” vonulnak be a hungár-magyar hadak.
- A Hung folyó: a hungároknak azon is át kell kelniük. Hunnia határát átlépve négyszeresen ütköznek hát a saját ősi népvükbe, a hungárba a „honfoglalónak”, téridegen, erőszakos behatolónak, területabló hódítónak beállított magyarok. A saját népvükkel jelölt területekre lépnek be, és saját nevüket viselő helynevekbe ütköznek (*Hungvár stb.*) Főlöttebb fura, nem?”

A indemellett meg kell jegyeznünk, hogy a hamisító módon „*kalandozások*”-ká leértékelt magyar hadjáratok semmiképpen sem voltak hódító

hadjáratok, mert a mások elorzása, a lopás és rablás nemzetidegen bűnök a magyarság számára. Ezt bizonyítja a *Lech-mezőn* elfogott két magyar hadvezér, *Lél és Hulesú* válasza is a császár kérdésére, melyről a *Képes Krónika* így számol be: „*Megkérdezte a császár, miért olyan kegyetlenek a keresztényekhez. Felelték: „Mi a magasságbeli Isten bosszúja vagyunk, Ő küldött minket rátok ostorul; ha ahhahagyjuk üldözésteket, akkor elfogtok és megöltök bennünket.”*”

A magyar népi emlékezet, s a krónikás hagyomány tehát éppúgy megőrizte a honviszafoglalás három legfőbb vonását:

1. Hogy a magyar nép Árpád vezetésével nem hódítóként jött be a Kárpátok köze, és semmi esetre sem „*elfoglalni*” jött a medencét, hanem *ősi jussába tért haza*, s ezt nem először tette meg. Ha valaki hazamegy, az szintén nem elfoglalja a saját házát, hanem bemegy a jussába. Itt a magyarság magyarul beszélő, magyar kultúrában élő népet talált, akik örültek a felszabadító seregek bejövételének.

2. Hogy Árpád és a törzsi vezetők nem légből kapott ötletként tervezték meg ezt a lépést, hanem az Árpád alatt újra egységes akaratú nemzetté szerveződő magyarság *isten*i küldetését, az Istentől, mégpedig nem valamiféle törzsi bálványképtől, hanem szószerint a „*Mindenség Istené*”-től kapott megbízást az őshazában való ismételt megtelepedésre. Ezért tűnik fel ezen úton a *Turul*, a *Szent Szellem* madara, aki vezeti a népet, utat mutat a hosszú menetelésben, s jelenléte megszenteli ezt a sorsdöntő eseményt.

3. A szkíta-magyar nép keleti ága hazatért, a saját ősi földjére érkezett, ahol a saját nyelvén beszélő magyarok sokasága, a Kárpát-medencét ekkor kitöltő, a Nyugattól annyira sanyargatott hun-magyarok felszabadító erőként üdvözölték őket. A földrajzi nevekben a saját fogalmaikra ismerhettek, melyek a tájban hagyott egyértelmű lenyomatait az egykori, a honfoglalást évezredekkel megelőző kárpát-medencei magyar őstörténetnek. De az *Anonymus-krónika* is nyíltan utal a jelzett tényre, hogy az árpádi magyar néprész megérkezésekor már számos olyan vár, város állott, melyek Árpád előtti magyar neveket viseltek: „*Mikor így gyökeret vertek, akkor az ott lakók intelmeire közös elhatározással kiküldték erős csapat élén Böngér fiát, Borsot a lengyelek földje felé, hogy szemlélje meg az ország határait* (tehát ekkor már volt ország, és voltak annak határai is!!!), *továbbá gyepüakadályokkal erősítse meg egészen a Táttra hegységig, s alkalmas helyen emeljen várat az ország őrizetére. A felvidéki várak visszafoglalása után, melyeknek most is Sempte, Galhóc, Trencsén, Bolondóc és Bán a nevük, miután a várakba őröket helyeztek el, egészen a Morva folyóig mentek és torlaszokat állítottak oda, a magyarok országának határait, Boronáig és Sárvarig tűzték ki. Szekcső várának építésére Ute fia Og Baranya felé haladt seregével, s ott a mai Dunaszekcső helyén várat épített.*”

Nem volt olyan uralkodó, fejedelem egészen Istvánig a magyarság fölött, s ez napszállatnál fényesebbé vált, hogy a magyar nemzetnek *tudatosan kell követnie egy utat*, amelyet Isten szándékai határoztak meg a számára. Ennek a tudatosságnak a megélése történelmi krónikáink létrejöttének idején még olyan evidencia volt, hogy azt

még a római egyház papjaiként működő, külföldi (főként germán és latin) nyelvi és kulturális hagyományokon nevelkedett magyar krónikások, történetírók, mint amilyen *Pósa mester*, *Anonymusunk*, sem mertek kétségbe vonni, hanem nyilvánvaló tényként adnak róla hírt írásműveikben. Nincs olyan magyar krónika, amely ennek a ténynek a valóságát kétségbe merné vonni! Mint láthattuk, ez elől a tény elől képtelen kitérni még az egyébként gyökeréig magyarelles, mai történettudomány is, amely azonban nagyon szeretné ezt a tényt cáfolni, de nincs módja, nincs lehetősége rá.

Vajk herceg, a későbbi *Szent István* alakja és szerepe a magyar őstörténetben sokféle elméletet dobott a felszínre, és ezek az elméletek különféle következtetésekkel toldják meg a róla alkotott tudományos vélekedést? Elsősorban azért ez a számos, és sokszor egymással is ellentétes megközelítés, mert cselekedetei, uralkodásának tendenciái ellentmondásos egyéniséget, de inkább ellentmondásos kort rajzolnak elénk. Útja nem a komplikálatlan szentek egyenes útja, jellemfejlődése nem töretlenül halad, nemesedik. Ő nem *Assisi Szent Ferenc*, akiben ifjúsága csúcspontjára ért a felvállalt élethivatás. Istvánunk életében sok a bakugrás, és ezt a kusza jellemrajzot még jobban összekuszálja, hogy a római katolikus történetírók magas piedesztálra helyezik, míg a személyével összefonódó események, melyek körülfontják személyes történetét, erős ellenállást indukálnak a kor közemberében, és még ma is sokakat szembeállítanak személyével. Egyéniségében – a történetírók tolla nyomán kibontakozó kép alapján – *együtt áll egy imádságos lelkű, szelíd, hazaszerető, nemzetszervező, a magyarságért áldozatokat vállaló szakrális nagykirály alakja, valamint egy magyarelles, gyilkos indulatoktól fűtött, bosszuálló, befolyásolható, idegenpárti despotáé*. Mi vajon az igazság és hogyan lehet reális képet alkotni erről az uralkodóról, akivel kapcsolatban senki nem vitatja, hogy a magyarság életében máig ható, történelmi szereppel rendelkezett, hogy alakja ma is táborokra osztja a magyarságot, nevezetesen a „*szentistvániak*” és a „*koppányosok*” táborára. További kérdés, hogy személyiségében meg lehet-e húzni egyáltalán azt a merev határvonalat, melyen ez a két tábor ma is éberen farkasszemet néz egymással? Hiszen a korabeli magyarság vallási- és nemzettudata korántsem azokon az alapokon állott, mint amelyeken a mai, jobban mondva a XIX. Században kialakult, s máig élő, magyar ember nemzettudata. S lehet-e egyáltalán ma, a XXI. század elején, egy *erkölcsileg, eszmeileg és politikailag szétzilált* korban erkölcsi ítéletet mondani egy olyan kor uralkodójáról, mely korunk emberének gondolkodásától, etikai, politikai, eszmei mércéjétől csillagászati távolságban, a majdnem megismerhetetlen mélységekben húzódik? Van-e ma olyan mérce, mellyel egyáltalán megmérhető az István korabeli *igazság* vagy *igaztalanság* súlya? Nagyon nehéz dolgunk van e mérlegetlenségkor, és bármelyik oldalon állunk is, semmiképpen nem szabad elhamarkodottan, a XX. század technokrata elméjének fölényével ítélkeznünk. De talán mégiscsak követendő fonalat adnak nekünk a mindenkor ember máig mozdulatlan és változatlanul átörökített jellemvonásai, melyek nem változnak a változó idővel.

István apja az Árpád-házi Géza fejedelem, s anyja *Sarolt*, az erdélyi *Gyula* leánya. Anyja minden valószínűség szerint a *bizánczi kereszténységet* követte, hiszen édesapja, a *Gyula* ezt a vallást vette fel. *Gézáról* a krónikák feljegyezték, hogy keresztény uralkodó volt, de uralma idején a mindenkori *szkíta-hun-magyar vallási tolerancia és türelem* nevében legalitást kapott országszerte más egyéb vallások mellett az ekkor még általánosan gyakorolt, régi vallás is, melyet a nyugati kereszténység „*pogány vallás*”-ként nevez meg, de amelyet a *Vata-féle lázadásról* szóló, latin nyelvű „*Corpus Juris Hungaricus*” a „*scythico gentili et ethnico ritu*”, azaz „*szkíta nemzeti és népi szertartásrend*” kifejezéssel illet. Ez a vallás a saját korában nyugodtan nevezethetett „*pogálynak*” is, hiszen a római egyház hivatalos és rituális nyelve egy, a klasszikustól merőben eltérő „*komyhalatin*” volt, s ezen a nyelven a „*paganus*” kifejezés „*vidékit*” jelentett. Ez a formula azonban semmiképpen sem tartalmaz semmiféle utalást a magyar vallás – mai értelemben vett – „*pogány*”, azaz *istentelen*, esetleg *többistenhívő*, *démonhívő*, vagy éppen *lekicsinylően értett természeti vallás* voltára. Ezzel ellentétben kifejezi azt, hogy itt a magyar vidék népe által, széles körben gyakorolt *nemzeti kultuszról* van szó, amelynek jellemzője hogy *szkíta gyökерű*, tehát a magyar „*etnikum*” sajátja. *Vajk* tehát tiszta, a történelmi és néplélektani hagyományoknak megfelelően toleráns, befogadó, nyitott lelkületű magyar környezetben növekedett.

De akad még más, közvetett motívum is István életében, ami elhajlította őt a *szkíta nemzeti és népi vallástól és hagyományrendtől*, s arra kényszerítette, hogy saját nemzete akaratának, az évezredekre visszatekintő magyar szakrális hagyománynak ellene forduljon. Ennek eredendő okát talán a „*diplomácia*” kifejezésben lehetne legteljesebben összegezni. István sorsának és személyisége fejlődésének sarkalatos pontja az az időszak, amikor családjá *bajor* földre küldi őt tapasztalatszerzésre. Valószínűleg ekkor faragja meg alakját egy német kőfaragó mester a *Bambergi Dómban* látható szoborban, mely ma is ott áll belül, a bejáratnál az egyik oszlopon, s melyet a helybeliek csak mint „*a bambergi lovas*”-t emlegetnek. Ez az az időszak, amikor megismerkedik a „*keresztény*” Nyugat hatalmával, szellemi és erkölcsi hagyományával, s szemügyre veheti a *feudális* társadalom szigorú hierarchiájának belső működését. Ennek alapvető irányító ereje egy, a *király* vagy *császár* politikai ereje, hatalma köré szőtt, azaz üres, tartalmatlan tekintélytiszteltet. A magyar királyi trón felé növegető Istvánt valószínűleg elkápráztatja az az alázatos viszony, mellyel ott az alattvalók az uralkodót körülveszik, s tapasztalatlan ifjú lévén még nem észleli ennek a viszonynak az alattvalókra nézve megalázó, gyalázatos voltát, s nem látja meg ennek a magyar jellemmel való összeegyeztethetetlenségét. Emiatt az emlék miatt hívja az országba uralkodása kezdetén a külföldieket, s emiatt hívja fel fia figyelmét az *Intelmek*-ben arra, hogy jó a királyi udvarnak, ha sok benne a vendég, hiszen a sok külföldi sokféle ország hagyományát, szokásrendjét hozza magával, melyekből tanulni lehet. Feltehetően ezen évek alatt válik vérré benne az a gondolat, hogy Magyarországon is ezt a rendet kell megvalósítani majd, ha megérett az idő, s belőle is király lesz. Itt alakul ki tehát az az *uralkodói*

eszme, melyhez egész fiatal korán át olyan mélységesen ragaszkodik. Ehhez adódik még hozzá a *bajor Gisella* iránti szerelme. Ezzel a szerelemmel, s később házassággal elkötelezettségek járnak, s ezek nem csupán emberi, etikai kötelességek, hanem elsősorban kötelező érvényű *külpolitikai* irányt jelentenek a magyar nemzet számára.

Amikor aztán trónra kerül, tapasztalnia kell, hogy e nyugati uralkodói eszme magjai ebben a népben nem találhatnak megfelelő termőtalajra. Nemcsak a nyugati mintájú tekintélytisztelőt hiányzik a magyar népből, de ugyancsak hiányzik belőle az a fajta *szolgai alázat*, a sorsszerűség *tétlen elfogadásának*, a *beletörődésnek* a készsége, mely általános néplelki alapját képezhetné egy nyugati típusú királyságnak. A szkíta-magyar nemzeti vallás is Jézus hitét vallja, de annak minden zsidó, ószövetségi vonása nélkül, s így a magyar szellemből hiányzik az *ősbűn* miatti szégyenérzet, s a farokbehúzza elődalgó kutyák büntudata. A magyarok nem érzik magukat bűnösnek, ezért nem értik, miért kellene mások jómódjáért kínlódnuk, robotolniuk, nélkülözést elszenvedniük. A magyar emberen ebben a korban nincs ráróható „penitencia”. A magyar már ekkor sem zsarolható, ilyen otromba módon nem tartható kordában. Így a nemzeti hagyományokhoz és az ősök vallásához, életmódjához, szellemi, erkölcsi örökségéhez való mélységes ragaszkodás merev háttér szab mindenféle idegen térítés előtt. Ez a nép hűen és a végtelékig ragaszkodik ősi hitéhez, s nincs olyan külső erő, mely ettől eltántoríthatná. Itt áll előttünk tehát az az ősidők óta létező, hatalmas magyar dilemma, mely ma is élénken létezik, ma is átjárja a jövője felett aggódó magyar lelket, ma is hat, ma is formálja életünket, s ma is szétosztja a magyar lakosság körében a „*hazafiak*” és a „*hazaárulók*” szerepeit, s ez a dilemma nem más, mint hogy:

- *Európa*, vagy önálló, szabad magyar út?
- *Nemzeti függetlenség*, vagy különböző táborokhoz, mai kifejezéssel élve „*internationalélékhez*” csatlakozás?
- *Behódolás* az idegen kultúráknak, vagy a *nemzeti kultúra* megélesztése, a magyar élet „*kutyaharapás szőrível*” való gyógyítása.
- *Népi-nemzeti lét*, melyben ott fű a puszták tiszta levegőjű szele, vagy az áporodott *européer*, nagyvárosi, *urbánus* lét diktálta elfajzás?

Másként, a XX. század prozódiajával fogalmazva: *Liberális, urbánus* üresség, vagy gyökeres, *népi és nemzeti jobboldaliság? Értéktörzés* és a múlt észben és lélekben tartása, vagy pedig *technokrácia*, civilizációs értékekért fejet hajtó *européer önfeladás?* A *szabad farkaslét*, vagy a melegbe húzódott *kutya meghunyászkodó rabsága?*

A magyarság nem ma oszlott két táborra. Jobban mondva a magyarságban *nincs és sosem volt két tábor*, de ezer éve van *gyökeres magyarság* és vannak *idegen-szívű, idegenérdekű betolakodók* e hazában, akik köré odagyűlnek egyrészt a szolgalelkű érdekhajhászok, a kollaboránsok, másrészt pedig a lezüllesztett lelkű becsapott, műveltségüktől és ezzel együtt lelküktől megfosztott, szellemileg sterilizált, íztelen, s egyben íztelen életű emberek tömegei. Ez pedig nem két tábor egy-

más közötti harca a hatalomért, hanem ezer éven át a mai politikai háború idejéig **a magyarság harca az idegen érdekekért síkra szálló hazaárulók ellen.**

István trónra lépésével nem történik semmilyen különös fordulat a magyar életben. Annál nagyobb jelentősége van *István megkoronázásának*, melynek időpontját tudatosan rögzítették 1000. január elsejére. Itt érdemes egy pillanatra megállapodnunk. Mit is jelent ez a tudatosan erre a napra rögzített esemény? Miben áll ennek a napnak a jelentősége?

Az Árpád-ház belső története és a jelenések könyve – a magyar üdvtörténet a beteljesedés útján

Az emberiség a századfordulókat, különösképpen az ezredfordulókat mint nagy változások előhírnőkeit, mint határmesgyét, sorsfordulót élik át. Mivel Jézus születése a nyugati *keresztény időszámítás nullpontja*, az erre az időszakra következő kerek évszázad- és évezredfordulók misztikus élmények bekövetkeztét jelzik még a valóban istentelen ember számára is. A kereszténység ezeken a nagy fordulópontokon szintén várakozik, hiszen ezek az időpontok tudatunkba vésve nagy események bekövetkeztét sugallják. Így várakozott a világ az 1000. év fordulója előtt is, de így rettegte a 2000-es fordulatot is szinte az emberiség egésze. Mire vártak, várnak? Arra az eseményre, melyet a keresztény tudat a „*világvége*” fogalmával fémjelez. Hogy ég és föld összeomlik, katasztrófák gyors sorozata következik be, megdől a fennálló, lassan már elviselhetetlen világrend, s a romokon megjelenik a viszszaért *Üdvözítő*, aki újjá építi az *Aranykor* fényes világát. Ennek a látványos fordulatnak a várása a zsidó istenkép messianisztikus elvárásain alapul. *Saul rabbi* teológiájának sarokköve, hogy a *szkita Jézust* mindenféle teológiai okoskodással megpróbálta azonosítani a *zsidók messiásával*, s ezt a várakozást vette át a zsidókereszténység, amely *II. János-Pál pápa* szavaival élve „*vad faág, mely beoltatott a nemes zsidó fába*”. Az 1000. év végén megjelenő fordulóponton tehát a *messiás* visszatértét várták az emberek. Várakozásuk azonban szemmel láthatóan nem teljesedett be, hiszen a messiás, a zsidó világcsászár nem érkezett el, nem omlott össze a régi, és nem épült fel az új világ, nem szállt alá a „*menyei Jeruzsálem*” a földre, s a történelem folyt tovább a maga megszokott, gyalázatos rendje és módja szerint.

Mégis érdekes, hogy ennek a hatalmas, az akkori keresztény tömegeket teljes mértékben átjáró csalódásról nem számolnak be az írásos emlékek. A keresztény ember miért nem nyilvánítja ki ekkor egyetemes csalódottságát? Miért maradtak el az e becsapottság érzése nyomán kitörő forrongások, lázadások a hazug várakozás terjesztői ellen? Mi ennek a hallgatásnak, passzivitásnak az oka?

A mikor ezt boncolgatjuk, ismét le kell mondanunk a tudományos tényszerűség diktálta történelmi látásmódról, s észre kell vegyünk, hogy az emberiség történelme két szálon fut. Van ennek a történelemnek egy materiálisan éretelmezhető, leírható, események egymásutániságából álló vonala, de emellett van egy

szellemtörténeti, metafizikai, azaz üdvtörténeti fonala is, amely az embert mint Isten legszebb szándékának megvalósulását mutatja be, s ezen a szálon haladva lehetetlen meg nem látni, hogy Isten valóban beleszól az emberi történelembe.

A manicheizmus a magyarság ős-vallásának (mágus-, vagy táltos-vallás) Jézus tanításával kiegészült tana, de a keleti vallások zöme s közülük a Jézust megelőző idők egyik legmagasztosabb üdvtanát rejtő Zoroaszter vallása is úgy ábrázolja az emberiség történetét, mint a fény és a sötétség harcát. Az utóbb említett perzsa vallásban, melynek tanrendje egyértelműen a szumer ősvallásra épült, Ahura Mazda áll Arimannal (a magyar ármánnyal) szemben, akit a végső időkben majd rituálisan legyőz. János evangélista is megemlékezik erről a szembenállásról gnosztikus evangéliumában, amikor Jézus földre születésének lényegét a Fény, a Világosság földre születéséként fogalmazza meg. De ugyanezt a látásmódot erősíti meg Jánosnak az esszénusok körében fennmaradt irata is, mely így fogalmaz: „*Kezdetben vala a Törvény, és a Törvény vala Istennél, és a Törvény vala az Isten. Ugyanez volt kezdetben Istennél. Minden dolgok általa jöttek létre, és nélküle nem volt semmi, amit nem Ő teremtet. Benne volt az élet, és az élet volt az ember világossága. És a Fény ragyogott a sötétségben, de a sötétség nem fogadta be.*”

A manicheizmus a sötétséget, a gonosztságot nem önálló kreatúráként mutatja be, hanem a világosság torz tükröződéseként, árnyjelenségeként. A sötétségnek pont ezen vonása miatt tanítja azt, hogy a sötétség legyőzhető, hiszen annak csupán előjelét kell megváltoztatni, s máris helyreáll a rend. A szkíta-magyar kereszténység tanítása szerint a sötétségből meg lehet térni tehát, a bűn és a gonoszság hatalmát le lehet vetni, mert nincs eredendő bűn, ezért minden végül bocsánatot nyerhet. Minden megváltható, majdnem minden. Jézus szerint egyetlen bűnre nincsen bocsánat, a Szent Lélek elleni büntetetre. Ebben a szinte mindenkori jóra fordíthatóságnak, megválthatóságnak a tudatos átélésében, átérzésében fogalmazódik valósággá egyrészt az ember Istentől kapott szabadsága, mely lehetővé teszi számára a választást a Fény és a Sötétség hatalmai között, s ez mutatja meg számunkra Jézus eljöttének, születésének célját is, melynek lényege az, hogy az embert ebben a szabadságban megerősítse, azaz konkretizálja az ember számára a Fény és a Sötétség definícióit.

Az európai írott források, de semmilyen más forrás sem számol be egyetlen szóban sem arról tehát, hogy az ezredfordulón visszatért volna Jézus és leszállt volna az Ország a mennyből a földre, de mintha az emberi tömegek ezt csendben és szótlanul, egy kézlegyintéssel tudomásul vették volna: ha nem, hát nem. Az évszámokkal datálható történet zajlik a maga rendjén, és ma már senki sem tudja, hogy emellett éppilyen intenzíven, a tények szintjén lezajlott egy esemény, amely beteljesítette az ígéretet, s amiről a „széles tömegek” ugyanúgy tudtak, mint ahogy tudott róla az európai közélet minden egyse prominense.

Pedig, akármilyen furcsán, vagy csodálatosan hangzik is ez, mégiscsak történt egy esemény, amely történelmi tényt megerősített egy másik esemény is ezer évvel később, a 2000. január elsejei Magyarországon. Jézus az első ezredfordulón újból belépett az emberi történelembe. Nem az ég felhőin jött el, nem száguldottak

harsonás angyalok a föld egyik peremétől a másikig szétválasztani a bárányokat és a kosokat, nem omlott össze az anyagvilág belső rendje, nem rengett a föld, nem omlottak össze Jahwe haragjának súlyától a bűnös városok falai, nem nyelte el a rázkódó föld gyomra a zsidók által oly nagyon gyűlölt „Babilont”. Jézus mégis eljött, de *a maga természetének megfelelően*, ahogy szó szerint meg is ígérte annak idején: „*mint a tolvaj*”, csendben, szinte észrevétlenül tért vissza övéi közé. Érkeztével elkezdődött az *ítélet* ideje is, elkezdődött a tiszták és a sötétek szétválasztása is. Kezdetét vette az *apokalipszis*.

Jézus tehát visszatért az anyagvilágba azon a régi ezredfordulón. Miként? A magyarok, s rajtuk keresztül az emberiség történelmébe 1000. január elsején lépett be ugyanis teljes fényességében a *Magyar Szent Korona*. Ennek a beavató tárgynak a történelemben való fellépésével az Istenétől elcsángált, kilátástalan és állandó harcokban kóborló emberiség sorsa a *magyar nemzet képviselőjében* visszahegyeződött az *üdvörtörténet* színterére. Ezen esemény után nincs helye többé az emberiség művelődéstörténetében olyan történetírásnak, amely a párhuzamos, metafizikai történelem tényét figyelmen kívül hagyja. Ez kimaradt mégis belőle, amely hiátus – láthatjuk – gyötrelmes elfajulással és degenerálódással fizet a hálátlan nagyvilágnak.

1000 január elsején, az ekkor már évek óta uralkodó *I. István magyar király megkoronázása napján a Magyar Szent Korona személyében Jézus visszatért az emberi történelem színpadára.* A felső világ alámerült az ítéletre előkészített alsó világ történéseibe. Erre a tényre az akkori világ aprajának és nagyjának, s magának a *pápának* is valamilyen szinten tudnia kellett, s sejtették azt is, hogy a magyarság, az irigyelt/gyűlölt hunok, szkíták, pártusok, avarok leszármazottja Istentől kapott küldetést tölt be. Érteniük kellett azt is, miben áll ez a küldetés, értették, hogy ennek lényege az *Ország* eljövetele, a *Mennyei Birodalom* földi valósággá fogalmazása, s valószínűsíthető, az is ismert volt előttük, hogy ennek a központja a megalakuló *Szent Magyar Királyság*. Ezért maradt el hát a csalódottság minden viharos következményével együtt, mert nem volt csalódottság, *mert ezzel az eseménnyel – ha a héber várakozás a messiás eljövetelére nem is – mégiscsak beteljesült az evangéliumi ígért, s ezt a világ tudta.* Tudta ezt a Szent Koronát vonakodva viasszaadó, a saját szemének és fülének is csak nehezen hinni akaró pápa is, akinek *Gábor arkangyal* parancsolta meg, hogy azonnal és feltételek nélkül szolgáltatssa vissza azt jogos tulajdonosainak. Ennek a ténynek minden tudati síkon és szinten élő ember számára olyan magától értetődőnek kellett lennie, hogy még a későbbi évszázadokban is akadtak olyan nyugati festők, akik – szinte tudattalanul – megjelenítették festményeiken a *Magyar Szent Koronát*. Az egyik *Arthur király* elszenderedését ábrázolja, s a ravatal ágy mellett a földön ott a *Szent Korona*, csak még egyenes kereszttel, a másik festmény *Nagy Károly* királlyá kenését ábrázolja, melyen a koronázó püspök a *Magyar Szent Koronát* helyezi az uralkodó fejére.

Csakhogy nem úgy történt meg ez az említett esemény, ahogy elvárható lett volna, hanem sajátos módon, sajátos körülmények között, és ami nagyon

lesújtó a Nyugat számára: nem a *Nyugat-római Birodalom* keretében, hanem a *Szent Magyar Királyság*, a *Szent Magyar Birodalom* területén. Felmerülhet a kérdés: Honnan tudták vajon a szervezők, hogy mikor kell megtörténnie *István* király-lá koronázásának? Kik voltak ezek a zseniális emberek, akik ezt az eseményt hozzádomították a történelmi adottságokhoz, előrejelzésekhez, intuitív közlésekhez? Vagy nem kellett nekik sokat törni a fejüket rajta, miképpen és hogyan, mikor és kivel? Adva volt már a *forгатókönyv*, csak fel kellett ismerni az idők jeleit?

Minden valószínűség szerint az utóbbi kérdés mutat rá a valóságra. Igen, adva volt már a *forгатókönyv*, s a jel is megérkezett: Egy igen erőyes hangú magyar küldöttség a pápánál járt, és kemény fellépéssel, és igen érdes hangon, azonnali hatállyal viisszakövetelte az egyházfőtől az ekkor már több mint fél évszázada Nyugaton lappangó *Magyar Szent Koronát*. Ennek a csodálatos tárgynak a Magyarországra érkezése volt a *jel*, amiből minden magyar lelkű ember tudta: elérkezett az idő! De hol van akkor a *forгатókönyv*? Hol? Nem valamiféle elérhetetlen, titkos könyvtárak zárt és szigorúan őrzött félhomályában bújkál, hanem itt van, a kezemen, s ugyanúgy ott volt azoknak a kezében is, akik az eseményeket időrendbe szervezték. Csak annak idején még nem magyar nyelven, hanem latin fordításban olvashatták a hozzáértők.

A *János* apostolnak tulajdonított *Jelenésének Könyvében* a következőket olvashatjuk: „*Tíz napi üldözést kell kiállnotok. Légy hű mindhalálig, s neked adom az élet koronáját.*”.

Jézus megölése és csodálatos feltámadása óta *István* megkoronázásáig a „*tíz nap*”, a tíz évszázad letelt. Ez a világ történelmét, a mindenkori politikai hatalom szándékait keresztbe húzó esemény tehát már a *Jelenések könyvében* is megfogalmazódik mint prófécia, s ezért időzítették az „organizátorok” az ember által számított 1000. év január elsejére *István* királlyá koronázását is. Ezen mit sem változtat az az esetleges, mintegy három évszázadot betoldó hamisítás, amelyről *Heribert Illig* professzor úr értekezik, hiszen az igazi történelem az ember kollektív lelkében és szellemében, tudatában zajlik le, s ebben az időtlenségben fogant emberi szubjektumnak nincs földi értelemben vett időszámítása, csupán belső, azaz „felső” szükségyszerűsége. A koránfekvőknek korán ér véget a „nap”, a későnfekvőknek később. Azt pedig tudjuk, hogy az időhamisításokra okot adó jelenségek közül az egyik az volt, hogy a középkorban az emberek nem Jézus születéséhez viszonyították jelen napjaikat, hanem a különböző uralkodók trónralépésének évétől, nagy háborúktól, vagy emlékezetes járványok, természeti jelenségek, esetleg csapások napjaihoz képest.

Tudta a Nyugat, tudta a Kelet, hogy a világ sorsa hatalmas fordulat előtt áll, s hogy ez a fordulat Magyarországon, a *gyűlölt és irigyelt magyarok földjén* zajlik majd le. Ez volt az oka annak is, hogy ettől kezdve a nyugati papság, a Nyugat arisztokratái előzőnlík Magyarországot, a Nyugat dinasztiai versengenek a magyar trónon ülő magyar király „*kezéért*”, s az előlött a hatalom fölött érzett irigység hajtja bele a Nyugat hatalmait mindenféle magyarok elleni gyűlöletbe, hadjá-

ratba, lekicsinylésbe, ócsárlásba. Mi az oka ennek a parázs gyűlöletnek, ártó, rabló, garázda szándéknak, mely a *Magyar Királyság* megalakulásától kezdődően napjainkig tart? Ez az irigység, a féltékenységi, a kisebbségérzés egyfajta paranoiává vedlett válfaja, mely gyógyíthatatlan betegségként az időben előre haladva egyre erősödik. Ezért tehát a folyamatos, állandó megszállás, s az állandó nagylétszámú betelepülés már államalkotásunk e korai szakaszában is, hiszen jó az embernek a forrás közelében élnie.

Leszáll tehát a földre az „*Élet Koronája*”, a hagyomány s az emlékezet szerint *„Csiabriel arkangyal* hozza el ezt a csodálatos tárgyat a magyaroknak. Mi, magyarok, nem lepődünk meg ezen a közlésen, hiszen tudjuk, a *Szent Korona* nem evilági tárgy, hanem a másik, a metafizikai valóság küldeménye a magyarság számára, melynek lényege a *Fény* oly mértékűvé növelése az emberi világban, hogy annak a sötétség ne tudjon tovább ellenszegülni. Ez a Korona nem más, mint *Mária égi koronája*, melyet Jézus tett a fejére mennybe emelése után. Erről szól a legutolsó rózsafüzér-titkunk is: „*Aki Téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott*”. Ha *Pupp Gábor* és *Csomor Lajos* kutatási eredményeit megismerjük, tiszta lesz előtünk a kép: *A Magyar Szent Korona személye nem más, mint maga Jézus Üdvözítő Erejének megjelenése a történelmi időben.* A Magyar Szent Korona képében az anyagvilágba visszatért az *Üdvözítő*. Isten a Szent Koronán keresztül kijelentette az emberiségnek, hogy lehetséges az embernek megigazulnia, hogy Ő szereti az embert, s hogy ennek a megigazulásnak van egy járható útja: az az út, amelyet mi ma is „*Magyar Útnak*” nevezünk. Ezért a Magyar Szent Korona ellenségei Jézus ellenségei, s egyben a pusztulás zsoldosai. Maga *Csomor Lajos* így ír erről: „*A Magyar Szent Korona – mint hatalomközvetítő – annak a Mennyei Koronának a földi megjelenési formája, amellyel Jézus Krisztus a mennyben Édesanyját megkoronázta.*” Másutt: „*A Magyar Szent Koronának az Egyházhhoz hasonlatos titokzatos, misztikus teste van, melynek tagjai és tulajdonai vagyunk. ...A Magyar Szent Korona alkalmas arra, hogy az egész világ Keresztény Uralkodójának koronája legyen.*”

Hogy még inkább rádöbbenjünk, mit is jelent számunkra a *Magyar Szent Korona*, s hogy az itt megfogalmazott állításoknak még nagyobb súlyt adjak, el kell mondanom a következőket. *Molnár V. József* magyarságkutató beszéli el, hogy az emberiség kulturális örökségének számtalan példányban megörökített alaptípusa már a barlangrajzokról is ismert ún. „*körkereszt*”. Ez nem más, mint egy szabályos körbe rajzolt egyenlőszárú kereszt. Ami a magyar néprajz számára még érdekesebbé teszi ezt a jelet, egyrészt az, hogy ez az a jel, amely a *Molnár V.* által „*osztatlan szent időnek*” nevezett első három életévében a világ minden kisgyermekének első rajzain gyakorta feltűnik, másrészt pedig, hogy az ún. magyar „*keresztsejmes*” himzésnek is ez, a körben feltűnő egyenlőszárú kereszt az alapja.

Kör, amint *Molnár V.* kifejti, tulajdonképpen az *anyaöl* jelképe, melyet köralakra formált, összezárt karjaink jelentenek. Ez a forma a biztonságot, a védelmet nyújtó menedéket, ölelést jelenti, s valószínűleg ez az ösztönös késztetés

szülte meg a sztyepei szeleknek, viharoknak, mindenféle vad időjárásnak daccal ellenszegülő ősi „*kamlikunk*”, a *jurta* alapformáját is. Ez lehetett az az ősi készlet, amelyet az avarnak nevezett magyarjaink kör alakú városaik, a *györök*, *gyűrűk* formájában életre hívtak, s amelyben oly biztonságban éltek mindennapi életüket. Talán ez az alapja annak a világon sokfelé, többek között az Észak-amerikai indiánok körében is elterjedt hitnek, hogy veszély esetén szentelt gyertyákból, kövekből, cölöpökből stb. bekerített körben az ember biztonságban érezheti magát, hiszen a kör mint forma, megóvjá őt minden külső gonosztságtól, rontástól, negatív, gonosz energiától, jelenléttől. A magyar néphagyomány is fenntartotta, hogy aki éjfélkor a porba rajzolt körbe áll a keresztúton, azt az ott járó boszorkányok, sötét lelkek, démonok legfeljebb ijeszgetni képesek, bántani semmiképpen sem. Ezért kerek a *keleta Arthur király* és lovagjainak „*kerekasztala*”, ezért szereti az ősi tudatállapotú ember a *körjátékokat*, a *körtáncokat* is, mert az ember a *körben*, az *anyaölb*en, az *anyaméh* védeltségét éli át újra. A körben álló ember nincs egyedül, mert a kör azt is megmutatja, hogy „*lássuk, ki lesz a párja!*”. A kör közepében álló az ember eredeti, Istentől neki szánt, védett állapotba kerül, azaz visszatér az *Ősi Törvény körébe*. Mert a kör, s a körből alkotott tér, a *gömb* a legtökéletesebb forma, az égitestek alakja is egyben, de az anyaméh is ezzel a formával védi a reá bízott életet. A kör, s a belőle térbeliesült gömb ugyanis nem más, mint maga *Isten jelenlétének geometriai kicsapódása* a világban. Tudvalevő, ahogy arról *Magyar Adorján* is ír, hogy a német *Ring* (kör) szó eredeti alakjában „*Hiring*” volt, mely összehangzik a magyar „*kering*” szóval, s mely alapformája más egyéb szavaknak is, mint a „*korong*”, vagy akár az olasz „*girare*” (*dzsirare*), forgást jelentő szónak is ez az ősfomája. Tudjuk azt is, hogy a legkorábbi magyar *várak* formája kör alakú volt. Az „*avar*”, „*varchun*” (*vár-hun*), „*várkony*”, „*bayovar*” népnevekben szereplő magyar „*vár*” szó is összecseng pl. a német „*währen*”, „*bewahren*”, „*aufbewahren*” kifejezésekkel, melyek *védelmet*, *megvédést*, *megőrzést* jelentenek, hiszen a legkorábbi *várak* formája is maga a kör. Innen származhat a „*Barana*” (*varana*) szavunk is, mely a déli végeken húzódó, azaz *határvédő* terület neve volt valaha. A „*várni*” főnévi igenevünk is arra utal, hogy valaki valahol addig „*állo-második*”, amíg valami meg nem történik, amire „*vár*”-t. De lépünk tovább!

A mikor a körben megjelenik a kereszt, akkor az eddigi mágikus jelentés újabb tartalmakkal gazdagodik. Az egyenlőszárú kereszt az ún „*világkereszt*”. Ez a világ négy táját mutató, de a „*lenti*” és a „*fenti*” világot, azaz az *anyagi* és a *metafizikai* valóságot is megtestesítő jel a magyar népi kincs formavilágában azonban mást jelent. *Keresztiszes himzésünk* készítői ezt a jelet, ezt a himzésbeli alapformát a magyar nyelvterületen „*Igé*”-nek nevezik. Ez a csak magyar földön megmaradt, fenntartott hagyomány nagyon mélyre vezet. Mit mond ez a szimbolika nekünk?

A kereszt metszéspontja, mint azt maga a „*metszéspont*” kifejezésünk is jelzi, a *pont*. Egykori ferences matematika tanárom, Antal testvér a következőképpen fogalmazta meg nekünk igen plasztikusan a „*pont*” fogalmát: „*Pont nem létezik,*

mert amikor már van pont, akkor már nincs pont, mert a megrajzolt pont már egy síkidom.” Ezért nevezzük a „pont” fogalmát „irreális” fogalomnak, mert az anyagvilág realitásában megragadhatatlan, láthatatlan és ábrázolhatatlan tényezőt jelez. Úgy is mondhatnám, hogy ez az anyagvilágban „irreális” geometriai jelenség azt az egyetlen állapotot jelzi, amelyben Isten tettenérhető: létezik, de nem látható, s ezért nem is ábrázolható. Ott van minden egyes talpalatnyi helyen, de ha megjelölöd, lényege már ki is folyt a kezedből, ellenáll minden értelmezési szándékodnak. Ahol a körkereszt kereszt alakban elhelyezett két vonala egymást metszi, ott azonban létezik ez az ábrázolhatatlan, *irreális realitás*, mely – ha úgy tetszik – az egyetlen *matematikai istenérvünk*. Ez a „pont” tehát akkor létezik, amikor még sem kereszt, sem kör nincsen, amikor még jele sincs. Ez utóbbiak a pont *aktivitásának* következményei. *Mert ez a pont a teremtett világ térbeli, s a teremtés folyamatának időbeli középpontja egyben.* Ez az a jelöletlenül is kimutatható hely, amely Isten szándékainak megfelelően akárhol lehet, ahol az Isten energiája, ereje, akarat, szándéka belép a világba. Ezt a nézetet tükrözi a *magyar pásztori őshagyomány*, mely szerint „*a világ közepe ott van, ahol a pásztor a botját leszúrja a földbe*”. Ebben a szertartásrendben a leszúrt pásztorbot a teremtett világ fájának, a világfájának, a kozmosznak jelképévé emelkedik, melynek középpontja az Isten jelenlétének pontját jelöli ki. Erre a leszúrt botra helyezi rá ugyanis a pásztor kör alakban az égboltozatot, azaz a *szőrszabót*, feje tetejére ráteszi a kerek szalagos kalapot, e napjelképet, mely sátorként szolgál vihar idején, azaz biztonságot, védelmet nyújt, hiszen a pásztor ebben az alakzatban is egy védettséget adó kör, azaz a világmindenség közepén, a szeretet kimeríthetetlen forrásánál, az anyától óvó fészkeknek jelében talál menedéket az időjárás kegyetlen volta elől.

A mikor Isten aktivítása megmozdult, *megfészkelődött* e jeltelenül is reális ponton, megnyílt az aktivitás, s ennek folytán létrejött „*fészkekben*”, *öb*nben clindult a teremtés folyamata. A vonalak a törvény súlya alatt szabályos formában megalkotják először a *síkot*, azaz a pontból négy irányban kiárad az *erő*, s az egyenlő, kiegyensúlyozott *erővonalak* mentén létrejön a *világ*, amit az *egyenlőszárú kereszt* szimbolizál. Ha valaki megkísérelte már egy fényképezőgép, vagy egy videokamera objektívján, tehát egy üveglencsén keresztül megnézni a *Napot*, mit tapasztalt? Középpont látható a korong, amely négy sugarat, egy egyenlőszárú keresztet bocsát ki magából. Ne felejtsük, a Nap fény-vallású őseink szemében *Isten arca* az anyagi világban, amelynek mosolya meleggel, étellel leheli be a világot. Eköré a pont köré formálódik tehát az Isten áldása nyomán létrejövő *védelem*, az *élet biztonsága*, a kiegyensúlyozott erők együttműködése, azaz létrejön a *kör* formája. A *körkereszt*, a teremtett világban megvalósuló *Ige* kifejeződése. De hiszen erről ír *János evangélista* is *gnosztikus* írásában, amikor megfogalmazza az „*eredet*” lényegét: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, Ő volt kezdetben Istennél.*” Ez az „*önmagában lét*” nem más, mint az *irreális pont* mozdulatlansága, melynek lényegét ennél plasztikusabban kifejezteni emberi szavakkal nemigen lehet. Ez mindennek kiindulópontja: mielőtt bármi elkezdődött és lett vol-

na, volt az *aktivitás*, a *cselekvőkészség*, és Isten kezében volt ez a *cselekvőkészség*, azaz Isten maga volt az *aktivitás*, a szeretetből kiáradó *Ige*, s Ő volt saját magánál a kezdet kezdetén. Az a kifejezés, hogy „*magánál van*”, azaz *ébren* van, azaz *aktivitása* megindult, a magyar ember számára ma is használt fogalom. Ha valaki a környezetünkben abnormálisan viselkedik, annak is azt mondjuk: „*Nem vagy egészen magadnál.*” Amikor a körkeresztet megforgatjuk bármely tengelye körül, ebből a mozgatásból kirajzolódik egy telített gömb, a tökéletesség szimbóluma, mely tökéletesség a teremtett világban is számtalan példában megnyilvánul: a világmindenség bolygóinak alakjában.

S most tegyünk egy huszárvágást, s tekintsük meg *Szent Koronánkat* felülnézetből: Íme, előttünk a síkra bontott felülnézeti kép, a „*körkereszt*”. Ennek a síkba vetített, felülnézeti képben a metszésponton láthatjuk az *Atya*, a *Teremtő* alakját, mely ebben a felülnézeti szemléletben, de csak ebben az egyetlenben, szembenéz velünk, s aki *Jézus* képében jelenik ott meg. Az Ő *köldökéből* nő ki az *egyenlőszárú kereszt*, a világmindenség misztikus jele, mely valamikor egyenes volt, nem ferde, mint most. Korábban akármi is volt a kereszt helyén, annak ugyanez volt a szimbolikus feladata, mint a keresztnek. De erről a képről tudjuk, hogy miután a Korona tetején helyezkedik el, gyakorlatilag földi halandó számára „*láthatatlan*” kép ez, mely az emberi fej „*korona-csakráján*” ül. Hová is kerülhetne máshová az Égi Király, mint az emberi idegrendszert megkoronázó „*korona-pontra*”? Ez a metszéspont, ahol az Isten mint *teremtő akarát*, de éppen úgy mint *történelmet formáló erő*, *Jézus* alakjában belép az emberi világba, ahol megnyilvánul, ahol *aktív szeretetté, építő és gyógyító erővé* válik. A Magyar Szent Korona tehát az emberiség egyik ősképe, a körkeresztnek a világmindenséget, az emberi küldetés teljességét, az élővilág mindenségét kifejező archetípusa. *A Magyar Szent Korona az Ige megjelenése a világban, ami nyomatékosan aláhúzza azt, amit a korábbiakban állítottam, hogy ti. a Szent Koronával megjelent, visszatért Jézus az emberi történelem idősíkjára.* Mivel a Szent Korona nem jelkép, hanem valóságos személy, jelképsége is realitás, tehát megjelenése annak megjelenése is egyben, akit és amit a rajta levő jelképek kifejeznek. *János Jelenéseinek* idézett kijelentése nem a levegőbe beszélt, amikor kijelentette: tíz nap türelem még, s „*az Élet Koronája*” visszatér a világba.

A Szent Korona azt a pillanatot rögzíti anyagba, amikor az *Ige* már belépett közénk, s *teremtő aktivitását* éppen megnyitja, amiről János apostol is ír evangéliumában. Az a bronz kör formájában *Isten Teremtő Energiája* veszi körbe a beavatandó király fejét, mely fölé védelmező sátorként borul az a bronz kereszt alakja, a *tériesített körkereszt*. A magyar király ebben a pillanatban a *Világ közepén* áll, s Istennel kerül közvetlen kapcsolatba, hiszen ha nem síkban, hanem térben tekintjük a Koronát, akkor egy félgömböt kapunk. A Magyar Szent Korona azonban mint anyagvilágra vonatkozó isteni szándéknyilatkozat hordozója, a teljes valóságnak csupán a felét, az evilági felét mutatja, hiszen koronánk egy félgömb. Akinek a fejére kerül ez a Korona, az közvetlen kapcsolatba kerül a Teremtővel, de magával

a teremtés egészével is, hiszen módot kap a *Titkok Titkának* a megértésére is. Fontos tudni azt is, hogy *a szkíta-magyar királykoronázás egészen Mátyásig minden esetben a Pilisben zajlott.* Ennek jelentősége abban állt, hogy a magyar király a koronázási aktussal a *világ közepén és egyben Isten teremő, nemző, azaz nemes energiáinak forrásába állt.* Innen csak később, a török kitakarodása után, a már nem beavatott, idegen királyok idején került át ez az aktus Budára, illetve Pozsonyba. Sok uralkodónk volt, aki alkalmatlan volt erre a szerepre, s akikre a Szent Korona semmiféle áldásos hatással nem volt, sőt, némelyikükre egyenesen károsan, kórosan hatott. Volt olyan Habsburg, aki a koronázást követően megőrült, mert szellemileg alkalmatlan volt magyar királynak, s emberileg felkészületlen volt ennek az őszentségnek befogadására. Közömbösnek azonban egyik uralkodónk sem maradhatott vele szemben. Ugyanígy képtelenek közömbösen viselkedni vele azok az egyébként magukat ateistának, materialistának nevező rongy politikusok is, akik minden erővel a Szent Korona megalázására törek, s megkísérlik mindig és újra kivonni e szent tárgyunkat a magyarság tudatának homlokteréből. Ez volt szerencsére kudarcba fulladt törekvése a Magyar Szocialista Párt óvilági „szkarabeuszának”, e kommunista külügyminiszternek is, aki újbóli regnálásuk első pillanatában, 2002-ben vissza akarta vitétni a Szent Koronát a múzeumba. A Korona azonban működik már, s nincs olyan emberi erő, amely megakadályozhatná Istennek e jelenlétét, s céljainak elérését.

Istvánnak a Szent Korona általi királlyá kenésével, a *Szent Magyar Királyság* földi alakulatával tehát visszatért az európai feudális keretek közt uralkodó keresztény állameszménytől oly idegen állam-ideál, a *káldeus-szkíta-hun kultikus uralkodói eszme, a Mennyei Birodalom* a földre.

Rzóta megint eltelt ezer esztendő. S mit látunk? Mintha erről az időszakról prófétálna ismét János apostol a Jelenések Könyvében: *„Akkor trónokat láttam, azok ültek rajtuk, akikre az ítéletet bízták. És láttam azok lelkeit, akiket Jézus tanúsága és Isten Igéje miatt lefejeztek, akik nem imádták a vadállatot és bálványképét, és jelét nem viselték homlokukon és kezükön. Ezek életre keltek és Krisztussal ezer esztendeig uralkodtak. A többi halott csak akkor kelt életre, amikor eltelt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban! A második halálnak nincs hatalma rajtuk, Isten és Krisztus papjai lesznek és ezer esztendeig uralkodnak vele.”* S valóban, az Árpád-ház királysora, kevés kivétellel, Isten szándékainak megjelenítői, s az Ítélet időszakának törvénytevői. S mintha a korábban kivégzett szentek, a *Saul* rabbi alias *Szent Pál* által megkövezett *István vértanú*, vagy a római cirkuszi porondokra hurcolt, kínjukban is Jézus dicsőségét éneklő vértanúk szellemisége kelt volna életre e család uralkodóinak zömében. Uralkodásuk legfőbb lényege a törvényalkotás és a törvény betartatása. Haláluk után nem hagynak romlandó testet maguk után, s amíg testük itt van a földön, nemegyszer finom illatot áraszt, mint *Szent László* táltos királyunk, *Szent Margit* és *Szent Erzsébet* esetében. Még a reneszánsz kor „humanista” lápvilágába sűppedt *Janus Pannoniusunk*, ez a romlott szellem is megemléke-

zik Lászlóról, amikor búcsút vesz a szeretett Váradtól, ahol László teste nyugszik: „*Vérted szép aranyából pirkadt fenség, / bátor szent lovasunk, te harci bárdos, / márvány oszlopú sírját kinek egykor / a nektár-veríték verte ki fénylőn, / légy te úti vezérünk, segíts minket!*”.

Már István *Intelmei* gyakorlatilag egy törvénykönyvet adnak, amit az utána következő egyeneságú királyok beteljesítenek és tovább alkotnak, bővítenek, szélesítenek. Az Árpád-ház csupán néhány évszázadig uralkodott a tényleges magyar történelemben, de az eszme, amit a magyar idők mint *Korona-eszmét* ma is életben, viruló egészségben tartanak, túlélte a dinasztia kihalását, megszállásokat és idegen hatalmak évszázados, pusztító, magyarirtó korszakait, s ma, újabb ezer év múltán, amikor a magyar szellem erősödik, ez a csodálatos tan is újra májusi virágzásnak indul. S valóban, napjainkban soha nem látott virágzásnak indul ez a csodálatos eszme azon magyar nemzeti szószólóink tevékenysége nyomán, akik az országot járva fáradhatatlanul ontják a világosságot a magyar fejekbe. Íme, van már Jézus-hívő, nemzeti elkötelezettségű magyar fiatal értelmiségünk, vannak könyvkiadóink, s általuk és bennük valóban életre kel a magyar tetszhalott. Vegyük végre észre, hogy amit a *Turul-dinasztia* a világba kiáltott, az a mi időkben visszhangzik. Csodálatos jelek mutatkoznak szemünk előtt, csak mivel hozzánk túl közel zajlanak az események, hajlamosak vagyunk leértékelni jelentőségüket. Ma lépünk abba az időperiódusba, amit a *Jelenések Könyve* prófétál, ti. itt állunk eme újabb ezer esztendőnek a határmesgyéjén. A föltámadás küszöbén állunk. A magyarság a Jézus utáni második ezredfordulón vízvázalstó időhöz érkezik, s tanúja lesz, hogy miként támadnak új életre szeme láttára az egykor élt szentek lelkei. Tanúja lesz az idézett írás szerint, hogy föltámad az Árpád-ház. Hogy ez egy bujdosó, eddig lapangó családi ág felbukkanásával és egy e házbeli királynak a fellépésével történik-e, most még nem lehet tudni. Arról értesülhettünk már, hogy léteznek „*royalista*” magyar szellemi körök, amelyek nagy erővel keresik az Árpád-ház túlélőit. Ilyen kutatások folynak pl. az egykori dinasztia egyik, ma élő mellékágával kapcsolatban *Luxemburghban* is, de ez minket nem kell hogy foglalkoztasson. Nem ez a lényeg. Az Árpád-ház szelleme akkor kel ugyanis új életre, amikor a *Magyar Szent Korona* végre elnyeri méltóságát a nemzet életének középpontjában, a sokszori rontást avatott és gondos kezek korrigálják rajta, s realizálódik Magyarországon a *REGNUM MARIANUM* állameszménye. Ennek első lépése, *Mária* a Szent Koronával való megkoronázása már megtörtént 2000. augusztusában *Nagyboldogasszony napján* az ország szívében, *Budán*. A közeljövőben meg kell szűnnie a szovjet mintára szerkesztett, ma is alkalmazott *rákosista alkotmány*nak, melynek helyébe minden idők legcsodálatosabb „törvénykönyvének”, a *Szent Korona-eszmének* kell belépnie. Hogy ezt követően milyen módon alakul ki az uralmi megoldás az országban, az már részletkérdés. Erőnek erejével királyt keresgélmi pedig ostobaság, hiszen *István* óta van *Királynője* Magyarországnak, aki csak azért nem mondható *Árpád-házinak*, mert az árpádoknál korábban élt. Esetleg az Árpád-házat nevezhetnénk leszármazási alapon Jézus-, vagy Mária-házinak. A Szent-Korona-

lészme és –Tan tehát a magyarság megmaradásának záloga és letéteménye.

Zsigeri gyűlöletből fakadnak azok az elszólások pl. egyes történészeink szájából, hogy amennyiben István nem téríti át a magyarokat a nyugati kereszténységre, s nem rendezi át erőszakkal a magyar társadalmat a Nyugat által diktált feudális rendszer formájába, *akkor a többi pusztai néphez hasonlóan mi is eltűntünk volna a történelem színpadáról*, mint a *hunok, avarok, szkíták*. Alapvető tévedésben vannak az urak.

1. Ennek a tévedésnek az egyik oka az, hogy *Európa – lelkében – soha nem volt keresztény*, csak *rituális szokásaiban* követte az eredeti, jézusi eszméktől messze elütő *páli farizeusi teológia* által diktált politikai utat. Érdemes a középkori, X-XIII. századbéli nyugati főpapság magyarokkal való állásfoglalásaiban elmélyednünk, s akkor meggyőző érvekkel véteződhetünk fel ezen állítás mellett annak alapján, hogy ezek a papok hogyan viselkedtek a frissen – állítólag – *megtért* (!!!) magyar „testvéreikkel” szemben. A faji gyűlölet, az irigység, a bosszúszomj csak úgy ömlik belőlük, pedig Jézus tanítása akkoriban is az *ellenségszeretetet* hirdette, s a felebarátok iránti kötelező alázatot úgyszintén.

2. A másik tévedés abban áll, hogy *az említett népek eltűntek volna a történelem színpadáról. Nem tűntek el!* Ott élnek az *ázsiai füves sztyeppén, Mezopotámia* népei között, *Grúzia, Azerbaidzsán, Észak-India, Afganisztán, Mandzsúria, Tibet, a Taklamakán* területein ma is, évezredek szálláshelyeiken, őrzik ősi szokásaikat, csak hírük nem jut el hozzánk, s különösen nem, amióta ezek fölött a területek fölött felváltva uralkodnak különböző keleti despotizmusok, s amióta vagy a világháborúk terelik el figyelmünket testvéreink felkutatásáról, vagy különböző nemzetellenes politikai rendszerek akadályozzák meg a *régészeti, néprajzi, néplélektani* kutatásokat ezen területeken. Keleten mintegy egymilliárd ember nevezi a magyar népet közeli rokonának, testvérének. De ugyanúgy itt élnek bennünk, körülöttünk *Magyarországon, az elcsatolt Felvidéken, Délvidéken, Kárpátalján, s Erdőlvén* is, s a távoli, nyugati területek népességében is „benne” vagyunk a *Szkitiából* nyugatra költöző *kelta* testvéreinken keresztül. Őseink személyesen bennünk is élnek, s akárhogyan hívták őket egykor, *hunoknak, pártusoknak, szkitháknak, kusoknak, maggaroknak, médeknek, szavárdoknak*, vagy éppen *szakáknak, gétáknak, massagétáknak, sarmatáknak* vagy *keltáknak*, itt élnek testi, lelki és szellemi értékeik teljes és legszélesebb körű jelenlétével bennünk, kései utódaikban. Európa mai népi képletei közül egy sem idősebb másfélezer évesnél, sokan még ennyit sem tudhatnak az egyetemes időből magukénak. Ezek a népek, amint azt *Varga Csaba* matematikai logikával, s éppen ezért megcáfolhatatlan, pengeéles kauzalitással felépített művei bizonyítanak, ugyancsak magukban hordozzák azt a – számukra immár történelmi, számunkra még élő – magyar gyökerű szellemi-kulturális hagyományrendszert, melyet tőlünk, őseinktől örökölték/csentek el az idők során. Éppen e sorok feljegyzésének napján, hírműsorainkra egyáltalán nem jellemző módon, mintegy személyesen nekem szóló égi jelként, hogy ez is belekerülhessen ebbe a munkába, érkezett a híre annak, hogy a kommunista kínai kormány ma, 2003. október

23-án, az 56-os magyar forradalom és szabadságharc kitörésének ünnepén, *Hszincsiang*-, ujjur nevén *Kuldzsa-Ujjur* tartományban kivégeztette azt az ujjur szabadsághőst, *Vudzsimaimit Abaszi*-t, akinek nevét szedjük tiszteletünk jeléül vastag betűvel ebben a munkában, s akit még az *1997-es kommunistaellenes ujjur forradalom* idején fogott el a kommunista hatóság, s akit illegális fegyvergyártással, fegyvereladással, *terrorizmussal* (más kultúrkörből ismert fogalom a III. évezred kezdetének embere előtt) és *szeparatizmussal* vádoltak. Adózzunk tisztelettel ezelőtt az *ujgur-mag-ár* nemzeti hősiünk előtt, akiben még élt a *szkíta* népekre oly jellemző szabadságvágy, s fegyverrel kelt fel társai élén a kommunista gyalázat ellen. Elpusztíthatatlan szelleme örvendezzen Napatyánk fényében, s testének legyen könnyű az ázsiai anyaföld. Életével, vérével áldozott a nagy *ujgur nép* szabadságáért. Tudott-e valaki kedves olvasóim közül arról, hogy ez a magyarsághoz genetikailag, népi kultúrájában és nyelvében egyaránt oly közel álló édestestvérünk, az ujjur nép egyáltalán felkelt a kínai rezsim ellen 1997-ben? Szólt-e erről valaha is egyetlen külpolitikai tájékoztató műsor a magyar televízióban, írt-e erről bármely magyar újság is, vagy bármely sajtótermék a nagyvilágban? Ugye, mindegyik kérdésemre egyértelmű *nem* a válasz? Szégyen és gyalázat arra a politikai hatalomra, amely ma Európa közepén a magyarság számára ilyen létfontosságú híreket kitilt a magyar médiából. Szégyen és gyalázat rájuk, belső elnyomóinkra, akikre a magyarság lelki legvilkolása miatt mondjon megfelelően súlyos ítéletet a nemzet! Vajon miért kevésbé érdekes ez a hír a magyar közmédiában, mint az 1997-ben még regnáló, orgiákban tobzódó amerikai elnök ordenáré szexuális életének részletei, melyekről napra pontosan tájékoztatták a világ, s ugyanúgy Magyarország lakosságát? Ugyanígy, az ujjurokhoz, közeli rokonainkhoz hasonlóan léteznek még a hunok leszármazottai Baskíriától a Himalájáig, az Industól a Földközi-tenger partjáig mindenfelé, csak az elmúlt 1200 évben velük is az történt, ami velünk, magyarokkal István idején. Őrájuk, többségükre az ellenük fellépő idegen hatalmak nem a római zsidó-kereszténységet, hanem a szintén *szemita iszlámot* erőltették rá tüzzel-vassal. Nekik még kevesebb szerencséjük volt, mint nekünk, hiszen ők nagy többségükben a *Szovjetunió* és *Kína* területén voltak kénytelenek túlélni az időt, míg mi fölföltünk sokkal kevesebb ideig uralkodtak a kommunista rezsim gyilkos urai.

3. A harmadik tévedés az, hogy a *nyugati keresztény térítés megóvott minket bármiféle veszélyektől*. Ez sem igaz. Római kereszténységünk első évszázadaiban nemhogy el nem fogadott bennünket a Nyugat, hanem még a 13. században is háborúkat vezetnek ellenünk a római katolikus német földről. A bajor *Keisla* (Gizella) királyné, István király felesége *Imre herceg* halála után a *velencei Pétert*, ezt az idegen, magyargyűlölő pojátát segíti a magyar trónra. Ez az idegen asszony férje, a király akarátának ellenszegülve, galád módon megsiketíti és megvakíttatja az István által a magyar trónra kiszemelt unokaöccsöt, *Vászyolyt*, s az idős és beteges, lábfejős István királynak a felesége háta mögött kell üzenetet küldenie a közeli rokon, *Kopasz László* gyermekeinek, *András* és *Béla* hercegeknek, hogy meneküljenek felesége gyilkos hatalmi tébolya elől, mert különben rájuk is halál, vagy meg-

csonkíttatás vár. Így menekül az *Árpád-ház* eme két reménye *Böhenbe*. A magyarságot mélyen gyűlölő Gizella királyné pedig István halála után eléri, hogy öcsöcse, az üresfejű, gonosz velencei Péter kapja meg a magyar trónt, s ezáltal Magyarország a *német császár tulajdonába* szálljon át, amint az meg is történik, miután az ezt követően egyszer már elűzött Péter király másodszor is felkapaszkodik a magyar trónra a császár segítségével. Így szól a *Képes Krónika* erről az eseményről: *Albában (Szikambria, azaz Ó-Buda régi, latin neve) „...a magyarok császárnak kijáró tisztelettel és nagy készüléttel fogadták a császárt, ő Pétert királyi koronával teljes jogúan visszahelyezte a királyságba, és Szent István király szent jelvényeivel királyi módon felékesztette őt... A következő évben a császár visszatért Hungáriába, és ama szent ünnepen Péter király a magyarok és a teutonok színe előtt átadta neki Hungáriát aranyozott lándzsa képében.*” Ez lett tehát a vége ama Gizella királyné ármánykodásának, akit ma „*boldogként*” ünnepel a római egyház, holott soha senki nem avatta őt boldoggá. Gyalázatos ténykedése folytán Magyarország – ha csak szimbolikusan, s ha csak rövid időre is – a nyugati császárság hűbéresévé züllött. A középkori magyar inkvizíció története feltárja azokat a szadista módszereket, ahogy egyházi személyek a magyar ősvallás képviselőivel, *Jézus-hitű keresztény testvéreikkel* elbántak, ahogy népi hagyományainkat szemétnek tartva elpusztították rovásírásos emlékeink tízezreit, hogy mindörökké eltöröltessek még a nyoma is annak, hogy itt valaha is létezett valamiféle magaskultúra, s az ezt hordozó írásbeliség. Amíg őseink a hátukat tartották mindenféle keleti hadak ellen, a nyugati államok a saját gazdagodásukkal, gyarapodásukkal, területeik növelésével, hatalmuk kiterjesztésével, egymás közti civakodásaikkal voltak elfoglalva, s amikor a sors gyalázata úgy hozta, hogy a degenerált *Habsburg-dinasztia* került a magyar trónra, ez a keresztényietlen, szabadkőműves bagázs kifosztotta Magyarországot, és olyan maradandó károkat okozott a magyar nemzetnek anyagiakban és lélekben egyaránt, melyeket máig ki nem heverhetett. Csak és kizárólag szabadkőműves befolyásának köszönhető, hogy az ugyancsak ennek a hatalomnak kiszolgáltatott *Vatikán* 2004-ben ennek a gyalázatos famíliának az utolsó uralkodóját boldoggá kívánja avatni. Ha ez a szubjektum belép a Római Katolikus Egyház szentjeinek, vagy boldogainak sorába, ezúton is felhívom a magyar katolikus pap-ság józan kisebbségét, tiltakozzanak minden módon az ellen, hogy ez az egyház *Mindszenty Józsefet* valaha is szentté avassa! Középkorunk végén még *Mátyás király* is kénytelen volt megfélemlítő hadat vezetni a Nyugat ellen, hogy az veszteg maradjon. Ennek fő oka az, hogy *a Nyugat lelkében sosem vált kereszténnyé, ma már külsőségekben, nyomokban sem az, sosem fogadta el sem Jézus, de még a zsidókeresztény tanítást sem, azt csupán hatalmi célokra használva alkalmazta politikai életében, a történelem során mindig kizárólag anyagi és hatalmi érdekek alapján állott a magyarokkal – kivétel nélkül, mindig – szemben.* Aki ma azt hiszi Magyarországon, hogy a *Lajtától nyugatra* akárcsak egyetlen politikus, egyetlen politikai párt, vagy akár csak egyetlen hatalommal, anyagi lehetőségekkel rendelkező ember is akad, aki valaha fellépne a magyarok sorsának jobbra fordú-

lásáért, vagy a magyar nép megmaradásáért a nemzetközi porondokon, hatalmas tévedésnek, a saját tudatlanságának, történelmi műveletlenségének, rövidlátásának az áldozata. Mi, akiket a sors elkényszerített Magyarországról, s napról-napra szemtől-szembe állhatunk a nyugati, ószövetségi etikai alapú kapitalista társadalom igazi valóságával, pontosan látjuk annak minden arcvonását, s tanúi vagyunk az itteni lelki és szellemi devalvációnak, kiüresedésnek, s a gazdasági életben egyre szélesedő kollektív jellemvesztésnek. Nyugat népei azért vannak most kiszolgáltatva mindenféle ószövetségi érdekkörök szándékainak, mert ezek a népek ma sem élnek még nemzetben, s nincs gyökeres, saját kultúrájuk. Nincs fogódzó pontjuk, ami megerősitené a közösségi szerveződéseket a globalizáció elleni világháború kezdetén. Ha itt a düh felhalmozódik, a tömeg mint megvadult állat, ront rá mindenre, ami útjába kerül: rombol, gyújtogat és fosztogat. S ma ennek a Nyugatnak a hírműsorai évekig meg sem említik Magyarországot, mintha ez az állam nem is létezne, az átlag nyugati polgár semmit sem tud ennek a népnek sem a történelméről, sem a jelenlegi helyzetéről. Akadnak olyanok is, akik nem értik az utóbbi évtized változásainak lényegét, nem tudják, hogy Magyarországon megszűnt a kommunizmus, hiszen azt sem tudják, hogy mi volt a kommunizmus, s úgy tekintenek erre az országra, mintha valahol Ázsiában, sok-sok ezer kilométer távolságban feküdne. A német lexikonok, utazási katalógusok, tv-reklámok Magyarországot *balkáni államnak* írják le, s így állítják be azt a tankönyvek is abban az apró bekezdésben, ahol egyáltalán megemlítik létét. A köznépnek általában fogalma sincs arról, hogy a magyarok milyen nyelven beszélnek. A német átlagember 3-4 szót gügyög, ha Magyarországról hall, s ezek a következők: „*Gulasch, Paprikasch, Puszta, Betschar*”, s ha ismeretei szélesebbek, ehhez még hozzáteszi: „*jonapot kevanok!*”. Ennyi, s egy ezred-milliméterrel sem több.

4. Ezen kívül a honfoglalástól egészen a 11. század végéig rendelkezésre állt Magyarországnak egy olyan katonai ütőképességgel bíró magyar nemzeti hadsereg, amely könnyűszerrel lerohanhatta és elpusztíthatta volna a korabeli Nyugatot, császárostul, királyostul, hercegségeivel, egyházi előljáróival, államalakulataival, hadi erejével, egyházi hatalmával, püspökeivel, kolostoraival együtt. Megtehetette volna ezt már *Atila* királyunk is, de sajnálatos módon nem tette meg. Így nyilvánvaló, hogy nem az István által felvett nyugati zsidókereszténység őrzött meg minket Európában a beolvasástól, hanem éppen ez lazította meg a magyar összetartó erő szálait, s az próbált meg mindenáron feloldani bennünket egy vallási internacionáléban. Ezen a római katolikus törekvésen a protestantizmus akár református, akár evangélikus, akár babtista, vagy bármely más ágának kökemény *ószövetségi elkötelezettsége* nemhogy nem javított, hanem tovább rontotta a helyzetet. A protestantizmus az idők folyamán még inkább a *páli képlet* uralma alá került, mint a római katolicizmus. Mivel a nyugati beolvasztó törekvések már a kezdet kezdetén nagy vonalakban csődöt mondtak, kényszerült a római katolicizmus egyes magyar kultikus értékeknek a katolikus internacionáléba beemelni, amilyen a *Mária-kultusz* magyar nemzeti változata, a *Boldogasszony-kultusz* (a németben „*Fröhliche*

frau”), s ez a magyar erő kényszerítette a római katolicizmust, hogy *Árpád-házunk* megannyi alakjának szentté avatását elismerje.

Így elmondhatjuk, hogy István király személye a magyar nemzet történetében mindaddig érdektelen, amíg – mint zuhanó csillag – Isten megvilágosító kegyelméből be nem áll a magyar élet megszenteltségének, a *magyar szakralitásnak* megkívánt összhangjába, ebbe a *mennyei konstellációba*. Ez a pillanat pedig egy ellentmondásos, bűnnel terhes, félsikerült élet utolsó aktusa, az öröklétbe készülő, idős István megszentelődése. Hogy ez a folyamat hogyan zajlott le, arra vonatkozólag eléggé szűkszavúak, többnyire hallgatagok a krónikák. A *Képes Krónika* is kiemeli, hogy a térítés nem sikerült, mert a magyarság nem fogadta be lelkébe az „új” hitet, s csak kényszer árán hajlott a „jósóra”. Az öreg Istvánt „a lábfájás is kínozte, szomorkodott, jajgatott, kiváltképpen azért, mert rokonja közül egyetlenegy sem talált alkalmasnak arra, hogy az ő halála után az országot Krisztus hitében megtartsa. Mert a magyar nép jobban hajlott a pogány szokásra, mint a keresztény hitre.” A „*Krisztus hite*” pedig egyenlő a Jézust a zsidók messiási képzetével azonosító *páli akaratosággal*. A magyar nemzetnek e függetlenségre törekvése olyan erős volt, hogy még a Magyarországon, Péter királynál látogatásban tartózkodó német császár is kénytelen meghajolni az egyébként a német hadaktól megalázott *magyar nemzeti akarát* előtt: A császár Pétert „*saját kezével vezette a királyi trónhoz, a dicsőséges Istenanya, a mindenkor szűz Mária székesegyházában királyként ültette a trónra, és ott kibéktette a királyt a magyarokkal és a magyarokat a királlyal, a magyarok kérésére megengedte, hogy megőrizzék a magyar törvényeket, és saját szokásaik szerint tiéljenek fölöttük.*”

Milyen törvényekről beszél itt a krónikás? Azokról, melyeket a magyar nemzet az évezredek mélyéről kibontakozó, fényes története során megtartott, továbbfejlesztett, s magával hozott, vissza, az ősök kárpáti hazájába. A magyar minden külső és belső politikai, vallási és szellemi-kulturális nyomás ellenére megőrizte önazonosságát, s ezt teszi ma is.

Ekkor, élete végén az idős István, mivel nincs kiút a helyzetből, olyasmit cselekszik, ami a magyarság számára örök időkre megszenteli alakját, s a sok tévelygéstől, a gyilkosságoktól, a nemzetellenes bűnök súlya alól felmenti, megszabadítja azt. István a *Magyar Szent Koronát*, ezt a beavatási koronát felajánlja Szűz Máriának, akiben a magyar nemzet felismerte ősi Istenasszonyának, a szkíta hitvilág Istencsaládja anya-alakjának megtestesülését: *Babbát, a Boldogasszonyt*.

Regnum Marianum – megalakul az idők végezetéig szóló, romolhatatlan istenkirályság

A magyar középkor történetét végigkíséri egy jelenség, melynek észre- és tudomásulvétele elől nem lehet kitérni. Ez a tény abban áll, hogy az Árpád-házi királyaink háborúikat *Szűz Mária nevében, az Ő zászlaja alatt* vezetik. Így Szent István első királyunk nagy legendája is beszámol arról, hogy István a *Koppány* elleni har-

cot „*a Szent Szűz nevében*” vezeti, de ugyanígy a német *Konrád császár* elleni háború sikeréhez is *Mária hathatós segítségével* esedezik. A magyarság végig az egész középkoron, de a későbbiekben is nagy előszeretettel nevezte meg magát a „*haeredüas Mariae*”, „*familia Mariana*” stb. kifejezésekkel. Ez azt jelenti, hogy a magyarság nemzeti eredetét ahhoz az Istenanyához köti, akinek földre született személyét a *párthus* fejedelmi családból származó szűzben, *Máriában* találta meg, s ennél fogva magát mint *párthus* leszármazottat, *Mária házanépének*, *Mária családjának* tartja. A magyar történelmi hagyomány magát István királyt is mint „*rex Marianus*”-t, azaz *Mária királyát* nevezi meg.

Amíg Nyugaton, az ottani kereszténység köreiben a lovagi eszmény, majd az ezen eszményt közvetítő *jezsuita* szerzetesség (Jézus Társasága) létrejöttével az uralkodó és a nemesség „*athleta Christi*”, azaz *Krisztus atlétája, lovagja*, addig Magyarországon ugyanezek a közszereplők *Mária lovagjai, Mária vitézei. Szent László* királyunk, a megvakított és megsiketített *Vászoly* egyeneságú leszármazottja, aki uralkodói eszményképtől *Istvánt* választja magának, szintén így, *Mária vitézeként* áll a nép elé. Ez a magyar történelmi hagyomány fontos dologra mutat, melynek lényege, hogy a magyar uralkodó-ház egészen a magyar államiség megszüntetésének első kísérletéig, a török bejöveteléig megtartja azt az ekkor már több ezer éves hagyományt, mely ősi vallásának Istenasszonyához, Isten természetének anyai vetületéhez köti: *Bau-Dug-Aszan, Babba* tiszteletét. A magyarság archaikus népi mentalitásában már eleve benne van ez a szemlélet, hiszen a magyar mindent, amihez ragaszkodik, amit nagyon szeret, amit nem hagy veszendőbe, gyalázatba taszítani, azt az *anyasághoz* köti: így a magyar föld nem „*Vaterland*”, hanem *anyaföld*, országa *anyaország*, mely az *anyaöl* melegével veszi őt körül. S e föltől az *anyaöl* föltől ott örökdi az *István királyunk* szándéka szerinti felajánlás idejétől, azaz az ősi hit megerősítése óta az *Édesanya* királynői alakja. Bizton állíthatjuk, hogy *István* is tisztában volt az ősi hagyománnyal, s ennél fogva ezt az általa is gyakorolt, a római katolicizmustól idegen vallási gyakorlatot követte. A *Babbának, Máriának* koronája is van, hiszen az a *beavató korona*, melyet a magyar nemzet szentként tisztel, s melyet a király egész életében csak egyszer viselhet a fején, a felkenésekor, tulajdonképpen *Mária, a Bau-Dug-Aszan Koronája*. Emiatt „*szent*” a *Szent Korona*, s szentségében semmilyen más motíváció nincs benne. A király csak akkor helyezheti azt fejére, amikor a *magyarok Édesanyjával, a Királynővel, azaz a Teremtő Anyával-Atyával*, a világot létrehívó *családi minőséggel* lép közvetlen kapcsolatba, hogy átvegye Tőlük az *Ország* kormányzására a megbízást. De mint azt minden királyunk tudta, s amelyik nem, annak ezt őseink gyorsan a tudomására hozták, hogy a *magyar király nem feudális hűbérura a magyar népeknek, nem korlátlan ura a magyar földnek és főként nem birtokosa a magyar élet föltötti döntési jogoknak, hanem ellenkezőleg: a magyar király szolgálja a magyar sorsnak, nemzetnek, s amikor erről megfeledeznek, a nemzet lelökheti őt hatalmából*, amint ez számtalan esetben meg is történt. Ezekről az eseményekről mint *trónfosztásokról* emlékezik meg a magyar történelem. Így járt a *Gizella királyné* által a nyakunkba

hozott *velencei Péter*, így járt a hatalmaskodó, gyűlölt *Salamon*, s még mások is.

A magyar sors, a magyar lélek tehát ezer szálon kötődik az *Édesanya* alakjához és királynői szándékához. Nem véletlen, hogy első és igazi nemzeti himnuszunk, a „*Boldogasszony Anyánk...*” kezdetű szent énekünk is Őhöz fohászkodik, hiszen a magyar életnek nincsen olyan mozzanata, amely ne az Ő égi alakjához igazodna.

Már középkorunk Turul-dinasztiabeli nagy királyainak történetében is szinte minden az *Istenanya* iránti szeretetből, hálából, tiszteletből történik. *Képes Krónikánk* is több esetet ír le, mely a *Boldogasszonyhoz* való mély, magyar kötődést támasztja alá. Néhány példát kiemelek ezek sorából.

A mikor a kunok bejövetelére három évvel a besenyők támadják Magyarországot, kiderül, hogy „*Alba Bulgarica*”, az akkoriban magyarul *Bulgárfehérvárnak* nevezett *Belgrád* segítette ebben őket, a magyar seregek *Salamon király* és *László herceg* vezérlete alatt a városra támadnak. A várban tartózkodó *bulgár* katonaság rettegve a magyar hadat, segítségért folyamodik az ekkorra már eltávozott *besenyőkhöz*, akik vissza is térnek, hogy a várost megmentse a magyarok bosszújától. A város ostroma három hónapig tart, a magyarok ostromgépeket is bevetnek, sok ellenséget megölnek, de ilyen hosszú idő után sem következik be alapvető fordulat az ostrom sikerét illetően. A várt fordulat akkor történik meg, amikor egy, a várban fogva tartott magyar leány, amint az a *Képes Krónikában* áll, „*egy szerdai napon felgyújtotta a várost. Nagyon erősen fújt a keleti szél, és a tűz elborította az összes épületet.*”. A magyar sereg behatol a külső várba, és a görög, bolgár és szaracén várőrséget lemészárolja, a város pincéiben tartott kincseket pedig zsákmánnyul ejti. A felső várban rekedt várvédő katonák ekkor arra kéri a magyar királyt, hogy a várat, a kincseket és minden ingóságot vegyenek birtokukba, csak az őrség életét kíméljék meg. A krónikás így folytatja: „*Mivel a király és a hercegek hitük zálogául kezet adtak rá, hogy többé nem bántják őket, mindannyian lejöttek, akik a várban voltak. Nycota vezér pedig Isten szentséges anyjának, a mindenkor szűz Máriának ezüstikonját hozva, nagy sokaság kíséretében jött, és Geysa herceg hatalmába adta magát. Tudta ugyanis, hogy Geysa herceg istenhívő, és hogy könyörületes szívvel pártfogolja a foglyokat és a bájba jutottakat.*”.

Az idézetből egyértelműen kiderül, hogy Mária az az egyetlen égi közbenjáró, akinek nevében kegyelemért a magyarok elé érdemes menni, mert az Ő nevében le-tett kérések teljesülnek is.

A mikor a jellemtelen, hataloméhes *Salamon* rossz tanácsadókra hallgatva és trónját féltve unokatestvére, *Géza* herceg ellen fordul, hogy megölhesse őt, a harcban *Géza* maroknyi serege felmorzsolódik, s ő ekkor a menekülésben lévő *László* herceghez, testvéréhez fordul segítségért. *László* herceg meg is érkezik hamarosan a felmentő seregekkel, s összezsap *Salamon* hadaival. A harc szünetében, az este leszálltával, a *Duna* folyótól észak-keleti irányban húzódó hegyes vidék erdőségeiben sétál a két testvér. Erről a sűrű erdőről megjegyzi a krónikás, hogy „*Itt pedig egy nagy erdő volt, senki sem lakott benne, csak egy Wach (Vác) nevű, szentéletű remete.*”. E remete rendjére való utalásnak nyoma sincs a szövegben. A

Pilis-hegység közelsége különös ízt ad ennek a közlésnek, bár ekkor még a *pálosokkal* mint szervezett renddel még nem számolhatunk, de az általuk továbbvitt magyar őshagyomány – e közlés tanúsága szerint is – már jelen volt ekkor a térségben. Amint a szövegből megtudjuk, László és Géza hercegek azon a vidéken járnak, **„ahol most Szent Péter apostol kőkápolnája áll”**. A *monyoródi erdő* sűrűjében lelki nyugalomát kereső *László herceg* ekkor látomást lát, melyet így foglal össze *Géza herceg* számára: **„Amíg itt állunk és tanácskoztunk, íme 'az Úr angyala' leszállt az égből, aranykoronát hozott a kezében, és a te fejedre illesztette, ezért bizonyos vagyok benne, hogy miénk lesz a győzelem ajándéka, a megvert Salamon pedig száműzöttként menekül majd az országból. Az országot és a koronát pedig neked adja az Úr. Geysa erre így szólt: 'Ha az Úristen velünk lesz és megoltalmaz bennünket ellenségeinktől, és ez a látomás beteljesedik, akkor templomot építünk itt, ezen a helyen az Ő anyjának, a Szentséges Szűz Máriának.'”**

Erre az Istenanya iránti bizalomra a felülről jövő válasz az, hogy Isten tevékenyen részt vesz az Árpád-kori magyar történelem tényeinek értékelésében. Isten nem hagyja az ingatag alapú emberi lelkiismeretre, hogy a magyarság sorskérdéseiben döntsön, mert jól ismeri az anyagba süllyedt emberi világ törvényeit, melyek minden esetben az Ő energiái, az emberbe fektetett munkája, szeretete ellen dolgoznak. Érdekes módon maga a Képes Krónika is beszámol azokról az eseményekről, amelyekre itt utalok. Vegyük most tehát időrendbe nem szerkesztett példáinkat ebből a krónikából.

Amikor Béla király uralkodása nyomán a magyar nemzet sorsa felszálló ágba kerül, jólét és állandóan magas értékű pénz kerül a magyar ember tarsolyába: **„Hungaria ezért nagyon meggazdagodott, fejét valamennyi szomszédos ország fölé emelte, fölülmúlván őket gazdagságban és dicsőségben. Akkor a szegények gazdagok voltak, és a gazdagok dicsőségben éltek.”** Ebben a korban a magyar életnek csak egy híja volt: a köznép és a nemesség egyaránt szeretett volna visszatérni a régi hitre, a *szkíta-magyar vallásra*. Amikor Béla király Albába rendelte a magyar falvak előljáróit és véneit, hogy tanácskozzék velük, nemcsak az öregek, hanem a teljes parasztság és még a szolgák sokasága eljött a népgyűlésre. A király köré gyülekezett püspökök és főméltóságok rettegve néztek az ott összegyűlethez sok tízezres tömegre, mert azt hitték, hogy esetleg rájuk törnek, s megölik őket. Az összegyűlekezett előljárók követeket menesztettek a királyhoz s a főemberekhez, s azt kérték, a király engedné meg nekik, hogy *őseik szokásai szerint* élhessenek, s hogy megölhessék, kibelegzhessék a nép nyakán élősködő, dézsmaszedő nyugati püspököket és papokat, a templomokat lerombolhassák, s a harangokat összetörjék **„Ezalatt a nép előljárói a magas emelvényeken üldögélve ocsmány dalokat énekeltek a hit ellen.”** – kommentálja az eseményeket a római egyháznak elkötelezett papi szerző. Béla ekkor válasz, párbeszéd, csillapító szavak helyett katonákkal ront a népre, akik a nép vezetőit megölik, a többieket pedig vasba verik, megkorbácsolják, s így elejét veszik a lázadásnak. Béla király ekkor vét a magyar népfőlség ellen, s egy Magyarországon illegitim, nyugati típusú királyi hatalmi gyakorlatot ér-

vényesít. Az ilyesmi nem maradhat válasz nélkül: „*A legkegyesebb Béla király, betöltve uralkodásának harmadik évét, királyi birtokán, Demesen, mikor a trón összeomlott, súlyosan megsérült, s gyógyíthatatlan betegségbe esett. Félholtan a Kynisua patakhhoz vitték fontos országos érdekek miatt, és ott távozott el azután a világból.*”. Példája tanulsággal szolgálhat akár a mai magyarországi, népnyzó politikai eljárók számára is.

Béla király halálának hírére az addig elmenekült *Salamon* ismét visszatér, hogy a „*teuton császár*” segítségével, tehát idegen hadak élén visszaszerezze a magyar királyi státuszt. Géza, Béla király fia *Salamon* és hadai elől *Lengyelországba* menekül. *Salamon* a császári hadak élén a császárral együtt visszatér Magyarországra, majd az összegyűlt magyarok előtt a császár *Salamont Albában* királlyá koronáztatja. A császár ekkor magyar kincsekkel megrakott seregei élén hazatér.

A magyarországi katolikus főpapság az időközben ismét Magyarországon tartózkodó Géza herceget összebékíti *Salamon* királlyal, s a békekötést Pécsen meg is ünneplik. Ekkor Géza a tartós béke érdekében ebben a városban a saját kezével koronázza meg *Salamont*. Egyszer tehát a német császár ülteti őt trónra, s tesz a fejére koronát, de a Magyar Szent Korona csak később, Géza keze által kerül a fejére. *Ezzel Géza herceg – igaz, a béke érdekében, de mégiscsak önfeladó, elvtelen módon – legalizálja ennek a nemzetáruló, magyargyűlölő, idegen érdekeket előtérbe helyező, a magyar nemzet érdekeivel mint sem törődő uralkodónak a jogát a magyar trónra.* Géza, minden jellembeli érdeme ellenére elárulja a magyar érdekeket. Célja egyértelműen a béke, de a magyar sors Istene az ilyen békét nem becslő sokra. Maga a krónikás így ír a bekövetkező, misztikus eseményekről: „*A következő éjszaka azonban a jövődő viszály és zűrzavar előjele mutatkozott: egy hirtelen támadt tűzvész elborította az egész templomot, a palotákat és az összes többi, hozzá csatlakozó épületet, és minden összeomlott a pusztító tűzvészben. Mindenki megrémült a siető lángok zúgásától és a toronyból leszakadó harangok rettenetes robajától senki sem tudta, hová meneküljön. A király és a herceg szinte elkábultak a nagy megdöbbenéstől, és galád cselet gyanítva gyorsan elváltak egymástól.*”. A mindenáron való, a jellemfeladó béke nem felel meg Isten elvárásainak. Íme, a felsőbb hatalom ismét nemtetszésének ad hangot, s tettelesen beleszól a történelmi helyzetbe, megdöbbenően egyértelmű jelet ad, hogy kidomborodjon a kialakult béke rogyadozó, ingatag volta. Isten kikényszeríti a Szent Magyar Királyságtól, hogy sorsát a küldetés beteljesedésének irányába fordítsa. A tűz megemésztí az épületeket, de elemésztí ugyancsak azt a szolgálalkúséggel megkötött, belenyugvó kapcsolatot is, amely Géza herceget a hazaárulóhoz, a gyalázatoshoz láncolta. Mert Isten már előre tudta, hogy Gézának más szerep jut a magyar történelemben, mint ennek az idegenszívű senkiházinak a szolgálata. Isten tehát nemegyszer közvetlenül is véleményt nyilvánít a magyar uralkodó cselekedeteit minősítvén. Isten azonban ez esetben sem a hazaáruló *Salamon* tetteire reagál, nem a gonoszt bünteti, azt sorsára hagyja, mert tudja, hogy az emberi sors automatikusan magában hordja annak következményeit, hanem annak a leendő uralkodónak a

sorsát kívánja a helyes irányba igazítani, aki fontos a számára, aki minden hibája ellenére a mérleg pozitív oldalán áll. A bűn és a büntetés ugyanis mindig egy csomagban érkezik az ember életútjára:

Talán a magyar királynevek is beszédes nevek, hiszen a szülők a névválasztás-sal bizonyos tekintetben ideológiai nyilatkozatot is kiállítanak akaratkanul is, kiváltképp, amennyiben uralkodóházakról beszélünk. Már az ó-latin is nagyon bölcsen megállapítja: „*Nomen est omen*”. *Salamon* király, a magyar nemzet elárulója, a magyar nép sanyargatója nem véletlenül hordja ezt a nevet, amint testvére, *Dávid* sem véletlenül kapta szüleitől ezt a levakarhatatlan bélyeget keresztelesekor a homlokára. Nyilvánvaló, hogy milyen elkötelezettségű az a királyi szülőpár, aki ilyen neveket ad gyermekeinek, s az is, hogy honnan szedték uralkodásukhoz az eszményített mentális és uralkodói alapelveket. Ők ketten a „*Katolikus*”-nak is nevezett *András király* és a *rutén* fejedelem leányának gyermekei. *András királyról* azonban tudjuk, hogy állítólagos katolikusságának követelményeit messze áthágva emellett az asszony mellett még más asszonyokat is tartott. Ez a magatartás nagy mértékben emlékeztet a nyugati uralkodó-eszmény külszínesen római katolikus, de valójában istentelen és barbár szokásrendjére. „*Egy ágyásával pedig, aki Morotgh faluból való volt, Györgyöt nemzette.*” – adja hírül a *Képes Krónika*.

András király testvérének, a magyargyűlölő *Péter király* uralkodása elől „*Polóniába*” menekült *Béla* hercegnek gyermekei voltak pedig a szentéletű és végtelenül szelíd *Géza* herceg, és a később szentté avatott, katonai erényeket fölmutató, *táltos* adottságokkal rendelkező *László* herceg. A fent említett harc egy és ugyanazon család két ágának, a magyarságot cserbenhagyó, hazaáruló, mai szóval élve „*nyugati orientáltságú*”, mondhatnám: *úniópárti* ágnek, és az egykori álmosi, turulos életszentséget továbbvivő, a magyar nemzeti érdekeknek megfelelő, megszentelt ágnek a párharca. Isten pedig már a magyar nemzet történetének e korai szakaszában sem tűrte el, hogy a magyar nemzet fejlődéstörténetét hosszú távon *salamoni* és *dávidi* erők befolyásolják, mert – ezen a ponton láthatjuk, amiként azt az emberi bölcsesség fönntartotta – a név valóban kötelez. Ezzel nem állítom azt, hogy valaki ezekkel a nevekkkel nem lehet becsületes magyar ember, hiszen a tisztesség és a jellem nem csak a névtől függ. Azt azonban állítom, hogy a magyar királyi trónon, a magyar történelem ilyen hangsúlyos pillanataiban e nevek igen erős szimbolikával rendelkeznek, hiszen egy király, egy uralkodó neve erős utalással bír a neveltetését biztosító környezetére nézve. *Ez az ág egyszerűen nem uralkodhatott tovább.* Hogy is tudósít minket a *Képes Krónika*? „*Salamon királynak és fivérének, Dávidnak sohasem voltak gyermekei, és velük magva szakadt András királynak. Úgy hiszszük, isteni rendelésből történt így, és pedig azért, mert amikor András először érkezett vissza Hungáriába fivérével, Leventével együtt, hogy az országot hatalmába vegye, hagyta, hogy az istentelen Vata és a többi gonosz megölje Szent Gellértet és sok keresztyényt.*” Majd így folytatja: „*Geysa pedig Kálmánt és Álmost nemzette, meg leányokat.*” Hogy a római katolikus történetíró az eseményeket mire vezeti vissza, az az említett egyházi személy hovatartozásának következménye.

Azt azonban jól látja, hogy Isten valóban kezében tartja a Magyar Királyság sorsát, jövőjét. Mi is, akik igyekszünk e régi történeteket elfogulatlanul, és egy kicsit az *isteni bölcsesség* szemszögéből vizsgálni, feltesszük a kérdést: Lehetséges-e, hogy a család ezen ágának szerencsés kihalása annak az isteni szándéknak felelt meg, amely nem akarta azt a királyi ágat megszorítani, amely a *Vata-féle lázadás* idején nem szívből állt a magyar nemzeti oldalra? Amikor ugyanis András (Endre) Lengyelföldről Magyarországra érkezett, hogy a teuton sereg élén a magyarok ellen dühöngve tobzódó Péter királyt a trónról eltávolítsa, „*Midőn Novum Cast-rumba érkeztek, melyet Aba király épített, Im csapatostul özőnlött hozzájuk az egész magyarság, és ördögi sugallattól felajzva makacsul azt követelték Endrétől és Leventétől, engedjék meg, hogy az egész nép pogány vallás szerint éljen, megölhesse a püspököket meg a klerikusokat, lerombolhassa a templomokat, elvetthesse a keresztény hitet és bálványokat tisztelhesse. Meg is engedték nekik, hogy 'szívély vágya szerint' menjenek, és tönkremenjenek ösatváik tévelygéseiben, máskülönb en ugyanis nem akartak harcolni Péter király ellen Endréért és Leventéért.*”.

Nézzük csak eredeti, magyar szemmel, mi is történt itt, mi is volt valójában a Vata-féle forradalom!

Orseolo Péter, akinek semmi köze sem volt a magyarsághoz s az Árpád-házhoz, nővére, István király feleségének, a *bajor Gizella* királynénak cselszövése és magyargyűlölettel fűtött összeesküvése révén került Velencéből Magyarországra, s *Henrik német király* és Magyarországra betört német seregének támogatásával nyerte el a magyar nemzet akarata ellenére, időlegesen a magyar királyi trónt. A magyar királyi család ifjú hercegei, a jogos trónörökösök, ez elől a despota elől Lengyelországba menekültek. Innen arra a hírre kelnek útra hazafelé, hogy a magyarság az idegen Péter elnyomása ellen lázadozik, s a Péterrel Magyarországot előzőnlő nyugati katolikus papságot, a magyarokat gyűlölő és lenéző püspököket és a szintén hatalmas sokaságban magyar földre érkező idegen hatalmasságokat szeretné kiirtani, vagy elűzni az országból. A két herceg haza is érkezik, s amint a krónikás elmondja, „*az egész magyarság*” eléjük vonul. A magyar nemzetet ekkor már nem csak a betolakodók idegen hada bosszantja és fenyegeti, de a katolikus papság elleni gyűlöletet az is szítja, hogy a Péter ellen szervezkedő magyarságot a pápa kiátkozza. „*Mondják ugyanis, hogy a pápa úr már korábban átokkal sújtotta a magyarokat, amiért királyukat, Pétert megalázták.*” A pápa ekkor szintén politikai, nem hitbéli vagy erkölcsi alapon átkozódik, holott a római katolikusság tízparancsolatában a keresztényeknek meg van tiltva az átkozódás. A teuton Pétert „*a magyarok főemberei és vitézei*” egyszer már elűzték a hatalomból, s csak német katonai segítséggel tudott aztán oda visszakerülni. A magyar népnek tehát el kellett viselnie egy rabló világiakból és dézsmáló, fosztogató egyháziakból álló siserehadat és egy, a magyar népleléktől oly idegen hatalomgyakorlási módot maga fölött, akik még élénken emlékeztek a magyar haderő hatalmas, a nyugati hadszíntereken elért egykori sikereire, s akik szembesültek ide érkezésükkor a magyar jóléttel és

az Európától teljesen elütő, *magyar demokratikus renddel*. Ezek a nyugatiak boszszútól és irigységtől csöpögő nyelvekkel törtek minden ellen, ami a magyar önazonosságot jelentette, vagy erősítette. Ez alól nem voltak kivételek az egyházi méltóságok sem. Mindezt tetézte még a „*kollektív bűnösség*” elvének érvényesítése a teljes magyarsággal szemben, ami a rá kimondott pápai átokban nyilvánult meg. Csoda-e hát, hogy a magyarokat gyilkos indulatok fűtötték a gyűlölt idegenek, s kiváltképpen az egyházi személyek, azok nemzetromboló tanítása, a magyarságot megalázó viselkedése ellen? Nem volt ez semmivel elvetendőbb indulat, mint amilyent a magyar nemzet 1956-ban árasztott rá az idegenek és az idegeneket kiszolgáló hazaárulók hadára. Kitor tehát a *Vata* nevével fémjelzett, *idegenellenes magyar nemzeti forradalom*, melynek során a magyarság ősi hitét is visszaköveteli, amelynek lényegét jelenlegi kutatóink eredményeiből ismerjük: tiszta, a nyugati zsidókereszténységtől alapjaiban eltérő felfogású Jézus-hit volt az, melyet *szkíta kereszténységnek*, vagy *szkíta nemzeti és népi vallásnak* nevezhetünk.

A hercegek vezette magyar hadak íjászai, miután sorra megölték a menekülő Péter király embereit, őt magát is elfogták, megvakították, majd *Alba* városában, börtönben halt meg.

Ezzel elhárult az akadály *András/Endre* királlyá koronázása elől. Az eseményeket így követi a krónikás: „*András herceg azután, mihelyt ellenségeinek zaklatása elől biztonságba jutott, Albában a királyi székhelyen elnyerte a királyi koronát. Csupán három püspök koronázta meg, az Úr 1047. évében; azok, akik megmenekültek a keresztények ama nagy pusztulásából. Főbenjáró büntetés terhe alatt egész népének elrendelte, hogy a korábban engedélyezett pogány vallással fölhagyván, Krisztus igaz hitére térjenek vissza és mindenben ama törvény szerint éljenek, amelyre Szent István király tanította őket. Levente pedig éppen ezekben a napokban halt meg. Ha tovább élt volna, és elnyeri az ország feletti hatalmat, kétségkívül megrontotta volna egész Hungáriát a pogány bálványozással. Minthogy maga Levente nem élt katolikus módon, ezért pogány szokás szerint temették el őt a Dunán túl, Toxun falu környékén, ahol, mint mondják, Toxun is fekszik.*” (Toxun = Taksony.)

Beszédes szöveg ez. Mi is történt valójában? Egyrészt nem véletlen, hogy a szöveg arról ír, hogy *András/Endre* a magyarokat erőnek erejével „*Krisztus igaz hitére*” akarta visszatéríteni, hiszen mire volna jó a „*Krisztus hite*” mellett álló „*igaz*” jelző, ha nem annak jelzésére, hogy ekkor Magyarországon létezett egy más-milyen Jézus-vallás is, melyet a kereszténység nyugati szárnya mint „*nem igaz Krisztus-hitet*” tartott nyilván.

Ezen túlmenően valóban „*elhárult az akadály András királlyá koronázása elől*”. S ez az akadály nem csupán Péter volt. A nagyobb akadály *Levente* volt, *András* herceg testvére. Miután *András* a római egyházzal alkut köt, s felfedi valódi szándékait, a három püspök megkoronázza. Nemhiába nevezik *Andrást* már a kortársak „*a Katolikus*”-nak. Ő volt ugyanis az kettejük közül, aki csak *megjárt-szotta* azonosulását a magyar nemzeti célokkal, ő volt az, aki hatalomvágytól hajt-

va felhasználta az őt örvendezve, ujjongva fogadó magyar népi-nemzeti hadsereget a hatalom megszerzésére. S most, amikor elérkezik az ő ideje, mikor a nemzet hátán felmászik a királyi trónra, kimutatja a foga fehérjét: visszahelyezi méltóságába a római egyház vezetőit, betiltja az általa korábban megengedett *nemzeti mozgalom* hitbéli, elvi alapjait, s visszaállítja a gyűlölt hatalmi szisztémát. S mindezt megtéte még egy rettenetes tettel: *megöleti saját vértestvérét, Leventét*. Eltakarítja az útból az egyenes gerincűt, a magyarságát felvállalót, a nemzeti gondolkodását, a magyar érdekeket szem előtt tartó, jogfolytonosságot biztosító trónörökösöt. A krónika, a római egyház papja, nem véletlenül indokolja meg Levente halálhírének közlése után olyan alaposan, hogy miért kellett meghalnia. Azért, mert *az ő királyi vá kenése esetén Magyarország visszatért volna a szkíta nemzeti-népi hagyományokhoz, törvénykezéshez, politikai rendszerhez, s ezzel végetért volna az idegenek gyűlölt hatalmaskodása az orszáiban*. Meg kellett halnia, el kellett pusztulnia. Nem volt szabad dinasztiát alakítania, utódokról gondoskodnia, megszorodnia, mert hatalmával kitakarította volna Magyarországból az élőlélek, a hatalmaskodók, a rablók és gyilkosok, a középkori „zabrálok” világi és egyházi hadait. Ezért döntött tehát úgy az Isteni Bölcsesség, hogy ez az ág, András ága nem szaporodhat tovább, hiszen a magyar nemzet még időben nagyon távol volt attól, hogy betöltsé küldetését. Hol volt ekkor hát az Isten gondoskodó jelenléte a magyar történelemben? – kérdezheti tölem bárki. Ne felejtjük el azonban, hogy a magyar történet ekkor még csak első lépéseit teszi abban a szerepben, amely majd a későbbi századokban tárul ki teljes pártázatában.

„Idvezlégy, kegyelmes Szent László király”

István halála óta folyamatosan hatalmi harcok dúlnak a magyar királyi trónért. Ennek egyik oka a beidegződött, megszokott és begyakoroltan jó ősi rend felbomlása nyomán kialakult kaotikus pszichózis, a nemzeti lélek rettegése az érték- és térvésztestől és az idegen törvények életbe lépésétől, hisz látniuk kell, hogy az idegenekkel együtt fellépő érdekszövetségek belső széthúzást indukálnak az ország belpolitikájában. Ugyanakkor ez a belpolitikai jelenség a külpolitikában addig mutatkozó erő-intenzitást is nagy mértékben csökkenti. Idegenek – németek és taljánok – özőnlik el Magyarországot, s az idegen világiak minden erejükkel a magyar nép megalázásán, kifosztásán, a szabad magyar paraszt és kismanesség jobbágy-sorba taszításán munkálkodnak. Az idegen papság pedig a magyar nép több ezer éves, tiszta lelki felépítményétől alapjaiban idegen egyházi rendjével, a magyarságra nézve megalázó módon, hatalmaskodva lép fel, s terjeszti azt az istenképet, melyet a magyar semmilyen körülmények között nem hajlandó elfogadni. Káosz uralkodik mindenütt, a régi rend és törvénykezés felbomlóban, az újat a nép nem fogadja el. A magyar ember számára a szentségi társadalmi rend felbomlása az égi, a felső rend emberi életre való befolyásának megszűnését jelenti, s ez az ember semmiképpen sem kívánja levetni magáról istengyermekségének, s az ezzel járó életáldásnak köntösét. Erőszak és despotizmus, ígéretszegés és idegen érdekek kiszolgál-

lása szövik át a magyar közéletet, akárcsak a mai magyar sorsban, s a magyar köz-nép és a nemesség nagy része pontosan látja, mit akarnak tőle: sokezer éves és bevált szentségi életgyakorlatának megszüntetése, eltörlése a végcél, miként ma is az. Emlékeznek még az árpádi korra, melynek magyar dicsőségét és a külvilág zaklatásaival szembeni sikeres védekezését pontosan annak az Istennek tulajdonítják, a kinek képét ez az erőszakos, despotikus, és velejéig idegen világi és egyházi hatalom minden eszközzel ki akarja irtani a magyarság lelkéből. A magyar embernek érthetetlen és elfogadhatatlan egy olyan atya, aki a saját kielégülése okán elégtétellül saját Fiának kínhalálát követeli.

Kivégzések folynak: a szentnek tartott, és tisztelettel övezett atyákat, a *táltos-mágusokat* az új egyházi rend üldözi, megkínozza, megöli. A nép régi hagyományait, még dalait, verseit, táncait is, vallási gyakorlatát pedig kíváltképpen pusztítják, s törvényekkel tiltják szinte a nép évezredek óta jól bevált, begyakorolt napi élet-gyakorlatát. Előírják neki, kit kell szeretnie és gyűlölnie, hogyan kell viselkednie az idegenekkel, s érzi, a tolerancia, amit tőle megkövetelnek, gyalázatba hajtja a nemzetet. Kísértetiesen hasonlít ez a kor a maira. Ezért a ma magyarjának sem ismeretlen állapotok az itt leírottak. Az idegenek előzőnlík az országot, s mindenre számot tartanak, ami csak létezik, de a politikai és gazdasági hatalommal nem elégszenek meg: ki akarják irtani a magyart a saját életterében. A magyar nemzet kétszer is megpróbál ebből a kutyaszorítóból kiszökni, s felkel az idegen hatalmasságok rendszere ellen. Az utóbbi, a *Vata lázadása* és *szabadságharca* azáltal a király által veretik le, aki eleinte ennek személyes érdekből az élére állt, de a szöszegés és a testvérgyilkosság Isten előtt lehetetlenné teszik, hogy ez a király utódaiban megszorodjon.

Nyilvánvaló, a magyar ősvallás ezekben az évtizedekben esik végleg áldozatául a nyugati vallásnak. A magyar ember nagyvonalú és toleráns, általában rühelli a békétlenséget és a pusztítást, de soha nem hajlik a pacifizmusra. Márpedig, ahogy egy középkorú ember sem szívesen adja fel az elődeitől kapott örökségéből, az évtizedek alatt felhalmozott, szorgos és keserves munkával összegyűjtött tudásanyagából, megszenvedett tapasztalatainak gyakorlatából törvénné kovácsolt életelveit, s az azokból kikristályosított létformáját, ugyanúgy egy kollektív nemzettudattal rendelkező közösség sem hajlandó mindenféle kívülrálló, és emiatt számára életidegen kényszereknek engedni. Ami az évezredek egésszégesen és használhatóan túlélte, a napi gyakorlatban beváltak bizonyult, különösen, ha az az emberi emlékezetben nagy-nagy tisztelettel és mély szeretettel megtartott ősök kezéből származik át a mi kezünkbe, az egyszerűen kifejezve jó, mert értéket hordoz. Ahhoz a nép apraja-nagyja ragaszkodik, mert a magyar ember, ha békében hagyják, alaptermészeténél fogva szorgos, dolgos lény, de igazán szívesen örökségének továbbadásán, annak további gyarapításán fáradozik. Amikor ezt a természetes és elemi életcélt el akarják venni tőle, amikor törvénnel tiltják meg neki, hogy elveinek megfelelően éljen, Istenének áldozzon, törvényei szerint gondolkozzék és cselekedjen, akkor a magyar fellázad, s mivel a megszokott rend jelentette számára a nyugalmat és a bé-

két, a felbomlott rend új uraira gyűlölettel néz, s ki akarja irtani őket. Aki az emberiség történetébe belelát, azt is észre kell vennie, hogy ennek a hódító szándéknak következményeként népek tucatjai tűntek el a palettáról. Amikor egy nép eltűnik, felszívódik, beolvad, akkor nem csak egy ember-mennyiség pusztul el, hanem egy hatalmas, az egész emberi nem egyensúlyára is kiható minőségvesztés is végbe megy, egy begyakorolt, megszokott egyensúlyi állapot bomlik meg. Egyiptológusaink, s általában történészeink szüntelen sópáncodnak azon, milyen jó lenne, ha az ó-egyiptomi népesség nem olvadt volna erőszakos faji és vallási hódítások folytán az arab tengerbe, mert milyen csodálatos lenne egyenesen, első kézből megkapni azt a tudást és feljegyzettségében immár elvesztett őshagyományt, melyet százezer évek építettek, gyűjtöttek, s mely velük együtt elenyészett, vagy melynek nyomra a római barbarizmus nyomán felégetett alexandriai könyvtár pusztulásával végleg eltűnt a szemünk elől. Nincs olyan ásató régésze a világnak, aki akárcsak töredékében is rekonstruálni tudná a kipusztított inkák, aztékok, toltékok egyedi és pótolhatatlan, vagy az éppen mai nap halálos ítéleten áteső *ujgurok* szkíta kultúráját.

A magyar jelenség kapcsán más a helyzet. A magyar jelenség azt a benyomást kelti, mintha az folyamatosan felsőbb védelem alatt állna, hogy ne eshessék végleg áldozatul semmilyen hanyatló korszaknak. Mindig el akarják takarítani, nincs a magyar történelemnek szinte egyetlen pillanata sem, amikor Európa infantilis népei meg ne próbálkoznának ennek az őshagyománynak az elsöprésével, s mégsem sikerül soha. Ma a magyar néphagyomány, a magyar nemzeti vallás itt-ott felszínre bukkanó tudásanyaga az *egyetlen*, melyben még egyes kultuszait megtartotta, mely az élőhelyén, a gyökereknél tanulmányozható, s melyen keresztül még elérhetőek az egyetemes emberös kulturális, szellemi hagyományának nyomai. Kimeríthetetlen forrássá kell válnia a még élő magyar néphagyománynak minden bölcséleti küldetésben járó kutató számára, melyből merítve megértheti saját magát is, s mely munka során a saját hagyományához is közelebb kerülhet. Isten ugyanis rendszeresen beleszól a magyar történelembe, vezeti és kibogozza az összekuszálódott szálakat, védi az értékeket. Szegényeire, választottaira tekint, meghallgatja kéréseiket, s gyámolítja az elesetteket. Isten e személyes gondoskodásának köszönhetően az ősi emberiség érintetlen, tiszta és ihletett alapokon létrejött világképe mint *minden titkok kulcsa*, ma a magyar nép természetes élőhelyén, bár töredékeiben, de még megkapható. Aki nem hagyta lelkét és szellemét tönkretenni a XX. században országosan elharapódzó, dekadens, liberális és minden esetben szabadkőműves indíttatású, *urbánus* szellemi irányzatoktól, hanem megmaradt a forrás tiszta, *népi-nemzeti* vízenél, az előtt kitarulhat még a végső titkok nyitja.

Ha azonban tovább gombolyítjuk a magyar középkor történelmének fonalát, meglátjuk, hogy ez az állítás Isten konkrét gondoskodásával kapcsolatban nem légből kapott dolog.

Géza király, *Szent László* testvére, békés, rendteremtő természetével, kompromisszumra érett késztetéseivel valódi békét teremt. Különös érzékkel egyez-

teti össze a magyar érdekeket, a magyar néplélek számára elfogadható törvényi formációkat, valamint a Nyugat feltételeit, s ezek között elsősorban a római katolicizmus elvárásait, melyeket a magyar uralkodóházzal szemben támasztanak. Az ő szerepe és küldetése e korai történelmi órán – csupán 3 évig uralkodott: 1074-től 1077-ig – nem más, mint a *kedélyek lecsillapítása*, a békés, belső munkához szükséges körülmények visszaállítása az országban. A krónika is elbeszéli, hogy „*Geysa király 'kezében' megerősödött az ország, és ettől fogva Magnusnak hívták a királyt.*”. László a hercegséget tartja meg magának. Salamon menekülésben van, és Pozsony várában húzza meg magát. Mivel tarthatatlan a családon belüli harc a királyságért, de ugyanúgy tarthatatlan az idegenek érdekeit kiszolgáló, nemzetét fejlesztő Salamon királysága is, hogy ennek egyszer és mindenkorra véget vessenek, László megostromolja Pozsonyt, hogy foglyul ejtse Salamont. Ez az ostrom azonban valahogy nem igazán emlékeztet a nyugatról ismert korabeli, hasonló helyzetekre. Az ostromlottak esetenként ki-kijönnek a várból, hogy ostromlóikkal játsszva, bajvivással töltsék az unalmas időt. Néha még László, sőt Salamon is erre adja a fejét, és senkinek sem esik bántódása. Hol van ettől a „*fair play*”-től bármiféle nyugati lovagi eszmény! Egy alkalommal Salamon nem ismeri föl Lászlót, s mivel egyszerű katonának nézi, kiáll ellene. Ekkor különös esemény történik. László feje fölött lángpallosos angyalok jelennek meg, amit a körülöttük álló katonák is látnak. Salamon megijed, s visszarohan a várba. Lászlót ettől fogva rettegik ellenségei, ellenfelei. Isten újra beleszól a történetekbe, s megmutatja az irányt, kijelöli a történet folytatásának útját, a megoldást.

Géza király halála után a magyar nemesség nem sokat teketóriázik, szinte kényszeríti László herceget, hogy felvegye a királyságot. A híradások egyértelműen azt sugallják, hogy a magyar nemzet teljes értelmével tudja ekkor, hogy *Lászlónak királynak kell lennie*. Ez a „*tudja*” nem valamiféle logikai folyamat végeredménye. A „*tudás*” ebben az esetben is kidomborítja azt a speciális magyar vonást, mely e nép nevében ősidőktől fogva benne foglaltatik, bele fogalmazódik, s amely inkább nevezhető ihletett helyzet- és sorsfelismerésnek, az Isten akaratát megérző alázatnak. A „*tudás népe*” felsőbb akaratra cselekszik, amikor Lászlót trónra segíti. A krónikás kiemeli, hogy „*Magnus király halálának hírére Hungaria nemeseinek teljes sokasága öccséhez, Lászlóhoz gyűlt, és általános egyetértésben, egyhangúlag és közös akaratú megválasztotta őt az ország kormányzására, sőt valósággal kényszerítette rá nagyon szenvedélyes és sürgető kérésekkel.*”. Miért ez a nagy i-gyekezet? Miért ez a „*szenvedélyes és sürgető*” felbuzdulás? Miért ez a lázas és tevékeny sietség a nemzet részéről? Mintha a nemzet teljességét, annak kollektív jövőjét érintő titkok húzódnának itt a felületesen közölt krónikás tényanyag felszíne alatt. A krónika nem ad választ ez utóbbi feltevésünk kérdéseire, ezért más irányba kell kutakodnunk. Ilyen irányú szellemi „ásatásaim” során bukkantam a következő adatértékű „leletre”.

1470 körül ismeretlen szerző tollából megszületik az a csodálatos *Szent László-ének*, mely választ ad ezekre a kérésekre. Egy sokatmondó részlet ebből az énekből

László király emberi jelenségének kapcsán így szól:

„... Mert választá az *Szíz Mária*,
Megdicsőíte sok ajándékkal,
Hogy te őriznéd és oltalmaznád
Néki ajánlád jó Magyarországot.

Fejedben kele az *szent korona*,
Mebátorejta téged az *Szentlélek*,
Kezded követni *atyádnak* életét,
Rózsákat szaggatál, koronádban fized. ...”

Bár ez a verzeset Szent László idejénél mintegy *négyszáz* évvel később íródott, mégis – szinte irreálisnak tűnik – hihetetlenül ősi hagyományt jegyzett fel. Bogozzuk ki most az itt – érzésem szerint tudatosan – elrejtett szimbolika szálait!

1. Korábban nem értettem, mi lehet a nyitja annak, hogy László király, az István uralma alatt, és Gizella által megnyomorított Vászoly unokája avatta szentté Istvánt, nagyapja ellenségét. Erre a kérdésre a következő a válasz: László megértette, hogy saját életfeladata őt nagyon szoros szálakkal köti elődjéhez, Istvánhoz, s hogy *amit István elkezdett, azt* – függetlenül a családban történtek erkölcsi értékelésétől – neki, *Lászlónak kell befejeznie*. Megértette, hogy a felkent magyar király tekintete csak egyetlen irányt követhet: a magyar nemzet boldogulásának, túlélésének, küldetése beteljesedésének Istentől megszabott irányát, s nem veszhet el a személyes sértettség útvesztőiben. A magyar nemzet számára pedig elsődleges szempont volt, hogy a király *Szűz Mária*, a *Boldogasszony* földi képviselője legyen, hatalmát Tőle kapja. Ezt a kultikus kapcsolatot a földi és az égi világ között pedig, bár az a magyarság keletkezése óta mindig nyitott lehetőség volt, mindenképpen István teremtette meg, s ez a csoda örök időkre elvonatkoztathatatlan az ő személyétől. Ez az a magyar üdvtörténeti tény, mely minden magyart, még a *koppányiakat* is kötelezi az istváni életmű előtti főhajtásra, Szent István király tiszteletére. István és László alakja tehát ezen a ponton, a *Boldogasszony kultuszában*, s a *Mária Országá* tényével összefüggő ponton fonódik egybe. Tudjuk, hogy László az István felesége, *Gizella* által galád módon megvakíttatott *Vázul* (Vászoly) leszármazottja. Ez alapján logikusan feltételezhetnénk, hogy László gyűlölettel gondol István királyra és hitvesére. A helyzet azonban mást mutat. Éppen László az, aki összehívja a *Pozsonyi Zsinatot*, él a Szent István óta a magyar királyi hatalommal együttjáró „*apostol-király*” cím adta joggal, mint amilyen a zsinat összehívásának joga is, melyet a *Magyar Szent Korona* jelenléte a számára is szentesít. Tisztában van azzal is, hogy a magyar király sosem lehet elkötelezettje semmiféle idegen politikai vagy vallási hatalomnak, azaz részleteiben ismert előtte az az uralmi eszme, melyet ma „*Korona-eszme*”-ként ismerünk, s melynek gondolatai, törvényszerűségei már *István király Intelmeit* is át- meg átszövik. Ezen a *Pozsonyi Zsinaton* Lász-

ló király akaratára a magyar püspöki kar a *Szentszék* jóváhagyása, vagy bármiféle véleménynyilvánítási lehetősége nélkül, szentté avatja István királyt. Erre a korabeli *Szent Magyar Birodalom* apostolkirályának lehetősége volt, s ezt a szentté avatást a Szentszéknek is íratlan kötelessége volt fenntartások nélkül és azonnal elismernie.

2. A magyar főnemesség, amely e kor szokásrendje szerint a magyar nemzet szószólójának szerepét viselte és képviselést jelentette, avatottságánál fogva tudta, hogy László személye nemcsak alkalmas a királyságra, hanem *kötelező* minőséget is képvisel, hiszen ő nem csupán Máriától kiválasztott személy, hanem Máriától kapott jellemtulajdonságainál és testi mivoltában is *determinált* a beavatásra és az ezt követő megdicsőülésre. Ez azt jelenti, hogy a magyar nemzet László személyében már csírájában felismerte a „szentség” meglétét. *Ez pedig nem a nyugati zsidó-kereszténység kritériumai szerinti szentség volt*, melynek esetleges megléte mindig csak a *szent halála utáni csodás események, gyógyulások* nyomán vetődik fel, s melyet hosszas, néha évszázadokig tartó, sokgenerációs per előz meg, hanem ez a „szentség” az *álmosi*, azaz a „*Turul*”-*hagyomány táltosi életszentségének* megjelenése László személyiségében. Ennek az életszentségnek sajátossága, hogy a király Magyarország *biztonságának, függetlenségének, oltalmának és szabadságának* egyszemélyű biztosítója. Hogy sűrűsödhet egy személyben egy többmillió népkételes biztonsága? Aki megismeri a Magyar Szent Korona eszmevilágát, az azonnal választ kap erre a kérdésre.

3. Ebben a versben már megneveztetik a *Magyar Szent Korona* is. Ennek jelentősége az, hogy jelezze, a magyarok Koronája *erővel, szentséggel*, bátorító *élet-energiákkal* megáldott tárgy, melyben *Isten Szent Szelleme* lakik: „*Fejedben kele az szent korona, / megbátorejta téged az Szentlélek...*” – mondja az ismeretlen költő, s jelzi, hogy a kettő egybetartozik: akinek „*fejében kele az szent korona*”, az *Szentlélekkel* telítődik. Nagyon fontos tehát megállapítanunk, hogy a szöveg szerzője tisztában volt azzal, hogy a *Magyar Szent Korona* és a *Szentlélek* személye mély, organikus összefonódásban állnak egymással. Nagyon fontos a „*fejében kele*” kitétel pontos megértése, mert ez azt jelzi, hogy Lászlót nem emberi kéz koronázta királlyá a Szent Koronával, hanem a korona mintegy a fejére szállt, a fején termett. Ez esetben tehát olyan szorosan vett történelmi szükségszerűségről beszél a hagyomány, melyben Isten maga adja a koronát kiválasztott apostola fejére. Ne felejtjük el azonban, hogy a következő két magyar ige: „*kel*” és „*ébred*” ugyanazt jelenti. Aki *felkel*, az *felébredt*. Ezzel a szöveg a *beavatásról* is beszél a maga rejtéki nyelvén, s fontos üzenetet hordoz minden későbbi kor magyarja számára.

4. Nagyon fontos közlés a következő is: „*kezdéd követni atyádnak életét...*” Kiről beszél ez a szövegrész? *Istvánról*, a példaképről? *Béláról*, László király test szerinti édesapjáról? Vagy talán valamely más ősről, talán Atilláról beszél? Nem erről van szó. László király a hagyományokhoz hűséges, nemzetét szerető, a *Turuldinasztia* hagyományát soha meg nem szentségtelenítő ember. Tiszta, átlátható, egyenes és nyílt jellem ő, s emiatt Istvánon és rajta kívül csak még egy olyan ma-

gyar király volt, akinek emlékét – függetlenül osztálybeliségtől, nemtől, rangtól – a magyar nemzet, s pl. még a később hozzánk csatlakozott szlovákság népi hagyománya, népi tisztelete is övezett és egyöntetűen, s a legpozitívabb formában megőrzött, s ez nem más, mint *Corvin Mátyás*. Miről van itt tehát szó? Ki az az „*atya*”, kinek életét követi a frissen hatalomba helyezett magyar király? Erre mutat rá az ezt követő verssor tartalma, melynek szimbolikáját csak akkor értjük meg, ha időben még mélyebbre ásunk: **„rózsákat szaggatál, kornádban fízed.”** Ennek a jelképnek a megfejtéséhez egy kevés asztrológiai bűvárkodás vezethet el bennünket. *Badiny Jós* professzor *„Az esztergomi oroszlánok titka”* c. munkájában bemutatja azokat a – nagy valószínűség szerint – még a *várhun-magyarok* (avarok) által épített esztergomi királyi vár kápolnájának falfestményén látható, kultikus szimbolikával rendelkező *oroszlánpárokat*, mely oroszlánok hátsó combján Kádárék általi elpusztításukig egy-egy ún. „*rozetta*”, *szimbolikus rózsza* látható. Ez a jel tehát nem más, mint a „*rózsza*” stilizált ábrázolása, innen a latin „*rozetta*” elnevezés is. Elmondja, hogy ez a „*rózsza*” a *szumír-mahgar* világban **„a megtermékenyített, nőnemű datolyapálma kelyhének szimbóluma, és ennek égi megtestesítője a *béta Virginis* (SZŰZ) – megszemélyesítve „SARPANITUM” – mely az Oroszlán hátsó combjának tartozéka.** Itt természetesen az égi Oroszlánról, az *Oroszlán csillagképről* van szó. Ez a csillag, ez a szűzies erőt képviselő „*rozetta Sarpanitum*” jelenik meg tehát stilizált rózsza kitárt kelyhének formájában az ősmagyar jelképen, az esztergomi várkápolna oroszlánjainak hátsó combján. **„A *béta Virginis* és a *Spica* között elterülő csillagmező alkotja az ERU csillagképet. Az isteni datolyafürt csillaga a SZŰZ csillagképbe tartozik. Értelme: megtermékenyítő (bánát rihutum)... neve: „SARPANITUM”** – idézi a szerző a *British Múzeum* egyik szumer agyagtáblájának magyarázó szövegét, mely így folytatódik: **„Az oroszlán farkán ragyogó csillagok képezik SARPANITUM istennő datolyafürtjét.”** Ehhez már a szerző teszi hozzá magyarázatképpen, hogy **„Amikor a *Vénusz* együtt áll az ERU(3) csillagképpel és a *béta Virginis*-SARPANITUM-mal, akkor a legerősebb a megtermékenyítő erő, és a 8 levelű rozetta leveleiben lévő pontok jelentik ezt az együttállást. De a *Vénusz* így megszenteli a SZŰZ csillagképet is, amely 'belenyúlik' az *Oroszlán* csillagképébe, hiszen *Sarpanitum* csillaga (*béta Virginis*) az oroszlán hátsó combján ragyog.”** Így változtatja *mul DIL-BAD* (*Vénusz*) oroszlánná a Szűz csillagképet is...” (a „*mul*” csillagot jelent). Ez a „*rozetta*”-ábrázolás, mely az esztergomi oroszlánok hátsó combján helyezkedik el, már a „*szumir*” időkben is feltűnik több folyamközi ábrázoláson. Ilyen az az *Ur* városából származó dombormű, mely Kr.e. 3200 körül keletkezett, vagy egy, az idézett szerző által is közölt, *Susa* városában talált ősi váza, melyet a *Louvre múzeumban* őriznek. Az esztergomi várkápolna oroszlánjain van azonban még egy érdekesség: *A sörény az egész háton végigfut, s a fark bojtjában végződik be.* A professzor így összegzi oknyomozásának eredményeit: **„Összegezve a *sumir-mahgar-babiloni* ékiratokból kiértékelt adatokat, láthatjuk, hogy a 'kalász' és a 'datolyapálma' megtermékenyítési feladata az égből a SZŰZ csillagképnek adatott, de ennek a SZŰZ jegynek, és éppen SAR-**

PANITUM-nak az oroszlán hátsó combjáig és a farkáig kiterjesztése bevonja az Oroszlán csillagkép Napjának földi helytartóját – a földi uralkodót – is ebbe az égi feladatba. (!!!) Ugyanakkor azonban a vénuszi érkezés, együttállás és ERŐ – királynévá teszi a Szüzet. Kétségtelen, hogy ez az 'égi rendelet' a földi uralkodópárt az égi hatalom képviselőivel – az OROSZLÁNNAL és OROSZLÁNNŐVEL teszi egyenrangúvá. Ez már a karizmatikus származás alapján vett 'csalhatatlan és Isten akarata szerint' való kormányzás megerősítése, és egy valóságos teokratikus uralmi rendszer (Isten-központú uralmi rend) – szimbólumok útján való – kinyilatkoztatása.”. Tudom, hogy az itt leírtak igen nehezen emészthető dolgokat tartalmaznak, nézzük meg tehát, mit jelent ez pontosan? Egyszerűen azt, hogy amikor a magyar nemzet kényszerítő erővel lép fel László királlyá tétele érdekében, tudva tudja, érti és érvényesíti még ezen ősi szimbolika eredeti jelentését. László királyi beavatása mellett ez az egyik legfontosabb érv: esetében olyan karizmatikus személyről van szó, aki képes a mintegy háromnegyed évszázad óta széttagoltságban vergődő, megszállt és jóakaratában, hitéletében megalázott magyar nemzetet és a földi Magyarországot felemelni eredeti hivatása magaslatára. Ő az egyetlen, aki a felülről kapott hatalmat képes a Szent Korona földi testébe „belefűz”-ni az egykori Folyamközben a datolyapálma virágával szimbolizált Béta Virginis égi erejét jelképező, s az európai magyar középkorra – immár – rózsákat. Ez érthető nyelvre lefordítva azt jelenti, hogy László herceg személyes életszentsége, küldetése és elhivatottsága által aktivizálni tudta a Szent Korona földöntúli erőtartálékait a magyar nemzet túlélése, megigazulása, megtisztulása érdekében, s ezzel a korabeli magyar nemzet tisztában volt. Siettek, mert László beavatása és királlyá kenése nem tűrt haladékot, ideje elérkezett, s nagyon fontos volt a pontos időzítés. S most megkísérlem ezt a kissé komplikált, kozmológiai okfejtést és annak szakmai virágnyelvét az itt felmutatott magyar történelmi pillanat és László király küldetésének szempontjából röviden összefoglalni: László küldetése az tehát, hogy az Égi Királynőt, aki a Szűz, s aki az égen a „Szűz” csillagképben (Béta Virginis) áll, s aki mint „Titkos értelmű Rózsza”, mutatkozik meg az égbolt, a világmindenség fenti rendjében, mint ERŐ-t belefűzze a Szent Koronába, azaz egyesítse a Szent Szűz-séget, a Boldogasszony-ságot a Szent Korona megtermékenyítő szellemiségével. Ezzel végzi be László a Szent István által elkezdett küldetést. István a Koronát felajánlotta Máriának, s Mária elfogadta ezt az ajánlatot: királynőnké lett. A Korona ezelőtt attól volt „szent”, mert képi programja egy sugalmazott célt, egy egykor bekövetkező reményt és kinyilatkoztatást tükrözött és hordozott, s ez a cél az Isten Földi Királyságának, Isten Országának földi megvalósítása volt. Ez a kinyilatkoztatott, megprófétált jövőbeli reménység Istvánnal teljesedésbe ment. Miután a Magyar Szent Korona Mária Koronája lett, ez a szentség az Égi Királynő hatalmának jelenlététől minőségileg feljebb lépett. Ha szentsége ezen a szinten maradt volna meg, akkor is bevégezhetette volna küldetését, hiszen a Jelenések próféciája szerint is, a végső időben Isten mindenképpen győz majd a Sátán felett, s a Holdban álló Égi Anya eltapossa annak fejét. De ennek a mindent átható, az anyagvilág, a koz-

mosz minden porcikáját átsugárzó, áttisztító jelentőségű eseménynek a földön és az anyagvilágban is le kellett zajlania, sőt, kifejezetten itt, az anyagvilág mélyülő rab-ságába vetett istenfiak síkján kellett elsősorban lezajlania. Ehhez, hogy az *Égi Ország* a földön is megvalósuljon, ehhez a történelemben is létre kellett jönnie annak a *népi-nemzetségi keretnek*, amelynek *fény-vizében* a nagyvilág minden népe meg-filrődhet, s megtisztulhat. Ennek a népnek, a *Fény*, a *Világosság* és az ebből a tényből következő *Tudás népének* azonban, hogy elvégezhesse küldetését, szüksé-ge volt és van a sötétség népe minden erejének és hatásának ellenszegülő védelem-re, amit csak az anyaöl melengető tisztasága, a megőrzött és megélenkített őszü-zenet és – hagyomány megélesztése adhat meg neki. Ez a munka is, a szerző minden igyekezetével eme terv megvalósulásán fáradozik. Ehhez abban a régi korban l.ászló kellett, aki *egy angyali küldött kezéből átvette a Szent Koronát*, hogy a *Kozmikus Rend* törvényeinek megfelelően a Korona ne csak *Mária Koronája* le-gyen, ne csak az *Égi Szűzzel* fonódjék egybe, aki eztán egészen napjainkig a *Ma-gyar Szent Korona* által mint tényleges hatalom és védelem, jelen van Magyaror-szágon és míg egyfelől védi népét a pusztító erőktől, másrészt erőt ad neki a küldé-tése teljesítéséhez. Hanem *legyen ez a Korona a földi világba majdan visszatérő Jézusnak, az Üdvözlőnek Koronája is*. A római pápa a 90-es évek végén kimond-já, hogy Mária Jézus mellett „*társmegváltói*” szerepet képvisel. A maga zsidóke-resztény beszédmodorában a pápa erre az általam vázolt egybeesésre világít rá. A Koronát *Gábrriel* angyal hozta el nekünk, amint azt a *Hősök terén* álló oszlop an-gyalalakja is oly hitelesen ábrázolja. Nem véletlen, hogy 1990 után ösztönösen a becsületes jobboldali pártok nagygyűlései, valamint 2000. után a központi *Fény-Korona szertartások* is, a rossz kisugárzású Magyar Parlament melletti Kossuth térről ide tevődnek át. 2003 karácsonyán már itt folyik az ország egyik legnagyobb szabású Fény-Korona szertarása is, melynek a magyarság jövőjét és hivatása betöl-tését illetően hatalmas jelentősége van. Gábrriel nevében, mint a többi ún. „arkan-gyalok” nevében is, benne foglaltatik Jézus Istenének, *Él-nek* a neve. A *Gábrriel* név ugyanis nem héber eredetű, a zsidók *Ábrahámon* keresztül ezeket a vezéran-gyal-neveket a *szkíta Melkizedek*, *Uru-sólyma* városa papkirályának vallásából vették át. s „*Él Isten erejét*” jelenti. Nem *Jahwe* küldötte Ő, hanem a világot te-remtő *Úr*, aki a *Szeretet Istene*. Ez azt jelenti, hogy a Szent Korona a *Gábrrieltől* kapott megszentelődést is hordozza, amit a hősiesség szelleme, a *Győzelmes Isten Fénye* ragyog be áldásával. Ő az az angyal, aki a *jóhír*, az *örömhír* vivője, az „*eü-angelion*” kinyilvánítója, aki Máriának is elviszi az örömhírt: „*Ne félj, Mária! Ke-gyelmet találál Istennél. Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod nevez-ni.*”. Amit Gábrriel elhoz, az mindig a jóhír. Jóhír, azaz evangélium. *Igy a Magyar Szent Korona is az evangélium, azaz Jézus evilágbeli Országá elérkezésének jele. Ezen a jelentésén át Jézus Evilági Országá egyértelműen Magyarország.* Ezt minden magyar fejben egyértelműsíteni kell! Gábrriel hozza a magyar nemzetnek is a jó hírt, mely a Szent Korona személyében Jézus földi jelenlétében nyilvánul meg. A Szent Koronában Jézus ténylegesen visszatér a földi szférába. A Szent Korona

ezáltal tehát Isten anyaságának, védelmező ölelésének jelképévé emelkedik, ami a *Gábor* nevének jelentésében foglalt *hősiesség* nemzeti táplálója a magyar szívekben. Ez a Szent Korona legbenső titka. Hogy a Szent Korona nem csak Mária Koronája, most az Övé, s az is marad mindenkor, de ugyanúgy, ahogy Mária életének megkoronázása Jézus születése volt, amelynek örömhírét Gábiél angyal hozta el neki, ugyanúgy *ez a Korona megjeleníti Jézus jelenlétét is a világban, aki a Regnum Marianum „méhében” születik újra*, érkezik el újra a földi élettérbe. Nekem mindig valamiképpen hiányosnak, csonkának tűnnek Mária azon ábrázolásai, amelyeken egyedül az Ő alakja áll. Értem a teológiai szándékot és el is fogadom azt, de mégis, valahogy mindig kellemetlen érzésem támad, ha ilyen Mária-ábrázolással találkozom. Mária kezéből ugyanis kivehetetlen a kisdéd, aki nélkül alakja értelmetlenné válik, hiányossá csonkul. Ami „megkoronázza együttállásukat: *anya és gyermek*, az pedig a világon egyedülálló módon a *Magyar Szent Korona* titokzatos teste. Aki megérti tehát, hogy *amit István útjára indított, az Lászlóval érkezett meg céljához*, megértheti ezt a titkot is, amelyre a XV. századi ének idézett sora világít rá. A *Rózsának* (Szűzanya) és a *Koronának* (Jézus személyes eljövetele az Országgal) egybe kellett tehát fűződniük, s ezt a csodálatos *fehér mágiát* csak egy, a végső titkokba beavatást nyert *apostol-táltos* végezhetette el, aki „*fentről*” kapott ehhez a művelethez ihletet, erőt és hatalmat. Ennek folytán talán érthetővé válik, hogy a magyar királyi koronát miért pont ettől a kortól, László idejétől kezdve nevezi a magyar ember *Magyar Szent Koronának*.

5. Ennek folytán fény derül arra a kérdésre is, hogy milyen „*atyá*”-ról beszél itt a szerző. *Istenről, minden magyarok Édesapjáról* beszél, akit földi megjelenése folyamán a *nazir Jézus* – a *Fény Fia* – tett az anyagvilágban történelmi realitássá, s aki népiségét tekintve bizonyítottan vérségi kapcsolatban áll az *Árpád-házzal*. Tudjuk, hogy Atillának, a Turul-ház ősenek vérvonala a Holt-tenger térségébe vezet vissza bennünket, hiszen a Képes Krónika *Engadit* nevezi meg Atilla király ifjúkora színhelyének, mely ebben a térben feküdt. Így nem csoda, hogy e szellemi hagyomány és testi vérvonal kései megjelenítője, László király egyidejűleg testesíti meg a *földi uralkodót*, és az *Égi Atyát* is, hiszen egyrészt származásán, másrészt a *Magyar Szent Koronán* át a koronázási szertartás során a király az *Örök Atya* személyes, földi küldöttévé és képviselőjévé válik, *az Ő útját követi*. Így az *Árpád-házi király* mind testében, mind pedig beavatása során felvett szentségében *Jézus leszármazottja*. Innen ered e család *életszentsége* is. Jézus mennybemenetele után, amikor Isten az első pünkösdi alkalmával megjelenik a történelemben, elküldi az emberi világba a Szentlelket. Napjainkban azonban ezt a szerepet Mária, az Istenanya tölti be, hiszen a világon mindenütt Ő ma az égi közvetítő. Ha úgy tetszik, ma Mária tölti be a Szentlélek szerepét, aki elhozza nekünk az üdvösség üzenetét, segít, gyámolít, közbenjár, átölel és védelmez. A magyar nemzet számára a kapcsolattartás eszköze a Magyar Szent Korona. A Boldogasszony alakja a *szkíta kereszténységben* összefonódik a *Szentlélekkel*, aki közvetítő Isten és ember között. Ezt közli titokzatos módon az a tény is, hogy a magyar nemzet *Csíkсомlyón* pünkösdi, tehát a

Szentlélek eljövetele ünnepén Máriát ünnepli, s ezzel arra a tényre emlékeztet, hogy *a Szentlélek Mária személyével szoros összefonódásban áll*. Profán módon fogalmazva: *az az isteni rendet kinyilvánító magyar család, ahol a lelket az édesanya anyasága teljes erejével és szellemiségével sugározza a család minden tagjára*. Az első pünkösdöt követően, Mária mennybemenetelétől kezdve tehát Isten Anyja, a *Fény-Any*a végzi ezt a feladatot, akit László fűzött egybe a Szent Koronával. Ez a másik értelme ennek a szentséggel telített tárgynak, hogy *a hatalmat* éppúgy megtestesíti, mint az örök *jelenléte*t, de ugyanúgy *közvetítőként* is működik, amelyen *Isten Lelke fel és alászáll*. Ez a kultikus tárgyunk amolyan égbe vezető lajtorja, amelyen az üdv és a kegyelem, a Törvény és a Rend alászáll, s amelyen keresztül az emberi jószándék, szent akarat felszáll az Égi Atya, az *Élő Fény* színe elé. Ez alapján azonban azt is ki kell mondanunk, hogy általában *a Turul-dinasztia szentsége, s így László megszenteltsége sem római katolikus eredetű szentség*. Ez a beavatott, elhívott apostolság ennek a nyugati kereszténységnek az alakulatát, rítusait és szervezését kikerülve, egyenesen a *káldeus-kusita*-, „*szumír*”-*mah-gar-szkíta-subar-szabír-hun-hettita-hurri-párthus* hagyományból ered, ennél fogva *a szkíta kereszténység* fogalmi körében született eredmény. Hogy ez a szentség nem római katolikus eredetű, azt az is bizonyítja, hogy már *Álmos* fejedelem neve is „*szent*”-et jelent, ezt *Anonymus Gesta Hungarorum*a is közli, valamint az a tény, hogy ez a szentség *a Magyar Szent Koronával* áll kötélvastag összefüggésben, amelynek a nyugati kereszténységhez semmi köze nincs. Ha viszont ez a szentség a Szent Koronából következik, s a Korona tudvalevőleg a szkíta kereszténységbe ágyazott embernek a Fény-Atyától kapott sugalmazás általi alkotása, akkor ez a szentség *a szkíta kereszténységből*, *a szkíta-magyar nemzeti vallásból és népi hagyományból* jön. Ezt a vallási hagyományt a római zsidókereszténység halálos ellenségének tekintette, ahol csak lehetett *lepogányozta*, aminek üldözése során még a gyilkosságoktól, a kínzásoktól sem riadt vissza. Ebből következő, ez a szentség a nyugati kereszténység „*szentség*” fogalmával szöges ellentétben áll, különösen ami ennek a nyugati vallási formációnak a *zsidó gyökereit* illeti. Az Árpád-ház esetében azonban ez a – hangsúlyozom – nem zsidó-, hanem szkíta-keresztény eredetű megszentelődés olyan léptékű jelentőséggel rendelkezik, olyan súly a korabeli Európán, hogy a *Szentszék* szinte kötelező erővel ismeri el ezt az Árpád-ház számos szentjének esetében. Sőt, időnként még verseng is a pápai hatalom, hogy a szentté avatásban ne-hogy megelőzze őt az apostoli magyar állam. Tudom, hogy közhely, mégsem halljuk eleget, hogy nincs még egy királyi dinasztiaja Európának, amely annyi szentet adott volna, mint a Turul-dinasztia. Ezt a nem római eredetű, mégis keresztény szentséget a Szent Koronával avatott magyar király személyén kívül pusztán még egyetlen papi rend viselte magán, amely szintén kivívta a Szentszék jóváhagyását: a magyarok ősi táltos-mágus kultuszát rejteki módon továbbörökítő rend, amely az erőszakos térítés után a magyar *pálos szerzetességben* formálódott meg. Így engedhetjük meg magunknak, hogy Szent László királyunkat mint *apostol-királyt*, de a középkori *pálosokat* is szintén *táltosnak* tekintsük. Nagyon rossz tehát magyar em-

bertől olyan véleményt hallani bárkivel kapcsolatban, aki ezt a táltos-hagyományt követi vagy élesztgeti, amit oly gyakran hallok odahaza pejoratív éllel megfogalmazott kritikaként, hogy az illető „*sajnos elment táltos irányba*”. Ti. ez az irány a megújuló magyar Jézus-hit, a magyar kereszténység egyedül követhető útja, természetesen amennyiben nem avatatlan, külsőségekben tobzódó, képzetlen, szélhámos, homlokpántos, tűzgráló, hétvégi táltoskodásról van szó, s nem olyan emberekről, akik unalmukban, vagy feltűnési viszketegségükben akadtak rá erre a fogalomra. Az a hatalmas magyar tömeg, aki minden évben újra és újra hódol augusztus 20-án a Szent Jobbnak, tulajdonképpen ezelőtt a nem katolikus eredetű, táltos szentség előtt hódol. S ez a szentség az oka annak is, hogy egészen Mátyásig a római pápának, tehát Róma püspökének nincs semmi szava belebeszélni pl. a magyar főpapság kinevezésébe sem, hiszen az a püspöki rangnál sokkalta magasabb rangú magyar apostol-király privilégiuma. Ha ezt a tényt mélyebben átgondoljuk, feltehetjük a kérdést, hogy vajon mennyiben autentikus a mai Magyarország katolikus közössége főlé Róma által kinevezett főpap jelenléte a magyar egyházi életben. S ezek után még egy fontos dolog.

6. Lehetetlen észre nem venni, hogy a vers e részlete, mely Szent László királyi hatalmának lényegét tömöríti, megjeleníti László „szentségének” eredőjeként azokat a szellemi személyeket, akiktől ez a szentség ered: az ősi szumír *Szenháromságot*. Ez nem a római katolicizmus Szenháromság-alakzata, hanem a szkíta Istenscalád *Szent Négyessége*, mely áll az *Atyából* („kezdéd követni *atyád* életét”), a *Fiúból*, akit a versben megemlített Szent Korona homlokképe, tehát a nép, az ember felé forduló képe ábrázol, s a *Szentlélekből* („megbátorejta téged az *Szentlélek*”), de megjelenik itt „*Szíz Mária*”, a földre született *Istenanya* személyében a szumír Szenháromság negyedik személye is. Így elmondhatjuk, hogy Szent László király idejében, de még a XV. század végén is élénken éltek azok a szkíta-magyar népi és vallási hagyományok, melyeknek irodalmi lecsapódása az idézett, 1470 körül keletkezett vers. Ezek a hagyományok élő formában léteztek tehát még a késő középkorban is, s olyan élénk gyakorlatként, hogy az ismeretlen szerző a szent királyra emlékezvén szinte ösztönösen, és eredete szerinti értelemben idézi fel a 6000 éves mag-ár hagyományt.

A XV. századi „*Szent László – ének*” tehát nagyon ősi hagyományt, több évezredes szimbolikát használ, amikor László királyunk személyének és küldetésének lényegére mutat. A szerzőnek tisztában kellett lennie ennek a szimbolikának a pontos jelentésével, s amit írt, abban a tudatban írta, hogy az ezen éneket ajkára vevő magyar ember nagy tömegeiben érti, éli, és maga is alkalmazza ezt a szimbolikát. Így csak egy, a táltos-mágusi hagyományon nevelkedett, beavatott főt sejtethetünk az ének szerzőjének e XV. század végi alkotás olvastával.

„Maradj velünk, Urunk, mert esteledik, és lemenőben van a nap!

Ebben az évszázadban azonban, amikor a *Szent László-ének* megszületett, már

mintegy 170 esztendeje, 1301-ben meghalt az utolsó Árpád-házi királyunk, *III. András*. A hivatalos történelemírás és elemzés azt a híresztelést is szárnyra ereszti, hogy ő nem is ebből a királyi házból származott, hanem *Dénes nádor* törvénytelen gyermeke volt. Gyengekezű, jelentéktelen alak ül a királyi trónon – írják a kanonizált fők –, az idegen kiskirályok dróton rángatott bábuja, aki bár 11 évig uralkodott, nem hagyott hátra semmilyen emléket a magyar nép szívében.

ATurul-dinasztia belső életének titkaiba bele-belepillantó „*homo sapiens hungaricus*„, a ma Magyarországon is hatalomban levő „*homo academicus neandertaalis*”-szal ellentétben azonban mást lát, ha ennek az utolsó Árpád-házi királynak az életére tekint, mert a legújabb kutatások eredményei egészen mást mondanak.

III. András II. András király és Gertrudis, a megölt királyné unokája. II András, miután elveszti második feleségét, Gertrudist is, a Szentföldre igyekszik keresztes hadai élén, ahonnan győzedelmesen tér vissza. Azonban visszatértekor nem egyenesen Magyarországra jön, hanem kerülő úton, elsőként Itáliába vezet útja. Itt egy őrgróf, nevezetesen *Estei* őrgróf látja vendégül. Az őrgróf, mivel tudja, hogy II. András király másodszor is megözevegyült, a király elé vezeti gyönyörű leányát. A *Képes Krónika* így számol be az itt történetekről: „*A király pedig, látván, hogy a leány szép és szemének kedves, mivel úgyis nősülni akart, még aznap házasságot kötött ezzel a kisasszonnyal, és magával hozta Hungáriába.*”. Az emberben ösztönösen felvetődik a kérdés: mi ez a sietség? Aki azonban tudja, hogy nincs olyan magyar király, még az idegen, beavatatlan, magyargyűlölő királyok között sem, aki vagy így, vagy úgy, ne a magyar nemzeti sorssal kapcsolatos küldetést teljesítene, mégsem teszi fel ezt a kérdést.

A leány neve *Estei Beatrix*. Ha a latin szólást komolyan vesszük – „*Nomen est omen*” –, márpedig komolyan kell vennünk, akkor érdekes összefüggésekre bukkanhatunk, melyek a magyar történelem és az abba belépő emberi tényezők között húzódnak. Az András király által feleségül vett grófkisasszony neve csodálatos módon a magyar nemzeti sors számára fontos információt hordoz. Ez az *áldás* (*Beatrix* – lat. *Beatus* = áldott) akkor lép be az Árpád-ház életébe, mielőtt leszáll az *éj*, mielőtt lecsukódnak a dinasztia és velük együtt a magyar nemzet emelkedő, fel szálló ágának mennyre nyitott ablakai. Estére hajlik ekkor, s ezt az estét egy olyan királyné hozza magával a magyar sorsba, aki nevében hordja ezt a fogalmat, az *esteséget*. András király pont dicsősége csúcán, férfiereje delelőjének északi, völgyre néző hajlatára lépve, a nap útjának legragyogóbb pontján találja magát szembe ezzel a csodálatos női jelenéssel, akinek neve jelzi, hogy ezzel a király személyes sorsa éppúgy, mint vele együtt a magyar nemzeti sors is belép az *este* hanyatló fényű világába. Talán nem vezet tévútra, ha itt most megidézem a német nyelv fogalmát, melyet *Európa* fogalmának értelmében, annak neve helyett használ: „*Abendland*” – est-ország, melynek nyugati partjainál estelén a semmibe, a homály óceánjába hanyatlik a Nap. A frigy létrejön, s a király fiatal hitvesével visszatér Magyarországra, ahol hamarosan meg is hal. Ekkor a királyné, akit a férjét követő

IV. Béla király nem szívlel, elhagyja az országot, és „*így tért vissza Este nevű házájába. Itt, apjánál egy fiúgyermeket szült, akit a kereszténységben Istvánnak* (Estephan, Estephen) *neveztek el.*”. Most azonban forduljunk ismét a középkori magyar történelem mögött húzódó misztikum tényeinek nagy magyar szakértőjéhez, Szántai Lajos történészhez, aki a Turul-ház belső életének e csodálatos, mélyenható, titokzatos névmisztikájával kapcsolatban így nyilatkozik: „*Már tudjuk, hogy az István név 'esti fényt' jelent. Ha az esti fényt csillaghoz kötjük, 'Magyarország istápjja, országunk csillaga' – mondják Szent István királyról, akkor egyetlen csillaghoz tudjuk kötni – az esthajnalcsillaghoz. Az 'Istvánságban' megmutatókozó égi erőt jelenti meg az esti csillag, az esthajnalcsillag. Tehát az 'Istvánság' útja az esti Vénuszhoz kötött út. (II. András király pont olyan körülmények között és szertartási rend menetében ismeri meg a leányt, amely rendet a hagyományok minden kultúrában a Vénusznak tulajdonítanak.)*. Szántai azt is jelzi, hogy az *István* név nyugaton fenntartott formájában, az „*Estephan*”-ban fennmaradt annak eredeti, magyar értelme is: „*este van*”, illetve „*esti fény*”. Meg kell jegyezni itt, hogy ez nem egyedülálló jelenség, s nemzeti érzésű nyelvészeinknek, akik nincsenek semmilyen hatalmi ágnak elkötelezve, figyelmébe ajánlom a magyarul is használt, ún. „keresztény” neveink nyugati formáinak alapos vizsgálatát, hiszen a nyugati változatok, melyeket a korai időkben annyi más kultúrértékkel együtt ők vettek át mitőlünk, tehát amelyekben tudattalanul megtartották még az eredeti magyar hangzást, felfedhető még az eredeti tartalom is. Így pl a magyarul is használt *Zsuzsanna* név messze nem árul el annyit eredeti értelméről, mint pl. ennek a csodálatos névnek a német nyelvterületen ma is használt változata: a „*Susanna*”. Ebből a változatból még egyszerűen kiolvasható a „*Szűzanya*”, azaz Jézus édesanyjának egyik ősmagyar neve.

Ez az *István herceg* tehát édesanyja, *Estei Beatrix* oldalán Európa nyugati teerein, az „*Abendland*”-ban, azaz „*Estországban*” nő fel, s mivel felnőve összeütközésbe keveredik nagyapjával, az idős estei örgróffal, *Spanyolországba* menekül, majd onnan *Ravennába* tér. Hányattatott sorsa következményeként *Venétiába* kerül, ahol feleségül veszi az egyik igen vagyonos polgár, egy gazdag kereskedő család leányát. Ettől a leánytól születik meg gyermeke, akit az *András* névre keresztelnek. András herceg, miután rádöbben magyar királyi származására, *Magyarországra* érkezik, ahol származására hivatkozva részt kér az ország fölötti hatalomból. Miután az ekkor törvényesen uralkodó László király meghal, a főnemesség Andrást a *Magyar Szent Koronával* királlyá koronázza. Ő, *III. András*, a Turul-ház utolsó *táltos-apostol királya*, aki célul tűzi ki az ország egykori birodalmi részeinek visszaszerzését, és ilyen indítatásból 1291-ben elfoglalja *Ausziátiát*. Uralma alatt azonban az addig egységes akaratú magyar főnemesség önző érdekektől hajtva pártokra szakad, s néhányan elfordulnak a királytól. „*Közben az Úr ezerháromszázegyedik évében, Szent Félix ünnepén András király a budai várban elnyugodott az Úrban, és Szent János evangélista templomában, a Kisebb Testvéreknél temették el.*” – írja a *Képes Krónika*.

III. András király uralkodásáról szinte semmit sem tudunk. A krónikák hallgatnak. Mivel a krónikák a mindenkori történetírás szabályait követik, s többnyire megmaradnak a tényközlésnél, ennek a hallgatásnak egyetlen oka lehet csupán: *e tiz esztendőn át uralkodó király uralmának és életének lényege elsősorban nem a történelmi magyar sors alakításában, hanem valami egészen másban állott.* Ez a másik jelentés pedig a magyarság metafizikai értelemben vett sorsának az alakítása lehetett csak. Szántai Lajos értekezik arról, hogy III. Andrásnak a koronázása utáni első útja a *Pilisbe* vezet, ahol meglátogatja a *Pilisszentlászlói-medencét* (azonosulás a táltos-mágus hagyománnyal), ahol egy saját tulajdonát képező vadászkastélyát átadja a *pálosoknak* (!!!), ahol az ő akaratából kiépül egy igen jelentős kultikus hely. Míg a *pilisszentkereszti* pálos gyökereken iskolázott és beavatott rendi rész a *szent kereszt* hagyományát ápolja, annak szenvedéssel teli hagyományát testesíti meg, a *pilisszentléleki* pálos hagyományok – írja Szántai – egy kontemplatív, elmélkedőbb gyakorlatot folytatnak, s ők „produkálják” azokat a romolhatatlan holttesteket, örök álmot alvó pálos ösöket, akikről olyan titokzatosan beszélnek, de inkább hallgatnak a pálos hagyományok. Az első IV. Béla király támogatását élvezte, a második inkább V. István és IV. László figyelmét élvezi. III. András király ezzel szemben a *pilisszentlászlói* hagyományba kapcsolódik be, azt fejleszti, azt támogatja adományával. Mit is rejt ez a szentlászlói hagyomány? *„Ezekről a pálosokról még annyit kell tudni, hogy megfoghatatlanok, harciasak voltak. Ők voltak azok is, akik a török időkben kivonultak és Visegrádot fegyverrel védték meg a törökkel szemben. A Kékesről, Szentlászlóról odavonult néhány pálos verte vissza a százezres török hadat – ez történelmi tény. Soha senki nem kérdezi meg, hogy a pálos atyáknak az ostromozások és az aszkétikus gyakorlatok közepette hogyan volt idejük megtanulni harci eszközökkel bánni. Úgy, hogy ez volt a legmagasabb fokozat. Ők voltak azok a barátok, akik az égi hadak útján jártak, közvetlen módon, és azokat az erőket tudták a földön is mozgósítani. Ebből a kolostorból kerültek ki azok az irányítók, akikhez például a királyok is odajárultak. Ilyen volt később Hunyadi Mátyás is, aki megkérte a kékesi kolostor előljáróját, hogy miközben ő a csatában forgolódik, imádkozzon érte. És Magyarországon minden vitéz, főúr és báró tudta, hogy azért győzedelmeskednek – nemcsak azért, mert Hunyadi Mátyás táltos, mert kiváló király, hanem azért is, mert a pálosok imádkoznak a hadakozókért és a győzelemért. III. András tehát ezt a kultushelyet építtette ki, de olyan erős módon, hogy ebből az itt felszabaduló energiából még Hunyadi Mátyás is tudott meríteni. Ezért tüntették el a pálos rendet a föld felszínéről. Akik most pálosok, azok kicsontosodott regulákat gyakorolnak, nagyon tisztességesek, rendesek, de a régiek máshogy éltek, mert a régiek még életükben legyőzték a halált...”*

III. András szerepe tehát nem elsősorban a földi országban zajló magyar történelemmel áll szoros kapcsolatban, hanem – a táltos dinasztia utolsó tagjaként, s e dinasztia történetének, *fizikai és szellemi erőket* növelő sorsának végjátékaként – a *végző idők*re való *fölkészülés*hez szükséges, magyar lelki és szellemi energiákat

„konzerválta” egy *pilisi központban* a jövő számára. Pálos kapcsolatai bizonyítják, hogy saját magát a *Turul-dinasztia* harcos ágának képviselőjeként, és a *szentlászlói* hagyomány örököseként tartotta számon. Ebből következik, hogy szerepe a *Hadak Útjával*, az égi világgal való kapcsolattartással, a harcos, vitéz ősök kultuszával volt kapcsolatban. Emiatt hallgatnak róla olyan mélyen az evilági eseményekre koncentráló krónikák, mert nem tudnak mit kezdeni alakjával, aki a dinasztia hanyatlásának legvégén visszakapcsolja a dinasztia történetét az őskultuszon, a *pilis-szentlászlói* pálos hagyományon keresztül, a *Hadak Útjának* köldökszínórján át a *Mennyei Birodalomba*. Személye bezár egy kört, ha úgy tetszik, zárja az „*áram-kört*” a magyarság sorsa fölött, s ez a bezárt, soha többé meg nem szakítható áramkör, ez a Turul-dinasztiabeli *apostol-táltosság* mint *energiamező*, ma is uralkodik a nemzet életében, melyben kisöpörhetetlen tudatossággal él a *Regnum Marianum* és a *Szent Korona* eszmevilága. ***Ez a múltbeliség, ez a mi mai reménységünk és jövő-képünk, amit gyermekeinknek, unokáinknak át kell adnunk!***

Az ország sorsa az estből az éjszaka felé halad. A lelki szürkületben balszándék balszándékot, ballépés ballépést követ. A főnemesség, s velük együtt a nemzet százféle akarat és szándék kereszttüztében letéved a kijelölt útról. III. Andrást *koronázatlan* uralkodók követik a trónon. Később *Ottó* bajor herceg kerül a magyar királyi trónra, akit egy erdélyi látogatás során az ott uralkodó *László vajda* elfogat és több napra börtönbe zár. „*Ilyen szerencsétlen sorsra jutván, kiűzték őt Hungáriából.*” – írja a *Képes Krónika* erről a gyenge báburól. Menekülése során *Ottó* elrabolja a *Magyar Szent Koronát*, amit egy cserép borosfazékban, lova oldalára kötve visz magával. Az edény útközben eloldódik a nyereg szíjáról, s a Korona leesik a földre. „*Amikor aztán kivilágosodott, és észrevették, hogy nincs meg az értékes kincs, rémülten rohantak viasszafelé, amilyen gyorsan csak tudtak. A koronát pedig a sok járókelő között az országút közepén – nem fedezte föl senki – megtalálták.*” Hogy mekkora csoda történt, a *Képes Krónika* külön megjegyzi: „*Talán az első éjszakai őrállás idején esett le a nyeregről, de kétségtelen, hogy másnap estefelé találták meg. Valóban csodálatos dolog, és el nem hallgatható csoda! Mert mit is értsek azon, hogy a korona leesett – ha nem azt, hogy a herceg nem viselhette élete végéig ezt a koronát, hanem elveszítette a fejéről a koronát is, a méltóságot is. És mit jelent az, hogy senki sem találta meg, csak azok, akik vitték – ha nem azt, hogy Pannónia nem veszítheti el angyal adta koronáját.*”

Isten ismét beleszól a magyar történelembe, mégpedig konkrétan véleményt nyilvánít, és egyben kifejezi akaratát is, amit a kor embere azonnal meg is ért. Ezen kívül történik még valami, amiről érdemes beszámolnia e krónikának is. Isten akaratára nyilvánvalóvá tesz egy azóta tucatnyiszor beigazolódtó tény: ***a Magyar Szent Korona elpusztíthatatlan, mert nem evilágból való alkotás!*** Ennek pedig az az üzenete a mai magyarság számára, hogy ***az a szkíta-magyar apostolság, amely a Turul-dinasztia minden királyának megadatott, valamilyen formában, romolhatatlanul túléli a magyar történelmi idöket, s fennmarad Jézus Országának teljes megvalósulásáig.***

A Szent Korona tehát királlyá felkenő szerepének szűk köréből kilép, s a magyar sors egyértelmű szimbólumává, s egyszersmind Isten szándékait közvetlenül kifejező, kultikus tárggyá lép elő. Ugyanakkor tűz emésztí meg a Szent Szűz templomát, ami jelzi, hogy a Szűz csak akkor hajlandó patronálnia népét, ha megszűnnek a belső ellentétek, ha a nemzeten belül helyreáll az egység. S most az időben ugorjunk egy nagyot!

„Mátyást mostan választotta mind az ország királyságra...”

Immár a XV. században járunk. A magyar nemzet ismét sorsfordító időben él, hiszen a Turul-dinasztia már nem létezik, s a török fenyegető veszélyt jelent az ország számára, melynek győzelme esetén nem csupán egy háborút veszíthet el a nemzet, hanem kulturálisan, azaz lelkileg és szellemileg is pusztulásra ítéltetik. *Hunyadi János* hatalmas győzelme visszaveti ezt az iszlám előretörést, késlelteti ennek a szemita kultúrának betörését a magyar világba, s Európába egyaránt.

A trón ismét üres. A magyar nemzet fölötti hatalom, és maga az ország, mint azóta oly sokszor már, eladó. A szász herceg, a francia király, s maga a császár is igényt tartanak a magyar trónra, s a magyar nemzet akarata ezen trónviszályos, diplomáciai csatározásokon fel sem merül. A *Gara-* és *Újlaky*-féle oligarchia gyűlölettel fordul a Hunyadi család ellen, míg *Szilágyi Mihály*, a kormányzó vezetésével még talpon áll a nemzeti párt. Ők mindenképpen a kivégzett *Hunyadi László* testvérét, *Mátyást* kívánják a magyar trónon látni. Szinte senki sem ismeri ekkor ezt az ifjú embert az országban. A nemesi rendek tétovázni látszanak, de aztán beadják a derekukat, hiszen két fontos dolog is szól *Mátyás* királlyá választása mellett: Az egyik édesapja, *Hunyadi János* hatalmas súllyal latba eső neve, a másik pedig a család iránti szimpátia *László* elvesztése miatt. *Jókai Mór* így ír *Mátyás* királlyá választásáról:

„Az előtt senki sem gondolt a külhonban fogva tartott ifjúra; de a mint neve kimondatott, a tétovázó tömegek egyszerre megtalálták benne központjukat s az ország egyik szélitől a másikig terjedt a lelkesült kiáltás: 'Éljen Mátyás király!' s a pesti templomokban és utcákon, mielőtt az országgyűlés határozatot hozott volna, már énekelték a nemzeti zsoltosmát:

***„Mátyást mostan választotta
Mind az ország királyságra,
Mert ezt Isten Adta nekünk
Mennysorságból oltalmunkra.
Miért mi is választottuk,
Mint Istennek ajándékát;
Kiből Isten dicsértessék,
És örökre mondjuk: Amen.”***

A magyar nemzet nem törődik az idegen oligarchák és hazai bennfentesek aka-

ratával. A nemzet szövetséget köt azzal a személlyel, akit nem csak trónra juttatni szeretne, hogy ne maradjon sokáig fő nélkül a haza, hanem akit maga fölé hosszú távon el is képes fogadni.

Mi ez a hirtelen felbuzdulás? Honnan ez a mindent átható lelki bizonyosság, mely a budai „*utczákon*” viharos szélként harapódzik el, s félrelök minden más akaratot az útjából. Az idézett korabeli „szolozsma” tudunk engedni erre a kérdésre a választ. A magyar nemzet csak olyan uralkodót tűr el a feje fölött, aki *Isten akaratából* került oda. A magyar egyén ebben a kérdésben nem mérvadó. A magyar közösség dönt. A magyar ebben a pillanatban kollektív tudatára hallgat, felszínre engedni jutni avatottsága csodálatos ajándékát, amit *nemzeti bölcsességgént* értékelhetünk. A magyar nemzet kollektíven érzi, hogy Mátyásban nem csupán uralkodót, hanem egyben *ajándékot* is kap az Égi Atyától. Mátyást olyan uralkodóként ismeri fel és el, aki által csakúgy árad az Isten dicsősége a nemzetre.

Mátyás maga is érzi, hogy nem földi erőktől kapta a hatalmat és az erőt az uralkodáshoz. Ha ez nem így lenne, ha emberi vágyak vezérelnék, akkor a történelmi ember mindenkori reakcióival válaszolna a nép akaratára, s első dolga az lenne, hogy ellenfeleit kiirtsa, eltávolítsa az útból. De nem ezt látjuk!

Szegeden gyorsan országgyűlést hív egybe, ahol *Gara* és *Újlaky* elvesztik hivatalukat. Ezáltal az eddig lappangó ellenség kénytelen nyíltan színt vallani, nyíltan felvállalni akaratát. Ez a kompánia ekkor már nyíltan lép fel Mátyás ellen, s *Fridrich császárt* kéri fel, hogy vegye át a királyi hatalmat az ország felett. Mátyás hadai a császár ellen vonulnak, s először *Körmendnél* csatát vesztenek, de *Újlaky*, aki árulása ellenére nem felejtí el magyarságát, nem engedi a császári hadakat a megfutó had üldözésére, s így azok nem gyilkolják le Mátyás menekülő seregét. Ez a császárnak nem tetszik, s szövetségesei ellen fordul. Ekkor a Mátyással ellenérdekű oligarchák meghódolnak Mátyás előtt, *aki a bocsánatkérő, kinyújtott kezét elfogadja*. Az egyesült seregek *Pinkafeldnél* szétverik a császár seregeit, s a császár megfutamodik. Mátyás ekkor gyors nemzet- és országépítésbe fog. Ehhez belső béke és nyugalomra van szükség, ami az Ő keze alatt hamar helyre is áll.

Mátyás azt is tisztán látja, hogy az ország külveszély fenyegetése esetén nem számíthat a Nyugatra, s csak a saját erejére hagyatkozhat. Sőt, még az is tiszta sor volt előtte, hogy a Nyugat „keresztény” hatalmai alkalmasint készek még a törökkel is összefogni, ha Magyarország elpusztításáról lenne szó. Mátyás király még azzal is tisztában van, hogy a magyar nemzetnek súlyos felelősséget felvető küldetést kell teljesítenie. Hogy ez mennyire így van, arról híven tudósít minket a következő levél, melyet a francia uralkodóhoz írt: „*Ha Magyarország csak saját érdekeiért harcolna az ottománnal, régen módjában lett volna a legkedvezőbb feltételek mellett békét kötnie vele, s akkor a török fegyvereket Európa egyéb tartományai éreznék meg. De Magyarország az egész kereszténység ügyéért harcol.*” Kell-e ezt magyarázni?

Ezen a ponton egy pillanatra meg kell állnunk, s fel kell tennünk a logikus kérdést: Miért volt Mátyásnak és a magyar nemzetnek olyan fontos az a nyugati ke-

reszténység, mely évszázadokon át annyi megalázó bosszúságot jelentett a számára? Miért nem kötött az ország békealkut a törökkel, hiszen az még fajilag is rokon nemzet volt a magyarokkal, s miért áldozta fel területeit, békéjét és fejlődését, népének tízezeit egy olyan oltáron, ahol ez a véráldozat semmilyen, még erkölcsi elismerésre sem számíthatott? Hiszen sem a hála (nem volt miért hálásnak lennünk), sem semmiféle egyéb emberi érdek nem kötött minket Európa nyugati feléhez, mint ahogy ma sem köt. Miért akkor hát ez a vérrel fizető igyekezet? Miért látjuk akkor azt, hogy – mintha az egész magyar nemzet megőrült volna – inkább vonul rabszolgaságba, inkább áldozza saját és gyermekei életét a harcok során, de semmilyen áron meg nem adja magát az ottomán hadaknak? Erre az egyetlen elfogadható válasz az, hogy a magyar nemzet és maga a király szentségi tudattal élő közösség, akik tudják, hogy egyéni sorsuk áldozatával Isten személyes akaratát teljesítik. Amikor a magyar ember katonaként szembeszáll akár 1526-ban Mohácsnál a török seregek, akár 1848-ban az osztrák seregek, akár 1956-ban a szovjet-orosz hordák sokszorosan nagyobb haderejével, s tudván tudja, hogy tömegével fog eselni a hadszíntereken, mégsem futamodik meg soha, nem fordít hátat a túlerőnek, nem könyörög kegyelemért, hanem utolsó leheletéig harcol. Mert a magyar tudja, hogy a törökkel egy olyan vallás győzne Európa fölött, melynek jelenlétében lehetetlen lenne a továbbiakban a Fény vissztértéért harcolnia. S mert a magyar nemzet kollektív tudatába beépült az a tény, hogy Isten akaratának feltétlen teljesítése szentebb és fontosabb, mint az egyéni boldogulás. Ez ellen nincs apelláta!

Szántai Lajos számol be egy előadásában arról, hogy Mátyás öt évig vár a királlyá koronázására. Miért? Mert a *Magyar Szent Korona* külföldön van. *László* király édesanyja adja azt ajándékba *Frigyes császárnak*, s a császár megsejtve a Korona rettenetes erejét, nem adja azt vissza a magyaroknak. E szentség nélkül nincs koronázás, koronázás nélkül pedig nincsen magyar király. Mátyás ekkor olyan pénzüsszeget költ a Magyar Szent Korona visszaszerzésére, melyen a nyugati becsámolókat szerint egész Európát meg lehetett volna vásárolni. Nyugat-Európa összes vagyona ekkor mintegy 10.000 aranykoronát tett ki. A Magyar Szent Koronáért Mátyás 80.000 aranyat fizet. Frigyes a hatalmas pénzüsszeg ellenére aljasan megpróbálja átejtetni a Koronáért érkező követeket, mert egy tökéletes, minden apró részletében az eredetivel azonos koronát készített ötvöseivel, de a követek közül *Pálóczy László*, aki az esztergomi érsekségen korábban gyakran láthatta a Szent Koronát – s most jól figyeljünk! – az egyik zafirkó belső repedéséről meglátja, hogy a felkínált ékszer nem az eredeti, s visszautasítja az átvételt. S ekkor megkapják az eredeti Koronát. Mátyás koronázását ki is tűzik, mégpedig virágvasárnapi napra. Milyen csodálatos egybeesése lehetne ez az esemény Jézus dicsőségének ünnepével! De Isten nem így rendelkezik. Isten tudja, hogy Jézus bevonulása Jeruzsálembe valójában nem dicsőséges esemény, hanem a szenvedés előjátéka. A Fény-Fiú dicsősége a feltámadás hajnalán bontakozik ki teljesen, amikor előnti a világot a remény világossága. Ahogy virágvasárnap már Jézus is pontosan tudta, nem kerülheti el a sorsát, úgy a magyar nemzetnek is meg kell futnia a pályát, mely

előtte áll.

A királykoronázáson a nemesi rendeknek teljes létszámban fel kellett vonulniuk, a teljes nemességnek jelen kellett lennie az eseményen. Március van, áradnak a folyók, az utak járhatatlanok az ország sok részén. Egy távoli kisnemes nem érkezik meg időben, s így nincs mit tenni, várniuk kell a koronázással. Elérkezik a nagycsütörtök, de még mindig nem teljes a jelenlét. Estére azonban megérkezik a hiányzó küldött is. Ekkor a nemzetet képviselő nemesség választás elé kerül: megvárják-e a feltámadás napját, a következő vasárnapot, vagy másnap, nagypénteken tartják meg a koronázási szertartást. Thuróczy János krónikájában ezt az eseményt ugyan „az Utolsó Vacsora” napjára, azaz nagycsütörtökre teszi, vannak azonban források, melyek nagypéntekről beszélnek. Ha nagycsütörtökre, ha nagypénteken történt, a tény lényegén ez semmit sem változtat, hiszen logikusnak látszana a feltámadás napjáig, a vasárnapig való várakozás, hiszen az akár nagycsütörtökre, Jézus búcsúvacsorájának és vérről verejtekezésének napján, akár a nagypénteken tartott koronázási ünnep rettenetesen rossz előjeleket, és iszonyatos jelképrendszert hordoz magán, a középkor embere pedig ad még ezekre a jelekre. Mégis, mindennek ellenére, az összegyűlt rendek és a király maga is úgy dönt, hogy a koronázást ekkor tartásák meg. Mi történik itt?

Ezzel az eseménnyel a magyar nemzet sorsa a sokévszázados épülés után *belép a nagypéntek szertartásrendjébe*. Elnémulnak az ünnepeken annyiszor felzengő harangok a magyar történelemben, s megszólal a rekedt hangú kereplők zajongása. Elnémul az emberi lélek, mert – habár tavaszodik, virágot hajtanak a fák, a bokrok, s illatozik az egész zsendülő mező, de - minden illat, minden szépség mögött ott szűrüllenek a viharfelhők, melyek mögül csak nagy ritkán bukik át egy-egy eltévedt napsugár. *A magyar sors belép a nagypéntek szertartásrendjébe. Nem zúgolódik senki, csend van a királyi székhelyen. A nemzet valami érthetetlen, megmagyarázhatatlan, erkölcsi alapú kollektív pszichózisban megéri, pillanatok alatt fölfogja, hogy mi is történik vele: hogy mindaz borzalom, ami megtörténik, de mindannak meg kell történnie, ami meg fog történni.* A nemzet felemelt arccal, emelt fővel elfogadja az égi jelet annak minden félelmet keltő tartalmával együtt. Együtt állunk ekkor a történelmi szélben, s együtt nézünk a hatalmas, mindent elöntő vihart ígérő, sötétedő fellegek, s a bíborszínű égbolt elé. Nem tör ki lázadás a hír hallatára, nem menekül a színhelyről senki, hogy ne érje rontás, átok ezen a helyen, nem zúgolódik senki, mert a magyar lélek érzi, a magyar szellem pedig nagyon mélyen átéli, hogy az évezredek messzeségében örvénylő napfényből most bontakoznak ki a magyar sors igaz értékei. Ezekért az értékekért született meg ez a nemzet valaha, s ezekért van itt, a Kárpát-medencében, az őshazában. Emiatt hozta őt haza a Turul-Lélek a történelmi gázlók saras útjain baj és veszteségek nélkül. A magyar nemzet ismét tanúbizonyságát adja neve értelmének: a tudás népe. A nemzet ekkor úgy áll sorsa előtt, ahogy Jézusról írja az egyik szent irat: „mint bárány nyíróje előtt...” *A magyar Krisztus belép Pilátus udvarába, s a Magyar Szent Korona a nemzet eme történelmi pillanatában átveszi a Jézus fejére helyezett töviskorona*

szerepét.

S hogy is szól tovább a történet?

„Ekkor Pilátus lefogatta és megostoroztatta Jézust. A katonák tövisből koronát fontak, fejére tették és bíborszínű köpenyt adtak rá. Aztán eléje járultak és így gúnyolódtak: 'Üdvözlégy, király!' és arcul ütötték.” És Jézus többé nem felel Pilátus faggatózó kérdéseire. Szemei, mintha távoli fényt érzékelnének, többé nem állapodnak meg az evilági színeken és formákon, nem hallja már az udvaron károgó varjak éktelen rikácsolását. Hallgat. Ettől kezdve nem érdekli többé, hogy ez a despota, vagy a többi odalent, a sabbat törvényét betartó, s Pilátus házában belső teremtől távolmaradó gazemberek, mit gondolnak róla. Jézus hallgat. Arcába, szemébe csurog a hajából a vér, majd lefolyik a vállára terített bíbor katonai palástra. Megkorbácsolt hátán, oldalán ég a csont- és fémkarmok hasította, több tucatnyi seb, s a vérlucskos palást beleragad a kinyíló hús nyilalló rózsáiba. *János evangéliuma* balladai tömörséggel fogalmazza tovább az eseményeket: **„...Keresztjét hordozva kiment az úgynevezett Koponyahelyre, melynek héber neve Golgota. Ott keresztre feszítették őt és vele együtt két másikat: azokat kétfelől, középen pedig Jézust.”**

A nagypéntek igazi, belső tartalma e pillanatban kollektív magyar tudattá alakul, s a nemzet nem rogy össze a rossz ómen terhe alatt. Ellenkezőleg: kiegyenesedik. A magyar nemzet gerince sosem volt olyan egyenes még, mint ebben a pillanatban, s így is marad hosszú évszázadokra, mindmáig.

Van ennek az eseménynek még egy igen fontos jelentősége. Tudjuk, hogy konkrétan a magát magyarnak nevező nép és nemzet Kárpát-medencei írott történelme *Atilla* királlyal kezdődik el. Az Ő személye már szorosan összekötődik a Magyar Szent Koronával, hiszen ezzel a Koronával koronázzák meg Őt is. Vele indul el a Kárpát-medencében az apostol-királyság intézménye. Miután *III. András* királlyal kihal a Turul-dinasztia, megszakad a földi vonal, csakúgy, mint *Atilla* király élete kihúnyta után, amikor a magyar nemzet Árpád-ig tartó, lappangó története kezdődik. A *Gondviselés* azonban úgy látja jónak, hogy *Atilla* még egyszer fellépjen Európa és a magyarság történetében, s ez *Mátyás* személyében meg is történik. Szántai Lajos írja, hogy **„Magyarország első királyának neve folyóvizet jelent: *Atilla*. ...Hogy indul *Emese* álma, amiből csalahatatlanul lehet tudni, hogy *Emese* nem akármilyen utódoknak ad majd életet? Elindul egy fénylő folyam. ...Ha az ember a pálosok életútját követi, akkor a vége felé egy megbocsátható érzése lesz: azért küszködtek, remetéskedtek, viaskodtak, hogy a Szent Koronának legyen még utoljára egy magyar uralkodója. Ez volt Hunyadi Mátyás. ...Mátyást a maga korában *II. Atillának* nevezték. Van egy első *Atilla*, ő indította a magyarság Kárpát-medencei küldetését, és van egy második *Atilla*, aki zárja, de ugyanakkor a jövő felé nyilvánvalóan el is indított valamit: ez az igazságos Mátyás, tehát ő fog ránk várni az utolsó ítéletnél: *Hollós Mátyást nem lehet kikerülni.*”**

Ebből következő, amint azt Mátyás királlyá választásának pillanatában a teljes magyar nemzet pontosan tud, ért, hogy Mátyásban megvan az Árpád-ház ki-

rályainál oly mélyen megtapasztalt, magyar apostol-király minden adottsága. Mert Mátyás ugyanazzal az Istentől kapott karizmatikus jellemmel rendelkezik, mint a legnagyobb Turul-házbeliek. Ennélfogva Mátyás maga is *táltos király*, szakrális uralkodó. Ez a jellemtulajdonsága nem is bújik véka alá, ez kidomborodik egész életén és uralkodásán keresztül, s ezt valamiképpen ösztönösen megérzi rajta és belőle a magyar nemzet is. Miben mutatkozik meg tehát ez a személyiségjegye?

A nagy változások, sorsfordulatok ideje mindig akkor jön el a magyar történelemben, amikor a nemzet betölti a történelmi küldetésének fontos szakaszaiba rejtett isteni küldetés-szerepét. Ennek megtörténte azonban mindig kimutatható azokban a jelekben, melyek a valóságos, kronológikusan sorakozó történeti tények mögött, egy metafizikai, szellemi síkon zajló, metafórikus párhuzam nyomán bontakoznak ki szemünk előtt. Ennek a rejtett drámának rejtőzködő, de mégiscsak legfőbb szereplői végestelen végig a magyar középkor történelmében a pálosok.

Mátyás nagy előszeretettel keresi fel újra és újra a pálos kolostort. Olyan személyes szeretetkapcsolat fűzi őt a pálosokhoz – mondja Szántai Lajos –, hogy nekik ajándékozza a *fehéregyházi* templomot, mely romokban áll. Maga a hagyomány szerint e templom közelébe temetkezett. Beszédes tény, hogy a pálosok rendi öltözete a magyar táltos-mágusokéhoz hasonlóan a fehér ruha. Ilyen tekintetben nézve nem véletlen, hogy Mátyástól a *fehéregyházi* templomot kapják ajándékba.

A *fehér* az abszolút tiszta fény „színe”, valójában nem is szín, s ennél fogva a patyolat tisztaságának jelképe. A fehér a színek összessége, a szívárvány színeinek sokfélesége a fehérben találja meg a közös nevezőt, aminek lényege az önfeladás, a tisztaság választása. Az „*egyház*” szó, mivel az „*Egy*” Isten titokzatos ősmagyar neve, „*Isten házá*” jelent. „*Fehéregyháza*” tehát a „*Fény-Isten Háza*” jelentést hordozza. Amennyiben Mátyás ezt a szenthelyet tudatosan tartogatta a pálosoknak, bizton állíthatjuk, hogy olyan titkok birtokában volt, melyeket csak a *táltos beavatás* szertartásának keretében kaphatott meg valaki. Ezen a szenthelyen egyszerűen nem lehetett más az úr, csakis a pálos rend, akik szertartásrendjük központi célkitűzését a Fény felszabadításában, a romolhatatlanság tisztaságának kiterjesztésében látták.

Amikor Mátyás meghal, 1490 április 5-ei bejegyzésben, a pálos évkönyvben megjelenik a következő szöveg: „*Az egyik hollós siratja a másik hollóst.*”. Mi ennek a közlésnek a konkrét alapja? A pálos legenda a rend példaképe, akinek szellemi hagyományára az eredeti pálosság építkezett, remete szent Pál, akinek egy holló hordta az élelmet magányában. Ez az a jelenet, melyet az Anjou-legendárium is megörökít. A *holló* Remete Szent Pálnak a thébai sivatagban 60 éven át minden nap egy *fél* kenyeret hoz a csőrében. A holló *Jézus megdicsőült testének* felét hozza Pálnak étékül. Itt találjuk meg a megértéshez szükséges, szimbolikus párhuzamot a rend története és Mátyás „*Corvinus*” (corvus = holló) elnevezése között. Mátyás és a pálosok sorsösszefonódása a *fehér* és a *fekete holló*, a nappal fényének és az éjszakába lépő, elsötétülő nemzeti sorsnak a találkozása, melyben az uralkodó magára veszi a sötétbe lépés tudatos, bátor szerepét, de a pálos „*fehérség*” fénye emellé

a sötét kolorit mellé odateszi a magyar ember számára a feltámadás fényének örök reményét. Mert *amíg van pálos rend, addig van magyar nemzet is!* Ezt a jelentét erősíti a következő közlés is.

A mikor az egyiptomi sivatagban remetéskedő *Szent Antal remete* (nem azonos a *páduai* szenttel!) felkeresi Pált, a holló ettől kezdve már nem egy fél kenyert, hanem két egész kenyeret hoz nekik. Jézus teste a kenyér. Jézus az „*Élet Kenyere*”. Jézus a *Világ Világossága*. A sötétség megjelenítője, a holló tehát a kiválasztottnak a kenyér színében *Jézus Fényességét, Jézus Világosságát* hozza. Ezt hozta a „*holló*” Mátyás személyében is a magyar nemzetnek, akit egész életén át követett a pálosokkal való kapcsolat, összefűződés, mérhetetlen szeretet. A „*holló- és a kenyér-szimbolika*” jelentését így tárja elénk *Szántai Lajos*: „*Ha volt eddig naponta fél napra elegendő fény a lélekben, ami a napot félig kitöltötte, innen kezdve minden egyes napra elegendő energia lesz ahhoz, hogy a fényt fel lehessen szabadítani, és a Teremtőhöz visszaküldeni.*”. Ez a „*hollósság*”-beli küldetés, szerep lényege.

Ugyanakkor meg kell látnunk, a *kenyeret*, a „*Fény-Jézust*” nem a „*fehér holló*”, a magyar néphit szerinti „*valószínűtlenség*” madara hozza csőrében, hanem a *fekete*. Ez a balladai vonás e történetben azt igyekszik tudomásunkra hozni sajátos szimbolikáján keresztül, hogy a realitások talaján állunk: Isten nem irreális, megfoghatatlan módon árasztja az áldást a világra, hanem valóságosan érkezik közénk, igazi, létező testben él közöttünk. A fekete azonban az éjszaka tompa, tartalmatlan, tovább nem bontható képlete is, a fehér fény ellentéte, s azt a szimbolikát hordozza, amit az emberiség ősidőktől fogva tud, ért és használ: az éjszaka, a bizonytalanság, a félelem, a szenvedés, a nélkülözés, az esendőségek ideje hozza el az ember számára az igaz bölcsességet és hitet, nem a kényelem, a szenvedés nélküli, görgönytelen, harctalan és egyben céltalan élet. A kenyér tehát nem csupán az éjszakában érkezik, hanem magától az éjszaka megtestesítője közvetítőjével jön a földre. Jézus mondta, „*Nem az egészségesnek van szüksége orvosra, hanem a betegnek.*” Így annak van legjobban szüksége a Fényre, aki a sötétben él. Sőt, a Fény nem is látszik, ha nincs mögötte a sötétség háttere. A kenyér azonban az Anjou-legendáriumi miniatúrán nem a holló csőrében van, hanem a csőr hátterében – mint egy fénylő napkorong – világít. Ebben az ábrázolásban is egybe áll a magyar sorsra jellemző kettősség: a sötétség és a Fény együttes jelenléte. A miniatúra festője ezzel is nyomatékosítja, hogy itt a *hollónak* hatalmas titkot rejtő szerepe van: a kenyert is ő hozza, de nem közvetlenül. Jézus „*kenyértség*”-e öbelöle, az ő jelenlétéből következik. Ő az a szimbolikus személy, akinek jelenlétében felragyog a páloság kereteiben Jézus Napja, Fénye, Világossága, mely a feltámadásban nyilatkoztatja ki Isten létének titkát: azt, hogy az Élet megölhetetlen, eltörölhetetlen, kiolthatatlan. *Mátyás szerepe is abban áll, hogy a magyar államiság veszélybe sodródása előtti utolsó percben felvillantsa a magyar nemzet számára a Fényesség reményét. A fekete holló elhozza Jézus Világosságát az ember számára. Holló nélkül nincs kenyér – nagypéntek nélkül nincs feltámadás!* A nagypénteki király áldozá-

tában már ugyanúgy benne van a Feltámadás fényes reggelének reménye, mint a nagypénteki rekedt kereplők hangjában a vasárnap hajnal csodálatos, minden sötét lelki zugot átjáró harangzúgása. Ezt kell megértenie ma minden magyar léleknek, s akkor megtalálhatja a maga számára is személyes sorsának küldetését.

Ami azonban még az élesszemű *Szántai Lajosnak* sem tűnik fel, az *Anjou-le-gendárium* képecskéje mind *Pált*, mind pedig *Antalt* megnyitott, s újra egybeforrott koponyafedővel ábrázolja. Ez nem azt jelenti, mintha „lyukas” lenne a fejük, hanem tisztán látható azon beavatási szertartás műtétjének a nyoma mindkettőjükön, melynek során megnyitják a koponya tetejét, hogy szabaddá tegyék a titoklátó ún. „*harmadik szemet*”, mely az agyalapi mirigyben húzódott be a koponya belsejébe. Tibeti beavatási szertartásokból ismert ez az eljárás, a harmadik szem szertartásos megnyitása, mely a beavatottnak lehetővé teszi az egyébként láthatatlan *asztrálest*, a halál utáni, épségben megmaradó testünk látását, ami mindig az ember valós lényét jelzi színeinek palettájával, de magyar „*agyafűrt*”, azaz „*nyitott értelmű*” kifejezésünk is erre utal. A harmadik szem megnyitása az „igazlátás” lehetőségével ajándékozza meg a beavatottat, hiszen ettől fogva látja az emberek asztrálestét, a halhatalan megcsonkíthatatlan testet. Ez a test az ember pillanatnyi lelki állapotától és szellemi szintjétől függően különféle színekben pompázó fénykorszorú, mely az anyagi testet körbefonja. Aki tehát ezt a testet láthatja, az előtt nincs többé hazugság, megjátás, mert az látja az emberi lélek mindennemű változását, s így őt soha többé sem félrevezetni, sem becsapni nem lehet. Ez az ábrázolás nyilvánvalóvá teszi, hogy a hollós szentek beavatottak voltak, de azt is, hogy beavatottságuk mélyrétegi jelentései egybevágnak a magyar táltos-mágusi hagyomány kultuszának karakterével.

A holló szereplése a *thébai Szent Pál* legendájában, az *Anjou-miniatúra* festőjének szándékai, ahogy ezt a jelenetet a hollóval megalkotja, egyértelműen prófétikus, jövőbe látó képességekre vetnek fényt, s erős utalást tesznek egy uralkodó eljövételére, akinek uralma kettős célt szolgál:

1. A világba elérkező Fény rajta keresztül érkezik le, ahogy a két szentet ábrázoló miniatúrán is szinte „zuhanórepülésben” érkezik a holló a kenyérrel (holló-hulló). Ez a „*Fény-Fiúság*” jézusi szerepköre, küldetése, a megvilágosodás lehetővé tétele az ember számára. S amint a magyar történelem Mátyással bevégződő dicsőséges szakasza is feltárja előttünk, Mátyás volt az a „*hollós*” (dicsőségében „*hullós*”) uralkodó, aki ebben a folyamatban, a Feltámadás előtti, nagypéntek délutáni szürkületben utoljára csillantja fel a magyar ember számára a felső világ fényességes rendjét.

2. Ennek az uralkodónak be kell töltenie azt a sorsot, amit a „*pálosság*”, a „*hollóság*” kötelező módon hajtott végre: Jézusnak, az Élet kenyérének, azaz az *áldozatnak* a sorsát. Ennek az uralkodói dicsőség fényességével, ugyanakkor súlyos életáldozattal élő királynak rá kellett állítania a nemzetet egy sorsvonal utolsó előtti szakaszára, amelyről nincs lehetősége letérni többé. *A magyar nemzet Mátyás halála óta mind a mai napig a nagypéntek sorsfázisában él, élete minden ízében kö-*

telességteljesítés, mely kötelességét első kézből, Istentől kapta. Emiatt erkölcsileg is lehetetlen kitérnie ez elől, lehetetlen végre nem hajtania azt, amit a nagypéntek s annak következménye, az eljövendő feltámadás tartogat a számára. Az elmúlt ötszáz esztendőben a magyar nemzet ezt a sorsot teljesíti be.

Séta a mohácsi síkon

**„Semmit ne bánkódjál Krisztus szent serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha ez világnak rajtad dühössége,
Nem hagy téged szégyenbe Krisztus ő felsége.”**

(Szkhárosi Horvát András: Vigasztaló ének, 1544.)

Ha valaki Budapest felől délre haladva elhagyja Mohácsot, s Eszék irányába veszi útját, egy kis kitérővel jobbra, a Sátorhely felé vezető, gesztenyefasorral szegélyezett út mentén megtekintheti azt a síkságot, mely a magyar történelemben oly fontos esemény színhelye volt egykor. Ma több, művészi megjelenítő erővel fargott, megrázóan magyar nemzeti hagyománnyal alkotott kopjafa erdeje borítja e gyászhelyet, s egy kicsi fa harangláb, melyben a harang hallgat, némán lógatja rozsdás nyelvét a vérrel átitatott anyaföld fölött.

Egykor nagy események tanúja volt ez a sík. Vérző seregek hömpölyögtek rajta, mintha az augusztusi esőfelhők mögül ki-kibukkanó nap aranyában megéledt volna a János evangélista tollából ismert apokalipszis világot rengető látomása.

Előző este, 1526. augusztus 28-án, a mohácsi püspöki rezidencia egyik szobájában fiatal férfi ült a nehéz tölgyasztal fölé hajolva. Balkéz felől pislákoló mécsfény ingadozott a szépermetező sötétségben, s a szerény bútorzat hosszú, nehéz árnyakat vetett az imbolygó láng fényességében a vaskos falakra. Ez az ifjú férfi *Lajos* volt, a cseh *Kázmér* király és a francia *Candalei Anna* gyermeke, Magyarország királya. Előtte papír, melyre a rettegés és a félelem szálkás betűit hullatta a sercegőn szántó lúdtoll: „*Cito, cito, citissime!...*” – vetette a reszkető kéz papírra a világgá bocsájtott, könyörgő segélykérelmet: „*sebesen, sebesen, nagyon sebesen!...*”, jöjjetek a segítségünkre. Ez a délceg természetű, az átlag közül jó fejfel kimagasló, fiatal király, akiről a krónikás hagyomány mint melegszívű, jóságos emberről, ragyogó szellemről emlékezik meg, félt, mint a kölyökkutya a kerítésen túl ólálkodó farkasoktól. Félt, mert fiatal volt az uralkodásra, s tapasztalatok hiányában nem volt még birtokában annak a diplomáciai gyakorlatnak, amit a történelmi helyzet megkövetelt tőle. Azt is tudta, hogy *Szulejmán* szultán a közelmúltban feltétlen békét kötött szomszédaival, hogy teljes hadi erejét Magyarország elfoglalására összpontosíthassa. *Belgrád, Szabács*, s a *Száván* inneni városok sokasága már a kezében volt, s egészen *Péterváradig* nem állt meg előtte egyetlen település sem, amit föl ne dúlt, ki ne fosztott volna, s amelynek lakosságát útba ne indította volna a rabszolgaságba, dél-kelet felé. *Szerémség*, a latinul máig *Sirmium-nak* nevezett terület tehát a kezében volt már, s ezen át megnyílt az útja Magyaror-

szág belseje felé, s ezen túl kinyíltott előtte az út, legalábbis ezt remélte, Nyugat- és Észak-Európa irányában is.

Azt is tudta az ifjú Lajos király, hogy az ország Mátyás hatalmas alakjának ki-
múltával nem képes többé egységbe formni, hiszen Erdélyben *Szapolyai Já-
nos*, a szepesi gróf az úr, Oláhországot *István* és *Radul bánok* irányítják, *Dalmácia*,
Szlavónia és *Horvátország*, tehát a *Tengermellék Baththyány Ferenc* kormányzása
alatt áll, a *Szermémségi* részekben *Tomori Pál*, a *minorita* rendi kalocsai érsek az úr.
Ezek a főurak voltak nagyjából azok, akiknek segítségével és haderejével a király
számolt. A többi főpap és a főurak mind-mind a saját gyarapodásukkal, a saját sor-
suk alakulásával foglalkoztak, s nem látták meg, hogy a saját sorsuk mélyen össze-
fonódik az ország, a nemzet sorsával, s a király sorsával egyaránt. Lajos a *Viseg-
rádra* érkező Tomori Páltól tudta már, hogy az ellenség Magyarországra való be-
vonulásának meggátolásához sietős gyorsaságra, azonnali és jó döntésekre, s a leg-
szélesebb nemzeti összefogásra van szükség. A rendek összehívása gyorsan meg is
történt, s szinte mindannyian össze is jöttek *vértanú Szent György* napján ország-
gyűlést tartani.

Itt meg kell állnunk egy pillanatra, hiszen láttuk már az eddigiekben is, hogy a
magyar történelmi sors fordulatai mind előkészítő fázisukban, mind pedig lezajlá-
sukban és befejeződésükben összeforranak egyfajta rejtett jelentéssel, melynek ku-
tatásakor a figyelemmel élő magyar ember megsejthet valamit Istennek a magyar
sorssal összefüggő szándékaiból is. Mintha a tényleges, az evilági magyar történe-
lem össze volna kötve egy láthatatlan köldökzsinóron keresztül a Mennyei Biro-
dalom, Isten Országának evilág fölötti történelmével, szellemi fejlődésének síkjá-
val, ahonnan egy sajátos szimbolikán keresztül le-leszüremlenének világunkba a-
zok az apró jelek, melyek a visszafelé haladó, nyitott szemű kutató elme számára
megmutatják, milyen szándékkal vezetett minket őseink Istene a történelem út-
vesztőin át. Tegyük fel hát kutakodó kérdéseinket:

1. Ki volt ez a *Szent György*, s rejt-e élete, sorsa, alakja a magyar sors számára
értelmezhető szimbolikát?

2. Miért pont ezen a napon határozta el a nemzet, hogy megvitatja a veszély el-
kerülésének módját, s mit jelent ezen a napon Szent György, a vértanú lehívása a
magyar sorsba?

Szent György napja a magyar néphagyományban a *gonoszjáró* napok egyike. Ez
a nap a magyar néphit tanúsága szerint *varázslásra*, *mágikus cselekedetekre*, külö-
nösen *rontásra* igen jó alkalmat kínál. Ebben a napban tehát benne rejlenek mind a
fekete-, mind a fehér mágia lehetőségének tartalmai. Ugyanakkor e sötét tónusa el-
lenére a magyar néphagyomány ettől a naptól, április 24-től számítja a *tavaszi* igazi
kezdetét. Ezen a napon indulnak el a nedvek a növényvilágban a hosszú álom vé-
gén, ekkor, s az ő közbenjárására jó esély mutatkozik a betegségek meggyógyításá-
ra, a ferdére sikerült emberi szándékok helyesbítésére.

Az új regrutákat Szent György ezen a napon készíti föl a harcok nehézségeire, s
látja el egyszersmind őket védelemmel is a harctereken ólálkodó sárkányos veszé-

lyek ellen. Sok helyen ekkor a bevonuló katonákat a szentmise, s az áldozás után a falu apraja-nagyja kikíséri a megújuló természetbe, a határba, ahol ők nemzeti színű szalagokkal felszalagozott kalapjukkal a négy égtáj felé suhintanak. Van ebben a szertartásban egy jó adag a magyar királykoronázási, beavatási szertartás és hagyomány azon aktusából, melynek során az új király fehér lován az ország minden részéről összehordott föld-dombocszkára hágva, fején a Magyar Szent Koronával lova hátáról kardjával a négy égtáj felé suhint. Jelen esetben azonban még csupán rekrutákról beszélünk, bevonulás előtt álló, leendő katonákról, akiket még nem öveztek fel karddal, nem avattak még föl, így karddal semmiképpen sem, de a Szent Koronát helyettesítő kalappal suhintanak a négy világtáj irányába. Hogy a kalap itt ilyen messzire mutató jelentést hordoz, arra egyértelmű utalás a kalap nemzetiszínű szalagja, mely jelzi, hogy a rekruták a nemzet számára oly fontos jelenetet ébresztenek meg ebben a felemelő, ugyanakkor játékos rituáléban. Ebben a hagyományban tehát összekeveredik, összeolvad a *kard és a korona* szerepköre egy gonoszúzó, s a győzedelmes élet ígéretével kecsegtető szertartásos szerepjátékban, mégis tisztán érezhető a hagyomány ősiségében az egykori jelentéstartalom.

A gonosz jelenléte életünkben mindig az Istentől kapott *szabadságunk* korlátozásával jár. Ilyen korlátot jelent a betegség, a fogyatékosság, de ugyanez jelentkezik a lelki bajok eluralkodásával is. Mai világunkban az ilyen jelenségek a depresszív emberi ferdültség jeleiben realizálódnak, de ugyanígy a társadalom kollektív tudata süllyedésének lehetőségét is előrevetítik. Szent György a sárkánnyal, az összörnnel vívjá küzdelmét, a szent hitért, Jézusért, s az ember lelki felemelkedésének útját szegő szörny ellen harcol.

Szent György *Kappadokiából* származik, így alakja abból a kultúrkörből ered, amelyből a magyarság maga is származását veszi. A történet szerint György egyszer *Líbiába* tartott, ahol egy *Sylena* nevű pogány város mellett, egy *poshadt* tó partján legyőzte a rontó erők fejedelmének képében megjelenő sárkányt, s ezzel megmentette a város királyának leányát, aki a sárkány fogságában tengődött. Mielőtt megvirradt volna, György dicsőséges győzelmének hatása alatt a város lakói megtértek Jézus hitére, s a városban hamarosan templomot emeltek Mária és Szent György tiszteletére.

György később, hazájába visszatérve elszörnyülködik a császár pogányságán, s katonai ruháját leteszi, mindenét szétosztja a szegények között. Keresztény mártírként, a hit harcosaként börtönben végzi, ahol megkínózzák, majd nyolcadnap *fejét veszik*.

A magyar szent hagyományban ő a *napvitéz*, a *leányt/fényt* szabadító/felszabadító *táltos* hős, *Szent László táltos királyunk* keresztény előképe, s egyáltalán, a lovagkor eszményképe. Csodálatos zománcképe rákerült a Szent Koronára is, mégpedig *Demeterrel*, a másik *harcos* szenttel együtt. Költészetünkben a következő verszet szólítja meg alakját: „*Benned emeli Szent György jó vitéz / győztes lándzsáját a szörnyeteg ellen, / benned tusakodik az égi hős / halálig szüntelen küzdelemben.*” Nem tudom, ez a vers népi költés-e, vagy egyéb műalkotás, a lé-

nyeget mindenképpen hüen fejezi ki. Eszerint Szent György alkaja az élő embernek a gonosz elleni küzdelemben kifejtett erejét, állandóan megújítandó energiáit is megjeleníti. Ő tehát Szent László előképe, mellyel a magyar táltos-hagyományba illeszkedik bele, ugyanakkor szerepét tekintve „*Nyakavágó János*”-nak, a bemerítőnek sorsában osztozik. Kettejükben közös a halálnemük, valamint a vízzel (Jordán folyó – poshadt tó) való összefonódásuk, de amíg János vize a Jézus-vallás megszentelődési idejének kezdetén, legelején még tiszta, piszkot, szennyet, terheket lemosó víz volt, addig György vize már a megváltásért való áldozatvállalás szerepkörébe lépő ember számára adott „poshatag” víz, melyben a sárkányos, sátni romlottság lakik. György vize a megváltást el nem fogadó ember élet-, illetve halálvize, melyből a szent életáldozata, a bátor szembenézés a veszéllyel, a bűnnel, a gonosszal, a szenvedéssel, húzza ki az embert. Ez a szentgyörgyös, poshadt, megromlott víz Mohács „vize” is egyben. Emiatt a két szent szerepének összemosódása igen fontos szimbolikát hordoz a mohácsi csata történelmi eseményének mint metafizikai jelentéssel bíró, a magyar sorsszerűséget beteljesítő eseménynek az értelmezhetőségében.

Szent György napja tehát fordulópont, amelyen a rontás és az átok, a fekete mágia lehetőségei éppúgy kibontakozhatnak, mint a fehér energiák uralomra jutása, a tavasz, az életerő és a Fény kivirágzása a világban. *Természetvarázsló* nap ez, amelyen eldől, hogy az ember a fény felé fordul-e, vagy visszahullik a sárba, a sötétségbe, a ragacsos félelmek és vizenyős, téli nedvek lápvilágába. *Ezen a napon dől el az is, hogy a magyar nemzet vállalja-e az áldozatvállalásban a megszentelődést, vagy meghunyászkodik, megvert kutyaként visszahúzódik-e egy kényelmes, de rabságra hangolt nemzeti sorsba.* A nemzet, s annak élén a megkoronázott, beavatott magyar király az előbbi választotta.

A sorsfordító cselekedet, hogy ezen a napon az embernek saját életében, de ugyanúgy magának a nagy természetnek is le kell győznie a sárkányt, az ősellenséget, a sötétség fejedelmét. Ez pedig nem megy másként, csak harccal, háborús készülődéssel, test- és lélekedzéssel. Ezért mennek ki a regruták a tavaszi fényben pompázó, életnedvektől gőzölgő, megújuló földekre, hogy a négy égtáj felé vágva szalagos kalapjukkal kinyilvánítsák: győztesek vagyunk, ellenünk nincs ereje az elmúlásnak, a megalkuvásnak, az öregkorra jellemző kényelemszeretetnek, a gonoszságnak mi elébe vágunk, mert mi uraljuk a világ négy égtáját, a négy elemet, a megújult élet minden zegét-zugát. Mi vagyunk a megelégedő, természet adta életerő. Mi vagyunk az új erőre ébredő, elvetett *mag*, mely bőséges termést hoz majd, ha *sarló* alá kerül. Mohács termékeny síkjára, Mohács mezejére is ugyanezzel az elhatározással vonult ki a magyar nemzet is, hogy ellene mondjon a sátni incselkedésének, a pusztító, ellenséges hadaknak.

S ezen a napon, 1526. április 24-én ül össze a magyar országtanács, a rendi gyűlés, hogy a királlyal összeforva elhatározzák magukat az ellenállásra. Meg is egyeznek, hogy *Sarlós Boldogasszony* napján, július 2-án az ország valamennyi főura, egyházi és világi hatalmai, valamint a parasztságnak a termőföldsé-

ken nélkülözhető része gyülekezzenek össze *Tolnán* teljes fegyverzetben. Innen tervezik aztán nagy sereggel az érkező ellenségnek, a sárkánynak, a kereszténység letiprójának ellene vonulni.

Most ismét álljunk meg egy pillanatra, mert itt ismét értelmeznünk kell, mi is történik valójában!

Ennek a napnak két fő jellegzetességére hívom fel a figyelmet.

1. Az egyik, hogy ez a nap, *Sarlós Boldogasszony* napja az *aratás* kezdőnapja, s a korabeli asszonyok *sarlóval* aratták a gabonát. Ez a nap azt jelzi, hogy *beérett a vetés*, eljött a *betakarítás* ideje.

2. Másodsorban ez a nap *Mária Erzsébetnél tett látogatásának* ünnepnapja. Erzsébet az az asszony, akivel Isten csodát tesz, hiszen idős kora ellenére gyermekkel ajándékozza meg Őt, a meddőség, a terméketlenség helyébe a termékenységeket helyezi, s akinek fia a *János* nevet kapja. Ő a *Bemerítő János*, akinek *Heródes* király *fejét veszi*. Ez a János a *Holt-tenger melléki esszésus gyülekezet egyik vezetője*, ő az, aki Jézust is bemeríti, s ő az első ember Márián, Józsefen, Erzsébeten és a bölcsőnél megjelenő három párthus máguspapon kívül, akinek Isten csodálatosan kijelenti, hogy elérkezett az *Üdvözítő* a világba Jézus személyében. Ő hívja fel az első tanítványok, *János és András* figyelmét arra, hogy Jézust, azaz „*Őt hallgassátok!*”

Aratási kezdőnap ez, s egyben a *Magnificat* örvendező, csillogó ünnepnapja is. A vetés termést hozott, beérett, s most elérkezett a betakarítás a magyar történelemben is. Elkezdődik az a korszak, amelynek első eseménye a mohácsi tragédia, az ország részekre hullása, s nem csupán területileg, közigazgatási szempontból. A magyarság számára ezen a napon kezdődik el a nagy megpróbáltatások évszázadainak kaotikus menete.

A király alázatosan kéri a pápát, hogy segítsen, követeket meneszt a lengyel királyhoz, *Zsigmondhoz*, a nagybátyjához, akit a többi keresztény uralkodók cserben hagytak a török veszélyben, s ezért, népét féltve, akarva-akaratlan elfogadta a török ajánlatát a szövetségre. Ez az uralkodó nem beavatott király, ezért nem érzi át az alkalom jelentőségét, s visszahúzódik a kapcsolatteremtés elől. *Venetia* ugyanúgy elzárkózik a segélynyújtástól, de *Károly császár* és *Ferenc francia király* sem maradtak le a követmeneszítések listájáról. Adományokból össze is gyűlt egy tetemes összeg, de mindhiába. Eközben a királyi táborban szélesebben váltják egymást a dél felől érkező követek, hírt hozván arról, hogy a szultán már Belgrád falait ostromolja, aztán hogy már el is foglalta Nándorfehérvárt, már átkelt a Száván, s egyre csak nyomul-nyomul előre a rettenetes had Magyarország testében befelé, a szív irányába. A *Magnificat* örvendező, ujjongó hangjait – „*Magasztaljad, Ielkem, az Urat, és ujjongjon a szívem üdvözítő Istenem előtt...*” – ekkor elnyomja a harci zaj, s a harci dobok ezreinek tombolásában felordító műezzeinek jajgató éneke.

Sarlós Boldogasszony napján azonban nem csak Mária és Erzsébet találkozhatnak, hanem legelőször ezen a napon kerül egymás mellé a világtörténelem két leghatalmasabb alakja is: *Jézus és János*, az *Üdvözítő* és az *előhírnök*, az Ország útjának egyengetője. Jézus, az ember sorsát ismerjük már: nem kerülhette el a megölettetést.

Jézus, az Isten sorsáról is bizonyosságot nyertünk: föltámadott a harmadik napon, és eljövendő, hogy uralkodjék a világ fölött. A *jánosi* sors azonban a magyar történelemben ezen a napon kezdődik el *Tolnán*.

Jtt megjelenik a nagyszámú magyar főúri katonai erő mellett *György szepesi gróf* is tizenkétezer gyalogossal és mintegy háromszáz nehéz lovassal, *Hannibál* is *Ciprusról* ezerháromszáz lovassal, akiket a pápa lát el pénzzel, *Gnoienski Lénárt* tábornomester *Lengyelországból* ezerötszáz lengyel katonával, akik többségükben egyetemi diákok, s akik közül sokan most a mohácsi katolikus temető kápolnája alatt nyugszanak, de néhány püspök is érkezik: a későbbiekben mártírhaltát, mégpedig *Keresztelő János*hoz méltó halált halt *várdai Perényi Ferenc* és az *egri Várdai Pál*, s rajtuk kívül sok más egyházi és világi személy is. A főurak némelyike vonakodik a király parancsát teljesíteni, hogy a török elé kell vonulniuk és a Dráván való átkelését, előrenyomulását meg kell akadályozniuk, s főúri kiváltságaikkal hozakodnak elő. Sokan azt is megtagadják, hogy a seregekkel Mohácsig lekísérjék a többségében királyi katonákból és zsoldosokból álló sereget, természetesen főúri kiváltságaikra hivatkozva. Ekkor a király – *Brodarics* historikus tolmácsolásában – így szól hozzájuk a gyűlésben: „*Látom már, hogy itt mindenki az én fejem árán keres mentséget és menedéket a saját feje számára! Én a magam személyét és fejemet azért vittem bele ebbe a veszedelembé, hogy a királyság és a ti menekvéstek érdekében a szerencse minden forgandóságának alávessem. Tehát nehogy valaki gyávaságára bármily mentséget mondhasson védelmül rám hivatkozva, és hogy senki ne vádolhasson semmivel: én megyek, Isten engem úgy segéljen, holnap veletek saját személyemben, oda, ahová mások nélkülüm menni nem akarnak!*” A király ekkor *Tomori Pált* bízta meg a hadvezetéssel. Erről *Tomori Pál* hiába akarja lebeszélni a királyt, mondván, hogy vannak nálánál sokkal alkalmasabb, hadban jártasabb főurak is az országban, *Lajos* nem tágít, s mereven elzárkózik az ellenvélemény elől. A sereg eközben lassan halad *Tolnáról Szekszárdra*, majd eléri *Bátaszéket*, s aztán a Duna vonalát követve leereszkednek a mohácsi síkra.

A korabeli szemtanú közli: a szultán először rettenetesen megijed, s fontolgatja az azonnali visszavonulást a magyar sereg fölvonulása láttán, hiszen azt hiszi, ez csak az elővéd, s arra gondol, mekkora lehet akkor a fősereg. Aztán kiderül, hogy a magyarok mindössze ennyien vannak, s a szultán és a török vezéri kar kacagva dörzsölgeti tenyerét. A magyar hadvezetés és a parancsnokok virtuskodásokban vezetik le félelmüket, lelki feszültségeiket, miközben titokban a menekülésen jár a fejük. A király azonban, ahogy az ő idejéig minden magyar király is, tudja, hogy sem ő, sem a magyar nemzet a sorsát el nem kerülheti, a felvállalt útról le nem térhet.

S ami ezután következett, régi történet az már. *János*, a kedves tanítvány is pápírra vetett valami hasonlót egykor: „*Jézus* tudta mindazt, ami rá várt, eléjük ment tehát és megszólította őket: 'Kit kerestek?' 'A názáreti Jézust', mondták azok. 'Én vagyok.', - felelte *Jézus*... A tisztt csapata élén és vele a zsidó őrség elfogta *Jézust* és megkötözte...” Ekkor nem elég a megostorozás, nem elég a szembeköpködés, a

szó nélkül túrt megaláztatások, nem elég a tövisszuszorú, s hogy a papi tanács vezetői ide-oda rángatják Jézust, aki hol Heródes előtt, hol a nagytanács előtt, hol Pilátus udvarában jelenik meg, a tanítványok szétszaladnak a szélrózsa minden irányába. Futnak, mert félnek a bosszútól, szégyentelenül nekivágnak az éj leple alatt a hazafelé, az Emmausba vezető útnak, s rettegő szemeik hályogosan merednek a hirtelen beállt sötétségbe. Az a néhány is, akik közvetlenül Tőle kapták az örökkévalóság, ahogy Péter mondta: az „Örök Élet Igéit” bezárkóznak, és az ajtó deszkáinak résein keresztül, gyáván lesik, hogy mi történik odakint, hogy ki közelít rejtekükhöz. Akire Egyházát bízta, az bár utána oson az éjszaka árnyékos szegleteiben bújdosva, mégiscsak szégyenletesen megtagadja Őt, s hiába zokog aztán, tettén mit sem változtatnak a könnyek: a Mestert megfeszítik a Koponyák Hegyén. Vére a többórás rettenetes szenvedések végén, a római katona lándzsájával szúrt mellkasi sebből kiindulva lecsorog testének bal oldalán ágyékkötőjére és combjára. A kereszt alatt kicsi tócsa gyűlt már össze a vérből. Az Üdvözítő szemei hol lecsukódnak, hol nagy erőfeszítéssel kinyitja őket, aztán újra visszahanyatlanak, s a kárörvendő pofák előtt lezárulnak a szemhéjak a túlparti fényesség ragyogására fegyelmezvén a csapkodó szárnyú lélekmadarat. A test hörögve köhög fel a csiklandozó, rosszszízu váladékot, gyötrő hányingerén a felkínált epés bor sem enyhít semmit. Vérző Fény a kereszten. Aztán, úgy három óra táján, hosszú szenvedés után egyszerre minden izma megfeszül, mint az íj, kifelé dermed a test teljes hosszában, s felágaskodik a lábszegen, ahogy a vérral széthordott mérgezés kínja utoljára kifesztíti, majd végérvényesen elernyed, s a beálló sötétségben mereven, csontkeményen érkezik a halál. Csönd lesz mindenütt, az égben, a földön és az alvilágban. A szél eláll, s a megbocsájtathatlan némaságba beletorzul az emberi tekintet. Mint Csontváry vásznán a „Fohászok Üdvözítő”, szemléli a kifordult ajkakát, aláhulló szemféhérléket, sötétén tátongó, árkos, nyelv nélküli, sötétet ordító torok-barlangokat a hullott test merev tekintete, amint lefelé csüng a húshasító, vaskos, fekete szögeken. Vége mindennek, bevégeztetett, mondja a szeretett tanítvány, sírását lehajtott fejével leplezi, de az asszonyok ütemesen, görcsösen, hangos jajgatással zokognak a permetező alkonyatban, sötét felkiáltójelek a kereszt alatt. Nagypéntek sötét koloritja valósággá vált, nem hazudott az Élő Ige, beteljesedett a vég...

Járok a mohácsi csatatéren. Ott, az alig kiemelkedő, kiégett, apró virágokkal borított halmok alatt összedobált testek maradványai, kaotikus rendbe rendezett csont-domborművek pihennek. Közöttük itt-ott zöldre rozsdált, egykori rézpitykék, övcsat-maradványok, sisaklemez-töredékek, rézgombok, törött kardpenge darabok, melyeket megtartott a húsos, barna föld, a vértáplálta, termékeny baranyalant. Fölöttük a megelégedő szellő megmozgatja a mérhetetlen csendben himbálódzó, hálóbba szorított, levágott, emberi formára faragott faröng-fejeket, a fába merevített zászló is nyikorogva mozdul, aztán visszazökken a rozsdás tengelyen, s hallgatóan várja a következő szélhökést. A csontokkal együtt eltemetett itt több tízezer magyar élet, szeretet, sok-sok hazafelé tartó lépés koppanása, ahogy a köves udvaron át a hazatérő lelket megmelengeti a benti mécsvilág imbolygó fénye a

zelid estében, ajtónyikorgás, a hitves ölelése – „Hát megjöttél végre!” –, s elporladt az egykor volt élet minden-minden virágba szökkenő reménye.

A csatában jelenlévő szemtanú, *Brodarics István* így ír a csata utolsó pillanatairól: „*Noha a király serege a mondott dolgok miatt erősen összekavarodott, és menekülni kezdett, azért mégis sokáig harcoltak még utána, nem azon a széles síkságon immár, hanem az ágyúk előtt, melyek oly közel voltak hozzánk, hogy az tíz lépésnél nem volt több.*”. Tíz lépésre az ágyúk, s harcolunk, mert a tét a haza, Jézus eljövendő királysága. De hiába minden, ezen a napon, s pont ezen, még az egyébként nevetségesen csekély, térdigérő vízhozamú *Csele-patak* is pont ezen a napon áradt meg olyan szélesre és mélyre, hogy egy magyar király belefulladhasson a páncélvértezet súlya alatt. Miféle matematikai logika szabályrendszere játszik itt össze mint magyar sors, milyen fátum írja itt a halál könyvét, ki elől nem menekülhet élő ember?

A király tudta, hogy mi vár rá. Meggyőződése, hogy tudta, ahogy minden beavatott magyar királyunk tudta eddig a napig, hogy a király és a nemzet egy és ugyanaz, s hogyha a nemzet a porba hullik, a király követi nemzetét a porba is. Ezt csak az idegenből importált, degenerált, nyugati uralkodóink nem értették, hiszen honnan is érthettek volna meg ezek bármit is?

A mohácsi csata napja *Keresztelő Szent János* ünnepe. A magyar népi hagyomány „*Nyakavágó János*”-ként is emlegeti őt. Ha valaki *Mohácson* betér a csata emlékére épített, *Árkay Aladár* tervei szerint épült *Fogadalmi Emléktemplomba*, a bejárat mellett mindjárt jobb kéz felől megtekintheti azt a kicsi, sötét alaptónusú, naivacskas olajfestményt, mely *János fejvételét* ábrázolja. A kép alatti magyarázat tudatja velünk, hogy ez a kép azért helyeztetett el ebben a templomban, mert e csodálatos neobizánczi templomot a magyar nép a *nemzet fejvesztésének* emlékére emelte. A mohácsiak így mondják: „*ahogyan Heródes fejét vette Szent Jánosnak, ugyanúgy vette fejét a magyar nemzetnek, s Lajos királyunknak Szulejmán szultán ezen a napon.*”.

A csatában résztvevő főurak szinte mindegyike elesett a harcban, az egyedüli túlélő, *Perényi Ferenc* váradi püspök fejét a törökök levágták, s a szultán elé vitték Budára. Így János, a bemerítő ott volt már az áprilisi nemzetgyűlésben fejvesztett *Szent Györgyként* a magyar sorsban, ott pihent anyja méhében a tolnai *Sarlós Boldogasszony* ünnepén is, s íme, ott állt jól ismert, felemelt jobbán égnek meredő, göcsörtös mutatójával, mint egy vén, természetes, göbös-gubancos, száraz fatönk, amint az ég felé mutat szőrcsuhájában, csontsoványan a mohácsi csatatéren is.

A fény természetrajza

2004. január 2-án *Sükösdön* az elragadtatásban lévő *Takács Zoltánné* az Üdvözüítő következő üzenetét közvetítette a jelenlevőknek: „*Mostani ajándékom a számtokra a szeretet kegyelméhez a Fény, hiszen egy évvel ezelőtt e napon azt mondtam: Nincs homály, itt a Nap.*”. A szöveg első hallásra a magyar nemzet jelenlegi helyzetében nemigen érthető. Mi az ekkor, amit Jézus itt kijelent?

Ősi hagyományunkból tudjuk, hogy annak a népnek a sorsában, amely mint édesanya, szült meg bennünket, milyen hihetetlen szerepe volt a fénynek. Őseink a Napot mint Isten evilági arcát szemlélték, s számukra a fény hajnali visszatérése az Élet visszatérését jelentette a szunnyadó világba. Nem kellett hozzá magasan képzett iskolai műveltség, hogy az ember észrevegye, milyen szerepet játszik az élet teremtésében a fényesség, a világosság. Szinte unalomig ismételhetnénk, hogy Jézus önnönmagát mint a „világ Világosságát” határozza meg, tehát – s ami egyedül a magyar nyelven keresztül érthető és magyarázható – mint az élet értelmét, lényegét, szubsztanciáját. János apostol evangéliumában Jézus eljövetelét így fogalmazza érthetővé: „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, mégsem ismerte őt föl a világ.”. Ezzel azt is jelzi, hogy Jézus eljöttével, függetlenül attól, hogy az Ő életében milyen fordulatokat hoz a sötétség démoni jelenléte, az emberfeletti gonoszság árnya, elérkezett az ember történetében a Világosság korszaka.

Őseink a karácsonyt mint a Fény születésének ünnepét ülték meg. Ha Mária tisztulásának ünnepnapját vesszük számba, akkor Jézus születésének ünnepe valamikor augusztus 11-én, a fény uralkodásának tetőpontján kellett hogy legyen. Az ember azonban ösztönösen ráérzett, hogy Jézusban Fény született a világra, s ez az esemény sokkal fontosabb annál, minthogysem emberi mértékű ünnepként közelítsük meg. Emiatt tette a manicheizmus vallási közössége, melyet öskereszténységnek is nevezünk, Jézus születése napját a *téli napéjegyenlőség* utáni december 24-ére, a *gurusuny* napjára.

A sötétséget, amiről János ír, nem az Isten hozta létre, nem az Isten küldte a világba, azzá mi magunk lettünk. S miután tudjuk, hogy az egyszer már megtett út ugyanúgy még egyszer visszafelé is megtehető, tehát az embernek lehetősége van a hazatérésre, tudhatjuk azt is, nincs veszve semmi. A magyar embernek nem csak joga van hozzá, de egyben küldetésbeli kötelessége is, mint azt történelme tanítja nekünk, hogy – mint a magyar népmese kis kondása az elrabolt fénykirálylány után másva az évig érő világfa ágain – minden nehézséget leküzdve megmentse a kincset érő leánykát a szörnyeteg barlangjából, s vele visszatérve visszahozza a Fényt is a világba, ugyanígy a magyar ember küldetése, hogy leküzdje a sötétséget, s csodálatos nép- és vallási hagyományának ágain egyre feljebb jutva elhozza a melengető Világosságot a sötétben didergő emberiség számára. Igaza van a manicheista-zoroaszteri pártus-perzsa világképnek, mely arról beszél, hogy a sötétség a világosság torzulata. Igazából világosságnak születünk a világra, amint minden újszülött világrajött, fénylő csillag, de ahogy a manicheista világkép közli: a sötétség a fény előjelének megváltoztatásával jött létre, a sötétség a világosság eltorzult állapota. Ebbe a közegbe jött el a Világosság, hogy kifejtse tanítását, hogy általa a sötétség elkezdjen oszladozni, s a világban gyökeret ereszt-hessenek az Isten által eredetileg elgondolt formák és tartalmak.

Hogy ez megtörténhessen, Isten szeretete gondoskodott arról, hogy amikor a sötétség világaluralmának kiteljesedése, s a Fény-Jézus fellépése idején egy, a történe-

lem fókuszába helyeződő nép olyan istenképet lopott a gyanútlan embermilliók tudatába, amely nem a Világosságból való, hanem a legsötétebb szellemi koloritokból lopta össze arcvonásait, véglegesen formát öltön egy olyan népközösség is, amely fényességes szellemi vagyonát a történeti időbe lépve Jézusnak, a világba érkező Világosságnak hitén át a felkelő Nap fényét csillogtassa meg a sötétülő világban. Azóta a sötétség koronként megnövekszik, de vele együtt nő a Fény is. Így észre kell vennünk azt is, hogy a sötétség feketéje csak a vele egyenes arányban növekvő fény előterében látszik olyan sötétnek. Sötétség nincs világosság nélkül. Lép ki hát, magyar, keresztutas sorsod árnyékából a Világosságra!

Én most azt hirdetem magyar testvéreimnek, hogy mai magyarságunk minden tartalmával a történelem ma belátható szakaszának végső fázisában élünk, a Világosság hatalma kiteljesedésének küszöbén áll. A Fény elérkezett közénk, s 2000. január elsején megjelent anyagi valóságában a magyar történelemben. Ennek közvetlen előzménye 1999. augusztus 11-én, Jézus születése napján, a Fény teljes, néhány perces visszahúzódása volt a magyar világból. A magyar ember ebben a kiteljesedő rítusban, a kommunizmus bukásától számított 10 éven keresztül (ismét itt e Jelenések Könyvéből ismert számumisztika) módot kapott a választásra. Ki-kí eldönthette, melyik oldalra áll: a Szent Koronához való tartozást, a Regnum Marianumbeli létet választja-e, vagy pedig azt az utat választja, amelyen elindulva soha többé nem adatik meg számára a visszatérés lehetősége: a Poklot.

A magyar lélek nagyon mély átéléssel érezte meg, hogy a világosságot nem fényes nappal kell gyűjtania, hanem a sötét éjszakában van rá a legnagyobb igény. Ezért történnek az azóta országos mozgalommá növekvő ún. „*Fény-Korona szertartások*” is, hogy a Magyar Szent Korona fényhordozó jellegét, asztrális, jézusi jelentését még jobban kiemeljék. Ezért történt meg az első ilyen nyilvános szertartás a magyar élet legsötétebb energiákkal átitatott pontján, a Magyar Parlament épületénél. A Fény visszatért a világba Magyarországon, kedves magyar testvéreim, s egyre terjed! A Fény azonban természete szerint egyre a sötétséget keresi, ahol tisztító hatását kifejtheti, s nem a királyi palotákat látogatja sorra, hiszen ott van már belőle elég, nem a luxusvillák budai domboldalait, oda is jutott már egyik vetületéből. Ezért a magyar ember helye is a legsötétebb élet-odukban van, ahol a beszüremkedő Fény még világosabbnak látszik, ahol a segítség olyan nagyon sür-gős.

A Fény, amikor visszatér a világba, első útja mindig a sötét zugokba, a szenvedések helyére, a szenvedők közé kell hogy vezessen. *A Fény trónusa az elmúlt évezredekben a legerőteljesebb módon a sötétség kellős közepén, a Golgotán mutatkozott meg, a szenvedés helyén.* Ott, ahol az ember igazi arca látható. Nem a bálozók farsangi sokaságát, nem a napfényes tengerparti hotelek gazdagságát, nem a siker mámorában tobzódó kisebbség hatalmi tébolyban úszó, hamis csillogású világát kereste, s keresi ma is, hanem az igazi, torzítatlan emberarcot, melyen felismerhetők még a *Fény Fiának és Urának* vonásai. Ez az arc nem a bankár, nem a tőzsespekuláns, nem az immobílienmakler tobzódó sikerember-ábrázata. Az a fény-

arc ebben a világban, melyről János ír, a *szenvedő ember arca*. S hol lelhetsz hamarabb erre az emberarcra, mint a Golgotán?

De hát hol a *Fény-ember*, a *Fény-magyar* helye, a mi helyünk a Golgotán, hiszen láthatjuk, minden magyar út, minden magyar ember sorsa valamilyen módon csak a Golgotára vezet? Erre determinált a történelmünk bennünket, erre mutattak történelmünk tendenciái. S mivel olyan sok élethelyzet, szerepkör ezen a dombocskán nincs is, nézzük meg, hol kell akkor nekünk e Golgotán helyet foglalnunk?

A központi pozíciót, a főszerepet ezen a helyen a szenvedő, haldokló *Isten Fia* tölti be. Embernek nem adatik meg ez a dicsőség, hiszen azt a rettenetes magányt, amit Jézus a kereszten átélt, ember el nem hordozhatja. Lent, lásd, a tömeg egy gyalázkodó, ordító pofa. A sötétség minden mélységében megmutatkozik ebben a tömegben: „*Szállj le a keresztről, ha Isten Fia vagy!*” – üvölt a csürhe, s várja a cirkuszt, a csodát. Amikor ez nem következik be, gyalázkodva, köpködve, fújva, dühtől fuldokolva kéjeleg a halál jelenlétében. Magyar ember ebbe a minőségbe sem léphet bele, hiszen ez a népi pozíció a történelem folyamán már betöltött. Egyetlen hely marad a számunkra: a *jobbik lator* helye: Jézus jobbján, a kereszten. Ezért vagyunk mi a „*népek Krisztusa*”, a nemzetek megfeszítettje, s ezért lettünk mára „*az engesztelés népe*” is, mert a jobbítás egyetlen módja az elmúlt évezred, különösen az elmúlt ötszáz év hazug, hamis alapokon álló, gyalázatosan despotikus, csalók és gazemberek uralta Európában a sors, a szenvedés emelt fejjel történő felvállalása. Ezzel, s csak ezzel együtt a miénk lesz a reménység is: „*Még ma velem leszel az Édenben.*” – ígéri nekünk a haldokló Jézus, s megadja magát emberi sorsában, hogy átadja helyét ebben a sorsban az isteninek. A jobb lator előtt szenvedésében is teljes szélességükben megnyílnak a Fény csatornái, s záporozik rá a világosság.

A Fény iránti szkíta-magyar fogékonyságnak nagyon mélyek a történelmi gyökerei. Honnan ered hát ez a fény iránti magyar fogékonyság?

A Fény iránti mély vágy ősidők óta teremt kultikus hagyományt őseink hit-gyakorlatában. A Fénybe tekintő ember mindig imádkozik, s mert imádkozik, emelkedik, himnuszokkal, lelkesült dalokkal fejezi ki örömét. Őseink szumer Istenanyjának, *Inannának* írott himnuszai is kiemelik az anyaság Fény-természetét. Így beszél róla, a Fény Szülőanyjáról az ősrég himnusz írója:

***„A nap múltán megjelenik a fényességes csillag,
a Hatalmas Fény, mely az eget elborítja,
az Est Úrnője az ég boltozatján.
Az emberek minden vidéken
Hozzá emelik tekintetük.
A férfiak megmosdanak,
S a nők is megtisztálkodnak,
Az ökrök istállójukból Hozzá ordítanak,
S a bárányok port kavarnak maguk körül.
A sztyeppék minden élőlényei,
Minden négylábú a széles sztyeppén...***

**...s minden teremtmény,
kik az életet hordozzák,
és a birodalom rengeteg emberi lakója
térdre hullik Őelőtte...**
**...Inanna, a szelíd est Úrnője
teljes fényességbe, ragyogásba öltözött.
S én is, én is dicsérő himnuszt énekelek Néked,
Mikor Te, esti Úrnő, megjelenysz a horizonton."**

Az első fény, mely a sötétség beálltával világítani kezd, az *Esthajnalcsillag*. Ő Inanna, Ő a boldogság, a család egytívé tartozásának, a megpihenő életnek fénye, ő a *Vacsoracsillag*. De ugyancsak Ő a hajnali csillag is, mely fölkel a horizonton, a világba visszatérő Fény Istennője is Ő. **„Erscheinst Du, wie das helle Licht des Tages.”** – idézi az ősi agyagtáblára nyomott himnusz szövegét Kramer professzor: **„Megjelenysz Te, mint a nappal ragyogó fénye.”** S érdekes módon, értelmünk elkezd azután kutatni, hol is hallotta már ezt a mondatot. Ezt, vagy valami hasonlót, hiszen olyan ismerős ez nekünk. S aztán ráismer: mai keresztény liturgiánk *Máriát* nevezi *Hajnalcsillagnak*. Korábban Ő volt *Vénusz* is, a termékeny, aki az *Élet Fiát* szüli a világra, a *Fényt*, mely megvilágosítja a sötétséget. A magyar Fény-kultusz alapja ez az Európa-szerte elterjedt örökség, mely ősidők óta kíséri népünket, hisz azzal együtt született világra. Lelkünk, életfilozófiánk részévé lett, mely mint ígéret, a szkíta Jézus által megy történelmi teljesezésbe. A karácsony ezért a *Fény születése* számunkra, s nem csupán egy egykor volt esemény emlék-ünnepe, hanem a folyamatos megújulás, az *örökzöld Életfa új hajtásának ünnepe*. Az *életfa*, a *világfa* maga a *kozmosz*, s a *kozmosz* a *Rend* és a *Törvény* hordozója, Isten teremtésének, szeretete kiadásának tere. A *kozmosz*, a *Fény lakóhelye*, s ha a Fény elnyugszik odakint, akkor megjelennek a sötétté vált térben szétszórt csillagok, s közülük is a legfényesebb az a csillag, mely az éjen át vezeti fényével a virrasztót, mintegy áthidalja a sötét időszakaszt, tehát *fénytől-fényig ér a hatalma*. Vele búcsúzik a Fény a világból, s Ő köszönti a visszatérő világosságot, megpezsztülő életet. Ezért foglalja magában neve mind az *estet*, mind pedig a *hajnalt*, mert Ő, *Vénusz-Inanna(En-Anya)-Bau-Dug-Asan*, aki majd egykor, *Szűz Máriában* földre jöve megszüli a Fény Fiát, Jézust, azaz *Izzu-t* (az *Izzót*) s aztán jelen van halálánál is a kereszt alatt, de Ő a Fényszülő Anya, az első, akinek a halálból feltámadó Fény megjelenik. Élete lényege a szenvedés, a társmegváltói szerep, melyet ma már a Római Katolikus Egyház is belát és elismer. Ennek lényege, hogy Mária Jézus elvesztése fölött érzett mérhetetlen szenvedésén át részt kap a megváltás, az üdvözítés folyamatában, társüdvözítővé válik. Ez a szerepe a sötétség beálltával kezdődik, s a kora hajnal, a Nap feltámadásának pillanatával végződik. Ezért *Esthajnalcsillag* Mária, s ezért vállalta el a magyarság királynőjének szerepét is, hiszen a magyarság is az éjben világító csillag szerepét vette magára. Mária csillagának járása azonos a magyarság csillagjárásával. A magyar sors ugyanis Jézus sorsával azonos. Mi, magyarok szintén társüdvözítővé válhatunk, s ennél nagyobb, magasabb szerepet Is-

ten nem ajánlhat fel emberfiának, mint amit nekünk ajánlott. S mi ezt elfogadtuk. Mária tehát a királyi küldött, aki a menny és a föld, a *Világosság* és a *világ* közötti kapcsolatot megteremti: *lélek-erején* át összeköti az *éj-anyagot* a *szellem-fénnyel*. Ő tehát a Lélek, a halhatatlan és elmúlhatatlan, a szív ereje és energiája, mely élet-tel és friss, megújult vérrel látja el a teljes anyagi teremtetést.

A mikor a magyar szellem államiságának politikai, társadalmi eszményeként tekint fel a *Regnum Marianumra*, nem tesz mást, mint az éjszakában meggyújtott fényes *Holdra* néz, avagy az *Esthajnalcsillag*, Mária, a Babba fényére bízva éjszakai sorsát. Nem tesz mást, mint szemmel követi az előtte járó Édesanya fényét. Így kívánja átvészelné az éjbe burkolódzó világ sötétségének idejét addig az időpontig, amikor visszatér az igazi Világosság, Jézus Mennyei Birodalma az emberi mikrokozmoszba. S most nézzük meg közelebbről ezt a tényt: Miért vagyunk mi, magyarok az éjszaka csillagának népe!

Ha legutóbbi ezer évünk történetét szemléljük, nyilvánvalóvá válik előttünk, hogy a magyarság életében a Fénynek ez az íve éppígy van jelen. A mi legutóbbi ezer évünk történelme az üldöztetések, a *folyamatos éjszaka* története. Hajnalunk fénye is itt kelt föl valaha, a beláthatatlan idő mélyén. A mi kárpát-medencei történelmünk különlegessége abban áll, hogy jelenlegi államiságunk története *nem reggel kezdődik és este fejeződik be*, ahogy minden normális életé, hanem *este kezdődik*, s reményeink szerint a Fény visszatértevel, egy fényességes hajnalon éri el értelmének, jelentőségének csúcspontját, a beteljesedést. Ezért nincs mitől félnie a magyarnak, hiszen az éjszaka egyszer végetér. Ahogy Jézus mondta egykor: „*Gyümölcsreiről ismerdik meg a fa*”, a jelek egyértelműen azt mutatják, hogy felkelőben van a magyarság reggele.

Már előre hallom a kételkedők károghatását: „*Hogyan lehet ilyesmit mondani akkor, amikor minden lefelé halad, a magyar életszínvonal zuhanó esésben, a népesség fogy, a magyar ember pusztul, megalázottsága a csúcsaira hág, jogaiban napról-napra csonkul stb.*” Igaza van az illetőnek, s teljesen érthető, hogy így látja a világot. De gondoljunk csak bele, miből tudjuk, hogy hamarosan elérkezik a reggel és a fény a világba? Minden korán kelő ember tudja rá a választ. Abból tudjuk, hogy a megelégedő derengésben először elválnak egymástól a kontúrok, aztán már láthatóvá válik: az ott egy támlás szék, az ott az asztal, s ha felkelünk, bizonytalanul ugyan, de már lámpafény nélkül is kezdünk eligazodni a szobában. Aztán, szinte észrevétlenül láthatóvá válnak az apróbb részletek is, majd egy szemvillanásnyi idő alatt kibontakozik minden-minden az éjszakai sötétségből. Ha ekkor az ember időt szentel rá, s az érkező fény irányába fordulva várakozik, egyszercsak megláthatja a kelő Nap első, kontúros sugarát a szomszéd ház tűzfala fölött, majd néhány perc alatt magában a napfelkelésben is gyönyörködhet. Mit jelent ez ma a magyarság számára? Pontosan azt, hogy lassanként kiderül mindenkiről, s ez az egyes családokban éppúgy lejátszódik, mint a politikai életben is, hogy valójában ki kicsoda. A nagy lelepleződés idejét éljük. Egyre nehezebben lehet hazudni bárkinek is. Az elkövetkezendő Fény első sugaraiban pontosan körvonalazódik az emberi jellem minden

undorító, vagy éppen vonzó tulajdonsága, az emberi személyiség pontos sziluettje. Ezt a folyamatot jelzi a Szent Írat, amikor a *kosok* és a *bárányok* szétválasztásáról beszél. Ma a megmérettetés ideje zajlik bennünk és körülöttünk, s nem mindegy, melyik oldalra kerülünk.

A kételkedőknek egy banális, de talán érthető hasonlattal azt is mondhatom, hogy nemzetünk sorsa a gyerekkorunkból ismert ún. „jójó” elve szerint működik: ahhoz, hogy lendületesen elindulhasson felfelé, először le kell szállnia a lehető legalsóbb pontra, ahol talajt érve erővel telítődhet, s elrugaszkodva megindulhat felfelé, a világosság felé.

Megint másként, a bírósági ügyek nyelvén fogalmazva, egy ügyet az igazságos bíró akkor zárhat csak le, s az ítélet csak akkor következhet el, amikor minden eddig titokban tartott tette, gondolatra fény derült, s tiszta sor, hogy mi történt a tárgyalt eset teljességében. Amikor minden és mindenki feltárt lélekkel áll a bíró, a vádló ügyész és a védelem előtt, akkor lehet megtartani a vád- és a védőbeszédet, azaz akkor lehet mérlegre helyezni a tetteket és a szavakat.

Lassan elérkezünk ehhez a cselekményi ponthoz. Hosszú út van a hátunk mögött. Hogy is történt ez az elhangzott példák tükrében nézve?

Géza fejedelemmel végetér a nappali világosság. István, *Estephan* (latin „ph” a magyar zöngétlen-zöngés változatban = f/v) király neve is jelzi az *est* leszálltának közeledtét, ő már az alkonyat ura, ő a lenyugvó Nap vörös fényének izzása az alkonyati égbolton. Az Árpád-ház, a Turul-dinasztia utána következő, csodálatos szentjei mint fényes csillagok, világítják be az egyre sötétülő vidéket. Láthattuk, utolsó királyaink életében az „este” *Estei Beatrix* személyében valóságosan meg is jelent. Az ő fiát is *Istvánnak*, azaz „*esti fény*”-nek nevezték, akinek gyermeke III. András-ként majd a magyar trónra ül, hogy bevégezze dinasztiája sorsát. Ő az, aki a Fényt még – bár csak egy pillanatra – felvillantja a sötétségbe burkolódzó magyar sorsban. Az ő származását tekintve nincs egyértelmű bizonyosságunk, a *Turulházhoz* való tartozása – csak – nagyon valószínűsíthető, így megjelenik általa a sors végérvényességét jelző *balladai kód* is történelmünkben.

A kárpát-medencei legutóbbi ezer évünk magyar történelme tehát az *est* leszálltával, az *alkonyattal kezdődik*, s Mátyás koronázásakor ez a nemzeti sors egy fordulással végleg belép az éjszaka hosszú, lázalmokkal terhes idejébe. Ebben a sorsban a török korról, majd a Habsburg-ház uralkodásával elérkezik a késő éjszaka, s a XX. században, egész pontosan az I. világháborúval és annak befejeztével, a trianoni határozat országcsönkítésével, majd a II. világháborús veszteségek gyalázatán felépülő, lélekromboló és gyilkos kommunista rezsimmel bekövetkezett az éjjél. Az éjjél az éjszaka fordulópontja. Mint egy ógörög drámában, a feszültség tetőpontjára hág, s a szűkülő emberi lélek érzi, a feszültség már tovább nemigen fokozható. A víz a nemzet torkáig ér, az éjszaka a szívéig, mint egy fenyegető izomelhalás, mely már a pusztá nemzeti lélegzetvételt, létet fenyegeti. Szent Koronánk a gyalázatos Amerika foglya, reménységünk töre metszett csonkjára szárazon mered az éjsötétben. S akkor, akkor, mint egy váratlan, a koszlott sarokba

betűző napsugár, vagy illuzórikus szikra, megmozdul a nemzet. Esmél a nép, fel-
lélegzik. S a lélegzetvételle szétpattannak a láncok mellkasa körül. A bilincs egy
pillanatra lehull, s a nemzet lelkét és történelmét 1956 október 23-án előzőnli a va-
kító, lelket gyönyörködtető fény. A magyar ember tömegestől vonul az utcákra, s a
patkányhad visszahúzódik mély vermeibe. Tombol a Fény a magyar világban, s el-
őzőnli a legrejtettebb zugokat, sarkokat is. Aztán egy mérhetetlen torok sötétség-
ből előtörő lehelet elfújja a gyertya kanócán táncoló nemzeti lángot, s a sötétség
rendje helyreáll. De a világ soha nem felejt többé, hogy Magyarországon, ha rövid
időre is, de a kolosszális éjben egy pillanatra megmutatta fényességes testét a Nap.

Az éjjel a naptári év időszakára vetítve december 21-e. Ezen a napon a leg-
hosszabb a sötétség, s a legrövidebb a nappal. Magyar népünk azonban ka-
rácsnykor ősidők óta olyan ünnepet ül, melynek lényege mégsem a szomorúság, a
lemondás, a megadás. Ez az ünnepünk nem a sötétség diadalának gyászünnepe, ha-
nem valami egészen másé. Mert ahol a legnagyobb a sötétség, ott fénylenek a leg-
fényesebben a csillagok.

Ez a fordulópont, mely a századok, a történelmi idők futásában, magyar nemzeti
létünkben a XX. század, melyben a legsötétebb, legodvasabb, legfélelmetesebb a
fénytelenység. S éppen ezért ez a század a fordulópont. Ahogy a karácsony, az ősi
„gurusúny” a *Turul*, a *Fény Madara*, a *Lélekmadár* eljövételének ideje, ugyanúgy
ez a történelmi időszak a magyar nemzet számára is a *Fény születésének ideje*, az
advent, a várakozás passzív korszakának, a sorscsapások tűrésének egyértelmű
vége. Aki csak a bajt, a veszedelmet, a leéptülést, a szerencsétlenséget látja meg az
éjjelben, aki csak ezekre a jelenségekre koncentrálna, sosem képes figyelmes tekinte-
tét a csillagvilágba emelni. S még egy fontos dolgot ne feledjünk el: ebben a min-
dent átható sötétségben velünk van égi vezetőnk: a *Hold*, s iránymutatónk, az *Est-
hajnali csillag*. Ez a két éji kísérőnk Jézus Anyjának, *Máriának*, s egyben ősi isten-
képtünk *Babba* alakjának megtestesítője. Ő már akkor is velünk volt, amikor a *Vi-
lág Világossága* még csak távoli, reményteli ígéreteként élt a beavatottak lelkében.
Ő a *Hold Asszonya*, a holdsarlón álló *Örök Királynő*. Ősi jelkép a holdsarlóban
fénylő csillag ábrázolása (A Hold és az Esthajnalcsillag egyszerre való ábrázolása),
melyet a muzulmán világ a szumer jelképtárból vett át, s annak eredeti jelentését
már nem bírva, alkalmazta azt, mert ez az együttállás Babba erejének megkétszere-
ződését jelképezi. Egyrészt a holdsarlón megjelenő Asszony alakját sugalmazza,
másrészt pedig az Esthajnalcsillagban, a sötéten átívelő Fény állandó jelenlétével
biztatja az égre tekintő embert. A kettő együtt pedig legbiztosabb bizonyosságunk:
hogy Ő minket soha, semmilyen bajban, alkonyatban, éjszakában el nem hagy, fé-
nye átkísér minket a sötétség idején. Ő mellettünk áll, Boldogasszonyunk el nem
hagy minket soha. Jelenléte életünkben az éjszakát bevilágító, reményteli Fény-tű-
kör jelenléte, s arra utal, hogy íme, hamar lovakon elközeleg a reggeli szürkület, a-
mikor felkel a Fény, s eloszlik a sötétség.

Sokat és hosszan időztünk nemzeti létünk titkainak transzcendentális jelentése
mellett, s talán többé-kevésbé megértettük, mit is tanít nekünk a magyar történe-

lem. Talán megízleltük egy kissé, milyen jelképrendszerben él és lélegzik nemzeti létünk reménysége. De ezen a ponton nem állhatunk meg, hiszen ettől csak – esetleg – okosabbak lettünk, az életünk azonban továbbra is stagnál. Az ismeretek pedig, magyar testvéreim, pusztán egyre valók: hogy nemzeti stratégiánk, kibontakozásunk, épülésünk, talpra vergődésünk alapjává váljanak.

Mit kell a magyarnak tennie, hogy betölthesse nemzetben megfogalmazódó, jövővé formálódó személyes küldetését, és eleget tegyen nemzeti, s egyben történelmi hivatásának is?

Jövönket hordozó Szent Koronánk titkai

Oly sokat hallottuk, hogy koronánk a *Fény koronája*, hogy képi programja a *Fény felszabadítását* célozza meg, hogy a magyar és az egyetemes *megváltottság letéteménye* ez a *személlyel rendelkező* szent tárgyunk, de még soha senki meg nem mondta nekünk, meg nem magyarázta nekünk, hogy honnan ered az a misztikus erő és hogy életünkben konkrétan hogyan hat. Tegyük most erre egy kísérletet!

Koronakutatóink mind megállapítják, hogy a *Magyar Szent Korona* rendelkezik egyfajta „képi programmal”. Ennek a programnak a részletes elemzését kapjuk *Papp Gábortól*. Amikor e programozottságról hallunk, szükségeszerűen arra gondolunk, hogy Koronánk képei olyan üzenetet hordoznak, amelynek titkait feltárva aktívvá válhat egy beleszerkesztett szándék, mely a Szent Korona tanának törvényerőre emelkedésével automatikusan megkezdí működését a világban. Hamis ez az elképzelés, mert a Korona-tan érvényessége sosem szűnt meg Magyarországon, hanem éppen az ennek ellenében felállított, 1945 óta folyamatosan törvénytelen államrendszerek és alkotmányosság váltak mára tarthatatlanná. De mi a *megváltás*, mit jelent a *Fény visszatérése*, melyről magunk is oly sokat értekeztünk már? Ha ilyen jelenségek valósulása előtt állunk, hogy fog ez végbemenni, s milyen az a szimbolika, mely ezt a koronán hordozza? Mit nyer a magyar nemzet, ha feladja a ráerőszakolt társadalmi formákat, s veszít-e ezzel valamit? Mi az a többlet, amiben a Szent Korona uralomba helyezése által visszatérő Szent Magyar Királyság ad majd a nemzetnek? S végül miért retteg a Szent Koronától minden diegen érdekek szolgálatába álló hatalmi csoport *II. József* császár, a szabdkörműves elkötelezettségű „*kalapos király*” óta mind a mai napig olyannyira, hogy a Szent Korona Amerikából történő visszahozatala alkalmából rendezett parlamenti ünnepségre *Kádár János* félt elmenni? Vagy mi az alapja annak a rettegő ösgyűlésnek, amivel egy magyarországi politikai kisebbség, s egy vallási kisebbség uralkodó kasztja ezt a szakrális személyt körülveszi? Kísérreljük meg most ezeknek a kérdéseknek a megválaszolását azáltal, hogy próbáljuk meg Szent Koronánk titokzatos személyét egy minden eddigitől eltérő úton megközelíteni!

A megoldás titkát ismét a magyar nyelv szállítja nekünk. A lényeg ugyanis a „*kép*” szóban rejlik. A Magyar Szent Korona egy „*képes*” korona. Képes, mégpedig a kifejezés mindkét értelmében. Azért „képes”, mert amióta jelen van a magyar életben, akkor is, amikor csak lappangott, bújdosott, nemcsak zománcképeket, ha-

nem különleges *képességeket* hordozott magán. Ez a *képesség*, mivel a Szent Korona személy, együtt fejlődik, alakul, s mindig aklimatizálódik a történelmi időkben és helyzetekhez, ugyanúgy, ahogy az ember is élete folyamán növeszti, vagy elfojtja képességeit, aztán, ha ismét szüksége lesz rájuk, rendelkezik a szabadsággal azokat ismét előhívni a szellem és lélek raktáraiból. Itt tehát azt kell megvizsgálnunk, mire *képes* a Magyar Szent Korona! Ezt a *képei* tárják fel előttünk.

Kezdjük talán a Magyar Szent Korona „*képességeinek*” vizsgálatát az eredetnél, a Szent Korona erejének forrásánál, melyből zuhatagos energiaként szakad alá a nemzet létére az áldás, és az életerő. Ez a nyitott forrás a Korona tetején jelenik meg. Ott látható az Atyaistent ábrázoló zománcképre rögzítve a világmindenségnek az a pillanata, amikor Isten kilép önálló, egyedülvaló létéből, *Igévé* válik, *cselekvő erővé* formálódik benne a *szeretet*, s hogy ennek a szeretetnek legyen alanya is, elkezdi időtlen művét, a *teremtést*. Isten a kozmosz létrehozása előtti *Mindenség* valóságának asztrális terét tökéletesen kitölti. Ebben a képes „térben” formálódik a szándék, mely megnyitja az *Élet Vize* előtt a kapukat. (Nincs rá jobb szavunk, mint a „tér”, bár ez nem fejezi ki igazán azt az értelmet, amit itt meg kellene fogalmaznunk, hiszen a „tér” fogalma az anyagvilághoz kötődik, s amiről most szó van, annak semmi köze az anyagvilághoz.) Balján megjelenik, természetesen nem az anyagvilág ágyék-környéki szintjén, hanem a Teremtő fejével egyvonalban, a *szellem magasságában* balra a *nőiség*, az *anyaság* elve a *növő Hold*, és a körülötte látható kilenc csillag képében, mely a Holdat, mint termő anyát mutatja meg fényes-séges gyermekei között. Jobbján a *férfiség* elvét megjelenítő *Napot* látjuk, az *Élet forrását* a világban. Ezek az „égitestek” azonban ekkor, a Szent Korona fejtetői képén, a kezdeteknek ebben az állapotában még csak a zománckép síkjában, azaz egy *szellemi valóságban*, egy *asztrális, gondolati teremtésben* léteznek, mint Isten leg szebb szándékai. Isten feje körül a *glóriában* láthatjuk a *világkeresztet*, az egyenlő-szárú keresztet, mely jelzi, hogy az ábrázolt teremtő fázisban Isten szellemének szándékában már elhatárolódtak egymástól azok az „irányok” (+), melyek *szerkezetet* adnak a teremtésnek, tartó vázat, rendezési alapvet, melyre el lehet helyezni a létezés egyéb vonatkozásait (a világot alkotó négy elemet; a négy világtájat; a fekvő női- és az álló férfi felv dialektikáját, amire az egész kozmosz épül; a látható *horizont* anyagias síkját és a szellemi világ megközelíthetőségének *vertikális* világfa-, vagy létraformátumát, melyen a Mennybe lehet érni stb.). Ez a szerkezet az a csodálatos terv, az az anyagvilágba fogalmazott elgondolás, amelynek alapján a kozmosz ma is a maga törvényes keretében tökéletesen működik, mely minden porszemnek, atomnak, elektronnak, protonnak, neutronnak, mely a kozmoszt felépíti, azt a szándékosságot sugallja, melyet a ráfigyelő ember mint Törvényt ismer fel a makrokozmoszban. Ez tehát az a *szellemi-gondolati síkvilág*, mely a teremtés első fázisát, Isten szeretetteljes elgondolásait tartalmazza. A teremtés azonban nem maradhat meg ezen a kétdimenziós *sík-szinten*.

Így hát Isten öléből nő ki az az – eredetileg – egyenesen álló aranykereszt, mely szintén a világkereszt formáját bontja ki – most már – egy *megteressedett*, tehát a

síkból a térbe bomló dimenzióváltás, s a gondolat tettekbe átfolyó fázisának világába. Úgy is mondhatjuk, hogy Isten teremtetést megelőző elgondolásának sík-világából ebben a világkeresztben áll fel, nyílik meg a teremtmény akarata és a teremtmény cselekedete. A kereszt anyaga, mint a teljes koronáé, természetesen az arany, a Nap fénye, a fémbe fogalmazódott napfény. Az arany keresztnek mind a négy szára egy-egy *gömbben*, a tökéletességnek Istentől elgondolt és megteremtett formájában végződik, ami jelzi, hogy amikor Isten a világot teremtette, létrehozó szándékai minden irányban a *tökéletességbe torkolltak*. Minden, amit létrehozott, annak éppúgy eredője, mint végcélja maga volt Isten, a *Tökéletes*. A világ mint gondolat, mint terv és szándék Istentől omlott ki, teresült és testesült meg, de ennek a szétterjeszkedő megvalósulásnak minden ága-boga magába Istentbe torkollik. Pontosan ezt a gondolatot sugallja *János evangéliuma*, amikor arról ír, hogy *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, Ő volt kezdetben Istennél.”* Tökéletes, önmagába visszafolyó vonal, tehát kör ez, ami mikor a teremtés terébe lép, akkor tökéletes gömbbé válik. De hát a magyar nyelv ezt is kifejezi, hiszen a *„teremt”* szavunk a *„tér”* szóból nyílik ki, s a főnév továbbképzésével egy verbálissá mozduló, csodálatos szándék fejeződik ki általa: a tér létrehozásáról beszél. Itt érhetjük tetten az igazságot, miszerint teremtményi létünk minden pórúsán Isten szelleméből vesszük erőnket és lélegzünk energiát, s ha ezt az emberi létünkbe belelélegzett frissességet nem Isten szándékai és tervei szerint alkalmazzuk, hasznosítjuk, akkor létrejön az életünkben a tökéletlenség csúcsa: a hiány, s ennek emberi vetülete: a bűn. Mert minden szándék, akarat, *terv*, szó, cselekedet és gondolat bűn, tévút, azaz a *teremtéssel* ellenkezik, ami nem Istentbe torkollik. Az eredeti világ Isten eredeti szándéka szerint tehát minden irányban Istenthez vezette a hozzá törekvőt, a megismerni vágyót. S ez mind-mind befogalmazódott a Magyar Szent Koronába! Ugyanakkor ez az aktív vált, megmoccanó szándék nem maradhat meg ebben a megteremtett formában, a szeretetnek, a szándéknak meg kell valósulnia, szét kell ömlenie a létrehozott térben. Isten ennek a gömbbé formálódott, tökéletes térnek a legfelső stabilitási pontján, ugyanakkor külső héján helyezkedik el ekkor, s szándéka az, hogy szeretetét kiáradassa. Ehhez azonban be kell töltenie a teret létezővel, olyasvalamivel, ami alanya lehet a teremtmény szeretetnek. S ekkor megindul a kiömlő energia a legfelső középpontból, a teremtmény köldökéből, azaz Istentől magából lefelé a félgömb anyagi vetületének felületén, s sziporkázva szórja magából az *anyagot*, mely ekkor még magában hordja az Isten *anya*-ságának minden forróságát. Ebben a fázisban egyszerre működik a Szent Korona tetején elhelyezett zománckép Atya-alakjának feje két oldalán látható Hold-anyaság és Nap-férfiség elve, hiszen ekkor a Szent Korona keresztpántja által szimbolizált hajlított gömbfelületen egyidejűleg ömlik le mindkét nembeli elv a teremtmény térben.

Ne feledjük azt sem, hogy az említett álló, felső, gömbvégű, kicsi kereszt alul, az eredetnél az Isten képén keresztül szintén egy *világkeresztbe*, a félgömb formájúra hajlított *keresztpántba* csatlakozik, ezáltal jelezve, hogy minden, ami erről a szintről kiárad, az zökkenőmentesen érkezik lefelé a teremtmény anyagi

vonatkozásai irányába. Isten képe a haj-lított és az álló, a mozduló és az állandó, a lefelé és a fölfelé tartó világcsíkok két világkeresztje között helyezkedik el, ezzel jelezve, hogy Ő mindkét irányba, s eze-ken a világokon belül is minden lehetséges irányba kiárad, megszentel és megmozdít mindent. *Odafönt Ő a nyugalom és az állandóság, ideleinn Ő az éberen cselekvő akarat, az IGE.* Az ember is akkor teljesíti Istentől kapott kötelességét, ha ennek az elvárásnak felel meg. Hogy is mondja Tamás gnosztikus evangéliuma, melyet e munka elején idézek: *„Ha az kérdik: Micsoda Atyátok jele bennetek? Akkor mondjátok: a mozgás és a nyugalom.”* Tehát az ember az egyetlen teremtmény, akinek megadatott, hogy istengyermekeként mindkét létsíkon élhessen egyidejűleg.

Szent Gergely pápa arról ír, hogy a létező világa egyfajta evolúciós rendszerben él. Az anyag pusztá test, a növény- és állatvilág szintjén a test megelégszik. Valószínűleg innen származik a régi magyar kifejezés: „lelkes állat”. Majd az emberben a test és a lélek kiegészül a szellemmel, s így az ember az a teremtett minőség, amelyben egyesül a létezés minden lényeges vonása. Őt a szellemvilág, az angyalok szférája követi, mely szint immár úgy lép tovább a „ranglétrán”, hogy nem rendelkezik testtel, durva anyaggal, s emiatt láthatatlan az anyagban élő világ számára: tiszta lélek és szellem alkotja őket. S rajtuk keresztül elérkezünk Gergely pápa világképének legfelső szintjére: Istenhez. Ő maga a tiszta Szellem, a legfelső, a meghaladhatatlan szféra csodálatos magasságában.

A Magyar Szent Korona ehhez a koraközépkori elgondoláshoz képest egy kerekesebb logikát alkalmaz, amikor Isten lényegéről beszél. A Szent Korona világképe nem egy vertikális síkban elhelyezkedő fejlődési vonalat rajzol meg, hanem egy félgömb formájú teret mutat, melyben Isten minden irányba kiárad, s a teremtett világ minden objektuma és szubjektuma ebből a forrásból táplálkozik a maga természetére szerint. Ebből az elképzelésből hiányzik a kasztrendszeres, világias lelkeletű ranglétra, a felöltözéssel, s aztán levetközéssel való mind magasabb osztályba lépő teremtmények logikai sorrendisége. Ebben a világképben, melyet a Szent Korona félgömbje mutat, élő erőként működik a teremtés szeretettel töltözött, csodálatos „tenyészet”, melyben minden a saját helyét keresi, s azáltal osztályozódik alacsony- vagy magasabbrendű kategóriákba, hogy milyen mértékben képes a legfelső középpontból, a fényforrásból fényt, meleget, életet meríteni. Mert ennek a világképnek a lényege, hogy itt minden egyszerre, egymás mellett létezik, nincs egymásba torkolló, folyamatos osztályugrás, evolúció.

Isten alakjának két oldalán a két *világfa* befelé hajlik, jelezve, hogy Isten erői, teremtő energiái visszahatnak magára az Istenre is, s hogy Istennek sem mindegy, hogyan folyik a világ története. Itt olyan közlés történik, melynek pontos megértése a magyarság mai fejlődési- és sorsszakaszában nagyon fontos dolog. Fontos, mert tudatosulásának a magyar történelmi sors megértésében van szerepe. Mert tudjuk, hogy amikor a *teremtmény* a *Teremtő* energiáit, a Tőle kapott hatalmat elkezd torz szándékokkal, hamis célokkal használni, azaz az ember akaratából a teremtett világban dolgozó pozitív energia a teremtmény Istentől eltérő szándékai

szerint eltorzul, akkor a teremtmény belép a bűn minőségébe. A bűn az emberi szabad akarat ajándékával való visszaélés, melynek folytán a teremtés a rosszul alkalmazott emberi szabadság folytán eltorzult formában folyik tovább. Mi a következménye Istenre nézve a bűnnek? A nagypéntek sötétlila tónusa, s az átokfán keresztre feszített Isten arca megadja erre a választ. Ekkor Istennek le kell szállnia a tönkretett anyagvilágba, s neki magának is szenvednie kell a szeretett teremtmény tőle kapott szabadságában elkövetett aljasságaiért. Ezt kell a magyarnak, s ezt kellene az emberiségnek végre felfognia: Minden rossz emberi gondolat, elkiáltott, aljas szó, gonosz cselekedet, mint égető pofon, hullik vissza a Teremtő arcába, ezt is ábrázolja az Istenre visszahajló két világfa, melyek a teremtett világból Istenre magára szállítják visszafelé a teremtésben aktívva lett energiákat.

Összefoglalva: a Korona tetején a teremtés első, kiinduló fázisának ábrázolása látható, mely ábrázolás maga is teremtő energiákat hordoz. Mint *képesség* megmutatkozik ezen a *képen* a teremtés befejezésének isteni szándéka, ami a Mennyei Birodalom a mi világunkba történő visszatérésének ígérete.

A Korona következő szférájában *négy apostol képe* látható. Az egyik *Péter*, másként „*Kéfa*”, a *szikla*, másikuk *János*, a *Jelenések Könyvének* leírója, a harmadik *Jakab* apostol, s a negyedik a sokat vitatott *Pál*, akinek személyében mi nem *Sault*, hanem a magyar sorsban oly fontos szerepet játszott *Thébai Szent Pált* véljük látni.

Péter a szikla, az *alap*, amire Jézus, a földre született, s az emberi gonoszság, a sötétség közrejátszásával meggyilkolt Isten Egyháza feléptül. Péterről tudjuk, hogy térítési területe *Kisázsia*. Péter azonban nem csupán *szikla*, hanem *halász* is, *lelkek halásza*.

A szikla „*szik*” előtagja a *kiszáradtság* kifejezője is egyben. Olyan anyag, amin nem nől semmi, élettelen és terméketlen, pusztá test. Péter az a leendő apostol, aki a legnehezebben áll kötélnek, hogy kövesse a Mestert. Benne a legerősebb kezdetben a „*szik*”, a terméketlenség jelenléte. Ez a *szikkadt* létminőség tör előre egyéniségében akkor még egyszer, s egyben utoljára, s Jézus előre tudja ezt, amikor Jézust elfogatásának éjszakáján háromszor megtagadja. Ezért szükséges kiemelni Péter esetében a *halászságot*, mert a *szikés* tulajdonság a *halászságon* keresztül kapja meg az éltető vizet, az élethivatást. Talán nem túl erőltetett, de ha a „*szik*” (sz-k) jegy magánhangzó változtatással „*szak*”-ká válik, akkor ebben megjelenik az az eszköz, amellyel a halász a halakat kiemeli a vízből, tehát amivel *lelket lehet menteni*. Péter tehát a *kiszikkadt*, a *terméketlen szellem termékennyé válásának jelképe*, az a *minőség*, amikor a *halott feltámad*, *megmoccan a sziken az élet*. Ő az élettelen, aki még a pünkösd előtt megérti Jézus tanításának és küldetésének lényegét („*Te vagy az Élő Isten Fia*”), aki elsőként világosodik meg Jézus üdvözítői fényességében. Ettől a megvilágosodástól gazdagodik konkrét foglalkozása, a halászat egy elvonatkoztatott értelemmel: rajta jelenik meg az Élet, mely megtermékenyíti a száraz, lepusztult, szikes emberi élet-minőséget, s elárasztja azt az *Élet Vízével*. *Képessége tehát az Élet átadása, a megújítás. A tavasz új, friss energiákat*

hordozó embere ő a Szent Koronán azoknak a számára, akik kiszikkadtak, akik élettelen sziklaként tengetik életüket a világban. Ez az a folyamat, mely Őt a lelkek halászává, megmentőjévé avatja. S „sziklasága” attól válik alapkövé, oltárrá, hogy életén előmlik a halászságából fakadó, megszentelt víz. Szó szerint **Élő Víz** fakad a halott kőből.

Jakab édesanyján keresztül **közeli rokona**, anyai unokatestvére **Jézusnak**. Több régi irat „**az Úr testvére**”-ként emlegeti őt. Egy második századi irat közli, hogy kortársai már életében az „**igaz**” jelzővel látták el Jakabot. Mit jelenthet ez az „**i-gaz**” jelző? Egyrészt **életszeniséget**. Tanításának lényege ugyanis, hogy a hit mellett az **igaz tettek** fontosságát hangsúlyozza, a Jézus hitében összejött keresztények **egyenlőségét** hirdeti, a **személyválogatást elveti, mértéktartásra**, Istentől származó **bölcsességre** oktatja híveit. Hangsúlyozza a **házasság szentségét**, kiemeli a **család belső tisztaságának** lényegét, s a **féktelen gazdagság ellen** beszél. **Tiszta, ősi szkíta erényeket hirdet.** Az „**igaz**” szónak azonban lehetséges még egy értelmezése. Ez pedig a Jézussal való **vérségi rokonsága**. Ő az az ág, mely a földre született Üdvözítő származási, testi vonalának bizonyítéka, „**igazsága**”. Az apostolok közül ő köti Jézust a földi világhoz testi mivoltában, s a durva, anyagi testben élő pogány, hitetlen, kételkedő embernek ő lehet példája, aki meg- és felmutatja, hogy Jézus létének vannak **történelmi, evilági vonatkozásai** is, hogy Jézusnak van **népisége** is. Van **családja**, akik ugyanolyan hús-vér emberek, mint mi magunk. Ezzel Jézust hozzánk **köti**, emberekhez és magyarokhoz. **Képességének lényege, hogy Jézus Istensége és embersége között ő teremti kapcsolatot.** Ezért „**igaz**” ő, mert igazsága egyben **eredetét** is jelent.

A harmadik apostolkép **Jánost** ábrázolja, a **szeretett tanítványt**. Az ő életének és alakjának lényege abban áll, hogy ő a **végidők hírnöke**. Ő készíti fel a történelembe helyeződött embert Isten szándékainak, teremtsének beteljesítésére. Tulajdonképpen róla mást nem is nagyon kell mondanunk, annyira pregnánsan kidomborodik ez az Istentől számára megadott képesség: **belelátni a jövőbe**, s leírni az eljövendőt. Miről ír Ő a **Jelenések Könyvében** valójában? Nagyon nehéz egy mondatban összefoglalni, de ha mégis megpróbáljuk, egy szó ugrik be mindig és újra: **apokalipszis, a végítélet**. Jézus visszatérésének titkait tárja föl a látó ember előtt. Írásában egy csodálatos **számmisztika** érvényesül, valamint egy, a magyar történelmet ismerő ember előtt könnyedén kibontható **misztikus szimbolika**, mely átvezet minket a magyar történelmi időn, s megmutatja számunkra nemzeti hivatásunk **vérvonalát** is. A „**jánosság**” küldetése ez: **előkészíteni**.

Volt egy **János, a bemerítő**, akit a mai egyházi szakzsargon **Keresztelő Szent János**-ként ismer, aki azt hirdette: **„Én a pusztában kiáltónak szava vagyok. Egyengessétek az Úr útját!”** S ki írja le a legplasztikusabban, hogy ez az ütegyengetés mibe fog torkollni? A koronánkon szereplő másik **János**, Jézus apostola. **Képessége és küldetése egyben, hogy Ő is egyenget és előkészít, csak ő ezt nem Jézu földi fellépése előtt, hanem Jézus földi ideje után teszi, s egyben fel is készíti a világot és az embert, hogy el- és befogadja a visszatérőt.** Míg a keresztelő János Jézus első

eljövetelének lelki előzményeit készítette elő, János apostol a Jézus második eljövetelét előkészítő János.

Ugyanakkor tudnunk kell róla azt is, amire az összefüggésekre nyitott elme fényében Szántai is rádöbben, hogy *jánasságában „lyányos”* figura ő, akinek képi ábrázolásain a *lyányos-ság*, a *szűzi tisztaság* e vonása mindenkor megmutatkozik. Ez azt jelenti, hogy János apostol „*lyányosságában*” nem *nőiességet* kell értünk, hanem *tisztaságot*. Ez a lelki tisztaság, szellemi érintetlenség az oka annak, hogy Jézus Jánosra bízta édesanyját, Máriát, majd rábízta az elkövetkezendő események titkait. Emiatt festik ösztönösen a különböző korok festői János alakját inkább talán kissé nőiesnek, mint férfiasnak.

Thébai Szent Pál, habár nem volt Jézus személyes tanítványa, mégis *apostol* volt. Ez a szó küldöttet jelent. Már megismertük a magyar nemzeti sorsban betöltött szerepét: a magyar beavatottság hordozója, küldötte ő, akinek személyes sorsa a *szkíta néppel* szoros összefüggéseket tartalmaz, hiszen apja származása a szkítákhoz köti őt, s így nyilvánvaló a kapcsolata a magyarsággal. Ő teremti meg a szellemi-kultikus egységet *Egyiptom, Szikithia*, azaz *Ős-Mezopotámia* és a *Kárpát-medence* között, melyben az az ősi kultúra élt, mely az egyetemes emberi bölcsélet legősibb alapját képezi. Ő a szellemi *hídverő*, az *összekötő* kapocs, aki élethagyományán keresztül egységbe fogja a mag-népek hatalmas, szétszórt csoportjait, s ez az a tulajdonsága, amit a „*pálosság*” fogalma fed: a megőrzés és az összegzés, Isten földi követsége. Thébai Szent Pál magyar kultúránk egykori kiterjedésének, hatalmának tanúhegye. **Képessége tehát az egység megteremtése és a beavatás megtartásának továbbörökítése.**

Hogyan árad le tehát az Isten csodálatos teremtmény energiája a magyar nemzetre a Szent Korona legfelső szférájából? Négy ágon, melyek tehát a kiszikkadt emberi szellem *élet-nedvekké váló ellátása*, a földre szállt Istenfiú, a Fény Fiának *népben való kifejeződése*, e népiség előtt az *út járhatóvá tétele*, valamint a *nemzeti összetartásra, összefogásra ösztönzés*. Ha még inkább konkretizálni akarjuk a négy apostolkép jelentését, akik a Teremtő Isten energiáit nekünk, magyaroknak szállítják, akkor azt is mondhatjuk, hogy Istentől jön számunkra a nemzetünket összetartó *élet*, mely a *Fény Nemzetét* egyenes úton vezeti a *szellemi*, és egyben *nemzeti egységbe*, az egykor volt hatalmas nemzetségek összefogásával. Megérkezik a számunkra a Fény, melynek folytán *megtaláljuk a testvéreinket a világban*, s összeforunk velük. Nem ezt akarta-e a XIII. században **Julianus**, nem emiatt kelt-e útra **Körösi Csoma**, s nem ez a cél vezette-e azóta minden lánglelkű magyar folkloristánkat, keletkutatónkat, akik fáradságot és pénzt nem kímélve, életveszélyes körülmények között kutatnak azóta is annak a magyarságnak a rokonsága után, mellyel az elmúlt évszázadokban elhitették, hogy egyedül van, hogy haszontalan, hogy értéktelen, s hogy élete az elhagyatottak semmitmondó élete?

S most nézzük meg, hová is torkollanak ezek a felülről érkező szándékok!

Ha a még megrontatlan, egykori Szent Korona képi anyagát vesszük, láthatjuk, hogy ezen a négy apostolon keresztül érkezik le a Fény a Korona következő szférá-

jába. **Jakab** apostol alatt áll **Tamás apostol** képe. Tamás apostol nevét a zsidó-keresztény lexikonok mindenáron – ha már a héberből meg nem magyarázható – a görög nyelvből próbálják levezetni, s ez a görög változat így hangzik: *Didimusz*. Az igazság szerint azonban *arám* név az övé, melynek jelentése „*iker*”. Hogyan jelentkezik személyében, egyéniségében ez az *iker-vonás*? Ő az, aki mikor megtudja, hogy Jézusnak meg kell halnia, az egyik gnosztikus irat tanúsága szerint azt mondja társainak: „*Menjünk, haljunk meg mi is vele együtt!*”. Iszonyatos csapásként nehezedik rá Jézus halálának ténye, amin képtelen felülkerekedni. Ez a mélységes ragaszkodás, és Mestere iránti szeretet az *ikerség* egyik pólusa.

Mérhetetlen szeretet köti őt az Üdvözítőhöz, s megemészthetetlen csalódást érez, amikor látnia kell, mindennek vége. Ekkor nyilvánul meg benne személyiségének másik véglete, az *ikerség* másik alanya, a hitelensége: annyira belemélyed a szeretett Mester halálának tényébe, hogy képtelen felfogni és elfogadni a feltámadást.

Órá a Jézus földi létezését konkretizáló Jézus-ági Jakab apostoltól származik le a Fény, mely megvilágítja a hitetlennek, hogy *Jézus testiségében támadt új életre*. Tamásra a „*jakabságon*”, tehát Jézus családhöz, néphez tartozásán át, anyagban realizált testiségén keresztül érkezik le a megvilágosodás, ami Tamás ajkain így formálódik szavakká, amikor ujjait beledugja a feltámadt Üdvözítő oldalsebébe: „*Én Uram, én Istenem!*”. Van-e ennél emberibb alakja az apostolok csoportjának, aki csodálatosabban megfogalmazza a magyar ember számára a Magyar Szent Korona képi programján keresztül, hogy *van valódi feltámadás?! Tamás a magyar embernek a megtérés képességeit fejezi ki Koronánkon.* Ezért kellett a Korona megmontásakor Tamás apostol *Észak-Mezopotámiában*, a *Kaukázus térségében*, *Szkitiában*, tehát Jézus véreinek életterében térítő alakját lefedni *Dukász Mihály császár* alakjával, mert *a megmontó feketemágusok azt akarták, hogy a magyarság megtéríthetetlen, hitetlen csürhévé váljék, s hogy ezáltal elfedessenek valódi származásának Fény- forrásai.*

János apostol alatt **Bertalan** képe látható. Bertalan azonban feltűnik még egy koronázási tárgyon, mégpedig a *koronázási paláston* is. Fején a paláston ott látható a Magyar Szent Korona a kereszttel. Rajta kívül csak a Szűzanya ábrázolható fején a Magyar Szent Koronával. Ki is ez a Bertalan tehát?

Bertalan apostol a János-evangéliumot tanulmányozva a szentíráti történetben a *Nátánáél* nevet viseli. Nevében, mint több angyal-névben is (*Gábiél, Uriél, Michaél, Rafaél*), szerepel az Isten Jézus által is használt neve (*Éli*), mely Isten *lényé*-nek *lényegét* árulja el, nevezetesen hogy Isten *Él*. Ez a név kiválasztottságra utal, s arra, hogy viselője, akit egyébként apja után **Bar Tolmáj**-nak, azaz **Tolmáj fiának** hívnak, az átlagembernél magasabb szerepre teremtettet a világra. Ő az ötödik apostol a sorban, akit Jézus személyesen hív meg a tizenegyek közé. Meghívásának történetéhez azonban hozzátartozik egy szerencsétlen, de egyben Isten csodálatos szeretetét is megmutató esemény, melynek során kidomborodnak Bertalan lényeges emberi vonásai is.

Ő az ekkor már apostollá választott *Fülöptől* hall először Jézusról: *Megtaláltuk*

azt, akire vártunk. Gyere és nézd meg Őt magad is! Ekkor Nátánél azt válaszolja: „*Jöhet valami jó Názáretből?*”. Ennek a kételkedésnek az alapja az, hogy Nátánél izraelita vallású galileai prozelita, aki nemzsidó származása ellenére a zsidó vallási hagyományban nevelkedett. Hogy nem zsidó, arról egyértelműen árulkodik szkíta neve is, melyet apja után visel (Tolmáj). Ezzel a megnyilatkozásával a közismert zsidó vallási tételt hangoztatja, mely szerint az eljövendő istenkirály nem származhat Galileából (Gelil hag Gojim = a nemzsidók országa), csakis Júdeából. Ennek ellenére, amikor Fülöp Jézus elé siet, hogy csatlakozzon a már Jézus köré csoportosult, alakulóban levő közösséghez, Nátánél követi őt. Jézus messziről látja, hogy közelednek hozzá, s amikor odaérnek, kissé gunyoros megjegyzést tesz: „*Nézétek, egy igaz izraelita!*”. Nátánél félreérti és dicséretnek veszi a megjegyzést, és megkérdi Jézust: „*Honnan ismersz engem?*”. Erre Jézus komolyra fordítja a szót, s ekkor elhangzik a szájából a szentiratok egyetlen olyan mondata, melyet azóta sem képes senki értelmezni, mivel ennek a mondatnak az értelmét titok fedi: egyesegyedül Jézus és Nátánél tudja, hogy miről van szó: „*Még mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak a fűgefá alatt.*”. Erre Tolmáj fia Nátánél lelke mélyéig megrendül, hiszen szembesül azzal a ténnyel, hogy Jézus a lelkébe és egyben a múltjába lát, s így válaszol: „*Mester, Te vagy az Isten Fia!*”.

Körülbelül így történik Bertalan apostol, alias Nátánél meghívása. Az út, amit Jézussal való közvetlen találkozása pillanatától a néhány percen belül történő megértésig, megtérésig, beavatásáig megjár, nagyon emlékeztet Tamás apostol útjára, akit oly mértékben lesújt Jézus kivégzése, hogy legszívesebben maga is meghalna Jézussal a kereszten, s ami megakadályozza őt, hogy higgyen a föltámadásban. Ujjait Jézus oldalsebébe kell mélyesztenie, hogy elfogadja végre a ténnyt: van föltámadás, s hogy valóban a föltámadott Jézus áll előtte. Kettejük között azonban van egy lényegbevágó különbség: amíg Tamás apostol hitetlenségének alapja az elkeseredés, a kishitűség, amely egy elkeseredett, anyagelvű gondolatban megélt lesújtottságból fakad, addig Bertalané a zsidó vallási hagyomány. Jézusnak Tamás esetében elég, hogy felajánlja neki, hogy megtapintsa Őt, Bertalan esetében ez nem elég, mert őt lelke legmélyéig fogva tartja az a torz vallási elképzelés, mely egy politikai uralkodó eljövételében fogant, torz vallási várakozás. Jézusnak le kell ásnia Bertalannak egész a lelke, a léte gyökeréig, ki kell nyilatkoztatnia magát, teljes istenségét meg kell mutassa neki, hogy megtörje azt a tarthatatlan istenképen és emiatt hamis várakozáson alapuló hagyományt, melyet az izraelita vallása építgetett fői benne egy teljes életen át. A végeredmény azonos: mindketten megbizonyosodnak Jézus istenségében, s megkapják a tisztánlátás adományát.

Meg kell azonban a teljes megértéshez mégiscsak néznünk, mi is lehetett az az esemény, vagy valóban egy eseményről szól-e Jézus, amikor közli Bertalannal, hogy látta őt a fűgefá alatt. A hagyományos magyarázat szerint, melyet a történelmi egyházak adnak, Jézus, azaz Isten földi megtestesülése előtt nincsenek titkok, s emiatt Jézus egy Bertalannal kapcsolatos, konkrét eseményre utal. Azt mondják, I

lehetséges, hogy Bertalannal szállása kertjében, egy fügefa alatti imádkozás keretében történhetett valami, aminek folytán ő „*igaz izraelitá*”-vá, azaz „*igazhívővé*” ért. Én azt hiszem, itt mégis másra kell gondolnunk.

Igazából e találkozáskor Bertalan *beavatása* zajlik le, melynek során Jézustól megkapja a *tisztánlátás* ajándékát. Ez a fogalom itt a kulcsszó. Ez a beavatási lelki állapot visszavezeti az embert a teremtés forrásvidékéhez, amikor Isten a maga teljes nyíltságában nyilatkozott meg, hogy létrehozza a világ szerkezetét. A szkíta-magyar őshit szerint a kozmosz egy fa, amelynek ágain ragyognak a csillagok, s amelynek termő bimbóiból születik életre az élő, energia átjárta, pulzáló világ minden jelensége. Jézus itt arra utal, hogy Tolmáj fia, Nátánél, aki maga is nevében hordja az *Isten Legszentebb Nevét*, szintén ennek a fának, a világfának, az életfának a gyümölcse. „*Láttalak a fügefa alatt.*”, azaz ott voltam, amikor létrejöttél, és amikor Isten kiválasztott téged, hogy alkalmas és méltó lehess a tanítványságra. Jézus itt egyszerűen megmutatja Tolmáj fiának, hogy milyen ősi gyökerekből táplálkozik léte, és hogy ennek az életnek milyen magasra röppenő küldetése van. Gondoljunk csak itt vissza a már említett magyar néphagyományra, melyben az újszülött képét egy fa alá ássák el!

Aki tehát Tolmáj fia útját választja, az a gyökerekhez vezető utat találja meg, mely útra Jézus vezetheti el az embert. Ő az élő bizonyíték arra, amit Jézus magáról állít: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”, azaz én vagyok az igaz életre vezető út. Tolmáj fia rálép erre az útra, s képe a Magyar Szent Koronán a magyar embert is arra indíthatja, hogy kövesse őt. *Az ő képessége tehát, hogy a magyarság számára a kollektív lelki-szellemi vissza-, hazatalálás energiáit közvetíti.*

Ezt azonban nem teheti direkt módon, mert amikor egyénisége alapjait rakta, rossz hagyománnyal fertőződött meg, s bár megtisztult, ezt a képességét meg kell rostálni, mert szüretlenül még e megtisztult állapotában is rombolhatja a magyar sorsot. Ezért kerül *Tolmáj fia* apostol képe elé a *Feltámadt Üdvözítő képe*, aki a világba mint *király* tér vissza. *Bertalan képe tehát János képe alá, és Jézus király képe mögé*, annak fedésébe kerül. *János vezet hát a magyarságot a végidők fázisába, mely tanításon át a magyar szellem a Tolmáj fia szerepébe lép, azaz a sötétségből kilép a megvilágosodás fényességébe.* Megváltása azonban csak Jézus visszatérésének fényében, ezen a fényen átszűrve zajlódhat le. Ezért kapja a magyar nemzet azt a szerepet, s ezt a Szent Korona definiálja a számára Tolmáj fiának szimbolikus szerepeltetésén keresztül, hogy a János által jelzett apokalipszis utolsó fázisában egy kollektív megtérés keretében előkészítse Jézus teljes fénybe állását, erejének visszatérését a világba. *Ami tehát János apokalipszisében szerepel, azt a magyar megtérés és tudatos szerepvállalás bertalani erőin keresztül Jézus király teljesíti majd be.*

De hiszen erről beszél Jézus a magyar *Nátália* nővéren keresztül hozzánk, magyarokhoz, amikor azt mondja: *az Úr Jézus személyesen jön el a magyarokhoz, hogy a nemzetet előkészítse az előttünk álló apokaliptikus fordulatokra, feladatokra.* S ez az eljövétel 1993. április 25-én meg is történt, amikor elkezdődtek a

süködsi jelenések.

Erről a képről annyit kell tudnunk, hogy még István királlyá koronázása előtt, valószínűleg valahol Nyugat-Európában megcsonkították, megrongálták. Bertalan képét egyszerűen lavakarták a lemezről, s így ma a képből semmi sem látható, csupán Bertalan apostol glóriájának felső pereme, s a feje melletti kacs Karin-gós indázat egy része. Feje fölött ma a „Bartholomeus” névből csak a csonkított „ARTHOL” látható, melyből Kádár rendszerében, 1983 után kikaparták az „R” betű szárát, s a fej bal oldalánál levő indákat is tovább csonkították. Lassan, szinte észrevétlenül, tolvajok módjára, végleg el akarták tüntetni Bertalan képét a Magyar Szent Koronáról. Mindkét gonosz igyekezetnek, az 1000 évvel ezelőttinek és a 80-as évekbelinek közös volt a célja: Megszakítani az *Isten Ereje* és a *Teremtő Ener-giák* Bertalanon keresztüli leáramlását a magyar életbe, s ezáltal útját állni annak, hogy a magyar nemzet nemzeti öntudatának erősödése folytán visszataláljon küldetése útjára, mely az emberiség megváltásával, az egyetemes ember üdvösségének valóra váltásával, és Jézus Király földi birodalmának, a Mennyei Birodalom földi képletének létrejöttével kapcsolatos nemzeti szerepvállalásban foglalható össze. Úgy tűnik, ez is alátámasztja azt a nagyon erős gyanúkat, hogy a magyarság ki-pusztítása, s ha ez nem megy, mert a jelek azt mutatják, hogy az ilyen szándékok-nak Isten útját állja, legalább erejének és küldetésének akadályozása 1000 év óta folyamatosan érdeke azok-nak a hatalmaknak, melyek Isten ellenpólusának, a go-nosznak hatalmát és segítségét élvezik.

A Szent Korona jobb oldalán, Péter apostol képe alatt *András apostol* látható. András titkának megfejtésekor az első, amit meg kell látnunk, hogy ő Péter apos-tol, az apostolkirály testvére. Ő Jánossal együtt az *esszénus bemerítő János* szemé-lyes tanítványai. János biztatja őket, hogy eztán ne őt, hanem Jézust kövessék, s Jé-zus tanítását hallgassák. Ebből a két tanítvány megérti, hogy fordul az idők kereke, s új világkorszak előtt áll az emberi történelem. Mindketten – nagy valószínűség szerint – maguk is esszénusok voltak, így Keresztelő Szent Jánoson keresztül élénk kapcsolatban lehettek a *Holt-tenger* mellékén élő, a zsidó képmutatás társadalmá-tól elkülönülő közösséggel. *András* és *János* Jézussal való találkozásukkor a Mes-ter megkérdi őket, hogy mit kívánnak tőle, hiszen látja, hogy követik Őt. Ekkor ők azt kérdik Jézustól: „*Mester! Hol lakol?*”. Mire Jézus így válaszol: „*Jöjjetek, né-zétek meg!*”. Aztán a János evangéliuma a legtömörebb egyszerűséggel közli ve-lünk: „*Aznap nála maradtak. Ez a tizedik óra körül történt.*”. Mi történt itt való-jában? Semmi különös. Két fiatalember mesterük biztatására egy újonnan fellépő tanítómester nyomába szegődik, s Ő látva érdeklődésüket, meghívja őket hajléká-ba. S mindez a *tizedik órában* történik. (Ismét jelentkezik a már említett szám-misztika!) Ennél azonban sokkal többről van itt szó.

Miért titokzatoskodik az evangélium Jézus szállását illetően? Miért nem nevezi meg konkrétan azt a helyet, ahová a két újdonsült tanítvány a Mestret követte, vagy legalább a települést, ahol ez a jelenet lejátszódott? Hiszen számtalanszor elmondja az evangélium, hogy Jézus melyik hegyre, melyik városrészbe, melyik faluba, vá-

rosba távozott, hová látogatott, s az ember a korabeli világ térképén, vagy városrajzain nyomon követheti Őt szinte minden útján. Miért hát ez a titokzatos kód? Mert ahová Jézus a két új tanítványt vezeti, nem földrajzilag meghatározható hely. Jézus elvezeti őket oda, ahol Ő „lakik”. ahol emberi mivoltában, testi tény-szerűségében elkendőzött léte folyik. („*Királyságom nem e világból való.*”) Jézus a *tizedik óra táján*, azaz idejük betelélésekor elvezeti a két első tanítványt oda, ahol megmutathatja magát nekik: feltárja előttük titkait. Jézus ezen a napon beavatta az első két tanítványt, akik elfogadták Őt mesterüknek, s ezután vele tartottak minden útján.

András apostol Péter testvére. Kettejük közös tulajdonsága a „*halászságuk*”. Péter, a „*szikla*”, Andrásan keresztül értesül Jézusról, s András hívja el Pétert Jézus apostolai közé. *András az alakulóban levő egyház szikládja és Jézus, az egyház Mestere között a közvetítő.* András az egyik apostol, aki Jézus mennybemenetele és az első pünkösd után főként a *Pártus Birodalom* területén, *Szkitiában* térít. *Ő a közvetítő Jézus és Jézus népe, a szkiták között is.* A Magyar Szent Koronán mégis Péteren keresztül érkezik le hozzá a Fény, s nem megfordítva. Miért? Mert ő az egyik apostol, aki Szkitiában térít, s mivel a Jézus-hívők feje Péter, Isten hatalma Péteren keresztül özőnlík le abba a birodalmi képletbe, amelynek egyik térítő apostola éppen András. Péter apostol Jézus Egyházának a feje, mely egyház a Párthus Birodalomban épült fel. *Ez az egyház az ősegyház*, Isten legelső háza a világban. A római egyház nem Péter, hanem Pál alapítása!

András esetében tehát a *hatalom átadásán* van a hangsúly. A Fény hatalmán, amit Világosságnak nevezünk, s amit János éppúgy nevez meg evangéliumában. Andrásról érkezik Péter számára az információ, hogy világra született az Üdvözítő, s most Péter „*visszafigyeli*”, „*megkoszoni*” a Magyar Szent Koronán Andrásnak, a fivérének, hogy megismertette őt az Úrral azáltal, hogy Andrásan át áramoltatja a sziklából fakadó életvizet azokra, akiket Isten kiválasztott magának, hogy az idők végezetén majd részt vegyenek a világ ősi rendje visszaállításában. Ha ez majd következik, ezen a népiségen, ezen a nemzeti vonalon, a magyarságon keresztül bezárul egy áramkör: ami egykor a Teremtőtől elindult, az a *szikla-Péteren (Kéfa)* keresztül a *közvetítő-andrásságon* át lejut egy *népiségbe*, mely *magyarként* a történelmi téridőbe lépve, sugalmazott alkotásként létrehozta azt a koronát, melynek segítségével bezárul a magyar nemzeti sors, s ezzel egyidejűleg megtörténik a teremtett világ visszatérése is az ősi, Istentől megálmodott állapotba. A Magyar Szent Korona működő energiáján keresztül visszahajlik az életfa ága Istenhez. *András képessége tehát, hogy ő a közvetítő, aki Isten szándékának eleget téve a magyarságnak a földi történelmébe elhozza a Fény-fiúság adottságát.*

András apostollal átellenben, *Pál* képe alatt ott látjuk a másik nagy *szkitiai térítő*, *Fülöp* apostol képét. Ő András és Péter galileai városából, *Betsaidából* származik. Ő az, aki felhívja *Tolmáj fia Nátánél* figyelmét Jézusra, s ő csalogatja magával Bar Tolmájt az Úrhoz. Így ő is *közvetítővé* válik. Szerepe az evangéliumi történetben tehát Bar Tolmáj megtérítésében emelkedik fel, mely azt a küldetését domborítja ki, hogy az „*igaz izraelitából*” *igaz Jézus-hívő* váljék, hogy Tolmáj fia

Nátánél kiemelkedhessék hitbéli tévelygéseiből. Ez utalás arra, hogy rajta keresztül erőt kap a Magyar Szent Korona minden egyes tagja is, hogy vallási és hitéletében megszabaduljon a kereszténységbe belemagyarázott, beleerőltetett zsidó kötődésektől, a téves tanításoktól, s megtérjen végre Jézushoz, másrészt hogy ugyancsak megtérítse az igaz Jézus hitére a magyarság őseit. *András és Fülöp* apostolok munkája és fáradtsága nyomán jön létre Jézus első, autentikus Egyháza, melynek életét, organizmusát és tanítását majd a későbbi *Mani* főpap foglalja egységes keretbe. *Fülöp* ezen az úton tehát egyrészt egy taszító pólussal rendelkezik, ami Nátánélta zsidó vallási hagyomány levetésére készíti, ugyanakkor egy, a magyarok számára nagyon is szükséges, Jézusra igent mondó tanítás és akarat hirdetője és nyilvánítója. **Képessége egy határozott nem és egy határozott igen, mellyel a magyar nemzet hitéletének nagy kérdéseire adandó választ formálja meg az ingadozó magyar ember számára.**

Nem véletlenül helyezte el alakját a korona készítője *Thébai Szent Pál* alakja alatt, hiszen ennek a szentnek élete lényege is abban áll, hogy három hatalmas területet foglal egy egységbe (Szkítia, Egyiptom, Kárpát-medence), melyen a szkítamag nép kultúrája virágzott. A „*pálság*” és a „*fülöpség*” így mélyen összefonódik, egybeforr. Az alsó szintről, a földi történelem szintjéről Pál a „*fülöpségen*” keresztül jut el az Atya fényébe, s ez a Fényesség a szkíta Pálon és Fülöpn át ömlik le a magyarságra. A thébai remete a pálosság névadója, a magyar beavatottság rendjének, a pálos rednek példaképe, akinek teste valahol a Pilisben nyugszik.

E nyolc apostolon keresztül jutott tehát le a Fény a Teremtőtől a földi síkra, a Szent Korona kör alakú homlokpántja által képviselt anyagi, testi szférába.

Legelől, a Szent Koronának azon a *szembenéző pontján*, amit a koronázási szertartáson a résztvevők direkt látnak, helyezkedik el a *trónuson ülő Jézus alakja*. Tőle balra lefelé *Gábrriel arkangyal*, ömellette pedig *Szent Demeter* képe látható. Tőle jobbra lefelé *Szent Mihály arkangyal* képe, akit a pánton tovább haladva *Szent György mártír* követ. Ez az alsó pánt előre tekintő félkörre. Kezdjük elemzésünket Jézus balján!

Gábrriel arkangyalról e munka során esett már szó. Ő Isten hírnöke, aki Mária-nak megvitte a jóhírt: „*Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod nevezni. Nagy lesz Ő: a Magasságbeli Fia.*”. *Gábrriel* tehát a Fény születésének szellemvilágból érkezett hírnöke. De egyben Ő a Magyar Szent Korona sugalmazója is, hiszen a hagyomány szerint Ő az az angyal, aki elhozta a magyaroknak koronájukat. Említettük, hogy szerepe mindkét esetben megegyezik: *Gábrriel a jóhír hozója*, s ezért került szobra kezében a Magyar Szent Koronával a *Hősök terén* elhelyezett oszlop tetejére is. Mert Ő hozta el a világba mindkét alkalommal Jézus evilágba érkezésének hírét. *Gábrriel maga az örömhír*. Amikor Ő megérkezik, a csoda érkezik közénk. **Képessége az öröm, az életerő, a jóhír, a vigasztalás, a megerősítés lehozatala, közvetítése a magyarság számára.** Jövetelét fényesség előzi meg, hiszen lény tisztá Fény, mely Istentől árad, Őbelőle töltekezik. **Ő tehát a Fény közvetítője.** S ha ezt megértjük, megértjük azt is,

hogy mit keres az Ő képe a földre visszatérő Jézus trónjának balján. Nevének alapjelentése „*az Élő Isten hőse*”, hiszen nevében hordja Isten titokzatos nevét, amely csak a magyar nyelvből magyarázható meg, s akihez Jézus is fohászkodik a kereszten.

Jézus jobbján a négy főangyal másik alakja, *Mihály (Michael)* arkangyal foglal helyet. Az ő nevének jelentése „*olyan, mint az Élő Isten*”. Ezalatt *Isten képmását* kell értenünk. Ebből következendő, hogy Ő a Magyar Szent Koronán az Élet közvetítője, s szerepe a magyarság számára is ebben fog kibontakozni. Ő a védelem, mely a Szent Koronán keresztül *Isten Élő Erejét adja át a nemzetnek*. Ő a közvetítő, akin keresztül a magyar élet a forráshoz juthat, de egyben Ő az az angyal is, a kinek szerepe a végső időkben a *Sátán letaszítása* és megsemmisítése is. Mert a Sátán a halál maga, s mivel Mihály az *Élet képét* hordozza, személyében az *Élet legyőzi a halált*. Ez a tulajdonsága is erősíti azt a tényt, hogy Ő maga a nemzeti reménység magyarságunk számára. Az Ő aktivitásán keresztül szabadulunk meg minden reánk nehezedő teheről.

A visszatérő Istenfia e két angyali erőn keresztül fogja kinyilvánítani uralma és az azzal a világba visszatérő szent társadalom lényegét: erő, élet, békesség ragyogja be a világot általa.

A Szent Korona Jézus királlyal ellentétes oldalán, hátul valaha *Mária-Babba* képe volt látható. Csomor Lajos koronakutatónk ezt a *II. József* által leszedett képet egykor a *kaukázusi Khakhuli triptichonon* szereplő, félbevágott Mária-ábrázolással azonosította, de a sükösdői Jézus-jelenések folytán megváltoztatta ezt a véleményét. Az egyik közlés ugyanis arról szólt, hogy a lappangó *Mária-zománc* a Szent Koronáról leszedett egyéb képekkel és tartozékokkal együtt egy *Sopron* környékén pihen elásva, mégpedig egy tó közelében, nedves, vízenyős helyen, ahol angyalok, azaz hatalmas szellemi energiák, erők őrzik. Eszerint a kijelentés szerint hamarosan elérkezik majd az idő, amikor a magyarság a Szent Koronán keresztül megigazul, megtér, s akkor Jézus a sükösdői látnoknővel, ezzel a földi Máriával közli majd, hogy hol találhatóak pontosan e szent tárgyai, s ezek végre visszakerülhetnek a koronára. Mária Jézus sugalmazására egy másik Máriának adott ígéret nyomán tér majd vissza a magyarság sorsába. Ennek a megigazulásnak, megtérésnek az útja a mai magyar ember számára Sükösdön át vezet a leggöröngytelenebbül.

Mária ezen a képen abban a pillanatban látható, melyben alászáll rá a *Turul, Is-ten fényességes Szent Lelke*, hogy megtermékenyítse Őt. Mint arról már értekeztünk, ez a kép tehát a *szepőlötlen fogantatást* ábrázolja, s mint ilyen, Jézus ezen a képen mint „*mag*” van jelen, s ezzel ez az ábrázolás Jézus *népiségének* kérdésére is választ ad. A *mag* azonban azt a kezdeti állapotot is megjeleníti, amelyben benne szunnyad az élet kibontakoztatásának teljes tudása. Felül az *Atya* a *teremtés* pillanatában, hátul *Mária*, a *Babba* a *foganás* pillanatában, s elől *Jézus király* a *visszatérés* pillanatában, az *idők végezetén* látható. Ebben a hármasságban benne foglaltatik a koponyatetőn, tehát középen a kozmosz teremtesének, tehát a létnek a kez-

de, *alfája* is, majd Jézusnak, az ősmagnak a fogadásával a világ üdvtörténeti alfája is, valamint elől a cél, ami felé haladunk, a menetirány, a mennyei Birodalom helyreállításának jelene is. **Benne van tehát a teljes létidő, az élet teljessége – időben és térben – az alfától az omegáig.**

Érdekes magyar nyelvi jelenségre hívja fel a figyelmünket *Szántai Lajos*, aki a *Jelenések Könyvével* foglalkozván az „*alfa*” szót „*élő fának*” etimologizálja, s az „*omega*” fogalmában észreveszi a „*mag*” fogalmunk torzulatának meglétét. Ha ezt a gondolati irányt mérvadónak tekintjük, s ez alapján vesszük szemügyre a Szent Koronát, akkor megláthatjuk, hogy Szent Koronánkon jelen van a szárbá szökkenő, *élő fától a maghozó állapotig* tartó létfejlődés teljes egésze. *De ugyanígy benne foglaltatik egy sajátosan magyar népi látásmód is, mely a mag bölcsességéből, visszafelé haladva fejt ki egy széles skálán mozgó néphagyományon keresztül az életfa kivirágzásának világképét.* Ebben a látásmódban szimbólikus módon benne rejlik a magyarság létrejötte, a magyar szellemiség fejlődése és a mai állapota mélyrétegeinek megértéséhez szükséges „kulcs” is.

Mária képét a koronát megrontó *Habsburg* gonoszság *Mihály császár* képével helyettesítette. (Ez a kép a Korona szimbolikájától idegen, hiszen a „*miháltság*” már megjelent rajta.) Egykor Mária képe mögött húzódott meg *Tamás apostol* képe, akinek szimbólikus értelme, mint megállapítottuk, az, hogy le kellett küzdenie materializmusát, s újra hinnie kellett a megölhetetlen Életben. Mária, a maghordozó *Szűzanya* képe volt tehát valaha az a „*szűrő*”, aki Tamásnak ezt a bűnét, a hitetlenségét tiszta hitté szűrte, s Ő hordozza a magyarság számára ma is azt a jelentést, melyen keresztül a *magyar hitetlenség hitté szűrődhet át*. Mária, a Babba, a *Boldogasszony* annyira összeforr nemzetünkkel, hogy István felajánlása óta Ő a mi Szent Koronánkkal megkoronázott királynőnk. Az elpusztíthatatlan *Szent Magyar Királyság* letéttett az Ő kezébe, s aki ezt komolyan veszi, annak nincs szüksége, hogy ujjait a feltámadt Fényfiú sebeibe dugja, ahogy Tamás tette, hanem máris rendelkezésre áll a hit, mely a meggyőződéshez vezet. Mária avatja be a magyar nemzethez tartozókat, azaz a Magyar Szent Korona tagjait abba a tudásba, melynek útján Isten elérhetővé válik a számunkra akár történelmünk tényeinek tanulmányozása útján is. Ezt a képességet rontotta meg az ellenség azáltal, hogy Mária képét egy világi uralkodó képére cserélte le. Ezzel kettős célt kívántak elérni:

1. Hogy a *tamásság negatívumai* ne az Istenanya emberi gyarlóságokat megszülő „*filterén*” át, hanem éppen szüretlenül, direkt módon érkezzenek le a magyar jellembe, s ezen át a sorsba is, s ezáltal maga a *nemzet Istenbe és saját magába vetett hitében megronthatóvá váljék*;

2. s hogy a világi uralkodó uralmának ábrázolatán át (= materialista szemlélet) falat állítson a *tamásság pozitívuma* elé: *a magyar soha többé ne legyen képes megtérni hitetlenségéből.*

Ezzel akarták elérni, hogy a magyar hitét vesztett, gyenge árnylányként tengesse életét a világban, hogy minél jobban kihasználható, elpusztítható legyen az idők fo-

lyamán. Helyre kell állítanunk Szent Koronánk egykori fényét, s ezzel egyidejűleg meg kell szűlnie a nemzetnek azt a politikai erőt, mely a nemzeti helybenjárás, lelki-szellemi stagnálás intézményét, a *parlamentalizmust* eltörli, s egyidejűleg ki mondja: a *köztársasági* társadalmi rend helyébe azonnali hatállyal belép a *Szent Magyar Királyság*, a *Regnum Marianum* intézményrendszere és államformája. Ennek a folyamatnak a sikerre vitelében van hihetetlen nagy szüksége a magyar nemzetnek sok egyéb mellett a süködsi jelenség komolyan vételére, s itt felhívom minden magyar nemzettestvérem figyelmét arra is, hogy mindenféle hamis eszmék hirdetése és hallgatása helyett koncentrálja figyelmét a süködsi tanításra, mégha az megfogalmazásaiban néha sete-sutának is tűnik, és zárándokoljon el oda, s személyesen győződjön meg arról a nemzeti sorsot mélyen megrendítő csodáról, amely ott zajlik! Sükösd ugyanis a feltétele annak, amiről minden mai kinyilatkoztatás szól: Ha a magyar nemzet (nem a teljes lakosság!) nem tér meg Jézus hitére, akkor nem lesz mód a Szent Korona eredeti, Istentől elrendelt formájának és képi rendszerének helyreállítására, s ha ez nem történik meg, akkor a Szent Korona képtelen lesz kifejezni csodálatos, személyiséget átalakító hatását a magyar emberre, tehát nem lehetséges a kollektív megtérés. Örögi körben állunk mintegy ötszáz éve, Mátyás király fénné válása óta, s ezt a kört meg kell tömünk, s ki kell szállnunk belőle, s ebben a folyamatban kapjuk segítségül Istentől Máriát, a Magyarok Királynő Asszonyát. Ha az Ő képe visszakerül a Szent Koronára, akkor elindul a felfelé ívelés, a nemzeti feltámadás folyamata, mely egyben az ember üdvösségéhez vezető út befejezésének feltétele is.

A *Mária-kép* helyére került *Dukász Mihály* császár két oldalán ma jobbra *Nagy Konstantin* császár zománc-képmása, balra pedig *Geobicsász* (Géza) király képmása látható. Idegenek ezek a képek a korona eredeti programjától, ugyanakkor nyilvánvalóvá teszik, hogy mi volt a fekete mágusok rontó praktikáinak célja. Mely képek helyére kerültek föl hát ezek a világi hatalmasok? Ha az *ikonosztáz* logikai törvényszerűségeit figyelembe vesszük, márpedig a Magyar Szent Korona a legelső és a legtökéletesebb ikonosztáza a világnak, akkor e két kép helyén egykor *Uriél* és *Rafaél* angyalok képe kellett látható legyen. Ezzel a két főangyallal ugyanis teljessé záródna a *védelem* a magyar nemzettest körül. *Uriél* ugyanis „*az Élő Isten fényessége*”, *Rafaél* pedig „*az Élő Isten gyógyító Ereje*”. Így a négy arkangyallal, amikor a Magyar Szent Korona betölti majd eljövételének végcélját, az *Élő Isten Öröme*, az *Élő Isten életereje*, az *Élő Isten Fényessége*, valamint *Isten gyógyító*, helyreigazító *energiája*, szállna alá a magyarságra. Az *öröm* a *fényesség*-ből következik, az *életerő* pedig a *gyógyító energiák* következménye. Ezért volt elegendő az *Isten Fényességét* (Uriélt) és *Gyógyító Erejét* (Rafaélt) leszerelni a Szent Koronáról, s máris lelassult, majd leállt a *Fény* és az *életerő* áramlása. A fekete mágusok, a Sátán szolgálai, elvégezték tehát a Szent Koronán azokat a manipulációkat, *Uriél* és *Rafaél* képeinek eltávolítását, melyek végeredményeként a *magyarság kipusztítását* tűzték ki célul maguknak. Ez a kipusztításunkra törekvés valóban a Szent Korona megrontása idejétől, a XVIII. század végétől („Nagy” Fran-

cia Forradalom) erősödik fel soha nem látott formában, s a XX. században hoz olyan eseményeket, melyek a magyarság számára a valóságos nemzethalál annyi-szor – sok esetben irodalmi formában is – megjövendőlt rémképét vetítik előre. Úgy is mondhatnánk, ettől kezdve erősödnek fel – nézzünk csak körül a XIX. századi magyar nemzeti költészetben! – a magyarság szemléletében az „*egyedül vagyunk*” és a „*nemzethalál*” borzasztó, olykor a perverzítésig torzult látomásai. Ez a pusztító, romboló, gyilkos szándék éri el tetőpontját most, a magyar nemzetnek az EU-ba való betuszkolásával, mely a szabadkőműves álmodozás szerint végérvényesen pecsétet tesz ennek a népnek a sorsára. Mégsem kell félnünk: Az immár országszerte tartott Fény-korona szertartások során lelkünkben helyreáll a Magyar Szent Korona ikonográfiája sugározta erő, hiszen ezek az érintetlen Szent Korona szertartásrendje szerinti szertartásrendben zajlanak.

Az alsó korona-pánton még három kép látható. Mind a három a magyarság történelmi sorsával kapcsolatos üzenetet hordoz. *Demeter* térítő szent, aki a börtönből szabadulva megtérít egy gladiátort, aki megtérésének következtében győztesse válik az arénában. Demeter tehát a *megtérést* erősíti, melyen keresztül olyan erőket közvetít, melyek a nemzet harcainak *győzelmét* hozzák. *Szerepe tehát e két szóban foglalható össze: megtérés és győzelem.* Nem ismerős számunkra e fogalom pár?

Kozma és Damján, Papp Gábor megfogalmazásában „*iker szentek*”, hiszen mindketten *gyógyítók, orvosok*. Az ő nagyon frappáns megfogalmazásában „*Kozma, aki a harcos vonulatban szerepel, alulról néz felfelé, ő az empirikus tudásszerzés képviselője. A tapasztalatokat részletről-részletre rakosgatja össze, és így jut el egyfajta közelítő értékű tudásig. Ennek a tájékozódási módnak a képviselője az orvosok között ma a sebész. A másik oldalom Damján egy csukott könyvre teszi a kezét, és főlülről lefelé nézve mondja ki a már teljességében megismert igazságot. Ennek a gyakorlatnak a késői képviselője a modern orvostudományban az a belgyógyász, aki soha nem nyúl szikéhez, hanem – legalábbis elvileg – tudja a dolgokat.*” – így Papp Gábor. Ehhez a meglátáshoz még hozzá kell tennem a következőket.

Kozma tehát a „*felületi kezelés*” orvosa, *Damján* pedig a *belső, a láthatatlan*, a csak kórtüneteiben megmutatkozó *betegségek* felismerője és gyógyítója. A magyar nemzeti szimbolikába érkezve *táltos urusokká* válnak mindketten. A magyar sorsban folyamatosan szükség van mindkét beavatkozási módra, hiszen ez a nemzet olyan súlyos felelősséget hordoz, amely súlyának elviselése folyamatos karbantartást, gyógyító jelenlét szükségelt. S e két szent, akiknek képei a Szent Korona hátsó felén, közvetlenül a magyar király agykaponyájával érintkező körpánton helyezkednek el, meg is határozza, hogy a felülről érkező Fény-energia milyen formában fog érvényre jutni a magyar király küldetésében: *az ő küldetése is a gyógyítás*, ami egyben a *magyar nemzeti küldetés is*, s még a magyar föld is ilyen szerepet kap, hiszen felszínre törő gyógyvizeink tömkelege, s korunkban is fellépő, gyógyító táltosaink nagy tömege is ezt bizonyítja. Hozzánk jár fájdalmait kúráltatni a fél Euró-

pa.

Orvoslás, külső és belső, azaz testi és lelki bajok, szellemi félresodródások gyógyítása és a harcra való felkészítés. Ezt a képességet hordozzák tehát azon szentek képei a Magyar Szent Koronán, akik az alsó körpánton a négy arkangyal társaságában helyezkedtek el egykoron. Rajtuk keresztül mint a gyógyult beteg öröme, s mint a harcra edzett, megújult gladiatori erő, lép le a Fény magyar sorsunkba, s nekünk ennek az üzenetrendszernek kell mindenkor megfelelnünk.

Minden magyar embernek el kell azon gondolkodnia, hogy személyes életére hogyan hat ez a mára megrontott, mégis működő szakrális tárgy/személy, melyet Magyar Szent Koronának nevezünk.

Minden magyarnak mihamarabb helyre kell állítania a Magyar Szent Korona tökéletes ikonosztázának teljes épségét a saját lelkében, életszemléletében, és személyes és családi életében! Ez történik meg a Papp Gábor és barátai által életre hívott Fény-korona szertartások hatalmas lét-energiákat közvetítő, léleképítő, kultikus mozzanataiban.

Lel kell töprengenie azon is, miként tudja saját életében felépíteni azt a túlélési mechanizmust, melyen keresztül erőt nyer, lelkileg és szellemileg, de éppúgy testileg is felkészülésre tesz szert a Szent Korona erejéből. Rá kell jönnie, milyen módszerrel képes lehívni magára az áldást és az életenergiát koronánkból. Ha ennek fontosságára rádöbben, akkor százezrével fog elzárándokolni a ma már országszerte folyó *Fény-Korona- szertartásokra*, és *Sükösdön* nem lesz talpalatnyi hely a hónapok első péntekeim.

Csoda-e hát, hogy Szent Koronánkat a nemzetellenes, idegenből befészkeltetett erők minden módon nevetségessé szeretnék tenni, s hogy sugárzása nemzeti egységet ösztönző erői elé akadályokat szeretnék gördíteni? Nem csoda, hiszen ezek az erők ma domináns szerepet játszanak a magyar közéletben, tele van velük a Magyar Parlament, s tudják, hogy a Szent Korona ellenükben működik, s a közéletbe való vissztérése hatalmuk végérvényes végét jelenti. Ezért a gágogó „micisapkázás” is! Azon azonban csodálkozunk – s most, ennek a résznek a befejező gondolataként, hadd említsem meg ezt a botrányos jelenséget –, hogy a nemzeti oldalon állók között is szép számmal akadnak olyanok, akik ilyen-olyan okból Szent Koronánk szerepének torz megítélésén át magyar nemzetünk hivatása teljesítésével ellentétes irányban úsznak. Csodálkozunk többek közt *Nemeskürty István* történészen is, aki a „*Sacra Corona*” c. történelemhamisító és a magyar szakralitást leicsinylő filmalkotás „történész szakértője és tanácsadója” volt, s aki 2003-ban az *Aranyfűst* c. műsorban kijelentette, hogy ***a magyar államiság a török Magyarországgal szembeni hadjáratának bevégeztével megszűnt létezni***, s hogy az Európai Unióval ugyanez az állapot áll majd be. Ő is, s történész kollégáinak zöme is téved ebben, hiszen aki a Magyar Szent Korona működési alapelvét ismeri, az tudja, hogy ez a közjogi méltóság, s ***a magyar államiság soha meg nem szüntethető***, a Magyar Szent Korona pedig elpusztíthatatlan, megsemmisíthetetlen, örökérvényű jogi személy, mert nem ebből a világból való. Amíg pedig a Szent Korona a Kárpát-me-

dencére kifejti meggátolhatatlan sugárzó erejét és hatalmát, a magyar államiság szintén megszüntethetetlen.

Epilógus – gondolatok tavasszal

„Azért hiszel, Tamás, mert látsz engem? Boldog, aki nem lát és mégis hisz.”
(János 20; 29)

„A hét első napján, amikor még sötét volt, Magdalai Mária kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól. Elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és jelentette nekik: 'Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették.'...”

Ezekkel a szavakkal indul János evangéliumának utolsó szakasza, mely Jézus föltámadásáról ad hírt nekünk. Hogy amit leírt, az a tiszta valóság, mi sem bizonyítja jobban, mint a *Magdalából*, a Jézus korabeli mágus-városból származó Mária, Jézus követőjének és szeretett tanítványának szavai, akit a jelenlegi pápa is a választott apostolok közé sorolt egy megnyilatkozásában. E szavakkal a *mag-dalai*, azaz a *mágusok* szent városából származó Mária hangot ad kétségbeesésének, hogy Jézus testét elvitték a sírból, s nem lehet tudni, hová került. Nagyon emberi szavak ezek. Emberek, mert emberségünk földhözragadtságáról árulkodnak, arról az anyaghoz tapadt, a hétköznapiaságból kiemelkedni nem tudó, értetlen és következtelen emberlényről, mely oly sok keserves személyes és történelmi sorsfordulat és csapás, tanítás és beavatás után sem képes elhinni: nincs olyan szorongatott helyzet, amelyből Isten számára ne lenne kiút. Ez a vonás hitelesíti is, hogy ezek a szavak valóban elhangzottak.

Sakkor a későbbi evangélista, maga János, a szeretett tanítvány is kifut a temetőkertbe, gyorsabban szalad, mint a középkorú Péter, s bekukkant a nyitott torokkal tátongó, félhomályos sírboltba, látja a kőpadlaton az összehajtogatott gyolcsokat, de nem mer belépni oda. Talán megérez valamit a gyolcsok kozmikus magányából, s ez tartja vissza, talán egyszerűen csak fél a holtak lakhelyén ólálkodó árnyak poshatag, keserű illatú jelenlététől? Az evangélium a legrózaibb szavakkal közli: *„...meglátta a gyolcsokat, de nem ment be.”* Mintha a helyzet szorongatásának hatása alatt álló háborús „riporternek” a döbbenettől, a megilletődéstől szűkszavú közvetítését hallgatnánk, mely tárgyilagosságában drámai módon pontosan közli a látottakat: *„Simon Péter is bement a sírba, és ő is látta a gyolcsokat, meg a kendőt, mellyel fejét takarták be. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajva más helyen.”* S ekkor, az idősebb, a tiszteletben álló Kéfa nyomán a fiatal tanítvány, a kamaszkorból épp csak kilépett János is bemegy a férfit követve a sírboltba. Sok-sok évtizeddel később, amikor leírja az eseményeket, a rá jellemző tömörséggel jelzi, itt valami különleges dolog történik kettejükkel, mert így folytatja: *„Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta és hitt.”*

Igen, az embernek mindig látnia kellett ahhoz, hogy hinni tudjon. A szavak el-

szállnak, mondja a magyar, de az írás megmarad. Mert az írás, a tanúságtevő, leírt beszéd látható formában jelenik meg a papíron, ezért van hitele a leírottaknak, mert az írás tanúságtétel, a valóság felvállalása is egyben. Ezért kiáltja át az időn mindnyájunknak az Élő Jézus azt az eredetileg Tamásnak szóló mondatot, hogy „*Boldog, aki nem lát és mégis hisz.*”

* * *

Amikor ezt a munkát elkezdtem, ragyogó nyárvég, őszele volt. Aztán eljött az ősz, majd a hideg, sötét, komor napok fagyos, fénytelen világa. Most, húsvét előtt két nappal ismét virágban állnak a fák, odakint újra megéledt a kelő Fény, s az ember reményteli szívvel tekint az élet elébe.

Ennek a hosszú munkának a során igyekeztem nagy vonalakban, persze hiányosan, áttekinteni azt a történeti magyar keresztutat, melynek során a nemzet az alkotó órájából belépett az estébe, majd onnan az éjszaka sötétjében önként felvállalta a halottvirrasztók sorsát. Aki látott már halottvirrasztást, láthatta, hogy ezen az ezüst-feketében csillogó eseményen nincs helye semmilyen szentimentalizmusnak, érzelmösségnek. A virrasztó asszonyok a szellem ősi kísérői, s éppen ezért jelenlétük a szerepükhöz mérten méltóságteljes, szent és komoly.

A magyar nemzet az elmúlt ötszáz év során egy pillanatra sem aludhatott el. Ha a nép elbóbiskolt is, mindig akadtak szellemi vezetői, akik felrázták félálmából, s a nemzet megmaradt. Történelmét a gyalázat szórendje szerint ártították, lelkét elbátortalanították, aztán elkábították mindig más és más „korszerűségekre”, divatok és hóbortok szeszeivel, hasisával, de amint magunk is láthatjuk, nyelve él, kultúrája talán éppen az elnyomás hatalmas súlya alatt erősödött, izmosodott főtörzs vastagságúvá. Nemcsak súlynak lenni, de a súlyt elbírní is az életképesség próbája!

Láthattuk, hogy nemzetünket sors-útján Isten szeretete, gondoskodása, biztatása kíséri, s ha az egykor vállalt iránytól eltér, mindig jelet kap, mely visszatereli az eredeti cél felé. A párhuzam a *Fény Jézus szenvedéstörténete* és a *magyar nemzet* sorsát tekintve oly csillogóan világos, hogy csak a vak nem látja azt. Ezért szükség szerű, hogy a virrasztó, el-elbóbiskoló nemzet lelkében megélesszük annak a körülménynek biztos és éber tudatát, hogy a feltámadás, miként Jézusé is volt, éppúgy történelmi szükségszerűsége a magyar nemzetnek is, s az eddig eltelt évezred minden szenvedése után magyar nemzeti sorsfordulat lesz.

A XX. század a magyarnak a fiziológiai amputáció, majd ezt követően a klinikai halál százada volt. A drasztikus csonkoláson átesett nemzetet a háborúk kétszer, a kommunista szovjet terroristák hazai zsoldosai háromszor is megtizedelték. Egy-egy 1919-20-ban, aztán a rákosista puccsot követően, majd hosszú évekig az 56-os szabadságharc után. Mindez a fizikai véráldozat semmiség volt ahhoz a lélekpusztító tömegmészárláshoz képest, amit az ostobák, a homály-értelműek, a dadogásig sötétek prolihiatalmát 1990-ben az útból elsőprökök, a 19-es Lenin-fiúk bankárrá zsírosított magzatai az utóbbi másfél évtizedben folytatnak népünk ellen, s ami egyenes ágon folytatódik a 90-es években immár második alkalommal visszatérő

pár éves ábrahामी fogantatású rezsimiek életrekeltek. A XX. század során a magyar nemzettestet komoly tömegei menekültek el az országból, sokan a Kádár-börtönökben, sokan a szovjet „gulágokon” pusztultak el, de a jelek szerint ez az elvándorlás folytatódik majd legális formában az úniós rémálmok teljesültén is. Ami ezzel párhuzamosan haladt és folyik ma is az iskolákban és a médiumokon keresztül, az a *szívhalál* után az *agyhalál*, a végleges, többé már vissza nem fordítható pusztulás előidézése. Láthatjuk, a parlamentarizmus nem a nemzetet erősítőket segíti, azokat egyenesen kirekeszti, hanem a pusztító erőszakosak banda-demokráciáját kelti életre. Az elnyomást, a szolgaságba taszítandó magyarság nyomorgó, félelmes éjszakáját nem váltotta fel máig sem a megelégedő fény világa. A nyolcvanas évek elejére a magyarság olyan állapotba került, mely már a halál *patológiai* megállapíthatóságát is felvetette. A bibliai ideológiájú és érdekű kommunista rezsim látni ártrendeződése és az ezt követően beálló ezredforduló után két évvel, amikor ismét a kórok terjesztői, e kártékony bacillusgazdák vették át csalással az irányítást a haldokló nemzet fölött, megsokszorozódott a pusztulás üteme: a szétszaggatott nemzetrészek egybeforrási folyamatait megállították. Elrekesztett testvéreink száz-ezreit kényszerítik immár a halál összhangzattanára hangolt életkörülmények Nyugat civilizációs temetőkertjeibe, ahol lassanként szellemileg is felszívódnak az idegenség eszméletében. A magyar lakosság létszáma a nemzetellenes lakáspolitikai, az egészségügy szándékos elnyomóritása, a tanügyben erőszakosan keltett akadálypolitizálás, a mezőgazdaságból élő ország paraszt lakosságának nyomorba taszítása, az általános létbizonytalanság, egy kufár szellemű, rablókapitalista bankpolitika, és egy kormányzati úton keltett, mindent átfogó nemzeti pesszimizmus mindenáron való terjesztése következtében rohamosan fogyatkozik, s maholnap a tízmilliók kritikus határ alá süllyed. Eközben a nyíltan nemzetgyűlölő, züllött hiénamédiák lélek- és agypogromos manipulációi nyomán a szellemi/műveltségi, valamint az erkölcsi szintet szorgos kezek folyamatosan rontják az országban, s az adminisztratív módszerekkel és bevezetendő tandíjrendszerrel, valamint a lassan formálódó, immár lehetetlennek tűnő felvételi követelménnyel a magyar lakosság gyermekeinek nagy része folyamatosan kizárattatik a felsőfokú intézmények hallgatói karából. Mindeközben némely kisebbségi politikai, népi és vallási érdekcsoportok érdemtelenül hatalmas szellemi és pénzügyi ösztönzést nyernek ingyen a hatalomtól, melyet a következő évtizedekben majd egy tudatos betelepítési hullám fog követni. 1919 vörös-sárga homokvihara újra fúj a magyar vidék felett.

Tervük szerint a létszámcsökkentett magyar nép nagy átlaga hamarosan ennek az újgazdag, vízfejű „elitnek” totálisan kiszolgáltatott bérabszolgájaként fogja tengetni nyomorúságos életét, s idővel szellemileg is arra a nyomorszintre süllyed, hogy fel sem lesz képes fogni, milyen csodálatos magasztokra juthatott volna ezidő alatt a saját erejéből, független nemzetként és egy szerves, folytatódó politikai és erkölcsi fejlődés eredményeképpen. Ahogy Ady írta, a szellem pusztaságába kényszerített magyar majd valóban elfelejti a nótát, s legfeljebb káromkodni és fűtyörészni lesz csak képes. Nagyjából ez a globális világban szá-

munkra tervezett kollektív jövő, melynek kimunkálásán oly szorgos hangyamásszával, csiganyázással dolgoznak a liberál-bolsevik erők az országban. Ők tudják, s ki tudhatná jobban náluk, hogy nagyon kevés kivétellel minden ember megvehető (láttuk a 2004-es télvégi gazdatüntetések alkalmával), csak az árat kell pontosan tudni.

Ezért a magyar embernek azonnal neki kell látnia kialakítani övével azt a belterjes életmódot és hozzá azt a dacos, szilárd jellemet és álláspontot, mely megvásárolhatatlanná, megvesztegethetetlenné teszi őt. Ennek a szándéknak első jelei az olyan mozgolódások, mint a csodálatos „*Magor-mozgalom*”. Nagyon fontos, hogy a nemzeti oldal gyermekei, unokái, a tiszta lelkű, értelmes *magyar fiatalok* tovább tanuljanak, lehetőleg mind nagyobb számban váljanak értelmes, nemzeti értelmiségivé. Ehhez meg kell szervezni azokat a nemzeti gondolkodású közösségeket, amelyeknek módjukban áll anyagilag és összeköttetéseket felépítve és felhasználva, finanszírozni nagyobb tömegben is ezeknek a fiataloknak a tanítatását. Ez nem szükségel különösebb hivatali munkát, pusztán arról van szó, hogy minden olyan magyar család, akiknek erre anyagilag módja nyílik, taníttasson egy-egy olyan magyar, nemzeti érzelmű családból származó fiatalot, akinek különben nem állna rendelkezésére a továbbtanuláshoz szükséges anyagi fedezet. Ehhez csupán csak egy nem haszon orientált szervező irodára van szükség, ahol a *kínálat* és a *kereslet* összhangba hozása folyik. Aztán meg kell szervezni azokat a köröket, ahol ezek a fiatalok segítőkkel és ösztönzőkkel, valamint mindannyian egymással is folyamatosan kapcsolatban állhatnak, mert az embernek sürgös lelki éhe és szüksége, hogy mindenkor tudja, nincs egyedül sem bajában, sem örömeiben. Szó szerinti magyar valósággá kell tennünk a magyar nemzeti, szellemi-kulturális, valamint gazdasági-financiális szolidaritás intézményeit! Nézzük meg, mit tesz az ellenség életünk egyik mérleg-serpenyőjébe, s akkor tudni fogjuk, mit kell tennünk egyensúlyunk érdekében a másikba. „Állammá” kell lennünk az államban.

Egy ideális, a politikai hatalom által manipulált gazdaság kellős közepén nemzeti érdekeinkért működő, belső társadalom nem álom, hanem lehetséges realitássá válhat, ha mozgalma alulról felfelé építkezik, s nem megfordítva. Emellett sosem szabad nemzeti ügyeinket másokra bízni, nem kell külföldről tanácsadókat fogadnunk, hanem magunkat, egymást kell úgy megszerveznünk, hogy működtethető és boldogabb világunk épüljön a jelenleginél. A magyar szervezeteknek ki kell építeniük azt a szűrőrendszert, melyen minden fennakad, melynek a magyar nemzeti érdekekhez semmi köze sincsen. Ez nem ördöngösség, ez kőkemény realitássá válhat, ha a magyar ember belül szabaddá tudja tenni magát, s a fogyasztói társadalomba illeszkedett, lelkileg deklaszszált elem elmekórtani tüneteit: sznobizmusát, előítéleteit és egzisztenciális majomságait képes félretenni. Ugyanis a függetlenség belülről fakad, belülről sugárzik és hat kifelé. A függetlenséget először el kell határozni, aztán meg kell tervezni, s végül meg kell valósítani. Akarat, fel nem adás, a körülményekhez való rugalmas alkalmazkodás kifelé, befelé azonban kőkemény, értékörző, értékteremtő nemzeti elkötelezettség: ez a recept. Olyan rendszert kell terem-

teni a nemzeti oldal soraiban, mint az egészséges sejtek szövetkezése a romboló, daganatépítő kórral fertőzött organizmus kellős közepén: egyfajta egészséges folyamatot elindító, csodálatos visszaépülését a rendnek, a gazdagságnak, a biztonságának.

Az egészséges sejtek szervezete azonban nem tűrheti meg a betegséget terjesztőket, a rombolókat. Ezeket ki kell löknie, ki kell ürítenie magából.

A magyar ember számára emellett egy Európában egyébként ismeretlen méretű és mennyiségű szellemi kapacitás is rendelkezésére áll, de materiális kincseink is kiapadhatatlanul tülekednek. Így hő- és gyógyvizeink töménytelen mennyiségben állnak szolgálatra készen, de ne felejtjük el: a magyar föld Európa legtermékenyebb földje. A magyar tervszerűségnek, vállalkozó kedvnek és összetartó bátorságnak is Európa legtermékenyebb akaratává kell lennie! A bajorországi Oberpfalzban, ezen a kövecses talajú hegyvidéken, ahol a szikla felett mindössze maximum három méter földréteg van, tíz éven keresztül naponta autóztam át munkába menet az olyan parasztgazdaságok földjei között kacskaringózó úton, amelyből, hogy termelni tudjanak rajtuk, a magángazdák többsége teherautók tucatjaival szállítottatta el a földből kézzel kifejtett mészke zúzalékot a vékonyka, szinte lehetetlen termőtalaj felületből. A magyar gazdának, a magyar embernek ennél sokkal jobbak a viszonyai, mégsem használta ki az adottságait akkoriban sem, amikor még megtehetette. Akinek életideálja, hogy kiüljön a kiskapu elé, s várja a sült galambok hadait, az amellett, hogy ostoba, az EU borzalmas gazdaságába lépve mérhetetlen módon téved. Ki gondolhatja normális ésszel, hogy azok a nagyhatalmú, nyugati politikai vezetők, akiknek a saját népük, majdani esetleges választóik szellemi-lelki-financiális emelkedése nem szempont, azok majd síkra szállnak a magyar létérdekéért.

Mégis, tudomásul kell vennünk, hogy a *feltámadás* a matéria egyoldalúságának szemléletébe süppedt ember szemszögéből nézve lehetetlen dolog, mert ellenkezik minden anyagi törvényszerűséggel, melyek látható és tapintható világunkat a tudományos meghatározás szerint irányítják, s ezért *hihetetlen* is. Ugyanakkor, aki képtelen hinni az örömhírben foglaltakban, annak élete előbb-utóbb értelmét veszti, kiüresedik, vagy fel sem merül benne, hogy élete – testi, anyagi, biológiai, fiziológiai elvárásainak és szükségleteinek kiszolgálásán kívül – bármiféle értelemmel is rendelkezhetne. Ez az értelmetlenségbe torkolló gondolkodás, és hitetlenség okozza személyes és közösségi életünk legnagyobb belső konfliktusait, de nemzeti sorsunkban is tótágast áll minden, ha nem teremtünk ebben az értelemben rendet a soraink között. A legelső, amit le kell szögeznünk, ha *nemzeti jellemről* beszélünk, az az, amit *Gárdonyi Géza* az *"Egri csillagok"*-ban Dobó kapitány, s rajta keresztül a várvédők szájába ad a körülzárt várban: „*Esküszöm, hogy ... sem erő, sem fortély meg nem félemlít. Sem pénz, sem ígéret meg nem tántorít. A vár feladásáról sem szót nem ejtek, sem szót nem hallgatok...*”. Aki ezt az elvet nem teszi napi gyakorlatává, az nem érti azt sem, miért mondta Jézus követőinek azt, hogy „*Ne szórjátok kincseiteket a disznók elé.*”. Az ellenséggel nincs párbeszéd, az ellenséggel

nincs kompromisszum! Aki lepaktál a nemzet ellenségeivel, s képtelen megszakítani a kapcsolatot az ártókkal, az árulókkal, előbb-utóbb maga is ártalmassá, kártékonnyá válik. Aki lelkében belenyugszik a vereségbe, a leépülésbe, a szégyenletes, megalázó állapotokba, azaz önmagával és életével szemben minimalistává lesz, aki passzívan, a gyávák rezignáltságával felad akárcsak egy centiméternyit is a nemzeti, valamint az egészséges önös érdekéből, az akarva-akaratlan maga is árulóvá válik.

Amikor ugyanis a nemzet sorsáról van szó, nincs helye alkunak, mérlegelésnek, kivárásnak, kompromisszumnak!

Hogy ezeket elkerülhessük, egyszerűen meg kell szakítani a romboló hatalommal, annak szervezeteivel és hivatalnokaival a kapcsolatot. Meg kell alkotni azokat a közösségeket, melyek alkalmasak arra, hogy az eddig egyedül álló ember társakra találjon. Ezek az alakulatok, formációk Magyarországon lassanként, csodálatos módon fel is állnak, s élük független életüket Szervezettségük azonban még nem megfelelő, mert ezekben a társaságokban a magyar nemzeti szellemnek meg kell találnia azokat a magyar lehetőségeket, hogy élete *önellátásra, önvédelemre és belső rendezettségre* szerveződjön át. Szép dolog a barátság, csodálatos olyan emberekkel együtt lenni, akik hasonló elveket vallanak, mint én, de ezek a szerveződések olyan öncélú és semmitmondó energialevezetökké válnak, akárcsak a mára nagy számban szervezett ún. „polgári körök”, amennyiben nem öltik magukra ezt a fajta felkészültséget is: egyenesen felvállalt, harcoss önvédelem, a külvilágtól mereven elzárkózó szellemi, s ha kell, fizikai önellátás, feddhetetlen, magyar nemzeti alapokon és nemzeti hagyományon álló, magyar hagyományú erkölcs. Nem szabad mindenkit befogadnunk, aki kopogtat, nem szabad mindenféle trójai falovat behurcolnunk közösségeinkbe! Nem szabad félni a valódi „radikalizmus”-tól, mert a nagy bajban a hosszú, megfontolt tervek, a bölcs lépésről-lépésre halogatás általában többet ártanak, mint amennyit használnak. Lehet, hogy a félrebillent fejű pártvezérnő az arcára fagyott állandó keleti vigyortól a „széles tömegeknek”, de elsősorban a magyarsággal ellenséges sajtónak szimpatikus, de az állandó vigyor mögött soha nem a szeretet érdeklődő odaadása, hanem mindig a haszonlesők számító közönye húzódik. Mert a valódi szeretet aggódik, a szeretet néha igenis dühös, a szeretet a bajban csak ritkán vigyorog, a szeretet néha üt is, s a szeretet soha nem keres gazemberekkel kompromisszumot!

Mindeközben fel kell készülni az esetleges „háborúra” is. Egy ország sem azért szervezi meg hadseregét, mert mindenáron bárkibe bele szeretne kötni, hanem azért, hogy esetleges veszély fellépésekor ne kelljen kapkodnia, hanem kéznél legyen az a szervezet, mely képes a támadásokat visszaverni. A magyar lélek alkalmatlan a partizán harcra, vagy a terrorizmus bármely válfajára, mert a magyar becsületos, erkölcsös, dolgos, s alapjában békés, szkíta fajú nép. Ma a magyar nemzeti oldal olyan várhoz hasonlít, amit állandó, folyamatos, és lovagiatlan ellenség támad folyamatosan tüzelve, s ráadásnak hadüzenet nélkül, sokszor békeszándékot színlelve, s amely vár alig rendelkezik valamirevaló, kiképzett katonával. A törté-

nelem önmagát ismétli, a jelenséget ismétli, s nem törődik a névvel. Akár Károlyi Mihály, akár a 2002-ben trónra settenkedett, éjszakai hatalom bármely vezetőjének nevét említhetném, nem a személyeken, hanem a történelem ördögi mozzanatugói kezelőinek állandó jellemazonosságán van a hangsúly, a szándékokon. Ezek erőszakos fellépésekor aztán összeverődik a nagy tömeg a harci zajra, akár kétfélmillión is ellepik a tereket és az utcákat, de sem fegyverük, sem lovuk, sem vezérük nincsen, s ezért a nagy dalolás után, s az ellenség közeledtén eloldalognak, hazatérnek, s elsötétítik az ablakokat.

A második lépésként fel kell vértéződnünk azzal az *acélkemény tudattal*, hogy *igazunk van, hogy jó ügyet képviselünk, hogy megingathatatlanok legyünk hitünkben, szándékainkban és tetteinkben*. Aki ugyanis a jó oldalon áll, és ezt tudja is, olyan lelki és szellemi hatalmat tudhat magáénak, melyhez képest semmiség bármiféle támadó, rossz ügyben járó, ártó ellenség ereje. Fel kell tehát készülni a harcra, mert enélkül nincs győzelem. Amit „történelmi” egyházaink hirdetnek, hogy ti. életünk értelmét a túlvilágra koncentráljuk, az egyoldalúságba torkolttatja az embert, hiszen azt hiteti el vele, hogy bűnös, s hogy ez a világ *siralomvölgy*, s az életet azért kaptuk Istentől, hogy lehetőleg „bűnök” nélkül végre magunk mögött hagyhassuk. Aki ilyesmit tanít és vall, az nem veszi komolyan Isten szándékait, melyek a teremtés mögött húzódnak. Nem azért kaptuk életünket Istentől ajándékba, hogy passzívan lessük, miként taposnak át rajta mindenféle romboló hadak. Kedves keresztény papok és lelkészek! A pásztorinak dolga normális esetben a nyáj legelőhöz juttatása és gondozása, de az is dolga, hogy alkalomadtán megvédje a nyáját a farkasoktól! A keresztőtől nem idegen a kard! Jézus papjainak kötelessége híveinek politikai ösztönzése a jóra!

Az élet önmagában véve érték, de a gyilkosokét a társadalom nem kímélheti meg. Mindennek és mindenkinek Istentől kapott joga az önvédelem! Az embernek mindenkor határozott joga van ahhoz, hogy megvédje magát, övét, életterét és javait. Ez egy *ösz-tön*, mégpedig olyan értelemben, ahogy az *Ös-Ten* ezt belénk oltotta. Ezért nem vonulunk le a harcterekről, nem futamodunk meg és nem zárkózunk be, mert az ilyesmi megoszt és széttzilál. Ezért sem nézhetjük többé önös érdekeinket, hanem először mindig a legnagyobb, legátfogóbb kategória javára döntünk, s aztán kezdjük csak el szűkíteni a kört:

Isten → nemzet → nemzetség → család → én.

Ez a helyes sorrend, melyet soha nem szabad felborítani, mert az ezt ellentétére fordító gondolkodás az ember személyes belső rendjének felfordulásával is jár.

Ugyanis:

1. amint azt a történelem tanúsítja, az Isten akaratának és törvényének egyéni szem elől vesztese mind a teljes erkölcsi háztartás (nemzet, nemzetség, család, én) gyors pusztulását vonja maga után, hiszen a Gondviselés veszi le rólunk a kezét általa. A magyar ember legmagasabb prioritása Isten iránti szeretete és odaadása.

2. Ha Istenhez hű vagyok, de pl. a „*Pax romana*”, a „*római keresztény internacionálé*” nevében feladom a második kategóriát, a nemzetet, akkor a nemzetség és

a család, s benne én magam is csorbát szenvedek, leépülök, pusztulok. S a sort mindenki magában folytathatja.

Fordított sorrendben az áldozat nem lehetséges. A sorrend pontos betartásával a legkisebb kategóriát fel szabad áldozni a nagyobbért. Ez azt jelenti, hogy *nekem* módom és jogom van, sőt, kötelességem *magam* mind a családjáért, mind a nemzetiségért, mint a nemzetért, mind pedig Istenért feláldozni, mégha ez nem is jár feltétlenül fizikai értelemben vett áldozattal. Ugyanezt azonban nem tehetem meg egyetlen magasabb kategóriáért sem anélkül, hogy a sort nem magamon kezdem. Ennek tudomásulvételét nevezik erkölcsnek. Hazug és erkölcstelen azonban az *ábrahám* *képlet*, aki Jahwe akarataért fel akarta áldozni a gyermekét. A szülőnek, az apának Istenéért, nemzetéért, családjáért, gyermekéért csak saját magát szabad feláldoznia, nem a feleségét, gyermekeit, vagy a rokonait. Minden ilyen törekvés állati és áruló. Az *ábrahám* modell a gyávaság, az önzés modellje, mely méltatlan a *szkíta-magyar* lélekhez. A példában szereplő *Ábrahám* meg sem próbálta meggyőzni a fölötté álló hatalmat, hogy inkább őt magát vegye áldozatul. Nem. Ezzel szemben azonnal fente a kést, hogy gyermekét feláldozza Jahwe oltárán. *Ez az istenkép nem a mi Istenünk arcát mutatja.* A magyar embernek szabott törvények alapján kell élnie, döntenie, szervezkednie. Ezeket a törvényeket nemzeti tudatunk őrzi.

Harmadikként nem adhatjuk fel mindennapi harcunkat egy tudás alapú társadalomért, hiszen magyar létünk, megmaradásunk alapja ez. A 3. ezredfordulóra világszerte kialakult társadalmi szisztéma nem *tudás alapú társadalmat eredményezett*, hanem egyértelműen *gazdaság alapú*, tehát *karrier-orientált* társadalmat. Mivel a magyar nemzeti hivatás a *tudás* átmentése, az *ösműveltség* megtartása a mindig más és más pólusú történelmi időkben, ez a világ ezen a síkon is mindenáron ennek az ösztönzésnek a kipusztítására törekszik Magyarországon. A mára teljes válszerűségben, világméretűvé kiépült társadalmi forma öszösvetségi alapú, piacgazdasági, s emiatt etikátlan rablókapitalizmus világszerte a tudásnak két válfaját tűri meg. Az egyik fajta tudás, amely kevés befektetéssel azonnali hasznot hajt, gazdagítja az egyébként is már mérhetetlenül gazdagokat. Ez a *megvehető „tudás”*, melynek előjele akármikor így vagy úgy forgatható. A másik elfogadott tudás pedig az, amely hatalmat biztosít, fölényt, előnyt jelent a már amúgy is gazdagok, a szabadok, a lehetőségek végtelen tárházával rendelkezők számára, s megalázza, elnyomja, elsőtétíti a szegényeket, a lehetőség nélkülieket, a bekerülőzöttakat. A kapitalizmus társadalmi rendje erre a szisztémára épül. Ez utóbbi „tudás” egyrészt sokkal inkább *tájékozottságot* jelent, a dolgok átlátásának képességét, minthogysémm valódi tudást sejtetne, másrészt ez a tájékozottság egyes szűkebb csoportoknak a minél nagyobb gazdasági és politikai előnyhöz jutását hivatott szolgálni, ezért a valódi tudást, az iskolázottságot, melyet a kezében tartott politikai hatalommal megtámogatott akadémiai tudományosság intézményiesített, a hatalom bármikor manipulálhatóvá tette. Emellett különösen a „tudás népének” őshagyományára épülő, rituális és kultikus nemzeti életbölcseletet kívánják pusztítani, ahol csak lehet, és ahol hagyjuk, vagy eltűrjük. Emiatt a mai „tudományosság”, s vele együtt

a *tudhatóság* kétséges alapokon nyugszik, mert a politikai hatalmat markukban tartó – egyébként – köztörvényes bűnözők gazdasági iparágának eszközzé lett. Ez ellen is harcolnunk kell, mégpedig önképzéssel, kritikai szemlélettel, s a bővítől, az olcsótól, a sem-mitmondó szószátyárkdóktól, önjelölt tudósoktól való elzárkózással. S mindenekelőtt ősi magyar és nemzeti hagyományunk tudatosításával, annak *nemzeti kultusszá* mélyítésével.

Ennek a harcnak a színtere közéletünk, mindennapi külső gyakorlatunk, de felkészülésünk, erőgyűjtésünk színtere csak és egyértelműen a család és zárt közösségeink belterjes élete lehet. A családból ki kell tiltani a mai hatalom hatását és gazdagságát biztosító agymosás kommunikációs csatornáit. Ha kiszabadulunk a tömegkommunikációs rendszer eme gyalázatba taszító, manipulatív hatásmechanizmusából, *azonnal és határtalanul nő a szabadságunk*, hiszen megszűnik körülöttünk a *mérhetetlen, kóros hazugságtömeg*. Ki kell nyilvánítanunk, hogy a legjobb társadalmi forma messze nem az, amiben élünk, ezért el kell utasítanunk a manipulált, ám szabadnak hazudott választásokon alapuló, „*parlamenti demokráciának*” nevezett kacagtató és egyre inkább bosszantó tragikomédiát. Tudtára kell adnunk mind bal-, mind jobboldalinak hazudott pártjainknak, könnyen megeshet, hogy többé nem megyünk el szavazni, s ha „sokan és elegendő” maradunk otthon, akkor nem egy-egy párt bukik meg, hanem az egész, velejéig romlott társadalmi rendszer hazug pártjaival, külföldről irányított agytrösztjeivel, bandaérdekeket kiszolgáló, aljas és manipulatív jogi rendszerével, s életünk minőségével packázó tőzsdéjével és akasztanivaló brókereivel együtt, s az okosoknak másik szisztéma, de inkább másik ország után kell nézniük. A jelenlegi tömegkommunikációs eszközök használatát csak olyanoknak ajánlom, akik a legmagasabb fokú, intelligens szelekciót alkalmazva megtanulták használni az azokból áramló információkat, akik átlátnak az aljasságok és az ember lelkét manipulációk sodrásába kényszerítő erők mibenlétén, s szelektív akarattal és képességekkel rendelkeznek. Gyermekeinket, fiataljainkat vissza kell szoktatnunk a manipulálatlan, szellemileg, etikailag a hatalomtól teljesen független közösségekbe. Olvasóköroket, vallási szeretetközösségeket kell alkotnunk, olyan nemzeti érzésre nevelő, tiszta szellemi forrásokat kell kiásnunk az elmúlt fél évszázad hordaléka alól, amelyek megtáplálják fiataljaink lelkét az eredendően Istentől származó kinyilatkoztatással.

Amiről én most beszélek, annak egyik oldala tulajdonképpen nem új dolog, mert az ezt fedő fogalom is régóta létezik, s úgy hívják, *passzív rezisztencia*. A régi magyar bölcsesség azt mondta: „*Ülj ki a házad elé, s nézd meg, hogy viszik az ellenségedet*”. Ez a passzív bölcelet mára már nem elégséges. Az embernek, még ha keresztény is, el kell gondolkoznia annak a keleti bölcsességnak az igazságán, hogy *a szeretet csak a szeretetre méltó embereket illeti meg, a többivel a helyes magatartás az igazságosság*. Az egyén és a társadalom igazságosságára. A folyamatokat, ami a társadalmi berendezkedést illeti, ma meg kell gyorsítanunk, s ez az elemi igény nem teszi számunkra lehetővé, hogy passzivitással nézzünk a ránk váró események elébe. Az okos ember, ha neszét veszi, hogy közeleg a tornádó, még fényes napsü-

tesben és szélcsendben nekilát az ablakok bedeszkázásának, s étel- és italkészletével még időben visszahúzódik a biztonságot nyújtó pincébe. Miért tesz így? Mert a tapasztalat, mely a sokszori megélésből származik, erre kényszeríti. Ha mi ma fel akarunk készülni az előttünk álló, s ma már pontosan körvonalazható eseményekre, akkor már most alapos készülődésbe kell kezdenünk. Meg kell ismernünk nemzetünk igaz múltját, Szent Koronánk erejét, s hagynunk kell, hogy ez a szent személyiségünkben is, egyenként is szent nemzetét koronázzon minket, elvégezze rajtunk, koronázott és megszentelt nemzetén azt a személyiségátformálást, mely visszahat majd sorsunkra a jövőben.

Magyar testvéreim! A gondolatnak, a tudatos eszmeépítésnek hihetetlenül hatalmas ereje van. Mivel a fejünk fölé kényszerített, mára kétpólusúvá erőszakolt hatalom velejéig aljas és romlott, tehát eszközeiben nem válogató, fel kell készítenünk a lelkünket és tudatunkat ennek a kisebbségi, ám hatalmas eszköztárral rendelkező csoportnak a minden erőt bevető, ellehetetlenítésünkre törvé ellenállására. Elsősorban sokan kell hogy legyünk, mert „sok lúd disznót győz”, s legyőzendő disznó él nálunk szép számmal, s nem is akárhogyan. Terjeszkednünk kell, mint az árvíznek, határtalanul, s nem szabad visszavonulnunk a magánélet védelmébe, el kell hessegetnünk a lelkünkől minden rezignáltságot, passzivitásra ösztönző hajlamot, félelmet, s tudatosan, önszuggesztív módon erősítenünk kell magunkban a hitet, hogy a győztes szellemi erők a mi kezünkben vannak, s mert mindannyian személyes, magyar lelkünknek szóló küldetéssel élünk e világban. Ne felejtsük, egy tíz-húsz-ötven fős tömeget szét lehet kergetni, egy háromszázévest soha. Ezért bátor szókimondással, nyílt véleményvállalással kell példát adnunk, s bátorítanunk egymást, közösségeinket.

Dr. Rab Zoltán írja egy helyütt a következőket: „Mi lehet a kísértés erőinek végső célja? Béke és jólét helyett háború, harmónia helyett diszharmónia, nemzetállamok és kormányok helyett világállam és világkormány, nemzeti identitás helyett nemzetek nélküli világ, nemzeti érzés helyett internacionalizmus, istenhit helyett ateizmus, s mindez avégből, hogy megakadályozzák egy szebb kor, egy békésebb világ, az „aranykor” eljövetelét...

...Ahhoz, hogy a fenti célok elérhetőek legyenek, össze kell hogy törjék a nemzetet alkotó népesség különböző szintű védelmi rendszereit, a nemzetállamokat, a kisközösségeket, a családokat, továbbá meg kell hogy szűnjenek a nemzetgazdaságok.” El kell tömjük a diszharmónia forrását ebben a hazában, kiméretlenül, gondolkodás nélkül! Bűnözők ne járkáljanak szabadon, s főleg ne uralkodjanak! A kinek pedig nem tetszik a nemzet akarata, azok előtt udvariasan tágra kell nyitnunk a határátkelőhelyeket, s ha nem mennek maguktól, ki kell őket tessékelnünk ebből az országból! Menjenek mestereikhez lakni.

A negatív visszajelzések ellen kell tehát összeszövetkeznünk. Meg kell hogy tanuljunk, hogy amit a médiák összehordanak: nem igaz, hanem aljas megfontolásból megszerkesztett hazugság. Nem igaz, hogy a történetek, az előttünk álló változások a történelmi szükségszerűség szerint működnek, s ez ellen az egyre pregnansabban

formát öltő erő ellen nincs mit tenni. Nem szabad elhinnünk, hogy csak azért, mert egy kisebbségnek az áll érdekében, hogy Európa, s később az egész világ minden népét uniformizált, szürke rabszolgává tegye, s ezért olyan terrrorszövetségeket hoznak létre az elkussoltatásunkra, mint amilyen az Európai, vagy a készülőben levő, a teljes kontinenset magában foglaló amerikai, s a távol-keleten is szerveződő, indiai-orosz-kínai tengelyű Ázsiai Unió, vagy az ezekből később létrehozandó Világállam, ez visszafordíthatatlan folyamatként, megmásíthatatlan determinációként kell nehezedjen a magyar életre is. **Nem léteznek visszafordíthatatlan folyamatok.** Az Európai Unió ugyanolyan ingatag, kiforratlan, s ezért sebezhető, s egy megalapozatlan társadalom- és közgazdaságtudományi téboly szülötte, mint a Szovjetunió volt, vagy a „nagy” Jugoszlávia, s a kommunista szabadkőműves-kísérletek többi állam- és szövetség-tákolmánya. Ezért minden olyan nemzetközi szervezetet le is lehet és le is kell majd bontanunk, amit csak hazugsággal és embertömegek becsapásával, megcsalása árán lehetett létrehozni, mert amit csak terrorral lehet fenntartani, azt egyáltalán nem érdemes fenntartani. A **nemzetállam** igénye az emberiség testében a kollektív **vegetatív idegrendszer** ösztönös terméke, mely a természetes, örökérvényű törvényekre, hatásokra, a **kozmikus Szellem, Isten Törvényeire** hangozódott, míg a **globalizált világ rémálma a központi idegrendszer** mindig romboló, lázálmos, rettegéses, beteges, izzadságszagú, stresszes, depresszív gyakorlata. Mivel ez utóbbi a mai realitás, **vegetatív, ösztönös módon készülnünk kell ennek a kórokozónak az emberiség véráramába juttatni vágyó rendszernek a végleges lerombolására.** Mi vagyunk az egészség katonái, s ha bátrak és elvesek maradunk, mellettünk harcolnak majd Isten seregei, az Örök Világ szellemi hatalmai is.

A magyar nemzeti gondolatnak, hagyománynak és a magyar népleléknek egyetlen államforma felel meg, s ez a **Szent Magyar Királyság**, mely a Kárpát-medencét teljes egészében a **Magyar Szent Korona**, s ezen keresztül **Babba-Mária**, s a **Fény Fiának, Jézusnak** a felemelő, megnemesítő, istengyermekké tevő hatalmába adja. A magyar ember fölött egyetlen hatalom uralkodhat csak: **Isten, a Mindenség Teremtője**, aki az ősidőkben a magyar lelket saját képére és hasonlatosságára formálta, hogy a végidőkben legyen olyan Isten-arcú lény a világban, aki a sötétbe taszított emberi teremtményt figyelmezteti a veszélyekre, s szellemi vezetőként kivezetheti a sötétből a Nap fényére. A magyar embernek minden erejével azon kell fáradoznia, azért kell élnie, dolgoznia és harcolnia, becsületesen lennie és nehézségeket vállalnia, hogy a **Magyar Szent Korona** elnyerje történelmileg igazolt, végső, és megmásíthatatlan méltóságát a **magyar nemzeti közéletben**, s végre ne csak kis csoportjaink számára, hanem a **teljes magyar nemzet** számára mindennapi realitássá válhasson a **REGNUM MARIANUM**.

* * *

Ami a hitet illeti, hadd fejezzem be ezt a kimeríthetetlen, s tulajdonképpen a teljesség igényével soha be nem fejezhető témát, s ezt a hosszú munkát egy történettel, s az ezekhez fűzött gondolatokkal!

Régen történt, mintegy kétezer évvel ezelőtt. Vörös fényben szállott alá a medi-

terrán nap a nagyvárostól nyugatra magasló dombok pínéai és tamariszkuszai mögött. Két férfi tartott kifelé a városból. Arcukat leplükbe burkolták, az örök nehogy felfigyeljenek rájuk, s hogy nehogy felismerje őket valaki. Féltek, mert úgy gondolták, megcsalták őket naív hitükben. Rettegtek, mert hiába szaladtak a bénák, hiába éltek a holtak, s mosolyogtak újra ép orcával a sebekről lepott poklosok, nem tudtak már hinni többé semmiben, senkiben. Futottak. El, csak el a nagyváros moscsárrá lett ájulatából! Kicsi, napfényes, fehér falú falucskába vágytak, a kuporgó, a nagyvárosi léttől elrekesztett, összébújó házacsok melegebe, haza, ahol becsukhatják maguk mögött a nyikorgó, nehéz fakaput, s elfelejthetik a reménység és az elkeseredés napjait egyaránt, s ahol átadhatják lelküket a pusztai vegetációnak. Hiszen ők is Őhozá tartoztak, a Megfeszítetthez, akinek testét immár a sírbolt elé hengerített, hatalmas szikla, s a tanítványok lelkére ereszkedő reménytelen félelem fedi. Ők *„még aznap egy Emmausz nevű faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyira fekszik. Közben beszélgettek mindarról, ami történt. Közben így beszélgettek és tanakodtak, egyszercsak maga Jézus közeledett és csatlakozott hozzájuk. De szemük el volt takarva, hogy föl ne ismerjék. Megszólította őket: 'Miről társalogtok itt az úton?' Erre szomorúan megálltak. Egyikük, akít Kleofásnak hívtak, hozzáfordult: 'Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?' 'Micsoda?' – kérdezte. 'A názáreti Jézus esete, felelték, aki szóban és tettben nagyhatású próféta volt Isten és az egész nép előtt. A főpapok és előljárók halálra ítélték és keresztre feszítették... már harmadnapja annak, hogy ez történt. Igaz, néhány közénk tartozó asszony megzavart bennünket. Hajnalban a sírnál voltak, de nem találták a testét. Azzal a hírrrel tértek vissza, hogy angyalok jelentek meg nekik, akik azt állították, hogy él. Társaink közül néhányan a sírhoz mentek és úgy találtak mindent, ahogyan az asszonyok látták...'”* Micsoda banális dolog az ilyen beszéd! Hisz láttuk az oldalából kiömlő vért és vizenyőt, láttuk, amint a holttestet leemelték a keresztfáról, láttuk a megfagyott tekintetet, ahogy a semmiből a semmibe nézett, s ahogy véres arcába hullott a csapzott haja. Hogy élne tehát a halott? Nevetséges, asszonyos képzelgés az egész, amolyan kofalárma'.

...Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akart volna menni. De azok marasztalták: 'Maradj velünk, kérték, mert esteledik és már lemenőben van a nap'.”

S valóban, a láthatár szélén vörös izzással merült alá a napkorong, hogy átadja helyét a lassan permetező sötétségnek.

Altalán az idegen hagyta magát rábaszélalni, s betért velük a vendéglőbe, asztalhoz is ültek mindhárman, hogy magukhoz vegyék az estebédet. *„Mikor asztalhoz ültek, kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt a szemük és fölismerték. De Ő eltűnt előlük... Még abban az órában útrakeltek és visszatértek Jeruzsálembe. Ott egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat. Azok ezzel fogadták őket: 'Az Úr valóban föl támadt és megjelent Simonnak.' Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy hogyan is-*

merték föl a kenyértörésnél.”

Tudás népe, mikor nyílik már meg a szemed, s mikor fogadod már el, hogy Istened segíteni akar rajtad?!

Tudom, a magyar nép sötét évszázadai, éjszakai virrasztása után mindennél nehezebb elfogadni, hogy az élet jobbra fordulhat. Milyen szép is semmiben sem hinni, igaz-e, milyen csodálatos a semmi bizonyossága, ami sosem fenyeget csalódással? Milyen jóleső érzés átadni magad a szótlán, gondolatlan, bezárkózott, biztonságos élet vegetációjának? Mi köze az embernek ahhoz, ami odakint történik, hiszen úgysem tudunk változtatni semmin? A lényeg, hogy túléljen az ember, nem igaz? A fő dolog, hogy a megszokott étel-ital az asztalon legyen, s a többi megy majd magától is.

Ismerősen csengenek-e ezek a szavak a lelkedben? Ha igen, akkor tudd meg, a reményvesztett ember erőtlenné válik, s az erőtlen nem emeli magasra a fejét, s nem érdeklik a csillagok. Az ilyen ember szeme, s azon keresztül egész figyelme a sárra, a porra, a rothadt avarra, a csúszómászók világára irányul. Az ilyen ember körül soha semmi sem változik, s igaz, rosszabb is csak észrevétlenül, kis ütemben lesz, de jobb soha. A legszegényebb népek szaporodnak a leginkább, mutatja a nemzetközi felmérés. Mert nem a pénztelenség, a szegénység, hanem a *reménytelenség* a nemzet fogyatkozásának legfőbb oka. Mert a remény hiánya az életút elején nem enged építkezni, a végén pedig gyors kezekkel rombolja le azt a keveset is, ami az út során ránk ragadt, hozzánk csapódott. Nehéz tehát elfogadni, hogy van igazi föltámadás. Istentelen embernek lehetetlen dolog is ez, de a hívő is gyakran bele-belekeseredik, bele-belefárad a sötétségbe, a kilátástalanságba.

A remény kezdete az, ha a magyar összszedi minden maradék erejét, s lelkében megébreszti a hitet, ha elkezd újra, rendületlenül hinni a Világosságban, a Fényben. Ideje tehát, hogy felemeljük a fejünket, s akiben él még egy szikrányi remény, emelje tekintetét a látóhatár szélére. Igen, valóban sötétség van, de látod-e ott, egészen alul, a láthatár, a széles magyar lelki rónaság éjszakájának legalján azt a halványiszürke csíkot. Nemzetszerető, országjáró tudósaink, Fénnyel koronázó közösségeink, a nemzeti ébredés szószólói, ősi néprajzunk hegyi, síkvidéki, domb-sági falvakat járó lejegyzői, a visszabeszélő, bátor, szellemi hazájukból kitiltott újságírók, a Szellem által megpecsételt homlokú történészeink, magyarul tervező építészeink, lánglelkű könyvkiadóink, újságszerkesztőink, s a nemzeti oldal millióinak forró hitéből áll össze ez a halvány, pirkadati fénysáv ott, a magyar ég alján.

Mint az arab mesében a teljes szélsővítéses hegycsúcson mezítelenre vetkőztetett, sziklához kötött legénynek a szemközi csúcson lobogó tűzre, mint a büntetlenül sötét börtöncellába zárt, reménytelenül magányos politikai fogolynak a be-deszkázott ablak szűk résein át beszüremkedő világosságra, fényességre, életzajokra, neked erre, a magyar jelenidő égalján keletkező, vékonyka sávra, nemzettudatod éledő, hajnali pirosságára kell ma koncentrálnod, mert ez a pirkadó csíkocska azt jelzi, hogy hamarosan előnti világotat a Fény.

Tudom, hogy ez a legnehezebb: szembenézni a fájdalommal, a szörnyűséggel,

de most naked is, mint ama régi hajnalon Péternek és Jánosnak, ki kell menned a temetőkertbe, a fájdalmak helyére, s lelkedet, szívedet nem kímélve be kell tekints a sírboltba, a sötétbe, hogy megbizonyosodhass. Mert ha hiszed, ha nem, a sírban immár csak az összehajtogatott leplek pihennek, s mert az embernek nagyon fontos a bizonyosság. Mert a péntek, a szombat elmúlt már, s virrad a vasárnap hajnal. Tudom, hogy nehezen hiszel a saját szemednek is, de mégis bíztat téged az a keskeny, szürkés fénycsík a láthatár szélén.

Agyar testvérem, hinne kell a feltámadásban! *„Egy év, két év és ha tíz, és ha száz lenne is, a jövő a miénk, mert megint vagyunk, és van egy darabka föld, amely a miénk. A Golgota tövében hat lábnyi föld elég volt, hogy beteljesüljön a feltámadás...”* – vetette papírra *Tormay Cecile* 1919. augusztus 8-án, a magyar pusztulás kellős közepén, amikor a vörös patkányhad fejvesztve menekült a népharag elől, s a magyarság sötét kálváriáján egy pillanatra kisütött a nap. S a nemzetet meggyógyította, majd talpra állította az erkölcs és a hit. Jézus is arra tanított bennünket ott, a galileai utakat szegélyező, hűs, árnyas ligetekben, hogy a hit gyógyít. Gyógyulnod kell a félelem, a passzívításra kényszerítő betegség után, fel kell állnod, fel kell kelned, fel kell épülnöd végre, s ki kell törölnöd a szemedből az álmatag sötétség könnyeit. Fel kell vértéződnöd önbizalommal, hittel, akaratall, hogy az lehess, aminek évezredeid során Istened szánt téged: a Regnum Marianum katonája. S ha felálltál, teleszívta tüdődöt a közeledő hajnal fényében megtisztult, nedves, friss levegővel, *Juhász Gyulával* kérdezd fennhangon a fejed fölé erőszakolt hatalomtól:

***„Mi lesz, ha egyszer szikrát vet a szalma,
És föllángol e táj, e néma, lomha?”***

***Ha megutálva száz here pimaszt már,
Vihart aratva zendül a magyar nyár?”***

Nürnberg, 2004. nagypéntek